

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK.
ITT AZ OLVASÓ EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT.”

ANDRE NORTON

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz.”

Publishers Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem eresztí egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető: hibátlan.”

Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény,
mint egy ezüst pisztolygolyó.”

J. D. Robb

Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja
az egyre izgalmasabb folytatásokat.”

UK Edition

„Az izgalom egy percre sem hagy alább, a végkifejletet körömrágva várjuk.
Csak ínycsecknek!”

New York Review of Science Fiction

„Pergő és élvezetes, tele furcsa figurákkal,
szellemes párbeszédekkel és gyilkos akcióval.”

VoYA

„Hamilton könyvei első pillantásra egyszerű krimik. A sodró cselekmény, a különleges helyszín és a benne élő egzotikus szereplők segítségével azonban az író az Anita Blake-sorozatban egy olyan elképzelt társadalmat teremt, amelyben a természetfeletti a mindennapok szerves része. A helyszín és a szereplők újak tehát, de a problémák mindannyiunk számára ismerősek.”

T. Brown

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak

A Nevető Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávézó

Véres Csontok

Gyilkos Tánc

LAURELL K. HAMILTON
ÉGŐ ÁLDOZATOK
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 7.

agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: Burnt Of Ferings
Copyright © Laurell K. Hamilton, 1998

Hungarian translation © Gállá Nóra, 2005

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Burnt Offerings
Berkeley Publishing Group, New York, 1998

Fordította: **Gállá Nóra**

ISBN: 963 711 817 9

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viki

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Korrektor Boncz Éva

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten, 2005-ben

10 98 76 543 2 1

LAURELL K. HAMILTON
ÉGŐ ÁLDOZATOK

*Nagymamámnak, Laura Gentrynek, aki megtanított rá, hogy az apró
termet, a nőies finomság és a tökösség minden ellenkező híresztelés
ellenére sem zárják ki egymást.*

1

A legtöbb embernek kocsányon lóg a szeme, amikor meglátja a sebhelyeimet. Az első döbbenet után persze rögtön jön a jaj-látni-se-bírom: az illedelmesen zavart, szemlesütős figura. Jujjuj, csak még egy pillantást, csak még egyet! Belehalnának, ha nem guvadhatnának még egyszer. Persze csak úgy suttyomban, futólag. Tök észrevétlenül. Na persze. A forradáskollekcióm nem elég nagyszabású ahhoz, hogy megtöltsön egy vándorcirkuszt, vagy bekerüljek vele a láncfűrész sorozatgyilkosok kézikönyvébe, de azért így is elég látványos. Pete McKinnon tűzoltóparancsnok és bűnügyi szakértő szemben ült velem, lapát tenyerében egy pohár jeges teát szorongatott, amivel a titkárnőnk, Mary kínálta meg. A karomat bámulta. A legtöbb férfi nem ezzel kezdi, de az ő kíváncsisága pusztá érdeklődés volt, szexuális felhangok nélkül. A sebhelyeimet gusztálta, és szemmel láthatólag eszébe se jutott, hogy zavarban kéne lennie.

A jobb alkaromon két mély, késsel ejtett vágás fut végig. Az egyik heg fehér és régi. A másik babarózsaszín és nagyon új. A bal karomon több a látnivaló. Egy kis fehér forradásdombocska dudorodik a könyökömnél. Életem végéig súlyokat kell emelnem, különben a hegek bemerevednek, és nem tudnám többé mozgatni a karom. Legalábbis a gyógytornászom szerint. Van ott egy kereszt alakú égési seb is, szimmetrikus összhatását némileg rontják a rajta átfutó, cakkosan szabálytalan karomnyomok, amiket egy alakváltó boszorkánynak köszönhetek. Kösz. Akad egy-két sebhely a blúzom alatt is, de vizuális effektek szempontjából a két karom az abszolút csúcs.

Bert, a főnököm a leghatározottabban megkért rá, hogy kosztümkabátot vagy hosszú ujjút viseljek az irodában. Állítólag néhány ügyfelünk kifejezte fenntartásait a kötelességteljesítés közben szerzett khmm... sérüléseimmel kapcsolatban. Még aznap este jó

mélyre elástam a hosszú ujjú gönceimet. Éljenek a feneketlen gardrób szekrények! Bert mindennap egy kicsit hidegebbre állította a légkondit. Ma olyan novemberi zima volt idebent, hogy percenként libabőrös lettem. Rajtam kívül már mindenki pulcsiban járt dolgozni. Én meg kiruccantam beszerezni néhány bikinitopot. Az ilyen dekoltált cucc remekül kiemeli a hegeket a hátamon.

A tűzoltóparancsnokot egy barátom, Rudolph Storr őrmester ajánlotta be nálam. Ő és McKinnon együtt játszottak az egyetemi focicsapatban, és azóta haverok. Dolph igazán csínján bánik a „haver” szóval, úgyhogy biztos lehettem benne, hogy közeli barátok.

– Mi történt a karjával? – törte meg a csendet McKinnon.

– Vámpírokat karózik három műszakban. Néha berágnak rám. – Belekortyoltam a kávémba.

– Berágnak? – visszhangozta McKinnon, és vékony szája önkéntelenül mosolyra húzódott.

Letette a poharát az asztalra, és kibújt a zakó kabátjából. Irdatlanul széles volt a válla, mint egy hegyléc; talán többet mért szélteben, mint én hosszában. Magasságban is jó eséllyel verte Dolph százkilencven centijét. Negyven körül járhatott. A haja tökéletesen galambszürke volt, némi fehér színezte a halántékánál. Ettől persze nem látszott előkelőnek, csak fáradtnak.

Hát, sebhelyügyben, mi tagadás, utcahosszal vezetett. Égési hegek kúsztak föl a karján; a kézfejétől indultak, és eltűntek rövid ujjú fehér vászoninge alatt. A bőre beteg, márványosan rózsaszín-fehér árnyalatú volt, egy olyan állat foltos napbarnítottságával, ami félnaponta vedlik.

– Ez durva lehetett – fújtam egyet.

– Az volt. – Csak ült ott, és hosszan, rezzenéstelen tekintettel nézett a szemembe. – Maga is átélt már durva dolgokat, nem?

– Naná! – A bal vállamon följebb húztam a blúzom ujját.

Elővillant a fényes nyom, ahol egy golyó végighorzsolt. A pupillája egy hajszálnyit tágabbra nyílt. – És most, hogy már megmutattuk

ÉGŐ ÁLDOZATOK

egymásnak, micsoda fasza fiúk vagyunk, nem térhetnénk a lényegre?
Mi szél hozta hozzám, McKinnon parancsnok?

Elmosolyodott, és kabátját a széke támlájára dobta. Elvette a teáját az asztalról, és belekortyolt. – Dolph szerint maga rosszul tűri, ha vizsgáztatják.

– Mondjuk úgy, hogy rühellem, ha ostoba próbákat kell kiállnom.

– Honnan tudja, hogy kiállta a próbát?

Most rajtam volt a sor, hogy mosolyogjak. – Hívja női megérzésnek. Szóval, mit akar tőlem?

– Tudja, mit jelent az a szó, hogy piromágus?

– Piromániás balféket – feleltem.

Úgy nézett rám, mint aki nem egészen ezt várta. Sóhaj.

– Pirokinetikus képességekkel rendelkező embert, aki pusztán mentális erővel hívja elő a lángokat.

Bólintott. – Találkozott már valaha igazi piróval?

– Láttam pár filmet Ophelia Ryanról – feleltem.

– Az archív fekete-fehéreket?

– Ja.

– Az a nő már rég halott. Tudja?

– Nem, nem tudtam.

– Halálra égett a saját ágyában. Öngyulladás. Sok piromágus végzi így. Mintha a kor előrehaladtával egyre kevésbé lennének képesek kordában tartani a képességüket. Találkozott már valaha ilyen emberrel?

– Nem, soha.

– Hol látta a filmeket?

– Az egyetemen két szemeszter paranormalitás-analízist hallgattam. A legkülönbélebb párok tartottak előadásokat nekünk, demonstrálták a képességeiket; de a pirokinetika olyan ritka képesség, hogy kötve hiszem, a prof akár egyet is talált volna az országban.

Bólintott, és a teája maradékát egyetlen hosszú kortyban húzta le.
– Találkoztam egyszer Ophelia Ryannel, a halála előtt. Kedves öreg

hölgy volt. – Körbe-körbe forgatta a jéggel teli üveg poharat hatalmas kezében. A pohárra meredt, és még véletlenül se nézett rám, mialatt beszélt. – Nem sokkal később volt szerencsém egy másik piromágushoz is. Fiatal gyerek volt, egy huszonéves srác. Eleinte üresen álló házakat gyújtott fel, mint a piromániások többsége. Utána olyan épületekkel próbálkozott, ahol emberek is voltak, de gondoskodott róla, hogy mindenki időben kijuthasson. Aztán kinézett magának egy rozzant bérházat, egy afféle igazi, nagykönyvbe illő tűzcsapdát. Az összes kijáratot felgyújtotta. Több mint hatvanan haltak meg. Csupa nő és gyerek.

McKinnon rám emelte a szemét. A tekintetét elhomályosították az emlékek. – Ez volt a legtöbb áldozatot követelő tüzeset, amit valaha láttam életemben. Később hasonló szisztéma szerint porrá és hamuvá égetett egy irodaházat is. De ott megfélemedkezett néhány kijáratról. Huszonhárom ember rekedt benn.

– Hogy kapták el?

– Elkezdett írogatni az újságoknak meg a tévének. Azt akarta, tudja meg ország-világ, hogy ő ölte meg azokat a szerencsétleneket. Elevenen elhamvasztott néhány zsarut, mielőtt elkaptuk. Olyan speciálisan hőszigetelt védőruhát viseltünk, amilyeneket olajfűró tornyok oltásánál használnak. Ez még rajta is kifogott. Bevittük a rendőrségre. Hiba volt. Lángba borította az egészet.

– Hová máshová vihették volna?

Lendületesen megrándította a vállát. Olyan volt, mint amikor egy hegy csuklik. – Fogalmam sincs. Valahová máshová. Még mindig rajtam volt a tűzálló ruha. Belecsimpaszkodtam. Mondtam neki, hogy együtt égünk el, ha nem hagyja abba. Ő csak nevetett, és hirtelen mindene lángolni kezdett. – McKinnon óvatos mozdulattal helyezte a poharat az asztalra.

– A tűz halványkék volt, mint a gázláng, csak épp egy árnyalattal sápadtabb. Őt nem égette, de az én ruhámat sikerült lángra lobbantania. Az az átkozott izé állítólag háromezer fokig bírja, mégis olvadni kezdett. Az emberi bőr kábé hatvan fokon megég, de

ÉGŐ ÁLDOZATOK

valahogy mégsem én égtem kis tócsává, hanem a védőruha. Le kellett tépnem magamról, ő meg közben nevetett. Egyszerűen kisétált az ajtón, és nem volt senki, aki akkora marha lett volna, hogy megállítsa.

Nem mondtam ki, ami úgyis nyilvánvaló volt. Inkább hagytam, hogy folytassa.

– Az előtérben értem utol. Nekivágtam a falnak. Fura dolog, de ahol hozzáértem, ott nem sérültem meg. Mintha tűzmentes buborék vette volna körül. A karomtól éreztem a tüzet, de a kézfejem tökéletesen sértetlen maradt.

Bólintottam. – Van egy elmélet, ami szerint a pirót az aurája védi. Amikor megérintette, behatolt az aurájába, a saját védelmi vonalai mögé, ezért nem égett meg a keze.

Rám bámult. Lassan bólintott. – Talán valóban ez történt. Keményen nekicsaptam a falnak, újra meg újra. Azt üvöltötte: „Porrá égetlek! Elevenen fogsz elégni!” Aztán a tűz színe egyszerre a megszokott sárgásra váltott, és ő is lángolni kezdett. Elengedtem, hogy kerítsek egy poroltót. Nem tudtuk elfojtani a lángokat. Az oltóanyag minden másra hatott, csak rá nem. Olyan volt, mintha a teste mélyéből tört volna elő a tűz. A lángok egy részét megfékeztük, de mindig újraéledtek, amíg a srác egyetlen tűzgolyóvá nem vált.

McKinnon tekintete elfelhősödött, és tele lett rettegéssel, mintha még mindig maga előtt látná a jelenetet. – Nem halt meg, Miss Blake, nem úgy, ahogyan kellett volna. Borzalmasan hosszú ideig sikítózott. És mi képtelenek voltunk segíteni rajta. Egyszerűen képtelenek voltunk. – A hangja elfulladt. Aztán csak ült ott, és a semmibe révedt.

Egy lélegzetvételnyi ideig vártam, aztán halkán megkérdeztem: – Miért jött el hozzám, parancsnok?

Pislogott, aztán mintha megrázta volna magát. – Azt hiszem, van egy új piromágusunk, Miss Blake. Dolph szerint, ha valaki segíthet minimalizálni az áldozatok számát, az csak maga lehet.

– A paranormális képességek a szó szakmai értelmében nem természetfeletti eredetűek. Inkább olyanok, mint mondjuk az a képesség, hogy az ember csont nélküli kosarat tudjon dobni.

A fejét csóválta. – Ami ott halt meg előttem az őrsön a padlón fetrengve, az nem volt ember. Nem lehetett az. Dolph szerint maga szörnyszakértő. Segítsen nekem megtalálni ezt a szörnyet, mielőtt valaki meghal.

– Ezek szerint még nincs áldozat, csak anyagi kár? – pillantottam rá meglepetten.

Bólogatott. – Tudja, kirúghatnának az állásomból azért, mert eljöttem magához. Följebb kellett volna passzolnom az ügyet, engedélyt kérnem a feletteseimtől, meg minden. De eddig mindössze pár épület dőlt össze. És szeretném, ha ez így is maradna.

Nagy levegőt vettem, aztán hangosan kifújtam. – Boldogan segítenék, parancsnok, de őszintén szólva lövésem sincs, mit tehetnék az ügyben.

Előhúzott egy vastag dossziét. – Ebben minden benne van, amit tudunk. Nézze át, és hívjon vissza ma este.

Elvettem, és rátettem a mappámra.

– A számomat megtalálja a papírok között. Hívjon fel, oké? Talán rémeket látok, és nincs is semmiféle piromágus. Talán valaki más tette. De akárki az, Miss Blake, lételeme a tűz. Végigmegy egy épületen, és közben úgy ontja magából, mintha olajat fröcskölné. Nem találtuk nyomát gyújtóanyagnak, a házak mégis úgy lángolnak, mint a fáklya. Mintha átáztatták volna őket valamivel. Amikor a fát bevisszük a laborba, nem találunk semmi vegyszernyomot, az anyag tiszta. Akárki is az, Miss Blake, olyan dolgokra képes, ami fizikai képtelenség.

Az órájára pillantott.

– Kezdek kifutni az időből. Gözerővel dolgozom, hogy hivatalosan is bevonhassam magát ebbe az ügybe. De attól tartok, a feletteseim addig halogatják a döntést, amíg emberéletek vesznek oda. Egyszerűen nem ülhetek ölbe tett kézzel.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Oké, visszahívom ma este. Általában sokáig dolgozom. Meddig hívhatom?

– Bármeddig, Miss Blake. Soha sincs túl késő.

Biccentettem, és felálltam. Kézfogásra nyújtottam a kezem. A szorítása erős volt, határozott, de nem agresszív. Azok a fickók, akik kiakadnak a sebhelyeimtől, általában úgy szorongatják a kezem búcsúzaskor, mintha azt akarnák, hogy a mamámért sikítsak.

McKinnon nem. Neki megvoltak a saját sebhelyei.

Alig zuttyantam vissza a székre, amikor felberregett a telefonom.

– Mi az, Mary?

– Larry vagyok. Mary úgy gondolta, nem harapod le a fejét, ha rögtön kapcsol. – Larry Kirkland, a vámpírhóhér-gyakornokom elméletileg épp a városi hullaházban volt, és vámpírokat karózott. Vagy mégsem?

– Nem harapom le a fejét. Mizújs, Larry?

– Gyere ki értem a kocsival, lécci! Égető szükségem lenne egy hazafuvarra. – Enyhén remegett a hangja.

– Mi az, kölyök, valami gáz van?

Felnevetett – Igazán megszokhattam volna már, hogy a szende figura nem válik be nálad. Annyi rajtam az öltés, mint egy hímzőpárnán. A doki szerint túlélem.

– Mi a franc történt?

– Gyere ide, majd elmondom. – És a kis retek egyszerűen letette.

Egyetlen oka lehetett rá, hogy ilyen nyúlbéla legyen. Valami ökörséget csinált, és megszívta. Két testet kellett megkaróznia. Két hullát, akik holnapig biztosan nem kelnek életre. Hogy lehet ilyesmit elbaltázni?

Mary röpke két perc alatt átszervezte az aznapi találkozóimat. A felső asztalfiókból elővarázsoltam a Browning Hi-Powert, és becsúszattam a vállszijas pisztolytáskámba. Amióta nem hordok kabátot az irodában, azóta a stukkerem a fiókban lakik, de házon kívül – főleg napnyugta után – egy lépést se teszek nélküle. A

LAURELL K. HAMILTON

legtöbb dög, aki belém kóstolt, már halott. Nagy részüket saját kezűleg tettem hidegre.

Na ja, az ezüstözött golyó az emberiség legtutibb találmánya a húsvéti nyuszi óta.

2

Larry olyan óvatosan telepedett a terepjárom anyósülésébe, mintha tojásokon egyensúlyozna. Mi tagadás, szar ügy szorosan beszíjazva ülni, amikor az ember hátán friss öltések feszülnek. Láttam a sebét. Egy mély, kerek szúrásnyom, meg egy hosszú horzsolás. Agyam elszáll! Larry még mindig a királykék pólót viselte, amiben reggel a hullaházba indult, de a póló háta vérfoltos volt és szakadt. Le a kalappal előtte, hogy vissza tudta tartani a nővérkéket, nehogy lenyisszálják róla az egész göncöt. Ezeknek a fehérköpenyeseeknek valahogy mindig viszket az ollójuk.

Larry nekifeszült a biztonsági övnek, igyekezett megtalálni a lehetőség szerinti legfájdalommentesebb pózt. Gyapjas, rőtvrörös haja olyan tüsire volt nyírva, hogy az apró, göndör csigákat alig lehetett észrevenni. Százhatvan-egy-néhány centijével alig egy sóhajnyival volt magasabb nálam. Most májusban diplomázott természetfölötti biológiából, de kismillió szeplőjével és a kristálykék szemei között feszülő apró fájdalomráncokkal inkább nézte volna az ember tizenhatnak, mint huszonegynek.

Úgy lekötött Larry véget nem érő kukacolódása, hogy totál elfelejtettem befordulni az I-270-esre vezető útra. A Ballason ragadtunk. Innen legközelebb az Olive Roadon lehet kifordulni az autópályára. A francba. Közeledett az ebédidő. Az Olive tömve lesz emberekkel, akik ebédszünetben népvándorlásszerű hullámokban csődülnek a vályúhoz, hogy aztán rohanhassanak vissza gályázni.

– Bevetted a fájdalomcsillapítót? – pillantottam oldalt Larryre.

Próbált mozdulatlanul ülni, egyik kezével görcsösen az ülés szélét szorongatta. – Nem.

– Miért nem?

– Mert az a cucc kiüt. Nem akarok aludni.

– Bealtatózva aludni egyáltalán nem olyan, mint gyógyszer nélkül – jegyeztem meg.

– Tényleg nem. A rémálmok nagyságrendekkel rosszabbak – morogta.

Ezzel megfogott. – Mi a fene történt, Larry?

– Csodálom, hogy egészen mostanáig kibírtad, hogy megkérdezd.

– Én is. De nem akartam műsort a doki előtt. Ha elkezdtem volna bájcsevegni veled, hajlamos lett volna egyszerűen odébbállni, mint aki jól végezte dolgát. Végül is ő varrt össze, úgyszólván tőle akartam hallani, mennyire súlyos a dolog.

– Pár öltés az egész – dörmögte.

– Hűsz – néztem rá összevont szemöldökkel.

– Tizenhét.

– Kerekítettem.

– Nem – ingatta a fejét becsukott szemmel. – Van, amikor nem kerekít az ember. – Fájdalmasan grimaszolt. – Miért fáj ez olyan istentelenül?

Költői kérdésnek szánta. Én meg válaszoltam rá. –

Mindahányszor megmozdítod a kezed vagy a lábad, a mozdulatba bekapcsolódnak a hátizmaid is. Ha a fejed vagy a vállad mozdul, a hátad akkor is dolgozik. Na ja, a hátát csak akkor értékeli az ember, ha már istenigazából lerobbant egyszer.

– Szuper – mondta, és fűjt egyet.

– Elég a púderből, Larry. Bökd ki végre, hogy mi történt! – Épp egy irdatlan hosszú sor végén álltunk, amit az Olive sarkán álló lámpa duzzasztott fel. Mindkét oldalon alacsony növésű, uniformizált mikroplázák nőttek rá az útra, mint egy minimalista vasbeton-koracél gombatelep. A bal oldalon egy VJ Tea és Kávé Sarok, ahol a kávémat szoktam beszerezni, előtte a szokásos neociki szökőkutak. Jobbkézt egy egész-évben-óriási-akciók cédebarlang dübörgött, mint egy technokóros szív. Tucc-tucc. Rögtön mellette egy vörös lampionos kínai büfé. Ha az ember a Ballasra vetődik ebédidőben, rengeteg ideje van memorizálni az üzleteket.

Larry arcán először tenyérbe mászó vigyor ömlött szét, aztán görcsös fájdalom, gyors egymásutánban. – Két testet kellett

ÉGŐ ÁLDOZATOK

megkaróznom. Két vámpíráldozatot. Egyik se óhajtott nagy szemfogakkal ébredni.

– Öngyilkos-végrendelete volt mind a kettőnek. Ja, emlékszem. Te kapod mostanában az összes ilyen ügyet.

Bólintott, aztán a mozdulat közepén megdermedt. – Még a bólogatás is rohadtul fáj.

– Holnap még rohadtabbul fog.

– Igazán kösz, főnök. Jó tudni, hogy így együtt érzek velem.

Vállat vontam. – Ha a képedbe hazudok, attól nem fog kevésbé fájni.

– Mondták már, hogy a tapintat nem az erős oldalad?

– Most, hogy mondod.

Hitetlenkedve fűjt egyet. – Frankó. Egyébként épp végeztem a karózással, és már pakoltam, amikor begördítettek egy újabb testet. A nő azt mondta, hogy a vámpírnak valahogy elkeveredett a kivégzési parancsa.

Oldalt pillantottam rá. – Ugye, még véletlenül se jutott eszedbe megkarózni a papírok nélkül?

Az orrát ráncolta. – Még jó, hogy nem. Közöltem velük, hogy ha nincs kivégzési parancs, nincs halott vámpír. Vámpírt karózni érvényes ítélet nélkül gyilkosságnak számít. Engem nem fognak bíróság elé citálni csak azért, mert valaki cseszik bele az adminisztrációba! Ezt, asszem, elég érthetően megmondtam nekik.

– Nekik? – vontam fel a szemöldököm. Kínos lassúsággal csorogtunk tovább a Nagy Ebédidei Dugó sűrűjében. Egy arasznyival megint közelebb jutottunk a lámpához. Hurrá!

– A másik asszisztens is ott volt. Aztán ők ketten kimentek, hogy megkeressék az elkevert papírt. Egyedül maradtam a vámpírral. Reggel volt már. Az a fickó nem úgy nézett ki, mint aki készül ma valahová. – Minden igyekezetével azon volt, hogy kerülje a pillantásomat. Lehorgasztotta a fejét. Rossz ötlet volt; fájt neki. Végül egyenesen a szemembe kellett néznie. Dühös volt.

– Kimentem elszívni egy cigit.

Ráméredtem. A következő pillanatban rá kellett taposnom a fékre, a sor olyan hirtelen torpant meg előttem. Larry rákenődött az ülésre. Felnyögött, és amikor végre megint befejezte a rituálészerű vackolódást, vádlón nézett rám. – Ezt direkt csináltad.

– Nem direkt csináltam. Pedig biz’ isten megérdemelted volna. Őrizetlenül hagytál egy vámpírhullát. Egy szörnyeteget, akinek talán annyi gyilkosság lehetett a számláján, ami elég egy kivégzési parancshoz. És te egyedül hagytad azt az izét a hullaházban!

– Nem csak a cigi miatt volt, Anita. A test ott feküdt a beteghordó kocsin, de nem volt se megláncolva, se leszíjazva. Egy árva kereszt se volt rajta sehol. Végigcsináltam már pár kivégzést. Úgy kitapétázzák a vámpírokat ezüstláncokkal, keresztekkel meg szentelt istennyilákkal, hogy a végén alig lehet megtalálni a szívét. Állatira büzlött a dolog. Beszélni akartam az orvos szakértővel. Neki minden vámpírt látnia kell a kivégzés előtt. Vagy valamelyik kollégájának. Mellesleg a csaj láncdohányos. Gondoltam, füstölünk egyet az irodájában.

– És? – néztem rá.

– Nem volt a helyén, én meg visszasétáltam a hullaházba. Amikor odaértem, az asszisztens épp megpróbált karót verni a vámpír mellkasába.

Egy helyben álltunk a dugó kellős közepén. Mák. Ha gurultunk volna, tutira belerohanok valakibe. – Te felügyelet nélkül hagytad a vámpíros cuccodat?

Egyszerre látszott zavartnak és dühösnek.

– Az én felszerelésemben nincs medveölő, mint a tiédben, úgyhogy azt hittem, a kutya se akar kotorászni benne.

– A francba, Larry, egy csomó ember még szuvenírnék is szívesen elcsórna bármit abból a táskából. – A sor meglódult, és nekem megint az útra kellett koncentrálnom.

– Oké, oké, hibáztam. Tudom, hogy hibáztam. Basszus, megragadtam a csajt a derekánál fogva, és leráncigáltam a vámpírról. – A tekintetét lesütötte, még véletlenül se nézett rám. Elérkeztünk a

ÉGŐ ÁLDOZATOK

történet kényes pontjához. Ahhoz, ami igazán kiborította. Vagy amiről azt gondolta, hogy engem fog. – Hátat fordítottam neki, hogy megnézzem a vámpírt. Hogy lássam, nem tett-e benne kárt.

– Hátba támadott – fejeztem be helyette. Tovább araszoltunk. Most egyik oldalról a Dairy Queen és a Kentucky Fried Chicken kalóriaszegény neonja villogott a képünkbe, a másik oldalon egy Infiniti autószalonnán használt-és-új-álomautók-a-gyártótól és egy elmondhatatlanul tré benzinkút díszelgett. Kezdett lehervasztani az utcakép.

– Ja, valahogy úgy. Gondolom, a csaj azt hitte, kiütött, mert otthagytam a földön, és visszasasszézott a vámpírhoz. Végül sikerült valahogy lefegyvereznem, de még mindig foggal-körömmel küzdött, amikor a másik asszisztens odaért. Csak egyesült erővel sikerült valahogy lefogni. Az a tyúk tisztára meg volt veszve. Órült volt, egy gumiszobába való mániákus dilinyós.

– Miért nem nyomtad a képébe a stukkered, Larry? – A pisztolya most épp a vámpírölő táskájában lapult; a vállszíj meg a hátsérülés valahogy nem komálják egymást. De akkor még fel volt fegyverezve. Kivítem a lőtérre párszor gyakorolni, még vámpírvadászatokra is magammal cipeltem. Biztos akartam lenni benne, hogy pusztavéletlenségből nem lövi el a saját lábát.

– Ha fegyvert rántok, még a végén eltaláltam volna valakit.

– Asszem, valahol ez a dolog lényege, Larry.

– Igen, frankón ez a lényege! – morogta. – Eszem ágában se volt kilyuggatni a csajt.

– Megölhetett volna, Larry.

– Tudom.

Olyan szorosan markoltam a kormányt, hogy az ujjaim elfehéredtek. Hosszan kifújtam a levegőt, és próbáltam nem átcsapni artikulátlan üvöltésbe. – Nem, Larry, szerintem dunsztod sincs, különben óvatosabb lettél volna.

– Életben vagyok, és őt se vitték el hullazsákban. A vámpíron egy árva karcolás sincs. Minden jó, ha a vége jó, nem?

Kifordultam az Olive Roadra, és továbbcsorogtunk a 270-es felé. Északra tartottunk, St. Charlesba. Kocsival kábé húsz perc az út. A lakás, amit Larry bérelt, egy mesterséges tóra nézett, ahol vadludak fészkeltek tavasszal, és karattyoltak egész télen át. Annak idején Richard segített neki beköltözni. Richard Zeeman egyrészt felső tagozatos biológiatanár, másrészt alfa vérfarkas, harmadrészt abban az időben még a fiúm volt. Imádta figyelni a terasz alatt fészkelő vadludakat. Akárcsak én.

– Larry, előbb-utóbb le kell adnod ebből a jó kisfiús finnyáságból. Ezzel csak megöleted magad.

– Azt teszem, amit helyesnek tartok, Anita. Nem tudsz meggyőzni, kár a gőzért.

– A francba, Larry! Utálnám, ha bögnöm kéne a temetéseden.

– Mondd, szerinted mit kellett volna tennem? Szarrá lőni a tyúk seggét?

– Én nem fordítottam volna hátat neki, Larry. Lefegyvereztem volna. Vagy lefoglalom, amíg a másik asszisztens visszajön. A lövöldözés nem az egyetlen megoldás.

– Hagytam, hogy kicsússzanak a dolgok a kezemből – mondta halkan.

– Kurva rosszul határoztad meg a prioritásokat. Először hatástalanítanod kellett volna a támadót, és csak aztán megnézni az áldozatot. Élve még van esélyed rá, hogy segíthess a vámpíron. Ha hulla vagy, csak eggyel növelted az áldozatok számát.

– Legalább most van egy olyan sebem, amilyen neked nincs.

Hitetlenkedve ingattam a fejem. – Előbb kell fölkelned, kölyök, ha olyan sebhelyet akarsz, amilyen nekem még nincs.

– Miért, te hagytad valaha, hogy egy embertársad lyukat üssön a hátadba a saját karóddal?

– Pontosítsunk: nem egy, hanem két embertársam, akiket több különböző vámpír harapott meg. Ezeket hívtam anno halandó szolgáltnak, mielőtt tudtam volna, mit jelent a kifejezés valójában. Lefogtam a fickót, és épp le akartam szúrni. A nő hátba támadott.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Persze még véletlenül se te voltál a hunyó – jegyezte meg fintorogva.

Megrándítottam a vállam. – Lepuffanthattam volna mind a kettőt azon melegében, ahogy megláttam őket, de akkoriban még nem járt el a kezem olyan könnyen, ha emberekről volt szó. Tudod, tanultam a hibáimból. Csak mert az ellenfélnek nincsenek túlméretes szemfogai, az még nem garancia arra, hogy nem akar kinyiffantani.

– Szóval azelőtt sziklaszilárd elveid voltak? – ciccegett Larry.

Ráfordultam a 270-esre. – Senki sem tökéletes. Miért kattant be a nő a vámpírtól?

Elvigyorodott. – Ezt imádni fogod. A nő az Emberi Elsőbbség oszlopos tagja. A vámpír a kórház egyik orvosa volt, aki nappalra bevackolta magát egy tisztaruhas-szekrénybe. Általában ott húzta meg magát, ha túl sokáig melózott ahhoz, hogy napkeltéig hazaérjen. A csaj meg egyszerűen rálapátolta egy kerek ágyra, és legurította a hullaházba.

– Hogyhogy nem lökte ki az utcára? Nem tudta, hogy az esti félhomály éppúgy megfelel a célra, mint a déli verőfény? Ejnye-bejnye.

– Biztos, ami biztos alapon a doki az alagsorban választott magának ruhásszekrényt, nehogy gáz legyen, ha valaki a kínos napszakban mégis rányitná az ajtót. Persze ablak egy szál se, közel-távol. A nő meg attól tartott, hogy valakinek feltűnik, ahogy beorigamizza a fickót a liftbe, és kilapátolja a parkolóba.

– És komolyan azt hitte, hogy te csak úgy megkarózkod?

– Talán. Fogalmam sincs, Anita. Az a nő örült volt, tiszta örült. Leköpdöste a vámpírt, aztán minket is. Azt sikította, hogy mind a pokolban fogunk elrohadni. Hogy még nincs késő megtisztítani a világot a szörnyektől. Meg hogy a szörnyetegek mindannyiunkat a rabszolgáikká tesznek. Hogy csak idő kérdése. – Larry összeborzongott, aztán elhúzta a száját. – Azt hittem, hogy a Halandók Alkotmányos Védszervezete a csúcs, de ezektől a radikálisoktól, ettől az Emberi Elsőbbségtől kiver a víz.

– A HAV irtóra pedálozik, hogy legalább látszatra a törvényesség keretein belül működjön – mondtam. – Az Emberi Elsőbbség viszont még csak leplezni se próbálja, hogy szarik az egészre. Még a végén elhiszik, hogy ők karózták meg a michigani vámpírmestert.

– Ország-világ előtt magukra vállalták. Te nem hiszel nekik?

– Szerintem az egyik belső embere tette.

– Miből gondold?

– A zsaruk küldtek nekem egy részletes helyszíni elemzést meg pár fotót a vámpír rejtekhelyéről. Az Emberi Elsőbbség elég radikális, viszont nem elég szervezett. Vérprofi terv kellett és némi mázli, hogy valaki bejusson arra a helyre. A vámpír abból a régi vágású fajtából való volt, aki halál komolyan vette nappali nyughelye biztonságát. Akárki is vonta ki a forgalomból, szerintem elélezett a boldogságtól, hogy a szélsőjobb ultrák viszik el helyette a balhét.

– Ezt elmondtad a rendőrségnek is?

– Naná! Ezért vontak be.

– Csodálom, hogy nem küldtek oda körülszaglászni.

Vállat vontam. – Nem vehetek részt személyesen az összes természetfeletti ügy nyomozásában. Egyébként is, papír szerint én csak egy civil vagyok. A zsaruk alaptól utálják, ha a civilek belefolynak a rendőrségi ügyekbe, azért meg végképp nem lelkesednének, ha a média nyakig belemászna a trutyiba. *A Hóhér pontot tesz a vámpírgyilkosságok végére.* Exkluzív különszám.

Larry elvigyorodott. – Téged ismerve ez igencsak vérszegény szalagcím lenne.

– Ne is mondd – csavargattam a nyakam. – Egyébként szerintem egy halandó volt a gyilkos. Egy ember, aki közel állt hozzá. Az egész szcenárió egy klasszikus, nagyvonalúan megrendezett keresztapagyilkosságra hajaz, azzal az aprócska kivétellel, hogy az áldozat vámpír.

– Csak te vagy képes rá, hogy elbagatellizálj egy zárt koporsós vámpírgyilkosságot – jegyezte meg Larry.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Körbevigyorogtam a fejem. – Lehet. – A csipogóm hirtelen felsipított, én meg majdnem felugrottam ijedtemben. De csak majdnem. Lehúztam az átkozott vacakot a szoknyámról, és a fénybe tartottam, hogy megnézzem a számot. Elfintorodtam.

– Mi a baj? A zsaruk?

– Nem, nem. Ezt a számot nem ismerem.

– Pedig nem szoktad kiadni a csipogód számát idegeneknek.

– Na ne mondd! Azt hiszed, én nem tudom?

– Hé, ne légy tapló velem, szépen kérlek.

Sóhajtottam. – Oké, oké. Bocs. – Larry kitartóan és szinte észrevétlenül tolta egyre följebb az agresszióküszöbömet.

Szajbarágós módszer volt, de hatásos: mindig a fejemhez vágta, ha gyöker módon viselkedtem. Ha bárki más próbálkozott volna ilyesmivel, valószínűleg kosárban kapta volna vissza a fejét. De Larrynek valahogy sikerült mindig csak addig feszíteni a húrt, amit még épp kibírtam. Állandóan azt szajkózta, hogy legyenek kedvesebb, és én nem csaptam le, mint a taxiórát. Halleluja, íme a hosszú távú kapcsolatok titka.

Már csak pár percre voltunk Larry lakásától. Ágyba dugom, aztán visszahívom azt a számot. Ha nem a rendőrség és nem is zombikeltés, akkor állatira be leszek rágva. Rühellem, ha valami jelentéktelen szarságért csipognak rám. A csipogó vészhelyzetekre van kitalálva, nem? Dehogynem. Ha nem lesz elég meggyőzően életbe vágó, akkor valakinek keserves percei lesznek. Ha egyszer Larry elalszik, akkora tapló lehetek, amekkora csak akarok. Néha kész megkönnyebbülés.

3

Némi verbális erőszak árán sikerült Larryt alaposan befájdalomcsillapítózva ágyba tuszkolnom. Amikor már olyan mélyen aludt, hogy legfeljebb egy tízes erősségű földrengés kelthette volna fel, lehuppantam a telefon mellé. Dunsztom se volt, kié lehet a szám, és ez felspannolt. Ez nem egyszerűen zavarba ejtő volt, hanem egyenesen kretén. Ki a bánat adja ki fű-fa-virágnak a privát számaimat, és mire fel?

A telefon még egyet se csöngött ki, amikor valaki felkapta a kagylót. Férfihang volt, halk és kapkodó. – Igen, igen!

Az összes dühöm elpárolgott, és valami félelemhez nagyon hasonló sűrűségű, fullasztó massa ömlött rám az éterből. – Stephen, történt valami?

Stephen fájdalmasan nagyot nyelt a vonal túlsó végén. – Hálajóistennek. – Ez úgy hangzott, mint egyetlen sóhaj.

– Mi a baj? – Kínosan tagoltan és érthetően tettem fel a kérdést, mert attól tartottam, menten sikítani kezdek vele, hogy kisedjem belőle, mi a francos franc történt.

– Az egyetemi kórházban vagyok. Ide tudsz jönni? Erre fölkaptam a fejem. – Súlyos a sérülésed?

– Én... én jól vagyok.

A szívem a gyomromba zuhant, mint egy elszabadult ólomgolyó. Belesajdult a torkom, alig bírtam kipréselni magamból a kérdést: – Jean-Claude? – Ahogy kimondtam, már tudtam, hogy vadbaromság. Nem sokkal múlt dél. Ha Jean-Claude-nak orvosra lett volna szüksége, akkor sem ő ment volna el a kórházba. A vámpírok nem grasszálnak fényes nappal összevissza. Hogy miért aggódtam ennyire egy vámpírért? Mert történetesen a barátom. A családom – egytől egyig hitbuzgó katolikusok – el volt ragadtatva. Mivel még én is lányos zavarban voltam a dolog miatt, nem volt könnyű magyaráznom a bizonyítványomat.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

- Nem Jean-Claude. Nathaniel.
- Nathaniel? Ki a frász az a Nathaniel?

Stephen lélegzete hosszú, kínos sóhajnak hangzott. – Gabriel egyik embere.

Amit úgy is lehet fordítani, hogy leopárdember. Bár a vérleopárd adekvátabb szó lenne. Gabriel a leopárdok vezetője volt, az alfahímjük, amíg ki nem nyírtam. Hogy miért nyírtam ki? A legtöbb seb, amit neki köszönhetek, azóta már begyógyult. Ez a vámpírjelek egyik baromi nagy előnye. Korábban kell fölkelnie annak, aki le akar teríteni. A hátamtól a derekamon át a fenekemig futó hullámos karomnyomok már halvány, porcelánfinom rajzolatú szelídültek, de életem végéig lesz egy kis szuvenírem Gabrieltől. Emlékeztető, hogy miről ábrándozott. Hogy megerőszakol, és a nevét sikítom, mielőtt széttép. Bár Gabrielt ismerve pusztán apró részletkérdés volt, hogy mikor halok meg, Utána vagy közben – neki mind a kettő bejött volna. A lényeg, hogy még meleg legyen a testem. A legtöbb alakváltó nem indul be a döghúsrá.

Asszem, elég pofátlanul flegmán és sztoikusán állok a témához. Nézzek magamba? Magamba néztem. Pofátlanul flegma vagyok. Meg sztoikus. De az ujjaim önkéntelenül végigfutottak a hátamon a sebhelyet követve, mintha még a szoknya szövetén át is érezném a heget. Muszáj flegmának és sztoikusnak lennem. Egyszerűen muszáj. Különben még elkezdenék sikítani, és abba se hagynám többet.

– A kórházban nem tudják, hogy Nathaniel alakváltó, igaz? – kérdeztem. Lehalkította a hangját.

– Dehogynem tudják. Túl gyorsan gyógyul. Az ilyesmi még egy vaknak is szemet szúr.

– Akkor meg miért suttoatsz?

– Mert egy nyilvános telefonról beszélek a zsúfolt váró kellős közepéből. – Tompa, távoli zörej szüremlett be a vonal túlsó végéről. Stephen a kagylóra tette a kezét. Mintha vastag üveg mögül jött volna a hangja. – Igen, egy perc és végzek. – Levette a kezét a kagylóról. – Ide kell jönnöd, Anita.

– Miért?

– Kérlek!

– Vértörp vagy, Stephen. Mi a bánatért játszod a békésoszt egy elárvult cicamica fölött?

– Engem értesítenek, ha történik vele valami. Benne van a nevem a tárcájában. Nathaniel a *Bűnös Vágyakban* dolgozik.

– Sztriptíz táncos? – Nem is tudom, miért hitetlenkedtem. Persze lehetett volna pincér is, de ez nem volt valószínű. Jean-Claude a *Bűnös Vágyak* tulajdonosa, és az alakváltóit színpadi munkára tartogatja, nem asztaltörölgetésre. Ahhoz túl egzotikusak.

– Az.

– Fuvar kell? – Úgy látszik, ma ilyen napom van.

– Igen is, meg nem is.

Vibrált valami a hangjában, ami nem tetszett. Nyugtalanság, aggodalom. Az alakoskodás meg a sejtelmes titokzatosság nem tartozott Stephen erősségei közé. Nem az ő stílusa volt ki-nevet-a-végéig játszani. Stephen kedves, ártalmatlan szövegláda volt. – Hogy sebesült meg Nathaniel? – Talán ha érthetőbb kérdéseket teszek fel, érthetőbb válaszokat kapok.

– Egy ügyfél bedurvult.

– A klubban?

– Nem, Anita, kérlek, erre most nincs idő. Gyere ide, és intézd el valahogy, hogy ne Zane vigye haza!

– Ki a franc az a Zane?

– Gabriel egyik volt csatlósa. Azóta futtatja a leopárdokat, amióta Gabriel kinyiffant. De nem védi meg őket, ahogy Gabriel tette. Ő nem alfa.

– Futtatja a vérleopárdokat? Várj, várj, asszem elvesztettem a fonalat.

Stephen hangja hirtelen oktávot váltott, és fülrepesztően kedélyes lett. – Á, hello, Zane! Meglátogattad már Nathanielt?

A válaszból egy árva kukkot se hallottam, csak a váróban nyüzsgő emberek zsongító háttérzöngéjét. – Az orvosok még biztos nem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

akarnák, hogy hazamenjen. Elég rossz bőrben van, tudod... – darálta Stephen.

Zane valószínűleg egészen közel lépett a telefonhoz. Egészen közel Stephenhez. Rekedtes, doromboló hangot hallottam a vonal túlsó végén. – Nathaniel akkor megy haza, amikor én azt mondom.

Stephen hangjába pánik lopódzott. – Nem... nem hiszem, hogy az orvosok jó ötletnek tartanák.

– 'Szómat se érdekli. Kivel beszélsz?

Ahhoz, hogy ilyen remekül értsem, amit mond, egészen a falhoz kellett préselnie Stephent. Megfélemlítette fenyegető szavak nélkül. A rekedt hang hirtelen kristálytisztán hallatszott. Ezek szerint kitepte a kagylót Stephen kezéből. – Ki az?

– Anita Blake. Gondolom, te vagy Zane.

Felnevetett. Reszelős volt a hangja; biztos kezdődő torokgyík. Szegény. – Á, a farkasok halandó lupája. Óóó, mami, segíts! Menten összepisilem magam.

A lupa a vérfarkasoknál a falkavezér társát jelenti. Én voltam az első emberi halandó, akit ez a tisztesség ért. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy már rég nem randiztam az Ulfricjukkal. Szakítottunk, miután láttam, ahogy apró húspogácsákra szaggat valakit. Na ja, egy cserkészlánynak is meg kell húznia a határt valahol.

– Gabriel se félt tőlem. Sokra ment vele, ugye? – Költői kérdés. Néhány szívdobbanásnyi időre csend lett. Zane légzése nehéz volt, súlyos, mint a dorombolás. Nem úgy tűnt, mintha rájátszott volna. Valószínűleg nem tehetett róla. – Nathaniel az enyém. Tartsd magad távol tőle.

– Stephenhez viszont semmi közöd – jegyeztem meg szárazon.

– Óóó, értem már. Szóval a kicsike a tiéd. – Hallottam, ahogy test súrlódik testhez; csak egy apró mozdulat volt, de felállt tőle a hátamon a szőr. – Na igen, igazán csinos darab... Szóval kóstitlad már ezeket a bársonyos ajkakát... Szétterült már a párnádon ez a hosszú szőke haj?

Nem kellett látnom ahhoz, hogy tudjam, megérinti Stephent. Simogatja a szavaival. – Ne merj hozzányúlni, Zane!

– Már késő.

Erősen szorítottam a kagylót. A hangomra hideg nyugalmat erőltettem. – Stephen a védelmemet élvez, Zane. Megértettél?

– Mit tennél, hogy biztonságban tudd a kis... bolyhosodat?

– Halvány fogalmad sincs, milyen bilit borítasz a fejedre, Zane. Higgy nekem.

A hangja majdnem fájdalmas suttogássá halkult. – Megölnél engem, csak hogy megóvd őt?

Általában szeretek minimum egyszer szemtől szemben állni valakivel, mielőtt halálosan megfenyegetem. De ez egyszer készen álltam rá, hogy kivételt tegyek. – Arra mérget vehetsz.

Felkacagott, a hangja dobhártya-kaparásszó volt, ideges. – Most már értem, mit evett rajtad Gabriel. Olyan kemény vagy, olyan magabiztos. Olyan veszélyes...

– Te meg olyan vagy, mint Gabriel másodosztályú imitációja. Egy kis Gabriel-makett.

Elfúló hangot hallatott, ami félúton volt a sziszegés és a hörgés között. – Stephennek nem lett volna szabad közbeavatkoznia!

– Nathaniel a barátja.

– Nathanielnek rajtam kívül nincs szüksége más barátira.

– Nem értünk egyet.

– Magammal viszem Nathanielt. Anita, ha Stephen megpróbál megállítani, bántani fogom!

– Ha egy haja szála is meggörbül, én foglak téged bántani.

– Én is így gondoltam.

És letette.

Kurva élet. Észvesztve rohantam a kocsimhoz. Harminc perc az út. Ha tövig nyomom a gázt, húsz. Stephen nem domináns. Inkább áldozat. Viszont hűséges az utolsó leheletig. Ha azt gondolja, Nathanielnek nem szabad Zane-nel mennie, mindent megtesz majd, hogy visszatartsa. Nem harcolna vele, azt nem. De odavetné magát

ÉGŐ ÁLDOZATOK

az autója elé. Nem voltak kétségeim afelől, hogy Zane minden további nélkül áthajtana rajta. És ez az optimista forgatókönyv. A pesszimista forgatókönyv az, hogy Zane magával viszi Nathanielt és Stephent is. Ha Zane nemcsak a beszédében, hanem a tetteiben is Gabriel ilyen tökéletes klónja, akkor én a magam részéről ezerszer inkább a kocsival próbálnék szerencsét.

4

A második baleseti sebészet két órán belül. Ez piros betűs ünnepnek számít, még akkor is, ha rólam van szó. A jó hír az volt, hogy egyszer se én haraptam csontra. A rossz meg az, hogy a dolgok mostani állása szerint könnyen fordulhat a kocka. Akár alfa, akár nem, Zane akkor is alakváltó. Egy alakváltó pedig akár egy közepes méretű afrikai elefánttal is képes fekvényomni. Több mint kínos lett volna, ha szkandereznem kell vele. Az egy dolog, hogy vesztenék, de jó eséllyel ki is tépné a karomat tőből, és elropogtatná uzsonnára. A legtöbb likantróp belead apait-anyait, hogy embernek tűnjön. Zane tuti nem vesződne ilyen apróságokkal.

Mégsem akartam feltétlenül megölni, már ha nem volt muszáj. Nem a marha nagy szívemről volt szó; az járt a fejemben, milyen vérezen rizikós előadásra kényszerülnék nagy plénium előtt. Eszem ágában sem volt rács mögé kerülni. A tény, hogy a büntetés jobban aggasztott, mint maga a bűn, azt hiszem, sokat elárul aktuális morális kondíciómról. Néha komolyan úgy érzem, csak egy paraszthajszál választ el attól, hogy igazi Antiszociális Görény legyek. Néha úgy éreztem, már annyi se.

Általában ezüst pisztolygolyókat használok. Az ezüst frankón működik a halandó célpontokon és a természetfeletti lények többségén. Minek fárasztanám magam azzal, hogy váltogassam a tárat, amikor a hagyományos golyó csak az embereket és egy maroknyi szörnyet üt ki? Néhány hónapja belebotlottam egy nemestündérbe, aki majdnem kinyírt. Az ezüstgolyó nem hatja meg a tündéreket. A hagyományos ólom annál inkább. Akkoriban szoktam rá, hogy egy normál tárat is tartsak a kesztyűtartóban szükség esetére. Kiszedtem az első két golyót az ezüstök közül, és ólomra cseréltem. Vagyis két lövésem van, hogy leállítsam Zane-t. Aztán megölöm. Mert ha nem lohasztja le a harci kedvét a két Glazer Safety Rounds – ami ütős darabnak minősül még akkor is, ha

ÉGŐ ÁLDOZATOK

rekordtempóban regenerálódik –, akkor az első ezüstgolyót biz’ isten nem úgy küldöm bele, hogy csak megsebesítse.

Amíg be nem léptem a lengőajtón, meg se fordult a fejemben, hogy lila gőzöm sincs, mi Nathaniel vezetékeve. Stephen nevével most nem sokra megyek. Basszuskuls.

A váró zsúfolásig volt emberekkel. Nők sivalkodó karonülőkkal. Gyerekek, akik az üresen maradt székek tetején fogócskáztak. Egy férfi véres rongyba bugyolált kézzel. Többen minden látható sebesülés nélkül, bambán bámultak maguk elé. Stephen sehol.

Sikoltozás, ripityára törő üveg hangja; fém csörren a linópadlón. Egy nővér talpalt elő a váró túlsó végéből. – Hívd a biztonságiakat! Most, azonnal! – Az információs pult mögött ülő kolléganő rémülten zongorázni kezdett a telefongombokon.

Most már volt egy sanda gyanúm, merre lehet Stephen és Zane. A nővérrre villantottam a plasztikkítűzőmet. – A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége szakértője vagyok. Segíthetek valamiben?

A nővér megragadta a karom. – Maga rendőr?

– A rendőrségnek dolgozom, igen. – A jelszó: kamu, de vastagon. Mint a zsarukkal nap mint nap együttműködő civil, az ember kénytelen mesterévé válni az ilyesminek.

– Hál’ a jó istennek! – És már vonszolt is a hangzavar forrása felé. Kiszabadítottam a karom, hogy előhúzhassam a stukkert. Kibiztosítottam, a plafon felé tartottam. Vigyázz, kész, aki bújít, aki nem, megyek. Szimpla barkácsbolti tölténynél nem kellett volna vacakolnom, hogy a plafon felé tartsam a csövet, de a Glazer Safety Rounds van olyan durva, mint amilyen hosszú a neve.

A betegvizsgáló szoba ugyanolyan volt, mint az összes többi baleseti sebészeté, ahol eddig megfordultam. Betegzőld vinilfüggönyök csüngtek kornyadtan acélsínekről, amikkel pillanatok alatt tucatnyi apró, szeparált vizsgálószobát lehetett leválasztani a nagy térből. Néhány függöny össze volt húzva, de a betegek már szinte mind felültek gurulós ágyaikban, sokan éppen a függönyöket

húzták szét. Műsor van, gyerekek. Középtájt egy fal zárta el a kilátást a folyosó felé, úgyhogy momentán nem akadt sok látnivaló.

A fal mögül minden különösebb előzmény nélkül egy műtőruhát viselő pasas zúgott át a látómezőn. Hibátlan ívben a szemközti falnak csapódott, aztán nehézkesen lecsúszott, és ijesztően mozdulatlan maradt.

A mellettem loholó nővér a férfi felé lódult. Utat engedtem neki. Ami azon a falon túl van, és úgy dobálja az orvosokat, mint rossz gyerek a játék babákat, az már nem gyógyítóknak való meló. Az nekem való meló. Kicsit arrébb két másik műtőruhás rongycsomó feküdt a földön, egy férfi és egy nő. A nő magánál volt, a pupillái tágra nyitva. A csuklója zavarba ejtő szögben állt. Istentelenül ki volt törve. Észrevette a kitűzőmet a kabátomon. – Legyen óvatos! Ez egy alakváltó.

– Tudom – feleltem. Lejjebb engedtem a pisztolyt egy arasznyival.

A nő szeme megrebbent, de nem a fájdalom miatt. – Ne löje ripityára a traumatológiámat, jó?

– Majd igyekszem – feleltem, és elléptem mellette.

Zane ugrott ki a folyosóra. Még az életben nem láttam a fickót, de ki más lehetett volna? Egy ernyedt testet cipelt a karjában. Először azt hittem, egy nőt, mert a haja hosszú volt, fényes-hullámos és gesztenyeszínű, de a hajzuhatag alól kivillanó vállak izmosak, férfiasak voltak. Szóval Nathaniel is megvan. Remek. Teljes az osztálylétszám. Zane olyan könnyedén tartotta, mintha egy zsák libatollat cipelne.

Jó egynyolcvan lehetett; inas, hórihorgas figura. Sápadt, vékony felsőtestét fekete bőrmellény takarta. A haja vattafehér volt, kétoldalt felnyírva, a feje tetején a hosszabb tincsek sokatmondó sündisznótüskékbe zselézve. Felhúzta a felső ajkát, és rám mordult. Kivillantak hatalmas tépőfogai alul is, fölül is. Egy emberszabású nagymacska. Édes Jézusom!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Rászzegeztem a pisztolyt, és lassan, nagyon lassan kifűjtam a levegőt, amíg tökéletesen mozdulatlanná és nyugodttá nem vált minden porcikám. A kulcsontjára céloztam, épp Nathaniel mozdulatlan teste fölött. Ebből a távolságból még el is találom.

– Csak egyszer mondom, Zane. Tedd le!

– Ő az enyém. Az enyém! – Hatalmas szökellésekkel lódult felém, végig a folyosón. Meghúztam a ravaszt.

A golyó kilendítette az egyensúlyából. Térdre esett. Nathaniel kicsúszott a kezéből. Újra talpra ugrott. A filigrán Nathanielt a hóna alá csapta, mint valami zsinórjairól leszakított marionettfigurát. A golyó tépte hús a vállán már kezdett újrarendeződni. A szövetei úgy építették újjá magukat, mintha gyorsított felvételt néznék a rózsaszirmok fésléséről.

Egyszerűen elfuthatott volna mellettem; használhatta volna emberfeletti gyorsaságát. De nem tette. Megindult felém, lassan, mintha nem hinné, hogy megteszem. Kurva rosszul tette.

A második lövés frankó tízpontos volt a mellkasa közepén. Vér robbant ki sápadt bőréből. Hanyatt vágódott. A gerince fájdalmas ívbe feszült, küzdött, hogy levegőt kapjon. Öklömnyi lyuk tátongott a mellkasán. Elindultam felé, nem futva, de tempósan. Széles ívben megkerültem, mindvégig kartávolságon kívül maradva. Aztán a háta mögött megálltam. A sebesült válla még mindig használhatatlan volt, a másik karja Nathaniel teste alá szorult. Zane zihálva nézett fel, fekete pupillái hatalmasra tágultak.

– Ezüst, Zane, a többi golyó ezüst. Egyenesen a burádra célzok, fogtad? Szétspriccelem a mocskos agyvelődöt ezen a csíramentes padlón.

Nagy nehezen sikerült kinyögnie: – Úgysem mered. – Vér csordult ki a szája sarkán, végigfolyt az állán.

Egyenesen az arcába nyomtam a stukkert, a szemöldöke magasságába. Ha meghúzom a ravaszt, neki annyi. Figyeltem ezt a fickót, akit még életemben nem láttam azelőtt. Fiatalnak látszott, jóval harminc alatt. Mindent elemésztő üresség töltött el. Olyan volt,

mintha fehér zaj közepén lebegnék. Semmit sem éreztem. Nem akartam megölni, de akár meg is tehettem volna, nem izgatott. Engem nem. Őt annál inkább. Hagytam, hogy a közöny átítassa a tekintetemet. Hogy tudja, kurvára nem érdekel, megölöm-e vagy életben hagyom. Akartam, hogy lássa, mert ő alakváltó, és egy alakváltó mindig veszi a jelzést. A legtöbb halandó nem értené. Az épelméjük biztosan nem.

Halkan beszélni kezdtem hozzá. – Békén hagyod Nathanielt. Amikor a rendőrség megjön, jófiú leszel, és szó nélkül engedelmeskedsz. Nincs vita, nincs erőszak. Vagy meghalsz. Megértetted, Zane?

– Megértettem – mondta, és még több vér bugyogott elő a szájából sűrűn, habosán. Könnyecseppek csíkozták vérmaszatos arcát.

Menten lepetézek. A rosszfiúk nem szoktak sírni.

– Boldog vagyok, hogy eljöttél – suttogta. – Én meg akartam óvni őket, de nem tudtam. Próbáltam Gabriel nyomdokaiba lépni. De sohasem leszek olyan, mint ő. – A válla már begyógyult annyira, hogy a szemét eltakarhassa a kezével. Nem akarta, hogy lássam a könnyeit, de a hangja rekedt volt a sírástól és a vértől.

– Olyan jó, hogy itt vagy, Anita! Úgy örülök, hogy már nem vagyunk egyedül.

Fogalmam se volt, mit mondhatnék. Itt és most, ennyi rongycsomóként szanaszét heverő test közepette felvilágosítani, hogy eszem ágában sincs a vezérük lenni, valahogy határozottan rossz ötletnek tűnt. Ha viszont visszautasítom az ajánlatát, talán megint eldurvulnak a dolgok, és akkor meg kéne ölnöm. Zavarba ejtő gyomorrándulással döbbsentem rá, hogy eszem ágában sincs megölni. A könnyek miatt? Talán. De nem csak erről volt szó. Kinyírtam az alfájukat, a falka védelmezőjét, és közben eszembe se jutott, mit teszek a többi leopárddal. Meg se járta az agyamat, hogy nincs trónkövetelő, senki, aki betölthetne a Gabriel halálával támadt űrt. Én egészen biztosan nem lehetek az alfájuk. Na ja. Nem szőrösödöm ki havonta egyszer. De ha ez visszatartja Zane-t attól, hogy még több

ÉGŐ ÁLDOZATOK

orvost mázoljon szét a falon, akkor egyelőre simán belemehetek a játékba.

Mire a zsaruk megérkeztek, Zane sebei szinte nyom nélkül beforrtak. Úgy kucorgott Nathaniel öntudatlan teste mellett, mint egy nagy fehér plüss-mackó. Még mindig sírt. Nathaniel haját simogatta, és azt motyogta újra meg újra, mint valami mantrát: – Ő mindentől megóv minket. Ő mindentől megóv minket. Ő mindentől megóv minket.

Az a sanda gyanúm támadt, az az „ő” én vagyok. Beszárás.

5

Stephen a kényelmetlenül keskeny kórházi ágyon feküdt. Hullámos szőke haja pókhálófinom szövetként borította be a fehér párnát. Mérgesvörös és lila sebhelyek szabdalták keresztül-kasul finom arcvonásait. Úgy nézett ki, mint aki frontálisan ütközött egy üvegtáblával, ami nem is állt messze az igazságtól. A pehelysúlyú Stephen, aki alig tíz kilóval volt nehezebb nálam, derekasan állta a sarat. Zane-nek végül nem maradt más választása, mint kilökní egy drótüveg biztonsági ablakon. Az összhatás nem sokban tért el attól, mint ha nagy lyukú sajtreszelőn passzírozta volna át. Ha Stephen szimpla emberi halandó lett volna, most halott lenne, azonban még így is súlyosnak számítottak a sérülései, nagyon súlyosnak. De már gyógyult. Szabad szemmel nem látszott, ahogy halványodnak és eltűnnek a hegek, egyik a másik után. Olyan volt, mintha az ember azt próbálná megfigyelni, ahogy egy mag kicsírázik a földből; az eszével tudja, hogy épp most történik, látni mégse látja. Akárhányszor ránéztem, mintha mindig eggyel kevesebb var lett volna rajta. Hátborzongató.

Nathaniel a másik ágyban feküdt. A haja még Stephenénél is hosszabb volt. Fejemet rá, hogy legalább derékig ér. Nehéz volt megállapítani, mert eddig mindig csak vízszintesben láttam a srácot. A sörénye a létező legéjfélibb vörösesbarna volt; szinte barna, de azért mégsem egészen. Fényes, sötét majdnem-mahagóni. A hajzuhatag betérítette a fehér lepedőt, mint egy állat bundája, vastagon és csillogón. Törékenynek látszott, és nem lehetett több mint százhatvan centi. A válla ehhez képest aránytalanul széles volt; a recept, gondolom olyasmi, hogy végy napi több óra konditermi szenvedést, keverj hozzá némi genetikai örökséget és – voilá. Isteni vállalai voltak, de mintha egy fejjel magasabb valakitől csórta volna őket. Legalább tízenynolcnak kellett lennie ahhoz, hogy a *Bűnös Vágyakban* vetkőzhessen. Az arca vékony volt, az álla sima. Ha

ÉGŐ ÁLDOZATOK

tényleg betöltötte a tizennyolcat, az nem lehetett túl régen. Ördög tudja, talán egy szép nap belenő a deltáiba.

Az elkülönítőben voltunk, egy szuperbiztos kétágyas betegszobában. A legtöbb kórház külön emeletet tart fenn a likantrópok, vámpírok és egyéb excentrikus polgártársaink számára. Mindenkinek, aki szerintük veszélyes lehet. Zane kurva veszélyes lehetett volna, de a zsaruk simán összehapokolták és eltargoncázták. A sebei már majdnem begyógyultak. A szervezete egyszerűen kiköpdöste a pisztolygolyókat a padlóra, mintha kilöködött szervek lettek volna. A magam részéről nem gondoltam, hogy elkülönítőre volna szükség Stephen és Nathaniel számára. Persze, ami Nathanielt illeti, lehet, hogy tévedek – de nem, ennél azért jobban bízom Stephen véleményében.

Nathaniel még mindig nem tért magához. Megkérdeztem, milyen sérülésekkel hozták be, és az ügyeletes minden infót kiadott nekem. Még mindig szentül meg voltak győződve róla, hogy zsaru vagyok, és én nem siettem kiábrándítani őket. Egyébként is, én húztam ki őket a szarból, vagy nem? A hála frankó dolog.

Valaki szó szerint meglékelte Nathanielt, mint egy dinnyét. Nem egyszerűen felhasították a hasfalát, hanem miután felnyitották, simán végignézték, ahogy a belső szervei kipotyognak a földre. A kórházban épülettörmelékkel találtak a belein. De más sérülései is voltak, elég durvák. Nathanielt megerőszakolták. Hát igen, egy prostituáltat is meg lehet erőszakolni. Csak annyi kell hozzá, hogy nemet mondj. Senki, még egy alakváltó se lenne vevő egy kis hancúrra, miközben a belei a földre lógnak. Persze lehet, hogy az erőszak volt először, és csak aztán próbálták megölni. Ebben a sorrendben talán egy fokkal kevésbé hat betegnek a dolog. Talán. Egy fokkal.

Bevérzések voltak a csuklóján és a bokáján. Gondolom, megláncolták. A nyomok véresre voltak dörzsölve, mintha küzdött volna. És nem gyógyultak, ami azt jelenti, hogy magas ezüsttartalmú bilincset használtak, hogy fájjon is, ne csak tartson. Akárhik is

művelték ezt vele, jó előre tudták, hogy likantrópot tálalnak fel nekik. Alaposan felkészültek. És ez néhány igen érdekes kérdést vetett fel.

Stephen szerint Gabriel futtatta a leopárdokat. Azt még értem, miért fáj a foga valakinek olyan különleges csemegére, mint amilyen egy vérmacsész. Az se volt új, hogy csellengnek még apakomplexusos szado-mazók a környéken. Az alakváltók képtelenül sok sérülést el tudnak viselni. Szóval ilyen szinten többé-kevésbé össze is állt volna a kép. De egy ilyen kaliberű kegyetlenség már általában többről szólt, mint perverz örömökről. Még sose hallottam sorozatgyilkos bűnügyeken kívül ilyen brutális erőszakról.

Szóval nem hagyhattam őket magukra ilyen védtelenül. Még ha a szado-mazo bagázst egy pillanatra el is felejtjük, akkor is ott vannak a leopárdok.

Akárhogy csókolgatta is Zane könnyfátyolos szemmel a lábam nyomát, a többiek nem biztos, hogy ugyanígy meg lesznek hatva. Ha egyszer szétesett a falka, akkor nincs alfájuk se; egyáltalán senki, aki azt mondaná nekik, kopjanak le Nathanielről. Falkavezér nélkül egészen odáig fajulhatnak a dolgok, hogy vagy visszavonulót fújok, vagy kinyírom őket, egyiket a másik után. Egyik verzió se lelkesített. Az igazi leopárdokat hullára nem izgatja, ki a vezér. Nincs falkaösztönük sem. De az alakváltók nem állatok, hanem emberek. Vagyis akármilyen egyszerű az állati énjük, az emberi felük mindent túlbonyolít. Ha Gabriel tényleg saját kezűleg válogatta ki az embereit, akkor zsákban van, hogy eljönnek Nathanielért. Gabriel beteg alak volt, és Zane se tett rám túl pozitív első benyomást. Most jön a húszfityinges kérdés: honnan hívjuk a felmentő sereget? Na, honnan? Helyes válasz: a helyi vérfarkasklánból. Stephen a falka tagja. Az a minimum, hogy tartsák érte a hátukat.

Kopogtak. Előkaptam a Browningot, és az ölembe csúsztottam egy magazin alá, ami épp a kezem ügyébe került. A National Wildlife egy három hónapos példánya volt, benne egy jó kis cikk a kodiak-medvékről. Remekül elfért alatta a stukker.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ki az?

– Irving.

– Bújj be. – Készenlétben tartottam a pisztolyt arra az esetre, ha valaki netán élő pajzsnak használná Irvinget.

Irving Griswood vérfarkas és riporter. Ehhez képest jó srác, de közel sem olyan elővigyázatos, mint én. Majd ha meggyőződtem róla, hogy egyedül van, akkor elteszem a fegyvert.

Irving belökte az ajtót, az arcán gigantikus vigyor ült. Apró fürtös sötét haja úgy ölelte körül a fejét, mint egy barna pamutglória, középen majd' kiverte az ember szemét a fényes, kopasz folt. Apró termetű volt és kerek, anélkül, hogy kövérnek tűnt volna. Lennon-szemüvegével és tömpe orrával mindennek kinézett, csak csúnya nagy farkasembernek nem. Igaz, azt se mondta volna róla az ember, hogy firkász. Ettől volt olyan átkozottul jó riporter. Viszont képernyőn soha nem lett volna jó. Maradt az írott sajtó, na ja. A St. Louis Post-Dispatchnek dolgozott, és több tucat riportot készített már velem az újságjának.

Becsukta az ajtót maga mögött.

Előhúztam a pisztolyt, és visszacsúsztattam a tokba.

Nagyot nézett. – Hogy van Stephen? – kérdezte suttogva.

– Hogy a rákba sikerült bejutnod ide? Elméletileg van egy zsernyák az ajtó előtt.

– Nahát, Blake, én is annyira örülök, hogy látlak!

– Hagyjál lógva, Irving. Egy örnek kellene állnia odakint.

– Ja, áll is. A nővérpultnál. Épp a bögyös éjszakással bájcseveg.

– Rohadt élet! – Nem voltam igazi zsaru, így aztán nem is mehettem oda leülvölteni a hülye fejüket, de nem állítom, hogy nem éreztem kísértést. Washingtonban a napokban tárgyaltak egy törvényjavaslatot, ami szövetségi plecsnit adna a vámpírvadászok kezébe. Néha eleve elvetélt ötletnek tűnik. Néha nem.

– Gyorsan hozz képbé, mielőtt kiteszik a szűrömet. Hogy van Stephen?

Elmondtam neki. – Nathaniel nem is érdekel?

– Tudod, hogy Sylvie de facto a falkavezér, amíg Richard elutazott, hogy a doktoriján dolgozzon.

Sóhajtottam. – Nem, nem tudtam.

– Azt tudom, hogy nem sűrűn találkoztál Richarddal, amióta szakítottatok, de gondoltam, valaki már biztos beszélt neked erről.

– Az összes farkas úgy lapít a közelemben, mintha valakim meghalt volna. Senki se beszél nekem Richardról, Irving. Én azt hittem, megtiltotta nekik, hogy szóba álljanak velem.

– Tudtommal nem.

– Menten dobok egy hátast, ha kiderül, hogy nem egy szaftos sztoriért jöttél.

– Ezt nem írhatom meg, Anita. Öngól lenne.

– Mert ismered Stephent?

– Mert minden érintett alakváltó, és én csak egy ártatlan, báránylelkű riporter vagyok.

– Tényleg azt hiszed, hogy az állásod bánná, ha megtudnák?

– Az állásom? Pokolba az állásommal! Azt mondd meg, mit szólna a mamám?

Elvigyorodtam. – Szóval nem játszatsz három testőrt.

– Egyet se, Anita. Ez most egy teljesen új helyzet mindannyiunknak. Amikor azelőtt a falkából megsérült valaki, és a dolog nyilvánosságra került, mindig Raina játszotta a mentőangyal szerepét. Most, hogy meghalt, nem hiszem, hogy akadna még egy alfánk, aki ne akarná mindenáron megőrizni az inkognitóját. Legalábbis olyan egy sincs, akire Stephent nyugodt lélekkel rá merném bízni.

Raina volt a falka régi lupája, mielőtt rám osztották a szerepet. Igazság szerint – az Ulfrickal vagy farkaskirályal ellentétben – a régi lupának nem kellett feltétlenül meghalnia, de még lemondania sem. Raina viszont Gabriel játszópajtása volt. Igazán tündéri közös hobbijaik voltak, mint például szadista pornófilmek sorozatgyártása, amikben alakváltók és emberek kefélnek. Akkor is ő kolbászolt a kamera körül, amikor Gabriel letámadott, hogy valóra váltsa velem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

kapcsolatos legvéresebb vágyálmait. Micsoda vegytiszta kék volt, hogy megválthattam Raina jegyét a pokolba, óóó igen... Csak oda.

– Ez a második alkalom, hogy egyedül Stephent említed. Le se szarod Nathanielt – jegyeztem meg. – Mi az ábra, Irving?

– Mondtam már. Sylvie a főnök, amíg Richard vissza nem tér a városba.

– És?

– Sylvie szigorúan megtiltotta, hogy a falka bármilyen módon segítsen a leopárdoknak.

– Miért?

Irving kínosan feszengett. – Tudod, Raina előszeretettel szerepeltette a leopárdokat farkasokkal együtt a pornófilmjeiben.

– Végignéztam az egyik remekművet. Nem volt nagy szám. Mocskos volt, de nem volt nagy szám.

Irving nagyon komolyan nézett rám. – Raina kiadta Gabrielnek és a cicusainak játszani a túl önfejű falkatagokat. Ez volt a büntetés.

– A büntetés?

Irving sűrűn bólogatott. – Sylvie volt az egyik, akit Raina büntibe küldött, és nem is egyszer. Gyűlöli őket. Ha Richard nem tiltotta volna meg a leghatározottabban, már rég kiküldte volna a falkát, hogy levadásszák a leopárdokat, egytől egyig.

– Én is tudom, mit értett Raina és Gabriel móka és kacagás alatt. Asszem, most az egyszer Sylvie pártjára állok.

– Segítettél nekünk rendet vágni a házunk táján, Richarddal együtt. Megszabadítottátok a falkát Marcustól és Rainától. Most te vagy a lupánk.

– Lepuffantottam a csajt, Irving. Ha jól tudom, a falka törvényei szerint a fegyverhasználat nem megengedett a küzdelemben. Vagyis csaltam.

– Nem azért lettél lupa, mert megölted Rainát. Azért lettél lupa, mert Richard téged választott társául.

Határozottan megráztam a fejem. – Mi ketten már rég nem járunk, Irving.

– De Richard még nem választott új lupát. Amíg nem teszi, addig tiéd a meló.

Richard a végletekig őszinte, igazmondó és rettenthetetlen. Ezenkívül karcsú, napbarnított bőrű, és zavarba ejtően jóképű. Egyszerűen tökéletes, azt az egy apróságot kivéve, hogy vérfarkas. De még ezt is el tudtam volna nézni neki. Legalábbis azt hittem, amíg nem láttam a másik énjét. Volt szerencsém páholyból végignézni az egész vacsorát. Enchilada vérfarkas módra: a hús nyersen tálalva, és még mozog. Ja, és a szósz az én ízlésemhez egy kicsit véresre sikerült.

Szóval most Jean-Claude-dal jártam. Néha nem voltam ezer százalékgig biztos benne, mekkora fejlődésnek számít egy vámpír egy vérfarkashoz képest, de döntenem kellett. És én döntöttem. Éjszakánként Jean-Claude ölébe kucorodtam. Az ő elefántcsontfehér karjai közé fészkeltem be magam. Az ő éjkék szemébe veszttem bele, amíg szeretkeztünk.

A jókis lányoknak tabu a házasság előtti szex. Élőholtakkal meg különösen. Sose gondoltam volna, hogy a jókis lányoknak különösebben fájna a fejük az exük miatt, amikor A pasi helyett végül B-t választják. Valószínűleg tévedtem. Richard és én kerüljük egymást, ha csak lehet. Ami frankón sikerült az utóbbi másfél hónapban. Most meg elutazott a városból. Ami nagyban megkönnyíti a dolgomat, valljuk be őszintén.

– Még véletlenül se kérdezem meg, most mi jár a fejedben, oké? – pislogott rám Irving a Lennon-gukker mögül. – Azt hiszem, anélkül is tudom.

– Te vagy az ügyeletes zseni, mi?

Széttárta a kezét. – Tudod, ez nálam foglalkozási ártalom.

Ez jó volt, egy mosoly oda. – Szóval Sylvie megtiltotta, hogy bármelyikötök segítsen a leopárdoknak. Hol jön Stephen a képbe?

– Megszegett egy egyértelmű parancsot, Anita. Olyasvalakitől, aki annyira alacsonyan áll a falka ranglétráján, mint Stephen, ez igazán tökös dolog volt. De Sylvie nem lesz elragadtatva tőle, arra mérget

ÉGŐ ÁLDOZATOK

vehetsz. Apró darabokra szaggatja a fiút. Senkit se fog elengedni, hogy testőrt játsszon ezekre, itt. Higgy nekem, ennyire már ismerem.

– Én nem szobrozhatok itt napi huszonnégy órát.

– Egy-két napon belül kutya bajuk se lesz.

Elhúztam a szám. – Irving, nekem két napom sincs erre.

Elfordult tőlem, és Stephen ágya mellé telepedett. Az alvó férfit figyelte, halk légzését, a mellkasán összekulcsolt, sápadt kezeket.

Odaléptem hozzá. Megérintettem a karját. – Mit titkolsz előlem?

– Mit titkolnék?

Magam felé fordítottam, hogy a szemembe kelljen néznie. – Beszélj, Irving!

– Te nem vagy alakváltó, Anita. És már nem jársz Richarddal.

Tartsd olyan távol magad a világunktól, amennyire csak tudod.

Semmi szükség rá, hogy még jobban belekeveredj.

Olyan komoly volt a tekintete, olyan sötét, hogy megijesztett. – Irving, mi a baj?

Némán ingatta a fejét.

Megragadtam a karját. Teljes erővel kellett küzdenem a késztetés ellen, hogy addig rázzam, amíg énekelni nem kezd, mint a kismadár.

– Mit titkolsz előlem?

– Van egy módja, hogy rávedd a falkát, vegyék a védelmükbe Stephent. Talán még Nathanielt is.

– Csupa fül vagyok.

– Te Sylvie fölött állsz a ranglétrán.

– Nem vagyok alakváltó, Irving. Az új falkavezér csaja voltam. Most már az se vagyok.

– Több vagy annál, Anita, ezt te is nagyon jól tudod. A falkatagok közül többet is eltettél láb alól. Te könnyen ölsz és könyörtelenül. A falka nagyra becsüli az ilyesmit.

– Jézus, Irving, micsoda szívet melengető jellemzés!

– Miért, talán szoktál nyugtalanul hánykolódní, mert megölted Rainát? Vannak álmatlan éjszakáid Gabriel halála miatt?

– Azért öltem meg Rainát, mert az életemre tört. Ugyanezért nyírtam ki Gabrielt is. Önvédelemből. Szóval kösz, egész jól alszom.

– A falka tisztel téged, Anita. Ha sikerülne találnod pár befolyásolható falkatagot, és meggyőzni őket, hogy veszélyesebb vagy, mint Sylvie, akkor nyugodtan rájuk bízhatnád őket, mindkettőjüket.

– Irving, én nem vagyok veszélyesebb, mint Sylvie. Én nem tudnám bucira verni őket. Sylvie igen.

– De te megölheted őket. – Nagyon csöndesen mondta, közben egyfolytában az arcomat figyelte, mintha olvasni akart volna belőle.

Kinyitottam a számat. Aztán becsuktam. – Mi a francra akarsz rávenni engem, Irving?

Hirtelen megrázta magát. – Semmire. Felejtsd el, hogy bármit is mondtam. Hiba volt. Csödüts annyi zsarut ide, amennyit csak tudsz, aztán menj haza, Anita. Húzd el innét a csíkot, amíg lehet.

– Mi a franc folyik itt, Irving? Sylvie ekkora zabszem a seggetekben?

Mindig mosolygós szemei most komolyak, elgondolkodóak voltak. Megrázta a fejét. – Mennem kell.

Megragadtam a karját. – Sehova se mész, amíg el nem mondd, mi a búbánat folyik itt!

Felém fordult lassan, vonakodva. Eleresztettem a karját. – Na, nyomjad!

– Sylvie kihívott mindenkit, aki a falkában fölötte állt. És nyert. Ránéztem. – Na és?

– Felfogtad, milyen szokatlan dolog, hogy egy nő ilyen simán felküzdje magát a másodikig a rangsorban? Az a csaj egy madárcsontú, törékeny darab. Akkora, mint egy kutya ülve. És nyer, de még hogy!

– Kerülgeted a forró kását, Irving. Ez nem vall rád. Én nem fogok leállni barkochbázni veled. Nyögd már ki végre, mi az ábra, oké?

– Kinyírta az első két embert, akikkel ringbe szállt. Nem kellett volna feltétlenül kicsinálnia őket. Ő mégis megtette. A következő

ÉGŐ ÁLDOZATOK

három kihívott harc nélkül elismerte a dominanciáját. Nem akarták vállalni a kockázatot, hogy Sylvie őket is széttépi.

– Praktikus gondolkodású csaj ez a Sylvie – csettintettem elismerően.

Bólintott. – Mindig is az volt. Végül harcra hívott valakit a belső körből. Túl kicsi volt ahhoz, hogy a végrehajtók egyike legyen. Egyébként is, azt hiszem, tartott Jamiltól és Shang-Dától.

– Jamiltól? Azt hittem, Richard rég elintézte azt a szemétládát. Ő volt Marcus és Raina egyik csicskása, nem?

Irving vállat vont. – Richard úgy gondolta, az átmenet simábban megy majd végbe, ha a régi erős emberek egy részét megtartja.

Hitetlenkedve ingattam a fejem. – Jamilt ki kellett volna közösisíteni. Vagy kinyírni.

– Talán igazad van, de a fickó teljes mellszélességgel kiállt Richard mellett. Azt hiszem, ő lepődött meg a legjobban, hogy nem harapták át rögtön a torkát. Az új falkavezér megszolgálta Jamil hűségét.

– Na ne röhögtesd, Jamil és a hűség? Az három különböző dolog.

– Minket is meglepett. Sylvie addig küzdött, amíg ő lett a Geri, a vezér után a második.

– Ölt érte?

– Nem. Meglepő módon, nem.

– Oké, szóval Sylvie-nek rakéta van a seggében. Ő lett a második a ranglétrán. Kedves egészségére! És, mi a gond?

– Azt hiszem, Ulfric akar lenni, Anita. Szerintem kinézte magának Richard helyét.

Felkaptam a fejem. – Csak egy módon lehet leváltani a vezért, Irving.

– Meg kell ölni – bólogatott Irving. – Igen, azt hiszem, ezt Sylvie is tudja.

– Még nem láttam Sylvie-t küzdelem közben, de azt láttam, hogy harcol Richard. Legalább ötven kilóval nehezebb nála, ötven kiló

színtiszta izommal, és baromi jól csinálja, amit csinál. A csaj nem tudná legyűrni tiszta küzdelemben, az hétszentség.

– Richard mostanában olyan, mintha beteg lenne, Anita. Mintha sötétség rágná a lelkét. Azt hiszem, ha Sylvie kihívná, és beleadna apait-anyait, ő kerülne ki győztesen a küzdelemből.

– Azt mondd, Richard depressziós? – néztem rá.

– Ennél azért többről van szó. Te tudod a legjobban, mennyire gyűlöli magát azért, hogy ő is a szörnyetegek közé tartozik. Még soha nem ölt azelőtt, hogy Marcusszal szembekerült. Képtelen megbocsátani magának.

– Honnan veszed?

– Csak odafigyelek arra, amit mások mondanak. A riporterek baromi jók az ilyesmiben.

Egy ideig hallgattunk. – Folytasd.

Irving a cipője orrát fixírozta, aztán fölpillantott. –

Egyetlenegyszer beszélt nekem rólad. Azt mondta... azt mondta, még te sem tudtad elfogadni őt annak, ami. Még te is elborzadtál tőle. Te, a Hóhér.

Most rajtam volt a sor, hogy kerüljem a pillantását. – Nem akartam.

– Az érzésekkel nehéz vitába szállni – mondta csendesen.

A szemébe néztem. – Ha csak elhatározás kérdése lenne, biz’ isten megtenném.

– Tudom.

– Nem akarom holtan látni Richardot.

– Ezzel nem vagy egyedül. Nem is tudom, mit csinálna Sylvie, ha már senki se lenne, hogy megállítsa. – A másik ágy felé bökött. – Az első napirendi pont tuti a leopárdok lemészárlása lenne. Újabb vérfürdő.

Mély levegőt vettem, aztán lassan kifújtam. – Nem tehetek úgy, mintha nem láttam volna, amit láttam, Irving. Végignézttem, ahogy Richard apró cafatokra szaggatta és megette Marcust. –

Körülsetáltam a szűk szobában. – Mit tehetnék, hogy segítsek?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Hívd össze a falkát, és követeld, hogy ismerjenek el téged lupának. Rendeld ide néhányukat, hogy Sylvie kifejezett parancsa ellenére őrizték Stephent és a leopárdot. Cserébe biztosítsd őket a védelmedről. Ígérd meg nekik, hogy Sylvie egy ujjal se nyúlhat hozzájuk, mert te gondoskodsz róla.

– Ha ezt megteszem, Sylvie tuti megorrol érte, és akkor meg kell öljem. Olyan ez, mintha csapdát állítanék neki. Ez túlságosan is a hidegvérrel elkövetett emberölésre hajaz, még az én mércémmel mérve is.

– Csak arra kérlek, hogy légy a lupánk. Hogy légy Richard lupája. Mutasd meg, hogy ha Sylvie tovább feszíti a húrt, Richard talán nem öli meg, de te igen.

Nagyot sóhajtottam. – Kurva élet.

– Sajnálom, Anita. Igazán egy szót se szoltam volna, ha...

– Tudnom kellett – mondtam.

Átöleltem a vállát. Irving először megdermedt a meglepetéstől, aztán zavartan meglapogatta a hátam. – Ezt mivel érdemeltem ki?

– Azzal, hogy köptél nekem. Tudom, hogy Richard utálni fog érte.

A mosoly lehervadt az arcáról. – Richard megbüntetett néhány falkatagot, amióta átvette az irányítást. Megkérdőjelezték a tekintélyét, méghozzá elég pofátlanul. Mind a kettőt megölte.

– Mi van? – hőkölttem hátra.

– Feltrancsírozta őket, Anita. Félelmetes volt. Mintha valaki más bújt volna a bőrébe.

– Richard soha nem tenne ilyesmit!

– Mostanában igen. Néha. A legtöbbször minden oké, de aztán egyszer csak valami bekattan nála, és elszabadul a pokol. Olyankor nem szeretnék a közelében lenni.

– Ennyire nagy a gáz?

– Richardnak el kell fogadnia magát, szőröstül-bőröstül, különben hamarosan becsavarodik.

Megráztam a fejem. – Nem tudok segíteni neki abban, hogy elfogadja magát, Irving. Ez még nekem is sok.

Irving vállat vont. – Nem olyan rossz dolog, ha az ember teliholdkor beszörösödik, Anita. Tudod, vannak ennél ezerszer gázosabb dolgok is... Mondjuk sétáló hullának lenni.

Elhúztam a szám. – Na, húzd el a beled, Irving! És kösz, hogy őszinte voltál.

– Remélem, egy hét múlva még mindig hálás leszel nekem.

– Én is.

Irving egy gyufásdoboz hátára firkált pár telefonszámot, aztán elhúzta a csíkot. Nem akart túl sokáig maradni. Még a végén azt gondolná valaki, hogy nem csak Professzionális Szenzációhajhász minőségében jár itt. Az én jó híremmel persze a répa se törődik. Zombikat kanalizok ki a sírból, vámpírokat kaszabolok, és a Város Urával járok. Ha netán most még azt is rám kenik, hogy alakváltó vagyok, talán leesik a gyűrű az ujjamról?

Három név állt a gyufásdobozon, profi köpönyegforgatók nevei, akik Irving szerint elég tökös fiúk ahhoz, hogy testőrt játsszanak, és elég ergyák, hogy zsarolhatóak legyenek. Legszívesebben hagytam volna a francba az egészset. A falka az engedelmességre épített: mézesmadzag és korbács. Átkozottul kevés mézesmadzag, kurva sok korbács. Ha ez a három tag visszautasít, meg kell büntetnem őket, különben nem vagyok lupa, és legfőképpen nem vagyok elég erős, hogy kiállják Richard mellett. Persze Richard valószínűleg amúgy sem lesz túl hálás. Nekem úgy jött le a dolog, hogy most már egyenesen gyűlöl. Nem hibáztatom. Azt biztos nem köszöni meg, ha beszállok a meccsbe.

De nem csak Richardról volt szó. Itt van Stephen. Egyszer megmentette az életemet. Jövök neki eggyel. Ráadásul csórikám mindig is a bokszzsák kategóriába tartozott. Egészen mostanáig. Persze Zane majdnem kinyírta, de nem ez a lényeg. Stephen a falkahűség fölé helyezte a barátságot, ami azt jelentette, hogy Sylvie megvonhatta tőle a falka védelmét. Stephen olyan lett volna, mint a leopárdok: szabad préda. Nem hagyhattam, hogy ez történjen vele. Nem ám.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Persze lehet, hogy Stephen végül meghal. Lehet, hogy Richard is meghal. Talán meg kell ölnöm Sylvie-t. Lehet, hogy meg kell küzdenem pár falkataggal, hogy vegyék a jelzést. Csupa lehet, csupa talán. A rohadt életbe.

Még sosem öltem azelőtt úgy, hogy ne önvédelem vagy bosszú kényszerített volna rá. Ha most bedobnám a kesztyűt, az tökéletesen kimerítené az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság fogalmát. Talán a törvény betűje szerint nem – de én nagyon jól tudom, miféle lavinát indíthatnék el. Mintha valami Guinness-könyvbe való dominókép lenne, ahol a dominók mind szép egyenesen állnak a helyükön, amíg az egyiket meg nem piszkálsz. Akkor az isten se állítja meg őket többet. Az eredmény egy tetszetős tablókép némi lovecroftos beütéssel: Richard megszilárdult hatalommal a falka élén, Stephen és a vérleopárdok újra biztonságban, Sylvie visszavonulót fuj. Vagy kinyiffan. Az első három idilli részjelenet tuti befutó. Sylvie döntésén múlik, hogy alakul a negyedik. Durva, de így van. Persze van B verzió is: hogy Sylvie megöl engem. Ettől átrajzolódnának az erővonalak. A csaj nem gyilkos alkat, de rosszul tűri, ha valaki az útjába áll. Ebben hasonlítunk. Hé, én se vagyok gyilkos alkat! Cserkész becsszó. Ha az lennék, egyszerűen elhívnám Sylvie-t egy találkozóra, és ott helyben nokedliszaggatóvá lőném. Ehhez még nem vagyok elég pszichopata. A könyörületesség néha a sírba visz, viszont sokszor ez az egyetlen dolog, amitől az ember még embernek érezheti magát.

Na, elő azokkal a telefonszámokkal! Egy férfinévvel választottam elsőnek. Vezetéknév Nélküli Kevin. A fickó hangja rekedt volt az álmodástól, és fájdalmasan reszelős, mint az erős dohányosoké. – Ki a pince vagy?

– Az udvariasság – jegyeztem meg – nem az erős oldalad.

– Ki az?

– Anita Blake. Ugye, tudod, ki vagyok? – Amikor kurvára fenyegető akarok lenni, akkor a-kevesebb-néha-több szabály mindig bejön. Na ja, én és Clint Eastwood.

Jó fél percre hallgatott, én meg hagytam, hogy a csönd alaposan besűrűsödjön közöttünk. A lélegzete egyre szaporább lett. Ha lett volna nálam stopper, mérni tudtam volna a pulzusa gyorsulását.

Úgy válaszolt, mint akinek van némi gyakorlata fura telefonhívások és zűrös falkaügyek kezelésében. – Te vagy a lupánk.

– Nagyon jó, Kevin. Nagyon jó. – A leereszkedő modor szintén megszokott jönni.

Halk krákgóással köszörülte meg a torkát. – Mit akarsz?

– Gyere a St. Louis Egyetemi Kórházba. Stephen és Nathaniel megsebesültek. Azt akarom, hogy vigyázz rájuk.

– Nathaniel leopárd.

– Úgy van.

– Sylvie megtiltotta, hogy segítsük a leopárdokat.

– Talán Sylvie a lupa? – A kérdések általában frankón beválnak, de csak akkor, ha tudod a választ. Ha fölteszel egy kérdést, és a válasz meglepetésként ér, csak hülyét csináltál magadból. Baromi nehéz fenyegetőnek lenni, ha az ember dezinformált.

Egy pillanatig hallgatott. – Nem.

– Akkor ki az?

Nagyot nyelt. – Te vagy.

– Na és mesélj, felette állok a rangsorban?

– Te is tudod, hogy igen.

– Akkor vonszold ide a segged, és tedd, amire kérlek!

– Sylvie bántani fog engem, lupa. Képes rá, te is tudod.

– Gondoskodom róla, hogy ne bánthasson.

– Te csak Richard halandó barátnője vagy. Nem küzdhetsz meg Sylvie-vel. Nem kerülhetsz ki a harcból győztesen.

– Igazad van, Kevin. Nem küzdhetek meg Sylvie-vel. Viszont simán eltehetem láb alól.

– Hogy érted ezt?

– Ha egy ujjal is hozzád nyúl, csak mert segítettél nekem, megölöm.

– Ezt te sem gondolod komolyan.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Sóhaj. – Nézd, Kevin, találkoztam már Sylvie-vel. Higgy nekem, amikor azt mondom, hogy frankón a fejének nyomnék egy pisztolyt, és meghúznám a ravaszt. Képes vagyok rá, és meg is teszem, ha nem hagy nekem más választást. Ilyesmivel nem szoktam se viccelni, se blöffölni, se játszani. – Figyeltem a saját hangomat, fáradtnak hatott, majdnem unottnak, és olyan meggyőzőnek, hogy az már szinte ijesztő volt.

– Rendben. Megteszem, amit kérsz. De ha benne hagysz a szószban, Sylvie kinyír.

– A védelmem alatt állsz, Kevin, és tökéletesen tisztában vagyok vele, mit jelent ez a falka törvényei szerint.

– Azt jelenti, hogy elismerem a dominanciádat – mondta.

– És azt is, hogy ha bárki kihív téged, én melletted állok. Szerintem ez jó üzenet.

A csönd szinte tapinthatóvá vált. Kevin lélegzése lelassult, elmélyült. – Ígérd meg, hogy nem küldesz a biztos halálba.

– Nem ígérek olyat, amit nem tudok betartani, Kevin. De megígérem, hogy ha Sylvie megöl téged, én megölöm őt.

Megint csönd. Ezúttal rövidebb. – Te tényleg megtennéd. Jézus! Fél órán belül a kórházban leszek.

– Kösz. Várni foglak.

Letettem a telefont, és ugyanezzel a lendülettel elintéztem a másik két hívást is. Mindketten megígérték, hogy eljönnek. Meghúztam azt a bizonyos vonalat a homokban. Sylvie volt az egyik oldalon, én a másikon. Nem fog tetszeni neki, az tuti. Nem hibáztathatom érte. A helyében én is oltári pipa lennék. De a helyében én békén hagytam volna Richardot. Irving szerint Richard depis, mintha valami sötét ízé rágná a lelkét. A sötét ízé száz százalékgig az én saram. Miszlikbe törtem a szívét, és aztán még a busman ropogóst is eljártam rajta. Pedig nem akartam semmi rosszat. A szándékaim jók voltak, de ugye tudjuk, mi van kikövezve jó szándékkal.

LAURELL K. HAMILTON

Képtelen voltam szeretni Richardot, de ölni tudtam volna érte.
Simán. A két alternatíva közül ez volt a praktikusabb. Mostanában
egyre praktikusabb kislány vagyok.

6

Rudolph Storr őrmester még azelőtt odaért, hogy a bébicsősz vérfarkasok megérkeztek volna. Én magam csörögtem rá. Ő volt a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségének a főnöke. Sokan csak úgy hívnak minket: a Retek. Ja, a rövidítés miatt. Legalább a nevünkől is frankón látszik, hogy a mi munkánkhoz gyomor kell.

Dolph százkilencven centi, és olyan a testalkata, mint egy profi bokszozó. De nem csak a fizikuma miatt tesz az emberre mély benyomást. Egy olyan akciócsoporthoz tartozik, amit csak azért kreáltak, hogy szájkosarat tegyenek a liberálisokra. Viccnek szánták, és Dolph bebizonyította, hogy van olyan vicc, amin nem érdemes röhögni. A Retek egymagában több természetfeletti bűnügyet oldott meg az utóbbi három évben, mint bármelyik másik rendőri egység, az FBI-t is beleértve. Dolphot nemrég kérték fel, hogy tartson egy előadást Quanticóban. Nem is rossz teljesítmény egy olyan zsarutól, aki büntetésül kapta a vezetői kinevezését. Dolph a legtöbb rendőrhöz hasonlóan nem kifejezetten kreatív típus, de nyomj a kezébe pár citromot, és olyan frankó limonádét rittyent belőle, hogy ihaj.

Betette az ajtót maga mögött, és le kellett hajtania a fejét, hogy a szemembe nézzem. – Az ügyeletes doki azt mondta, itt találom az egyik detektívemet. Én csak téged látlak.

– Egy szóval se állítottam, hogy nyomozó vagyok. Azt mondtam, hogy az egységnek dolgozom. A többit ők álmodták hozzá.

Rosszallóan csóválta a fejét. Fekete haja rálógott a fülére, mint valami ódivatú kötött sapka. Ideje lett volna a birkanyírásnak. – Ha legközelebb zsarut játszol, legalább rámod le a kollégát, akinek az ajtó előtt kellett volna szobroznia.

Bájosán rámosolyogtam. – Gondoltam, ezt rád hagyom. Feltételezem, már tudtad vele, hogy rosszfiú volt.

– Ne félj, tudattam a baromagyúval – dörmögte Dolph.

Még mindig a kilincset fogta. Én még mindig ültem. Végül is sikerült megállnom, hogy fegyvert rántsak, amikor belépett. Ez a gondolat melengette a szívem. Olyan gyilkos pillantást vetett rám, amitől tuti elsült volna a pisztolyom.

– Mi folyik itt, Anita?

– Annyit tudsz, amennyit én – feleltem szűkszavúan.

– És épp itt voltál a helyszínen. Micsoda szerencsés véletlen.

– Stephen hívott, hogy jöjjek ide.

– Mesélj csak, én hallgatlak – mondta.

Elregéltem neki az egész sztorit. Még a futtatós-prostis részt is beleszőttem. Azt akartam, hogy egyszer és mindenkorra véget vessenek ennek. A zsaruk baromi jók a bűnüldözésben, ha egyszer sikerül képbe kerülniük. Persze kihagytam pár apróságot, például hogy én nyírtam ki a vérmacskák régi alfáját. Na jó, ez volt az egyetlen részlet, amit kihagytam. Nálam ez már majdnem őszinteségi rohamnak számít.

Dolph mindent gondosan lejegyzetelt elmaradhatatlan noteszába.

– Azt akarod mondani, hogy az áldozat simán hagyta, hogy valaki kicsinálja?

Megráztam a fejem. – Ez nem ilyen egyszerű. A megláncolás epizódra valószínűleg fel volt készülve. Tudta, hogy lesz szex meg vér, de nem hiszem, hogy fogalma lett volna arról, hogy ilyen közel kerül majd a halálhoz. Az orvosok vért kellett hogy adjanak neki. Sokk-közeli állapotba került, még mielőtt beindulhatott volna a gyógyulási folyamat.

– Hallottam már alakváltókról, akik ennél rosszabb sebesülésekből is simán felgyógyultak – jegyezte meg Dolph.

Megvontam a vállam. – Vannak, akik könnyebben gyógyulnak, és vannak, akik nehezebben. Az alakváltók sem egyformák. Nathaniel a ranglétra legalján áll, ahogy én tudom. Talán abban áll a gyengesége, hogy sérülékenyebb. – Széttártam a karom. – Igazából halvány fogalmam sincs.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Dolph visszalapozott a jegyzetfüzetében. – Valaki egyszerűen ledobta a mentőbejárat elé egy lepedőbe csavarva. Szemtanú egy szál se. Hókuszpókusz, a lepedős gyerek meg egyszer csak ott terem a járdán.

– Nem lát, nem hall, nem pofázik. Nem ez az egyes számú alapszabály?

Ezzel végre kiértem egy apró mosolyt. Hurrá! Az utóbbi időben nem voltam jó Dolphnál. Nemrég tudta meg, hogy összejöttem a város vámpírurával. Nem komálta a dolgot. Senkiben se bízott, aki szörnyekkel szűri össze a levelet. Nem hibáztattam érte.

– Na igen. Ugye, még véletlenül se titkolsz valamit, Anita?

A levegőbe lendült a kezem, mint kiscserkészé a templomi fogadalomtételen. – Hát szoktam én neked hazudni?

– Ha érdekeid úgy kívánják, igen. Mint a vízfolyás.

Farkasszemet néztünk. A csönd eléggé összesűrűsödött ahhoz, hogy fuldokolni lehessen benne. Én meg hagytam, hadd sűrűsödjön. Ha Dolph azt hiszi, zavarba hozhat, nagyon téved. A köztünk lévő feszültségnek semmi köze sincs ehhez az ügyhöz, Nathanielhez vagy a leopárdokhoz. Az az ábra, hogy megfeküdte a gyomrát a pasiválasztásom. Csalódott bennem, és ez mostanában mindig ott vibrál közöttünk a levegőben súlyosan és sürgetően, mintha csak arra várna, hogy azt mondjam: bocsí, tévedés volt, hehe, csak vicceltem. Hehe.

Összejöttem egy vámpírral, és ez alaposan megrengette a bizalmát bennem. Nem csoda. Alig két hónapja még én is ugyanígy éreztem volna. De most itt vagyok egy több-mint-baráttal, aki olyan, amilyen. Nekem és Dolphnak nem marad más hátra, mint felnőni a helyzethez.

Mégis, Dolph a haverom, és én felnézek rá. A lelkem mélyén még talán egyet is értek vele. Ettől függetlenül, ha kijutok ebből az átkozott kórházból, akkor ma este Jean-Claude-dal vacsorázom. A jókis lány-elvekkkel, Richarddal és az élőholtakkal kapcsolatos minden aggályom ellenére alig vártam, hogy vele lehessenek. A gondolatra,

hogy Jean-Claude már vár rám, minden porcikám bizseregni kezdett, és az egész testemet elöntötte a forróság. Ég a fejem, de akkor is ez van. Dolphot legfeljebb az békítette volna meg, ha szakítok Jean-Claude-dal, és én nem vagyok egész biztos benne, hogy ez lehetséges – egy csomó különböző testi és lelki okból kifolyólag. Szóval csak ültem ott bájosán, ölbe tett kézzel, és Dolphot fixíroztam. Ő meg dühösen meredt rám. A csönd minden egyes másodperccel tovább mélyült köztünk.

Valaki kopogott. Az a rendőr dugta be a fejét, akit most már lángvágóval se lehetett volna leválasztani az ajtóról. Dolph fülébe mormolt valamit, Dolph bólintott, aztán becsukta mögötte az ajtót. A pillantása, már ha lehet ezt ragozni, még zordabb volt, amikor rám nézett.

– Wayne nyomozó szerint Stephen három rokona vár odakinn. Azt is mondta, hogy ha ezek hárman a rokonai, akkor ő megeszi a pisztolyát.

– Üzenem neki, hogy semmi gáz – mondtam. – Ők a falka tagjai. A vérfarasoknál ez még a családnál is szorosabb köteléknek számít.

– Hivatalosan akkor se számítanak családtagnak – szögezte le Dolph.

– Hány emberedet akarod elveszteni, amikor a következő alakváltó beteszi a lábát ezen az ajtón?

– Épp olyan remekül le tudjuk puffantani őket, mint te.

– De a szabályzat szerint még mindig kötelező a figyelmeztetés, mielőtt tüzet nyittok, nem igaz? Még mindig úgy kell bánnotok velük, mint emberekkel, és nem mint szörnyekkel, különben a fegyelmi bizottság előtt találjátok magatokat.

– Szemtanúk szerint te is figyelmeztetted Zane Hogyishívjátot.

– Vannak gyenge pillanataim.

– Szemtanúk előtt lyuggattad ki. Neked csak ilyenkor vannak gyenge pillanataid.

Megint farkasszemét néztünk egymással. Talán nem csak arról volt szó, hogy egy vámpírral randizom. Dolphnak, a szuperzsarunak

ÉGŐ ÁLDOZATOK

derengeni kezdett, hogy időnként emberekre fogom a stukkert. Hogy néha embereket gyilkolok. Akik bántottak vagy megfenyegettek, jó eséllyel végeztek a Nyomtalanul Felszívódott kategóriában. Nem mindenki, de sokan. Két hónapja kinyírtam két embert, akiknek a holttestét nem lehetett eltüntetni. Önvédelem volt. Még csak a bíróság közelébe se kellett mennem. Mindkettő bérgyilkos volt, olyan hosszú bűnlajstrommal, hogy ruhát csináltathattam volna a slejfnikből. A nő ujjlenyomata több politikai merénylet háttérére derített fényt, amiket az Interpol elfekvő ügyei közt tartottak számon. Profi bűnözők, akikért egyetlen könnycseppet se ejtett senki. A zsaruk legalábbis biztosan nem.

De ennyi elég is volt ahhoz, hogy megerősítse Dolph gyanúját. Én meg tálcán nyújtom neki a bizonyítékokat, a francba.

– Miért küldted hozzám Pete McKinnont, Dolph?

Sokáig nem felelt. Már azt hittem, nem is fog, amikor végül mégis megtörte a csendet. – Mert átkozottul jó vagy abban, amit csinálsz, Anita. Talán nem mindig értek egyet a módszereiddel, de segítesz életeket menteni, és lejegelni a rosszfiúkat. Nagyobb hasznodat veszem a gyilkossági helyszíneken, mint a legtöbb srácnak a csapatból.

Dolphhoz képest ez valóságos szónoklatnak számított. Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Aztán megtaláltam a hangom. – Kösz, Dolph. Tőled ezt bazinagy bóknak veszem.

– Túl sok időt töltesz a szörnyeiddel, Anita. Nem csak arra gondolok, amelyikkel lefeküdtél. Az egész rettenetes bagázsra gondolok. Olyan régóta játszod a mocskos játékaikat, hogy néha elfelejtkezel róla, milyen normális embernek lenni.

Elmosolyodtam. – Egyszemélyes zombimanufaktúra vagyok, Dolph, halottakat keltek megrendelésre. Sose voltam normális ember.

A fejét csóválta. – Ne forgasd ki a szavaimat, Anita. Nem a bunda vagy a tépőfogak tesznek valakit szörnyeteggé. Sokszor csak azon múlik, hol húzod meg a határt.

– Dolph, pont attól vagyok én a pikk dáma a csapatodban, hogy olyan jól kijövök a szörnyekkel. Ha a nagykönyv szerint játszanék, nem lehetnék a te nélkülözhetetlen szörnyszakértőd.

– Na ja. Tudod, néhanapján elmerengek, hogy ha annak idején békén hagytalak volna, és nem rángatlak be a munkánkba, most nem lennél olyan istentelenül... kemény.

– Te tényleg magadat hibáztatod azért, hogy ilyen lettem? – Megpróbáltam röhögni rajta, de az arckifejezése a képemre fagyasztotta a mosolyt.

– Hányszor kellett a szörnyek közé menned rendőrségi ügyek miatt? Hányszor kellett alkuat kötnöd velük, csak hogy segíts lakat alá tenni egy nehézfiút? Ha egyszerűen leszálltam volna rólad...

Felé nyújtottam a kezem. Aztán hagytam, hogy visszahulljon az oldalam mellé anélkül, hogy hozzáértem volna. – Nem vagyok a lányod, Dolph. Nem vagy felelős értem. Azért segíték a rendőrségnek, mert szeretem ezt csinálni. Mert jól csinálom, te mondtad. Meg egyébként is, különben ki a halállal végeztetnéd el a piszkos munkát?

Bólogatott. – No igen, igen. Az alakváltók bejöhethetnek, és... meglátogathatják a betegeket.

– Kösz, Dolph.

Mély levegőt vett, és hosszú-hosszú sóhajjal fújta ki. – Láttam az ablakot, amin kilökték a barátodat? Ha ember lett volna, nem éli túl. Mázli, hogy egyetlen civil sem halt meg.

Megráztam a fejem. – Zane óvatos duhaj volt. Visszafogta magát, legalábbis a halandókkal. Azzal a lóerővel, ami benne van, sokkal könnyebb lett volna ölni, mint sebesíteni.

– Miért fogta volna vissza magát?

– Mert most fogdában ül, és épp az óvadéki meghallgatást várja.

– Olyan isten nincs, hogy kiengedjék – mordult fel Dolph.

– Senki se halt meg, Dolph. Mikor láttál utoljára olyat, hogy valakit ne helyezzenek szabadlábra, ha csak súlyos testi sértés a vád?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Úgy jár az eszed, mint egy zsarunak, Anita. Ettől vagy olyan átkozottul jó.

– Úgy jár az eszem, mint egy zsarunak és mint egy szörnyetegnek. Ettől vagyok olyan átkozottul jó.

Összecsapta a jegyzetfüzetét, és a kabátja felső zsebébe csúsztotta. Aztán szó nélkül faképnél hagyott. Beterelte a három vérfarkast, és becsukta mögöttük az ajtót.

Kevin két lábon járó csontkollekció volt, sötét hajú, ápolatlan, és messziről büzlött a cigarettától. Lorraine takaros volt és mesterkéltné, mint egy alsó tagozatos tanító néni. Ahogy ellépett mellettem, és idegesen rám pislogott, parfümillat csapott meg. White Linen. Teddy, akivel láthatóan nem sok ponton egyezett az ízlésünk, másfél mázsa tiszta izom volt. Sötét haját vakondfazonra nyíratta, a feje elhanyagolhatóan kicsinek tűnt a masszív testhez képest. A férfiak hátborzongatóan néztek ki, mégis Lorraine kézfogásából éreztem az erőt végigvibrálni a bőrömon. Csak bámult ki a fejéből, mint nyuszi a reflektorfényben, de legbelül valahol ott lapult a csúnya nagy farkas.

Húsz percen belül végeztünk. A vérfarkasok beosztották maguk között a napszakokat, hogy valamelyikük mindig a fiúk mellett legyen. Bíztam ebben a fura farkastrióban annyira, hogy a gondjaikra bízzam a két srácot? Naná. Mert ha netán otthagynák az őrhelyüket, és Stephen meghalna, akkor én biz’ isten kinyírnám őket. Ha mindent megtesznek, de legyüri őket a túlerő, az még oké. De ha harc nélkül feladnák, hát... Stephent és Nathanielt a védőszárnyaim alá vettem. És ezt halál komolyan gondoltam. Biztosra akartam menni, hogy ezt mind a hárman felfogják.

Kevinnek rögtön leesett. – Ha Sylvie felbukkan, egyenesen hozzád küldjük.

– Remek ötlet.

Egy szál cigarettával játszott. Megmondtam neki, hogy itt nem gyújthat rá, de szemmel láthatólag a cigi pusztá érintése is megnyugtatta. – Beleszartál Sylvie levesébe. Remélem, van nálad vécékefe.

Elmosolyodtam. – Milyen költői, Kevin. Igazán költői.

– Akár költői, akár nem, Sylvie tuti szétveri a segged, ha képes lesz rá.

A mosolyom önkéntelenül vigyorra szélesedett. – Vigyázok a saját seggemre. Inkább azon aggódj, hogy a te segged még véletlenül se kerüljön közém meg Sylvie közé.

A három vérfarkas rám függesztette a szemét. Az arcukon majdnem hajszálra ugyanaz a kifejezés ült, de nem tudtam megfejteni. – Lupának lenni nem csak a hierarchiaharcról szól – mondta Lorraine vékony, éneklő hangon.

– Tudom.

– Tényleg tudod? – kérdezte, és volt valami gyerekesen naiv a kérdésben. Mint amikor valaki hinni akar neked.

– Azt hiszem.

– Ha cserbenhagyunk, te megölsz minket – szólalt meg Kevin –, de te vajon adnád-e az életedet értünk? Hajlandó lennél-e meghozni ugyanazt az áldozatot, amit tőlünk követelsz?

Jobban szerettem Kevint, amikor nem volt ilyen költői. Na ja. Néztam ezt a három vadidegen embert, akikről ma reggel még azt se tudtam, hogy léteznek. Vajon kockára tenném értük az életem? És kérhetem-e, hogy miattam kockáztassák az életüket, ha én magam egy percig is vonakodom ugyanezt megtenni?

Most először tényleg alaposan megnéztem mindhármyukat. Néztam Lorraine hosszú, ideges ujjait, ahogy a táskáját markolászták, méghozzá olyan görcsösen, hogy bele-belereszkedett a keze. Teddyt, aki egykedvű, alázatos tekintettel figyelt engem, de a közömbös felszín alatt olyan életbölcsséget láttam megvillanni, amit tuti nem vesz észre az, aki csak felületes pillantást vet erre a bösme mackóra. Az erősen zürszagú Kevint, aki mintha egyenesen egy sötét sikátorból lépett volna elő, vagy valami füstös lokálból. Volt valami a cinizmusa alatt. Rettegés. Rettegés, hogy én is olyan leszek, mint az összes többi. Egy gennyláda, aki szart se törődik velük. Raina ilyen volt, és most Sylvie is. A falkának menedéknek kellene lennie,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

oltalomnak a bajban – és nem az elképzelhető legrosszabb rémálomnak.

Meleg, elektromos töltésű erejük belengte a szobát, és szédítő táncot járt a bőrömön. Kipárolgott a bőrükön át a bizonytalanságukkal, a szorongásukkal együtt. Az erős érzelmek ezt a hatást váltják ki az alakváltókból: csatornát nyitnak, amin át mágikus erejük szabadon kiáramlik. Ha valaki érzékeny az ilyesmire, feláll a hátán a szőr. Az évek során sokszor éreztem ilyet. De ez most mégis valahogy más volt. Nemcsak éreztem az erőt, de a testem reagált is rá. Nem reszketéssel vagy libabőrrel, hanem valami sokkal őszibb, ősztönösebb módon, ami majd-nem szexuális töltésű volt, de mégsem egészen az. Mintha az erejük rátalált volna valamire bennem, amiről eddig azt sem tudtam, hogy létezik.

A mágikus erő csordultig töltött, és megérintett bennem valamit, én pedig éreztem, ahogy az a valami felnyílik, mint egy zsilip. Forró energiahullám bugyogott fel bennem, és ömlött ki a bőrömön, mintha átestem minden pórusa meleg levegőfuvalatát árasztana magából. Halk, elfúló hang tört fel a torkomból. Ismertem ennek az erőnek az ízét. Ez nem Jean-Claude volt. Hanem Richard. A rák tudja, hogyan, belekapcsolódtam Richard erőfolyamába. Azon tűnődtem, hogy vajon ő megérezte-e ott messze, távol a várostól, több államhatáron túl, ahol épp a doktoriját írja.

Hat hete, hogy megmentsem mindkettőjük életét, hagytam, hogy Jean-Claude mágiával kössön össze hármunkat. Mindketten haldokoltak, és én képtelen voltam elengedni őket. Richard véletlenül betört az álmaimba, de Jean-Claude távol tartott minket egymástól, mert bármilyen más megoldás túl fájdalmas lett volna. Ez volt az első alkalom azóta, hogy éreztem Richard erejét. Az első alkalom, hogy újra megtapasztaltam: a kötelék még mindig létezik, még mindig erős. A varázslat ilyen. Még a gyűlölet sem tudja megsemmisíteni.

Hirtelen rátaláltam a szavakra. Szavakra, amiket nem ismerhettem. Rám vártak türelmesen, engedelmesen, kezdettől fogva.

Készen álltak, csak ki kellett mondanom őket. – Lupa vagyok, az örök anya. Az őrzők, a végső menedéketek, a békétek. Mellettetek állok minden rosszban. Az ellenségeitek az én ellenségeim. Osztozatok velem húson és véren. Lükoi vagyunk. Mi vagyunk a falka.

A forró áramlás olyan hirtelen szakadt meg, hogy megtántorodtam. Csak Teddy lapátkeze mentett meg attól, hogy elzuhanjak, mint egy darab fa. – Jól vagy? – kérdezte. A hangja éppolyan hatásos és nagyszabású volt, mint ő maga.

– Jól vagyok, kösz. Jól vagyok. – Ahogy megint képes voltam rá, a saját remegő lábamra álltam. Szuper. Richard a minket elválasztó több száz kilométeren át megérezte, hogy csatornát találtam az erejéhez, és elvágott magától. A képembe csapta az ajtót anélkül, hogy tudta volna, mit csinálok, vagy miért. Dühorkán söpört végig az agyamon, mint egy hangtalan sikoly. Kurvára gyűlölhét.

Mindkettőnket Jean-Claude-hoz köt egy láthatatlan, de véresen húsba vágó kapocs. Én vagyok a halandó szolgája, Richard pedig a farkasa. Kínosan fájdalmas szövetség a miénk.

– Te nem vagy lükoi – nézett rám Lorraine elkerekedett szemmel.

– Te nem vagy alakváltó. Honnan tudad ezt?

Íme a harmincfityinges kérdés, kedves nézőink! Tapsgép be.

– Üzleti titok.

Igazság szerint halvány fogalmam se volt. Ki kell faggatnom Jean-Claude-ot ma este. Forrón reméltem, hogy neki lesz valami ötlete. Ő mindössze a harmadik mestervámpír hosszú történelmük folyamán, aki egy halandót és egy alakváltót vont egyetlen mágikus kötésbe. Valószínűleg sose létezett a dologra kézikönyv, de néha az a sanda gyanúm támadt, hogy Jean-Claude még így is jóval több teret hagy az improvizációnak, mint amiről feltétlenül tudni szeretnék.

Teddy lassan fél térdre ereszkedett. – Lupa vagy. – A másik kettő követte a példáját. Meghunyászkodtak, mint az alázatos farkaskölykök, bár Kevin nem volt oda a dologért. Őszintén szólva én sem. De lövésem se volt, mennyi ebből az üres formalitás, és

ÉGŐ ÁLDOZATOK

mennyi a fizikai kontaktus valódi ereje. A cél az volt, hogy kezes bárányok legyenek, mert nem szerettem volna, ha bármelyikükkel meg kéne küzdenem. Megölni meg végképp nem akartam őket. Szóval egy árva zokszó nélkül hagytam, hogy a padlóra kushadva odakússzanak hozzám; hogy végigfuttassák a kezüket a lábamon, és úgy szagolgassák a bőrömet, mint a kutyák.

Ennél a pontnál nyitott ránk a nővér.

Mindhárman zavartan pattantak föl a földről. Vettem egy nagy levegőt, hogy mindent elmagyarázok, aztán – inkább mégse. A nővér odakövült a küszöbre, csórikám, és csak bámult ránk valami idült-idióta félmosollyal az arcán. Végül lassan kihátrált a folyosóra dolgavégezetlenül. – Majd... majd beküldöm... az ügyeletest... – Olyan szaporán bólogatott, mintha csuklana. Aztán – szégyen a futás, de hasznos alapon – bevágta az ajtót maga mögött. Ha magas sarkúban lett volna, hallottuk volna, ahogy észvesztve rohan. Ratatata.

Hát ennyit arról, hogy semmi közöm a szörnyekhez.

7

Mivel jóéjt-pusztit kellett adnom a bébicsősz vérfarkasoknak, cefetül elkéstem a randimról. Ráadásul McKinnon dossziéját is muszáj volt végigböngésznem indulás előtt, ami tovább rontott a dolgokon, de ha ma éjjel valahol tűz lesz, több mint kínos lenne, ha nem volnék felkészülve. A mappából két lényeges dolgot tudtam meg: először is, az összes épület sötétedés után lobbant lángra. Vámpír volna a mi kis piromágusunk? Na nem, a vámpírok nem tudnak bánni a tűzzel; ez nem tartozik a híres képességeik közé. Igazából kevés olyan dolog van, amitől jobban paráznának, mint a nyílt lángtól. Persze láttam pár vámpírt, akik a kisebb tüzeket bizonyos mértékig kontrollálni tudták. Például egy gyertya lángját megnyújtani, vagy szentjánosbogárpöttyé zsugorítani, csupa ilyen házi barkácsstrükköt – de tüzet csinálni, na, azt nem. A tűz a tisztaság eleme, a tisztaság és a vámpírok pedig három különböző dolog. Minimum.

A másik hasznos infó az volt, hogy lőszart se tudok a tüzekről általában, a gyújtogatásról meg különösen nem. Sürgősen be kéne szereznem egy jó könyvet vagy egy lelkes szakértőt.

Jean-Claude a Demiche-ben foglaltatott asztalt, egy oltári elit étteremben. Haza kellett rohannom, hogy átöltözzek. Én nagyon hülye ráadásul úgy beszéltem meg vele, hogy az étteremben találkozunk. A kiöltözős randikban azt rühellem a leginkább, hogy órákat kell tökölnöm azon, hová a bánatba rejtsem a fegyverarzenálomat. A női koktéluha a fegyvertokkonstruktőrök legemberpróbálóbbsá kihívása.

A bővebb szabású darabok alatt sok minden elfér, viszont macerásabb előbányászni a fegyvert. A testhez álló típus meg egyenesen lehetetlen feladat elé állítja az embert. Nemrég újítottam be egy fáradtfeke, spagettipántos kisestélyit, mindkét oldalon égi erő sliccel. Így aztán kénytelen voltam addig túrni, amíg találtam

ÉGŐ ÁLDOZATOK

hajszára ugyanolyan árnyalatú fekete harisnyát és selyem alsóneműt. Ahhoz elég jól ismertem magam, hogy tudjam: lesz egy pont az este folyamán, amikor elfeledkezem magamról, és megvillantom a bugyimat. Inkább tartok színes, szélesvásznú felnőttmozit, minthogy ne legyen kéznél a stukker, amikor szükségem van rá. Szóval miért izzadtam ennyire a színhatással? Helyes válasz: mert egy 9 mm-es Firestar volt a combomra szíjazva. Fekete, naná!

A szíj relatíve diszkrét darab volt, nagyon speckó, elasztikus poliészterből. A harisnyára csatoltam, a ruha alá. Aki tervezte, valószínűleg abban a szent meggyőződésben halt meg, hogy ilyen cuccot csak kockás cowboyingek alá vesznek az emberek. Gombold ki az inged, kotord elő a stukkered, és voilá, már kezdhetsz is lövöldözni. A szíj nem igazán bírja el a földet söprő szoknyákat, mert az embernek több kilométer anyagot kell megmozgatnia, hogy a pisztolyához jusson. A semminél persze jobb, de csak ha a rosszfiú az ólmos mozgású típusból való. Ennél a ruhánál viszont mindössze annyit kellett tennem, hogy benyúlok a slicc alá, és kihúzom a pisztolyt, először egy kicsit lefelé, aztán ki a ruha alól – szóval, még mindig csigatempó, de már nem totál reménytelen. A derékra csatolt szíj egyáltalán nem működik testhez álló ruhánál. Mert hát tegyük fel a kérdést: ki a halálnak nő pisztoly alakú zsírredője?

Végül sikerült előkotornom valahonnan egy pánt nélküli melltartót, aminek a színe frankón passzolt a harisnyához. Ha lehámozom magamról a pisztolyt és a ruhát, akár fehérnemű-bemutatót is tarthatok. Sirály. A cipőmnek fényévekkel több volt a sarka, mint amit józan pillanataimban bevállalnék, de vagy ez, vagy fel kell hajtanom a ruha szegélyét. Nincs az az isten, hogy én most nekiüljek varrni. Inkább marad a lemezjátszótű-sarok.

A spagettipánt egyik nagy hátulütője, hogy közszemlére teszi majd' az összes sebhelyemet. Megkísértett a gondolat, hogy beszerzek egy bolerót, de hát ez nem az a fajta ruha, amit kabáttal hord az ember. Szóval tojók rá. Jean-Claude már úgyis látta a teljes

kollekciót. Az a néhány kőbunkó meg, aki eljátssza a gúvadó figurát, legalább lát valami jujj-izgit ma este.

Lassan kész sminkguru leszek: szemhéjpúder, pirosító, rúzs – meg ami kell. Vörös rúzszt választottam, vérvörösét. Nekem határozottan jól áll az ilyesmi, sápadtfehér bőr, göndör, hollófekete sörény, mélybarna szemek; csupa kontraszt meg ütős szín – ez vagyok én, ollé! Szóval ide azzal a vörös rúzzsal! Kifejezetten túlóltözöttnek éreztem magam, amíg meg nem pillantottam Jean-Claude-ot.

Az egyik belső asztalnál ült. Már az ajtóból észrevettem. Komótosan eredt a főpincér nyomába – elitül csak simán maitre d', na ja –, olyannyira, hogy röpke két lépés után három emberrel voltam lemaradva a fazon mögött. Nem érdekelt. Ki akartam élvezni a látványt.

Jean-Claude haja rendszerint hollófekete, pazar csigákban omlott a vállára, de ma este csinált vele valamit: most egyenes volt, a puha, sima tincsek csak a vállá alatt göndörödtek vissza lágyan. Arcvonásait mintha egy reneszánsz szobrász álmodta volna meg leheletfinom porcelánból. Nem volt jóképű – szívemarkolóan gyönyörű volt. Nehéz lett volna pontosan megmondani, melyik vonása tette ezt a tökéletes szépséget olyan kétségbevonhatatlanul férfiasná. Talán az álla vonala, talán az arcéle; tudom is én. Valami. Akármilyen. Mindenesetre minden lágyága és festőisége ellenére sem volt feminin jelenség, az zihér. Ma este tengerészkében volt. Ezt a színt még sohasem láttam rajta azelőtt. Derékig erő zekét viselt, amit valami fényes, higanyos csillogású anyagból szabtak; rajta finom fekete csipkerátét hihetetlenül gazdag mintákba rendezve. A bő ujjú ing a megszokott, a 1600-as évek figurát hozta, de a színe mély, lelket vibrálóan kék volt a nyakától induló dús fodor-zuhatagtól le egészen a kézelőjéig, mely a zekéje ujjából buggyant elő, elfedve karcsú, fehér kézfejét.

Üres borospoharat forgatott a kezében, a pohár karcsú szárát lassan sodorgatva az ujjai között, és figyelte, ahogy a fény ezer színre

bomlik a kristályon. Sohasem ihatott egy-egy korty bornál többet egyszerre, és ezt minden alkalommal valódi tragédiaként élte meg.

A maitre d' átvezetett az asztalok között. Jean-Claude felpillantott. Most, hogy felém fordította az arcát, összeszorult a mellkasom. Hirtelen baromi nehéz dolog volt lélegezni. Kifújás, beszívás, kifújás; gyerünk, kislány. A ruhája ezerszer kékebbé varázsolta a szemét, mint amilyennek valaha láttam. Ez most nem az alkonyati ég kékje volt, hanem kobaltkék, a tökéletes zafír színe. Persze egyetlen drágakőben sem csillanna meg ez az ütős intelligencia, ez a sötét tudás. Belereszkettem a pillantásába. Nem fáztam, és nem is féltem; izgalom töltött el – vegytiszta izgalom.

A magas sarkúban és a kétoldalt magasán felsliccelt ruhában külön művészet volt járni. Apait-anyait bele kell adni ebbe a ringó, csípőtekerős vonulásba, különben egyszer csak azzal a problémával találod szembe magad, hogy a ruha háromszor feltekeredett a lábadra, és a gonosz tűsarokban folyton kibicsaklik a bokád. Az ilyen ruhákat tudni kell viselni. Legyen a homlokodra írva: ez a ruha a második bőröd, sőt, ha már itt tartunk, te vagy itt a királynő. Elég egyetlen lélegzetvételnyi bizonytalanság, és összezuhansz, mint a meggyes piskóta. Aztán vakarhatod fel magad a padlóról kiskanállal. Annyi tűsarok és kisestélyi nélkül töltött év után Jean-Claude egyetlen hónap alatt megtanított arra, amire a mostohaanyám húsz év alatt képtelen volt.

Felemelkedett a székből, és én még ezt se bántam, bár egyszer, az ősidőkben totál kiakasztottam egy gólyabálpartneremet azzal, hogy mindahányszor felpattant ültéből, hogy üdvözljön egy lányt az asztalunknál, én is felálltam. Na ja, egyrészt azóta lekvárabb lettem, másrészt így végre többet láthattam Jean-Claude szereléséből.

A nadrágját puha, fekete lenvászonból szabták. Ránc nélkül, tökéletesen simult a bőrére, olyan szorosan, hogy semmi más nem lehetett a nadrág alatt, csak ő. Fekete, térdig érő csizma feszült a lábszárára gyűrött, kreppszerű szattyánbőről.

Felém indult. Én csak álltam, és figyeltem, ahogy könnyed eleganciával közeledik, szinte siklik. Valahol a lelkem mélyén még mindig tartottam tőle. Talán nem is tőle, hanem magamtól; attól, hogy mennyire meg vagyok vadulva érte. Olyan voltam, mit nyuszi a reflektorfényben: csak álltam dermedten, és vártam, hogy végigmenjen rajtam a fél hatos gyors. Vajon a nyuszi szíve is egyre gyorsabban dobog, ahogy közeledik a fényszóró? Vajon a lélegzete elakad valahol félúton a torkában? Vajon érzi a karmos ujjú halál mohó hívását, miközben ott áll bamba képpel – vagy csak ott áll bamba képpel?

Jean-Claude a derekam köré fonta a karját, és közel húzott magához. Porcelánfehér keze kellemesen meleg volt, ahogy végigsimított vele meztelen karomon. Már evett ma este; kölcsönvette egy élő test melegét. De akárki is volt az, önként adta, amit adott, talán még büszkén is. A város vámpírra nem szorult rá, hogy donorokat keressen. Jöttek azok önként és dalolva. A vér volt az egyetlen testnedvem, amit nem voltam hajlandó megosztani vele. A kezem becsúsztattam a rövid zeke alá, és végigfuttattam a selyemingén. A bőrömön akartam érezni teste lopott melegét. Csak nehezen tudtam lebeszélni magam arról, hogy végigbarangoljak a lenvászon durvább szövésű felületén is, és összehasonlítsam a selyem puhaságával. Na igen, Jean-Claude mindig is páratlan érzéki élmény volt – a ruhái nemkülönben.

Ő könnyedén megcsókolt. Na ja, a csókálló rúzs hervasztóan hamar elmaszatolódik. Aztán gyöngéden az egyik oldalra billentette a fejemet, és szép lassan végighúzta az ajkát az arcom mentén, egészen le a nyakamig. A lélegzete forró volt, mintha tűzcsíkot rajzolt volna a bőrömre. Amikor végül megszólalt, a leheletét a nyaki verőerem fölött éreztem.

– Elbűvölő vagy ma este, *ma petite*. – Az ajkát a bőrömhöz érintette, lágyan, puhán. Egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Elhúzódtam tőle.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A vámpírok között a bevett üdvözlési formák közé tartozik, hogy könnyed csókot lehelnek a nyaki verőér fölé. Ez az a gesztus, amit a legközelebbi barátaiknak tartanak fenn. A legnagyobb bizalom és érzelmi kötődés jele. A visszautasítása haragról vagy bizalmatlanságról tanúskodik. Nagyközönség előtt nekem ugyan túl intim ez a szaglászós-lihegős figura, de láttam már, hogy Jean-Claude másokat is így üdvözl, és nem egy csetepaténak voltam tanúja, ami azzal kezdődött, hogy valaki visszautasította a gesztust. Ez azok közé az évszázados vámpírszokások közé tartozik, amik az utóbbi években kezdenek megint divatba jönni. Mostanában egyre trendibb a szórakoztatóipar titánjai és a hasonszőrű fazonok között. Na bumm; akkor már inkább ez, mint az egymás arca mellett a levegőben cuppogós figura!

A maitre előzékenyen kihúzta a székeket. Én türelmetlen kézmozdulattal elküldtem. Nem feminista vagyok, csak béna. Még sose sikerült ez az asztal-alá-lökdösősdi anélkül, hogy a szék a vádlimnak ne koccant volna, vagy hogy végül udvarias férfitartneremnek köszönhetően olyan messze kössek ki az asztaltól, hogy végül nekem kelljen továbbrollereznem magam. Szóval a legjobb, ha magam veszem kezembe az ügyet.

Jean-Claude leplezetlen érdeklődéssel figyelt, amíg én a székeimmel töketlenkedtem. Mosolygott, de nem ajánlotta fel, hogy segít. Legalább erről sikerült leszoktatnom. Lazán lehuppant a saját székébe. Úgy mozgott, akár a macska. Amikor mozdulatlanul ült, a mozgás lendülete még akkor is ott volt az izmaiban, mint egy állandó, szinte kézzelfogható fizikai jelenlét, amiben volt valami izzasztóan erotikus. Eleinte azt gondoltam, ez is egyike a vámpírtrükköknek. De nem. Ez csak Jean-Claude.

Megráztam a fejem.

– Talán bánt valami, *ma petite*?

– Baromi nettnek gondoltam magam, amíg meg nem láttalak téged. Most úgy érzem magam, mint az egyik mostohatestvér a meséből.

A fejét csóválta, és ciccegett. – Tudod, hogy elbűvölő vagy, *ma petite*. Vagy talán arra vársz, hogy legyezzessem a hiúságod, és részletezzem a véleményem?

– Kös, kivételesen nem bókokra utaztam. – Végignézttem rajta, ingattam a fejem. – Te viszont több tucat szabónak mehettél az idegeire.

Elmosolyodott, a fejét féloldalra hajtotta. – Ezt bóknak vehetem?

Még jó, hogy annak veszi. – És hová tüntetted a loknikat? – érdeklődtem kajánul. Ha harc, legyen harc. – Remélem, nem permanens megoldás. Ne értsd félre, így is állati jól áll... – kezdtem magyarázkodni, még mielőtt rájöttem volna, hogy rosszul teszem. Tényleg baromi jól nézett ki, de a hollófekete loknijait imádtam.

– Ha az lenne, mit mondanál?

– Ha az lenne, már ötször elmondtad volna. Te röhögsz rajtam.

– Csak nem gyászolnád a fűrtjeimét? – kérdezte hangtalan nevetéstől csillogó szemmel.

– Vigyázz, mert visszaadom a kölcsönt! – figyelmeztettem.

Színpadias rémülettel lendítette a magasba a kezét. – *Mon Dieu*, mindent, csak legendás ékességedet ne, *ma petite*. Micsoda kár lenne ezért a csodás hajkoronáért. – Tényleg röhögött rajtam, de már hozzászóktam.

– Ja, ha már témánál vagyunk, fogalmam se volt, hogy a vásznat ilyen sokat sejtetően testhez állóra is lehet szabni.

A mosolya még szélesebbre húzott. – Én meg nem tudtam, hogy pisztolyt lehet rejtteni egy ilyen, hmm... mélyen dekoltált ruha alá.

– Ha senkit sem kell lesmárolnom, egy lélek se tudja meg.

– Milyen igaz.

Egy pincér lépett oda hozzánk, és érdeklődött, hozhat-e valami italt. Én ásványvizet kértem és kólát. Jean-Claude semmit. Ha rendelhetett volna valamit, az tuti bor, lett volna. Mondjuk burgundi, fehér.

Odahúzta a székét közvetlenül az enyém mellé. Amikor megjön a vacsorám, visszaül majd az asztal túloldalára, de a vacsora fogások

kiválasztása szervesen beletartozott a mókába. Egy sor kiöltözös-vacsorás randinkba került, amíg rájöttem, mire fáj igazán a foga. Hogy mi után sóvárog mohón és csillapíthatatlanul Jean-Claude halandó szolgálja voltam, három jelét viseltem. A második jel egyik mellékhatásaként képes volt táplálékot magához venni általam.

Szóval, ha például hosszú tengeri utazásra mennénk, nem lenne kénytelen megcsapolni a hajón utazó emberek vérért, mert rajtam keresztül is fenn tudná tartani magát egy ideig.

Most először, majdnem négyszáz év óta Jean-Claude újra érezte az ételek ízét. Nekem kellett megennem helyette, de akkor is végigélvezhetett egy teljes étkezést. Elég gyermeketeg öröm volt azokhoz az előnyökhöz képest, amiket a szövetségünkkel nyert, mégis ez volt az a dolog, amiben a leginkább kedvét lelte. Gyerekes ujjongással válogatott az étlapon, és mohón figyelte, ahogy eszem, minden falat ízét velem együtt forgatta át újra és újra a szájában. Ha kettesben voltunk, ilyenkor a hátára gurult, mint egy macska, és a kezét a szája elé tette, mintha a végtelenig akarná nyújtani az élvezetet. Szerettem, ahogy ezt csinálja. Édes volt. Jean-Claude érzéki volt, nagystílű, elbűvölő, de csak ritkán édes. Két teljes kilót híztam az utóbbi hat hétben, amióta együtt ettünk.

A karját a székem háta mögé csúsztatta, és összedugtuk a fejünket az étlap fölött. Olyan közel hajolt hozzám, hogy a haja az arcomat súrolta. A parfümje – ó ezer bocs, kölnije illata cirógatta a bőrömet. Bár ha az a kölni, amit Jean-Claude-on éreztem, akkor az a sok, aranyáron vesztegetett pacsomag max rovarirtó spray lehet.

Muszáj volt egy kicsit elhúzódnom tőle, mert amikor ilyen közel volt hozzám, az egyetlen létező dologgá sűrűsödött össze a fejemben, és ezzel párhuzamosan valahogy kiesett a világ. Talán ha elfogadtam volna az ajánlatát, hogy vele éljek a *Kárhozottak Cirkuszában*, akkor ez a zavarba ejtő tűz parázssá szelídült volna mostanra. De én-tökös-kislány inkább kibéreltem egy házat a nagy amerikai semmi közepén. Biztosra akartam menni, hogy a szomszédaimat nem lövik halomra – merthogy ezért adtam fel az előző lakásomat. Gyűlöltem azt a házat.

Sosem voltam kifejezetten petúniaágyásos-családházastípus. Inkább bérelt-kislakás-típusú csaj vagyok. Az a bibi, hogy a lakásoknál beépített tartozéknak számít a szomszéd. A sok-sok szomszéd.

A csipkerátét Jean-Claude zekéjén érdesen súrlódott a csupasz vállamhoz. A kezét a vállamon nyugtatta, az ujjai a bőrömön játszottak. A lába a combomnak simult, és lassan rájöttem, hogy bizony-bizony, egy bűdös kukkot se értek abból, amit beszél. Kínos.

Hirtelen elhallgatott, és rám pillantott. Egyenesen a szemembe nézett egy arasznyi távolságból azokkal a képtelenül gyönyörű szemekkel. – Éppen a főétel és a desszert viszonyáról magyaráztam neked. Hol vesztetted el a fonalat?

Kukán ingattam a fejem. – Bocs.

Jean-Claude mély torokhangon felkuncogott. A hangja a bőröm felett lebegett, mint az előbb a lélegzete, forrón, égetően, aztán végigsimogatta a testemet. Vámpírtrükk volt az ártalmatlanabb fajtából, ami az utóbbi időben afféle nyilvános előjátékká vált köztünk. Ha kettesben maradtunk, egészen másfajta játékokat játszottunk.

A homlokomra suttogott. – Nem kell bocsánatot kérned, *ma petite*. Tudod, mekkora örömet szerzel vele, ha... ígézőnek találsz.

Megint az a kuncogás. Gyorsan eltoltam magamtól. – Vonszold arrébb a segged, és ülj szépen vissza a helyedre, oké? Már elég régóta lebzsz itt ahhoz, hogy tudd, mit választottál.

Engedelmesen visszahúzta a székét az asztal túlsó végébe. – Tudom, mit választottam, *ma petite*. És meg is kaptam mindent.

Vadul szuggeráltam az abroszt, hogy ne kelljen a szemébe néznom. Forróság kúszott fel a nyakamon az arcomba, és semmit se tehettem ellene.

– Természetesen, ha arra gondolsz, mit választottam ma este vacsorára, nos, az valóban más lapra tartozik – tette hozzá ártatlanul.

– Nyald ki a seggem – mormogtam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– A legnagyobb örömmel – mondta, és vigyorgott hozzá, mint az érett vackor. Franc se hitte volna, hogy még ennél rákvörösebb is tudok lenni. Kurva nagyot tévedtem. – Állítsd le magad, oké?

– Mindig elbűvöl, ahogy elpirulsz. Fogalmad sincs, milyen jól áll. Kifejezetten bájos.

Én meg vigyorgtam, pedig eredetileg vicsorogni akartam. – Ez nem az a fajta ruha, amiben az emberre azt mondják: nahát, milyen bájos. Én a magam részéről inkább a nahát-milyen-erotikusra és a nahát-van-a-csajban-spirituszra gyúrtam.

– És az nem megy, hogy egyszerre légy bájos, erotikus, és legyen benned spiritusz? Létezik talán olyan szabály, amely kimondja, hogy a három feltétel ilyenén kombinációja sohasem teljesülhet?

– Körmönfont, rettenetesen körmönfont – jegyeztem meg zordan.

Elkerekítette a szemét. Ártatlan gesztusnak szánta, de nem jött össze neki. Jean-Claude sok minden volt, de az ártatlan nem tartozott ezek közé.

– Na jó, akkor talán megtárgyalhatnánk végre a vacsikoncepciódat – javasoltam.

– Ez úgy hangzik, mintha valami kínos kötelességen kellene túlesnünk.

Sóhajtottam. – Tudod, mikor még nem ismertelek, úgy gondoltam, hogy csak azért tömi a fejét az ember, hogy ne haljon éhen. Sose lesz a heppem a kaja, ahogy neked. Ez valóságos kultusz nálad.

– *Ma petite*, ne dimenzionáljuk túl a dolgot.

– Na jó, akkor hobbi.

Elgondolkodóan biccentett. – Ezzel még talán hajlandó vagyok kiegészni.

– Szóval, bökd már ki végre, mit választottál az étlapról! Aztán majd közelítjük az álláspontokat.

– Csak annyit kérek, hogy kóstolj bele abba, amit rendelek. Nem kell az egészet megenned.

– Na nem, nincs több kószolgasztáros szar! Már így is felszedtem jó pár kilót, pedig én nem szoktam hízni!

– Két kilót szedtél magadra, én legalábbis így tudom. Bevallom neked őszintén, hogy bár égen-földön kerestem ezt a fantom két kilót, sehol sem találtam. Egyébként ezzel a testsúlyod összesen ötven kilóra nőtt, vagy tévedek?

– Nem tévedsz.

– Ó, *ma petite*, én a helyedben már rég a föld alá süllyedtem volna szégyenemben.

Szűrös pillantást vetettem rá, szívenszűrősat. – Sose viccelődj egy nő testsúlyával, Jean-Claude, ha jót akarsz! Különösen egy amerikai, huszonegyedik századi nőével ne.

Föltette a kezét. – Meg tudsz nekem valaha bocsátani?

– Megkérhetnélek, hogy ne vigyorogj, mint a vadalma, miközben a bocsánatomért esedezel? Rontja az összehatást – zsörtölődtem.

A mosolya addig szélesedett, amíg végül kivillant a szemfoga. – Majd igyekszem jól az eszembe vésni a jövőre nézve.

A pincér meghozta az italaimat. – Óhajtanak rendelni, vagy esetleg szükségük van még pár percre?

Jean-Claude rám pillantott.

– Még egy pár perc.

És jöttek a kompromisszumok hosszú, tömött sorban.

Röpke húsz perc múlva, amikor újratöltöttem a kóláspoharam, már tudtuk, mit eszünk ma este. A pincér csak úgy röpült felénk kihegyezett ceruzával, átszellemülten professzionális mosollyal.

Megnyertem az előételcsatát, úgyhogy azt nem kértünk. Feladtam a salátát, és hagytam, hogy Jean-Claude válasszon levest. Francia póréahagymakrém: leves, na ja, lehetett volna rosszabb is. A bifsztekek viszont közös választás volt.

– Kis adagot – siettem a pincér tudomására hozni.

– És hogyan készítsük el?

– Az egyik felét félig átsülve, a másik felét véresen. A pincér nagyokat pislogott. – Pardon?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ez a negyedkilós kiszírelés, nem?

Bólintott.

– Hát, lássuk csak. Nyessék félbe, az egyik felét süssék át, a másikat hagyják nyersen.

Olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott. – Nem hiszem, hogy a mi konyhánk tudna ilyesmivel szolgálni.

– Ilyen árak mellett akár idehozathatnám a tehenet, hogy rituális áldozatot mutassanak be nekem az asztalnál. – A kezébe nyomtam az étlapot. Egy szó nélkül elvette.

Még mindig fájdalmas kifejezéssel az arcán Jean-Claude-hoz fordult. – És ön, uram?

Jean-Claude megeresztett egy halvány mosolyt. – Én nem rendelek ma este ételt.

– Akkor hozhatok esetleg bort a vacsorához, uram? Okos fiú, sose zökken ki a ritmusból.

– Én sohasem iszom... bort.

Kólával köptem tele az asztalterítőt. A pincér mindennel megpróbálkozott a szívmasszázsán kívül. Jean-Claude addig röhögött, amíg könnyek szöktek a szemébe. Ebben a fényben nehéz lett volna megmondani, de a könnycseppeket egy kis vörös színezte. Valószínűleg rózsaszínes foltok maradtak a vászonszalvétán, amivel felitatta őket. A pincér fejvesztve távozott. Csórikám nem értette a poént. Miközben az asztal túloldalán csukladozó vámpírt figyeltem, azon tűnődtem, vajon én értettem-e. Vajon Jean-Claude velem nevet-e, vagy inkább rajtam? Voltak éjszakák, amikor nem tudtam volna megmondani, mitől döglök a döglött légy.

De amikor végül átnyúlt az asztal fölött, és megszorította a kezem, akkor értettem. Naná, hogy rajtam röhög.

8

A desszert málnás-csokis túrótorta volt. Hármasszlopn minden kalória-szegény vacsora végére. Az igazat megvallva, jobb szeretem a natúr túrótortát. A csoki meg a gyümölcs – persze az epret kivéve – totál összekutyulja a tiszta tejszínestúró-ízt. De Jean-Claude-nak ez a legújabb kedvence, és egyébként is a desszert vette át a bor helyét, amit én egyáltalán nem voltam hajlandó rendelni. Gyűlölöm az alkohol ízét. Szóval maradt a Jean-Claude-féle desszert. Mellesleg az étterem nem is tartott sima túrótortát. Valószínűleg nem lett volna nekik elég avantgárd.

Hősiesen benyomtam az egészet az utolsó dizájnos csokiforgácsig, aztán nyögve félretoltam a tányért. Totál tele voltam. Jean-Claude két karja az asztalon feküdt, fejét összefont karján nyugtatta. Csukott szemmel, szinte aléltan ízlelgette az utolsó falatokat. Álmosan rám pislogott, mintha transzból ébredne. Amikor végre megszólalt, az állát a karjára támasztotta. – Meghagyta egy kis tejszínhabot, *ma petite*.

– Mindjárt kipukkadok – nyögtem.

– Ez valódi tejszínhab. Elolvad a nyelveden, és szinte magától lesiklik a szájpadról; még nyelni se kell.

Megráztam a fejem. – Elég volt. Ha még egy falatot eszem, itt helyben kidobom a taccsot.

Hosszú, fájdalmas sóhajt hallatott, és kiegyenesedett a széken. – Vannak éjszakák, amikor igazán kétségbe ejtesz, *ma petite*.

Elvigyorodtam. – Most, hogy mondod, néha te is engem.

Apró meghajlással válaszolt. – Touche, *ma petite*. Touche. – Átnézett a vállam fölött, és hirtelen mozdulatlaná merevedett. A mosoly nem hervadt le az arcáról; eltűnt, mintha sose lett volna. A vonásai a szokásos üres, kifejezéstelen maszkba rendeződtek. Tudtam anélkül, hogy hátrafordultam volna: valaki olyan közeledik, akitől Jean-Claude fél.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Bájosan a földre ejtettem a szalvétámat, és a bal kezemmel emeltem fel, közben a jobбомmal ügyesen elővarázsoltam a Firestart. Amikor visszaegyeneseledtem, a pisztoly már az ölemben volt. A Demiche-ben lövöldözni elég elvetemült ötlet lenne. Bár végül is nem ez az első elvetemült ötlet, ami valaha megfordult a fejemben. Hátrafordultam, és egy párt láttam közeledni az asztalok és csillogó ólomkristályhegyek között.

A nő magasnak látszott, amíg meg nem láttam a cipőt a lábán. Tűsarok, majd' egy arasznyi. Én a helyében tuti kitörtem volna a bokám az első lépés után. A ruhája tojáshejszínű volt, széles, szögletes dekoltázzsal. Szemérmetlenül testhez álló cucc volt, és egymagában drágább, mint az én egész göncöm a pisztollyal együtt. A haja tejfölszőke volt a skandináv fajtából, ami tökéletesen illett a ruhához és az egyszerű fehér nerc stólához, amit a vállá köré csavart. Hosszú haja grandiózus csigában volt a feje tetejére tornyozva, rajta gyémántokkal csillogó ezüstdiadém, amely úgy keretezte a haját, akár egy korona. Krétafehér volt a bőre, és még a profi smink sem tudta elrejtetni, hogy még nem evett ma éjjel.

A férfi szimpla halandó volt, bár olyan dobhártyaszaggató erő vibrált benne, amitől majdnem visszaszívtam a „szimpla” jelzőt. Csodálatosan csokibarnára volt sülve, ami csak egy kreol bőrű embernek sikerülhet. A haja göndör volt és sötétbarna, kétoldalt kissé felnyírva, hogy a hosszabb hajfürtök a feje tetejéről kócosán a szemébe hulljanak. Gesztenyebarna szeme Jean-Claude-ot figyelte kitaróan, rezzenetlenül és vidáman, sötét örömmel. Fehér lenvászon öltönyt viselt és csontfehér selyem nyakkendőt.

Ahogy ez előre várható volt, megálltak az asztalunknál. A férfi minden figyelmét Jean-Claude-nak szentelte, mintha én ott se lettem volna. Markáns arcvonásai voltak, királyi ívű arccsontja és majdnem-karvalyorra. Egy centi difi bármelyik irányba, és az arca semmitmondóra sikerült volna. Így viszont lenyűgöző volt, ellentmondást nem tűrő és férfiasan kemény.

Jean-Claude felemelkedett. Az arca gyönyörű volt és kifürkészhetetlen. – Yvette! Régóta nem láttalak.

Yvette elbűvölően mosolygott. – Túl rég óta, Jean-Claude. Emlékszel még Balthasarra? – A kezét a férfi vállára tette, az pedig engedelmesen a nő dereka köré csúsztotta a karját, és szűzies csókot nyomott Yvette sápadt arcára. Aztán rám nézett. Nem olyan pillantás volt, amit férfitől valaha kaptam. Ha nő lett volna, akkor leteszem a nagyesküt, hogy féltékeny rám. A vámpír angolsága rettenetes volt, az akcentusa viszont tökéletesen francia.

– Hát persze, hogy emlékszem – biccentett Jean-Claude. – A Balthasarral töltött idő örökké emlékezetes marad.

A férfi újra Jean-Claude felé fordult. – Ahhoz mégsem volt elég emlékezetes, hogy a társaságunkban maradj. – Az ő szavainak is franciás íze volt, de mintha egy másik nyelv is vegyült volna bele. Mint amikor az ember összekeveri a kék festéket a vörössel, és violát kap.

– A magam ura vagyok. Mindenki erről álmodozik, nem igaz?

– Vannak, akik másról ábrándoznak. Mondjuk egy helyről a Tanácsban – jegyezte meg Yvette. A hangja még mindig kedélyes volt, de mélységes örvény nyílt meg alatta; mintha sötét vízben úszna az ember, amiben cápák leselkednek.

– Én nem vágyom ilyen szédítő magasságokba – felelte Jean-Claude.

– Igazán? – mosolygott Yvette.

– Igazán – ismételte Jean-Claude.

Yvette elmosolyodott, de a tekintete távoli és tökéletesen kifejezéstartelen maradt. – Majd meglátjuk.

– Nincs itt semmi meglátnivaló, Yvette. Tökéletesen elégedett vagyok azzal, amim van.

– Ha valóban így van, akkor igazán nincs mitől tartanod.

– Egyébként sincs mitől tartanunk – szúrtam közbe bájos mosollyal. Mindketten rám meredtek, mintha valami öleb lettem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

volna, ami épp valami érdekes trükköt produkált. Kezdttem nem csípni a burájukat.

– Yvette és Balthasar a Tanács küldöttei, *ma petite*.

– Úgy kell nekik – mondtam.

– Ó, fájdalommal látom, hogy nem tettünk elég mély benyomást a hölgyre – duruzsolta Yvette. Felém fordult, teljes figyelmét nekem szentelte. A szeme kopott mohazöld volt apró borostyánszín foltokkal a pupillája körül. Éreztem, hogy megpróbál beszippantani a tekintetével. Nem ment neki. Libabőrös lett a karom, de nem tudott elkapni. Nagy volt az ereje, de nem volt mestervámpír. Úgy éreztem a korát, mint tompa lüktetést a tarkómon. Ezer év, minimum. Az utolsó vámpír, aki ilyen idős volt, totál kiütött. Na ja. De Nikolaos a város ura volt, és Yvette sose léphet a nyomába. Ha egy vámpír ezer év alatt nem képes mesteri státust kivívni magának, már sose fog. A vámpírok idővel egyre több erőt és képességet szereznek, de mindegyiküknek megvannak a maguk korlátai. Yvette már elérte a csúcsot – és ez volt tőle a max. Gáz. Belebámultam a szemébe; hagytam, hogy a hatalmas keresztülcsurogjon a bőrömön, és nem hatott meg. Hű, de gáz.

Lebiggyesztette a szája szélét. – Le vagyok nyűgözve.

– Kösz – mondtam.

Balthasar ellépett mellette, és fél térdre ereszkedett előttem. Az egyik kezét a székem hátára tette, egész közel hajolt hozzám. Ha Yvette nem mester, akkor ő nem lehet a halandó szolgálja. Csak a vámpírmestereknek van elég mágikus hatalmuk ahhoz, hogy halandó szolgáljuk lehessen. Vagyis a fazon valaki máshoz tartozik. Valakihez, akivel eddig még nem találkoztam. Vajon miért támadt az a határozott gyanúm, hogy nemsokára összefutok ezzel a valakivel?

– A mesterem a Tanács tagja – mondta Balthasar. – Fogalmad sincs róla, miféle irdatlan erőt birtokol.

– Hogy oda ne biciklizzek!

Düh villant át az arcán, elsötétítette a tekintetét. Az ujjai elfehéredtek, olyan görcsösen markolta a székemet. A jobb kezét

eddig lazán a lábamon nyugtatta, valamivel a térdem fölött. Most szorítani kezdte. Már elég régóta lógtam a szörnyekkel ahhoz, hogy tudjam, mit jelent a természetfeletti erő. Az ujjai satuként mélyedtek a húsomba, és nem maradt semmi kétségem afelől, hogy addig tudná szorítani a lábamat, amíg az izmaim sorra elpattannak. Amíg totál le nem csupasztja a csontjaimat.

Megragadtam a selyem nyakkendőjénél fogva, magamhoz rántottam, és a Firestar csövét a bordái közé nyomtam. Meglepetés suhant át az arcán, alig egy sóhajnyi távolságra az enyémtől.

– Fogadjunk, hogy sikerül baszottnagy lyukat robbantanom a mellkasodba, mielőtt összezúzod a lábamat!

– Nem mered.

– Tényleg nem?

Apró félelemszíkra villant meg a tekintetében. – A Tanács egyik tagjának halandó szolgálja vagyok.

– Nem győztél meg. Szívás – suttogtam. – Próbáld a kettes ajtót. Nézett, mint sült hal a tálból.

– Nem értem.

– Jobb okot mondj, ha nem akarod, hogy megöljön – világosította fel Jean-Claude.

– Ha lepuffantasz engem itt, ennyi tanú előtt, akkor börtönbe csuknak.

Sóhajtottam. – Nekem mondod? – Hirtelen olyan közel rántottam magamhoz, hogy az orrunk majdnem összeért. – Vedd le a kezed a lábamról, szép lassan és akkor talán nem húzom meg a ravaszt. Vagy kakaskodj tovább, és akkor biz’ isten, inkább szerencsét próbálok a rendőrséggel.

Nagy szemeket meresztett rám. – Megtennéd. Te tényleg megtennéd!

– Nem szokásom blöffölni, Balthasar. Vésd ezt jól az eszedbe a jövőre nézve, és akkor talán nem kell kivonnom téged a forgalomból.

A keze elernyed, és lassan lecsúszott a lábamról. Hagytam, hogy távolabb húzódjon a széktől. A nyakkendője úgy söpört végig a

ÉGŐ ÁLDOZATOK

kezemen, mint egy laza horgászzsinór. Hátrább löktem a székem. A stukker még csak ki se villant az asztalterítő alól egész idő alatt. Szörnyen diszkrétek voltunk.

A pincér így is megneszelhetett valamit. Már ott téblábolt az asztal mellett.

– Segíthetek esetleg valamiben?

– Már nem, kösz – mondtam.

– Kérhetnének a számlát? – nézett fel Jean-Claude.

– Azonnal – tüsténkedett a pincér. Fél szemmel figyelte, ahogy Balthasar föltápáskodik a földről, aztán próbálja lesimítani a ráncokat a nadrágján, de a lenvászon makacs dolog. Ha egyszer meggyűrődött, már nincs mit tenni. Ezt a cuccot nem arra szánták, hogy térdeljen benne az ember.

– Az első menetet talán megnyerted, Jean-Claude. Vigyázz, nehogy nagyon elbízod magad – sziszegte Yvette. Ő és Balthasar úgy sasszéztak ki a Demiche-ből, hogy még csak nem is ültek asztalhoz. Biztos nem voltak éhesek.

– Mi volt ez? – néztem Jean-Claude-ra.

Jean-Claude visszaereszkedett a székébe. – Yvette a Tanács egyik bennfentese, Balthasar pedig az egyik leghatalmasabb tanácsstag halandó szolgálja.

– És miért törte ide őket a frász?

– Gondolom, Mr. Oliver miatt.

Mr. Oliver volt a legöregebb vámpír, akivel életemben találkoztam. Na nem, igazából ő volt a legvénebb lény, akiről valaha hallottam, hogy bárki valaha hallott. Egymillió éves volt. Becs' szóra, egymillió! Plusz-mínusz pár évszázad. Azoknak, akik köpik-vágják a földtörténeti korszakokat, igen, ez azt jelenti, hogy ő nem homo sapiens. Oliver homo erectus vámpír volt, akit a napfény se zakkantott meg, bár direkt napfényben azért sosem láttam az utcán grasszálni. Ő volt az egyetlen vámpír, akitől egy pár percig még én is bevettem, hogy ember – ami elég vicces, tekintve, hogy semmiféle értelemben sem volt az. El akarta tenni láb alól Jean-Claude-ot, hogy

átvegye a város vámpírjainak irányítását, és arra kényszerítse őket, hogy embereket mészároljanak. Úgy gondolta, egy ilyen tömeges vérengzés rákényszeríti majd a törvényhozást, hogy megint illegalitásba szorítsa a vámpírokat. Oliver szerint a törvényes státus és az ezzel járó polgárjogok nyomán a vámpírok veszélyes gyorsasággal nyernek teret, ami oda vezethet, hogy előbb-utóbb átveszik a hatalmat az emberi faj fölött. A lelkem mélyén osztottam a félelmeit.

Sok minden megváltozhatott volna, ha véghezviszi a tervét. Ha nem ölöm meg. Hogy hogyan sikerült megölnöm, az hosszú történet, a lényeg, hogy kómában végeztem. Egy teljes hétig voltam öntudatlan. Valami istentelenül messzi határmezsgyén bókásztram, olyan közel a halálhoz, hogy az orvosoknak lövésük se volt, hogy éltem túl. Persze már arról se voltak túl konkrét elképzeléseik, hogy mitől estem egyáltalán kómába. Asszem, senki se kezdett el vámpírjegyekről meg homo erectus vámpírokról mesélni nekik. Na ja.

Jean-Claude-ra pillantottam. – Miért fáj nekik Oliver halála?

– Mr. Oliver a Tanács tagja volt.

Menten bepisilek. – Muzeális darab volt, az oké, de nem volt elég kakaó benne.

– Beleegyezett, hogy egy időre korlátozza a hatalmát, *ma petite*. Eleinte én sem voltam tisztában vele, ki és mi ő. De ez mit sem változtat azon, hogy ő volt az a tanácsstag, akit a Földrengető néven ismertek.

– Hogy mi van?

– Egyedül a mentális erejével képes volt mozgásra bírni a földet.

– Na ne már! – húztam el a szám.

– Na de már, *ma petite*! Beleegyezett, hogy nem teszi a földdel egyenlővé St. Louist, mert a pusztítást földrengés-előrejelzési malőrnek tudták volna be. Az ő szándéka az volt, hogy a vérontásért feketén-fehéren a vámpírokat terhelje a felelősség. Azt akarta, hogy a fajtája újra törvényen kívüliként éljen. Egy földrengéssel ezt nem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

tudta volna elérni. Egy vérfürdővel annál inkább. Látod, senki sem hiszi el, még te sem, hogy egyetlen vámpír képes volna ilyesmire.

– Még jó, hogy nem hiszem. – Zárkózott arckifejezését tanulmányoztam. – Hű, de komoly vagy!

– Halálosan komoly, *ma petite*.

Na nem, ez túl sok volt nekem egyszerre. Amikor megrohamoz a kegyetlen a valóság, vedd be az egyik-fülemen-be-másikon-ki figurát: légy a debilség határát surolóan nyegle, és elegáns ívben szard le magasról az egészet. – Szóval megöltünk egy tanácstagot. És akkor mi van?

Jean-Claude hitetlenkedve ingatta a fejét. – Benned nincs semmi félelem, *ma petite*. Van fogalmad róla, milyen nagy veszélybe kerültünk mindannyian?

– Mi ez a süket duma, hogy mindannyian? Ki más lenne szarban kettőnkön kívül?

– Az összes emberem – felelte csendesen.

– Tisztázzuk, mit értesz összes embered alatt – néztem rá gyanakvóan.

– Az összes vámpíromat, és bárkit, akiről a Tanács azt hiszi, hogy a mi oldalunkon áll.

– Larryt is? – kérdeztem hűledezve.

Sóhajtott. – Talán őt is.

– Hívjam fel? Figyelmeztessem? Milyen nagy a veszély?

– Nem tudom. Még sohasem fordult elő, hogy valaki megölte volna a Tanács egy tagját, és nem tartott igényt a helyére.

– Nem te ölted meg Olivert, hanem én.

– Te az én halandó szolgám vagy. A Tanács minden cselekedetedet úgy tekinti, mintha én magam tettem volna.

Rámeredtem. – Úgy érted, hogy az én gyilkosságaimat a te számládra írják?

Bólintott.

– Nem voltam a halandó szolgád, amikor megöltem Olivert.

– Én ezt az apró részletet inkább megtartanám a kettőnk titkának.

– Miért?

– Engem talán nem ölnek meg, *ma petite*, de egy vámpírhóhérra, aki elpusztított egy tanácstagot, biztos halál vár. Egyetlen pillanatig sem haboznának.

– Az sem számítana, hogy most már a halandó szolgád vagyok?

– Ez az egy dolog tarthatja vissza őket. Törvényeink egyértelműen kimondják, hogy semmilyen körülmények között sem pusztíthatjuk el egymás halandó szolgáját.

– Szóval nem ölhetnek meg, mert hozzád tartozom. Hurrá!

– Ez még nem zárja ki azt, hogy fájdalmat okozzanak, *ma petite*. Olyan elviselhetetlen fájdalmat, amitől a halált feloldozásnak érzed.

– Válogatott kínzások? Fincsi.

– Nem, nem a szó hagyományos értelmében vett kínzásokról beszélek. A Tanács tagjai egytől egyig mesterei a lélek megtörésének. Megtalálják a legmélyebb félelmeidet is, és a saját vágyaiddal égetik szét a lelked. Mindent, ami vagy és valaha voltál, egyetlen arctalan masszává olvasztják, és olyan új formába zárják, amilyenbe csak kedvük tartja.

– Találkoztam már vámpírral, aki megérezte a gyenge pontjaimat, és a saját vágyaimat fordította ellenem.

– Minden, amit azelőtt láttál tőlünk, *ma petite*, olyan lesz ehhez képest, mint egy távoli emlék. A Tanács a valóság. Ők az a rémálom, amire a vámpirizmus épül. Az a dolog, amitől még mi is rettegünk.

– Az Yvette-Balthasar duótól nem gazoltam be.

Rám nézett. Az arca semmiféle érzelmet nem árult el. Tökéletes maszk volt, sima, kellemes, tökéletesen kiismerhetetlen. – Ha nem rémisztettek meg, *ma petite*, az csak azért lehet, mert még nem ismered őket. Yvette azért dörgölődik a tanácstagok lábához, mert így övé lehet az asztalról lepotyogó maradék. Áldozatok tucátjával, készen találva.

– Áldozatok? Ugye, nem emberi áldozatokról beszélsz?

– Yvette nem válogatós. Még a többi vámpír is perverznek tartja.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Nem voltam biztos benne, hogy ezt nekem feltétlenül tudnom kell, de... – Milyen értelemben perverz?

Jean-Claude felsóhajtott, és a kezére meredt, amit mozdulatlanul tartott maga előtt az asztalon. Olyan volt, mintha lassan eltávolodna tőlem. Szinte hallottam, ahogy a falak visszakattannak a helyükre. Amikor minden összeállt, már Jean-Claude, a Város Ura ült velem szemben. Döbbenetes volt tanúja lenni a változásnak. Egészen eddig a pillanatig nem is tudatosult bennem, hogy velem a randijainkon mennyire más volt. Lövésem sincs, hogy önmagát adta, vagy inkább azt, amit szerintem látni akarok, mindenestre lazább volt, sokkal kevésbé óvatos. Most, hogy előttem öltötte fel a jól bevált társasági álarcát, ez kifejezetten hervasztó volt.

– Yvette imádja a halott dolgokat.

Elhúztam a szám. – De hát Yvette vámpír. Ezzel nem mondtál semmi újat.

Rám pillantott; nem volt túl barátságos pillantás. – Nem fogok itt ülni veled, s szavakon lovagolni, *ma petite*. Én megosztom veled az ágyamat. Ha zombi lennék, egy ujjal se érnél hozzám.

– Talált, süllyedt. – Eltartott pár másodpercig, amíg végre leesett, amit hallottam. – Azt akarod mondani, hogy Yvette zombikkal kefél, igazi, rothadó hullákkal?

– Többek között.

Valószínűleg vésővel se tudtam volna letörölni a vészesen taccsközeli kifejezést az arcomról. – Uramisten, ez... – kezdtem bele, de a szavak cserben hagytak. Aztán megtaláltam a megfelelő kifejezést. – Egy nekrofilias.

– Kezdetnek megteszi Yvette-nek a halott test is, ha semmi más nincs kéznél, de az igazi öröme a sírjából frissen megidézett zombi. A te szaktudásod rettentően imponálna neki, *ma petite*. Hosszú, tömött sorban szolgáltatathatnád neki a partnereket.

– Sose keltenék halottat senki szórakoztatására.

– Azért nem is – mondta.

– Neki másért se. Soha.

– A Tanács remekül ért a különleges körülmények kreálásához, amelyekben bárki bármire rávehető.

Figyeltem az arcát, és azt kívántam, bárcsak olvasni tudnék benne. De egy dolgot már tökéletesen értettem. Jean-Claude fedezékbe húzódik előlük, már most. – Mennyire mély a lekváros gödör, amibe belepottyanyunk?

– Elég mély, hogy mindannyiunkat betemessen, ha a Tanács úgy látja jónak.

– Talán mégse volt olyan frankó ötlet rájuk szegezni a stukkert – morfondíroztam.

– Talán nem – visszhangozta halkan.

Kihozták a számlát. Fizettünk. Kifelé menet tettem egy rövid kitérőt a női mosdó felé, és elővettem a pisztolyt. Jean-Claude átvette az autókulcsokat, hogy nekem csak a pisztolyra legyen gondom. A mosdótól a kijárat ajtóig csak pár lépés volt az egész. Fekete pisztoly a fekete ruha előtt. Vagy senki se vette észre, vagy senki se akarta beleártani magát. Nem lát, nem hall, nem pofázik. Nem báró?

9

A parkoló végtelen, sötét fém- és betonsztyepp volt, csillogó feketeség betegsárga fénytócsákkal. Csupa Jaguar, Volvo meg Mercedes, ameddig a szem ellát. Uncsi, nagyon uncsi. Egy üdítő pillanatra a szemembe villant a terepjárom a sor távoli végében, de rögtön el is tűnt megint, ahogy az autósorok között kanyarogtunk. Jean-Claude szorosan a tenyerébe rejtve tartotta a slusszkulcsokat, nehogy véletlenül megcsörrenjenek. Most nem fogtuk egymás kezét – ami azt illeti, mást se. A Firestart két marokra fogtam, a pisztoly csövét egyelőre az aszfaltra szegezve, de állandó készenlétben. A placcot vízlattam. A tekintetem jobbra-balra cikázott az autósorok között. Nem sutyiban csináltam. Egy zsaru a parkoló másik végéből simán kiszúrta volna, hogy potenciális veszélyforrás után kutatok. Célpont után.

Egyszerre éreztem magam röhejesnek és idegesnek. Meztelen vállamról a bőr mintha le akart volna szambáznai a ruha alá. Tudom, marhaság, de farmerban és pólóban egy fokkal jobban érzem magam. Nagyobb biztonságban.

– Nincs itt senki – mondtam halkan.

– Talán igazad van, *ma petite*. Yvette és Balthasar átadták az üzenetet, és viasszaszaladtak gazdáik lábához.

Rápillantottam, aztán újra a parkolót pásztáztam. – Akkor miért vagyok állj-vagy-lövök üzemmódban?

– A Tanács mindig népes kísérettel utazik. Ma este további látogatóink lesznek, *ma petite*, erről biztosíthatlak.

– Szuper.

Az utolsó néhány Jaguar-Volvo-Mercedes mögött megpillantottuk a dzsipet. Egy férfi dőlt a kocs oldalának. A Firestar mintha automata vezérlésre állt volna; a fejét vette célba. Paranoia a köbön.

Paranoiát mondtam volna? Áh, dehogy! Elővigyázatosság. Elővigyázatosságot akartam mondani.

Jean-Claude mozdulatlaná dermedt mellettem, ijesztően mozdulatlaná. A sok száz éves vámpírok képesek csak erre – mintha megállna velük a világ: nem lélegeznek, nem mozdulnak, mintha elpárolgott volna belőlük az élet. Ha egy pillanatra félrepillantasz, olyan érzésed támad, mintha már nem is lenne ott senki.

A verdám oldalának támaszkodó férfi most profilból látszott. Épp cigarettára gyújtott. Azt gondolta volna az ember, hogy észre se vett minket, de én nem most léptem le a falvédőről. Fegyvert szegeztem a burájára. Tudnia kellett, hogy ott vagyunk. A gyufaláng fellobbant, és az egyik legfestőibb profilt mutatta, amit valaha láttam. A haja aranyfényben csillant, vállig érő volt, és dús hullámokban ölelte körül az arcát. Gyakorlott csuklómozdulattal a földre pöckölte a gyufát. Kivette a cigarettát a szájából, és felnézett az égre. Az utcai lámpa sápadt fénye végigsimogatta a haját. Három tökéletes füstgyűrűt fújt, aztán harsányan felnevetett.

A hangja úgy zúgott végig a gerincemen, mintha megütöttek volna. Összerezcentem, és azon tűnődtem, hogy a francba nézhettem egyetlen pillanatig is szimpla halandónak.

– Asher – Ez az egyetlen szó közömbösen hangzott Jean-Claude szájából, semmiféle érzelem nem színezte a hangját. Nekem viszont rendesen össze kellett kapnom magam, hogy ne pördüljek meg, és ne meresszek rá borjűszemeket. Tudtam, kicsoda Asher, bár még sosem találkoztam vele. Asher és halandó szolgálja Julianna évtizedeken át utazgattak Jean-Claude-dal keresztül-kasul Európán. Különös szerelmi hármasfogat volt az övék, egy szeretet- és szerelempoligon – ez állt talán a legközelebb ahhoz, amit családnak lehet nevezni Jean-Claude életében, amióta vámpírrá vált. Amikor édesanyja halálos ágyához szőlította a kötelesség, Ashert és Juliannát fogságba ejtette a Szent Inkvizíció. A rettegett boszorkányüldözők.

Asher felénk fordult, és megmutatta nekünk a jobb oldalát is. Az utcai lámpa halvány fénye hirtelen bántóan élesnek hatott. Az arca jobb fele olyan volt, mint a megolvadt gyertyaviasz. Égési sebek,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

savval kimart bőr – szenteltvíz. A vámpírok nem tudják begyógyítani a vallási rituálékhoz használt tárgyakkal ejtett sebeket. Az inkvizítorok szentül meg voltak győződve, hogy ki tudja égetni a sátánt Asherből, ha cseppenként adagolják a szenteltvizet.

Szorosan markoltam a pisztolyt; semmi kézremegés. Láttam már rosszabbat is, méghozzá nem is olyan régen. Egy vámpírt, akinek a fél arca totál lerohadt. Az egyik szeme a csupasz szemgödrében lötyögött. Hozzá képest Asher jó eséllyel indulhatna az Év Arca címért. Az volt a legszívbemarkolóbb az egészben, hogy a bőre többi része tökéletesen ép volt. Ettől valahogy hatványozottan sokkolóbb és obszcénabb volt az összhatás. A szemeit és az arca középvonalát sértetlenül hagyták, úgyhogy az orra és tökéletes ívű ajkai egy hegtenger közepén ültek. Jean-Claude-nak sikerült megmentenie, mielőtt a fanatikusok megölték volna, de Juliannán már nem tudott segíteni. Boszorkánynak kiáltották ki, és máglyahalálra ítélték.

Asher sohasem bocsátotta meg Jean-Claude-nak Julianna halálát. A nőét, akit mindketten szerettek. Tulajdonképpen legutóbb akkor hallottam Asher-ről, amikor az én fejemet követelte a Tanácstól. Jean-Claude halandó szolgáját akarta a sajátjáért cserébe. Bosszúból. A Tanács többször is elutasította a kérését.

– Hámozd le magad a verdámról, és lépj hátra – mondtam –, de lassan!

– Mindössze annyi a bűnöm, hogy hozzáértem a kocsidhoz, és te máris kész lennél kioltani az életemet? – Derűs volt a hangja, kellemes, csevegő. A hanghordozása, a szóhasználata Jean-Claude-éra emlékeztetett, amikor először találkoztam vele. Asher egyetlen lendülettel talpra lökte magát. Újabb füstkarikát fújt felém, és nevetett.

A nevetése végigcsúszott a testemen, puhán és finoman, mint a halál érintése. Mintha Jean-Claude-ot hallottam volna, és ez baromira idegesített.

Jean-Claude mély, zaklatott lélegzetet vett, és előrelépett. Nem blokkolta a látóteremet, és azt se mondta, hogy tegyem el a stukkert.

– Mi szél hozott, Asher? – A hangjában valami olyasmi csendült, amit ritkán hallottam tőle. Lelkiismeretfurdalás.

– Tényleg lelőne?

– Kérdezd meg tőle magad. Nem én vagyok az, aki pisztolyt szegez rád.

– Tehát igaz. Még a saját szolgálodat sem vagy képes irányítani.

– A legjobb halandó szolgák azok, akik a maguk akaratából szegődnek melled. Te magad tanítottad ezt nekem, Asher. Te és Julianna.

Asher a földre hajította a cigarettát. Két hatalmas ugrással előttünk termett.

– Én nem tenném a helyedben! – figyelmeztettem.

A keze ökölbe szorult. A haragja úgy dübörgött az éjszakában, mint a szomszédban becsapódó istennyila. – Soha, soha többé nem merd a szádra venni a nevét! Még erre sem vagy méltó.

Jean-Claude alig észrevehető főhajtással felelt. – Legyen, ahogy kívánod. Nos, miért jöttél, Asher? Anita nemsokára elveszíti a türelmét.

Asher rám bámult. Tetőtől talpig végigmért; nem úgy, mint férfi a nőt, bár némi szexuális felhang is volt a gesztusban. Jó alaposan megnézett magának, mintha használt autó lennék, amit talán mégis meg akar venni. A szeme higanykék volt. – Tényleg lelőnél? – Úgy fordította a fejét, hogy ne lássam a hegeket. Pontosan tudta, hogyan esnek az árnyékok az arcára. Úgy mosolygott, mint aki azt várja, hogy menten beleolvadok a cipőmbé. Nem olvadtam bele.

Pech.

– Elég a dögös macsó műsorból. Bökd ki, mit akarsz, de tempósan!

Elfordította a fejét. Egy sűrű arany hajtincs az arca jobb felére hullott, és elrejtette a sebhelyeket. Ha nem lennék olyan sasszem, a sötétben nem is látszottak volna.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– A Tanács maga elé rendeli Jean-Claude-ot, St. Louis város vámpírurát és halandó szolgáját, Anita Blake-et, és elvárják, hogy még ma éjjel megjelenjenek előttük.

– Elteheted a pisztolyt, *ma petite*. Biztonságban vagyunk, amíg a Tanács színe elé nem kerülünk.

– Tollas a hátam? Legutóbb valami olyasmit hallottam, hogy ez az Asher gyerek ki akar engem nyiffantani.

– A Tanács visszautasította a kérését – mondta Jean-Claude. – Ilyesmibe sohasem egyeznének bele. A halandó szolgák túl értékesek ahhoz, hogy ilyen veszteséget okozzunk egymásnak.

– Milyen igaz – mennydörögte Asher.

A két vámpír farkasszemét nézett egymással. Már azt hittem, rögtön egymásnak esnek, de nem történt semmi. Csak álltak ott, a tekintetük összeforrt. Az arcuk semmit sem árult el, de ha emberek lettek volna, és nem szörnyek, azt mondtam volna: gyerekek, öleljétek meg egymást, puszi-puszi, aztán semmi harag, oké? A fájdalomuk izzott a levegőben. Valamikor nagyon közel állhatták egymáshoz, mert csak a szeretet csaphat át ilyen keserű gyűlöletbe. Julianna volt a kapocs köztük, de egymáshoz is szorosan kötődtek.

Ideje volt leeresztenem a pisztolyom. Nincs mese, kénytelen leszek megvillantani a selyemalsót a parkoló kellős közepén. A francba. Be kéne már ruháznom pár dögös nadrágkosztümre. A ruha meg a rejtett fegyvertokok valahogy nem passzolnak össze.

Hármunkon kívül senki más nem volt a parkolóban. Hátat fordítottam a két vámpírnak, és fölnyaláboltam a szoknyámat, hogy visszaapplikáljam a stukkert.

– Miattam igazán nem kell zavartatnod magad – hallottam Asher hangját.

Lesimítottam a szoknyát, aztán szembefordultam vele. – Ne hízelegj magadnak!

Elmosolyodott. Az arckifejezése önelégült volt, leereszkedő, és még valami más, amit nem érttem. Ez a valami más határozottan

idegesített. – Milyen szégyellős kislány. Talán szűz voltál, mielőtt az én drága barátom rád talált?

– Ebből elég, Asher – csattant fel Jean-Claude.

– Szóval még szűz volt. – Hátravetette a fejét, és felkacagott. Úgy rázta a nevetés, hogy a kocsinak kellett dőlnie. – Jean-Claude, amint megront egy ártatlan szüzet. Ez pompás. Ez egyszerűen tökéletes!

– Nem voltam szűz. Nem mintha bármi közöd lenne hozzá.

A nevetés olyan hirtelen szakadt meg, mintha késsel vágták volna el. Asher lecsúszott a kocsi mellé, és lehuppant a fekete aszfaltra. Fölpillantott rám aranyhaja függönyén keresztül. A szemei különös, sápadt fényben úsztak. – Egy tiszta nő.

– Elég az ostoba játékokból! – horkantam fel.

– Ó nem, a játék még csak most kezdődik – felelte halkan.

– Ez meg mit jelentsen? – pillantottam rá gyanakodva.

– Ez azt jelenti, *ma petite*, hogy a Tanács már vár ránk.

Gondolom, rengeteg meglepetést tartogatnak a számunkra, és egyik sem lesz kellemes.

Asher úgy ugrott talpra, mintha zsinóron húznák. Leporolta magát. Hosszú, fekete latexkabátját nagy gonddal igazgatta a helyére. Meleg volt az ilyen cucchoz. Nem mintha feltétlenül izgatnia kellett volna magát olyan apróságok miatt, mint az időjárás, de azért fura volt. A vámpírok általában jobban pedáloznak, hogy beleolvadjanak a környezetbe. Azon kezdtem törni a fejem, mi a rák lehet a kabát alatt. Akár egy egész gyalogszáznak való fegyverarzenált is el lehet rejtetni egy bokáig érő kabátban. Még sose hallottam olyan vámpírról, aki fegyvert hordott volna magánál, de jó pap holtig tanul. Jean-Claude szerint biztonságban vagyunk, amíg a Tanács elé nem kerülünk, de ez nem garancia arra, hogy Asher nem ránt elő egy kisebbfajta gépágyút, és nem soroz ripityomra minket. Nagyon-nagyon elővigyázatlan kislány voltam; úgy tettem el a stukkert, hogy először nem tapiztam végig Ashert.

Fekete pont. Bazi nagy fekete pont. Sóhaj.

– Mi a baj, *ma petite*?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Asher vámpír. Mennyivel lenne veszélyesebb fegyverrel a kezében? De nem, a szabály az szabály. És a túléléshez be kell tartani néhány alapvető szabályt. – Vegyük át a dolgot még egyszer. Asher velünk jön a kocsival a találkozóra?

– Kénytelen leszek. Mutatnom kell az utat – mondta Asher.

– Akkor kezeket a motorháztetőre!

Felszaladt a szemöldöke. Pimaszul csillogó, arisztokratikus tekintettel bámult rám. – Parancsolsz?

– Az se izgat, ha te vagy az Antikrisztus második megtestesülése; a lényeg, hogy nem ülhetsz mögém a saját verdámba, amíg nem bizonyosodom meg róla, hogy nincs nálad fegyver.

– *Ma petite*, Asher vámpír. Ha egyszer beült mögéd az autóba, elég közel van ahhoz, hogy fegyver nélkül is megölhessen.

Bólintottam. – Igazad van. Tudom, hogy igazad van, de most nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy nem engedhetem magam mögé ülni a saját kocsimba, amíg nem tudom, mi van a kabát alatt. Egyszerűen nem, és kész. – Ez logikus. Hangányit paranoid, de logikus.

Jean-Claude jobban ismert annál, mint hogy vitatkozni kezdjen velem. – Rendben van, *ma petite*. Asher, lennél olyan jó, és a motorháztetőre tennéd a kezed?

Asher megeresztett egy vérbő mosolyt, a szemfogai megcsillantak. – Meg akarsz motozni? Pusztá kézzel darabokra téphetnék, és te azon aggódsz, hogy esetleg pisztoly van nálam? – Felkuncogott mély, hátborzongató hangon. – Ez tündéri.

Én? Tündéri? – Csak csináld, oké?

A kocsi felé fordult, de még mindig kuncogott magában.

– Kezeket a motorháztetőre, lábakat szét. – Megint elő kellett bányásznom a stukkert. Talán a nyakamba lógatva kéne hordanom, mint egy medált. A stukkert a gerincébe nyomtam. Éreztem, ahogy Asher egész teste megfeszül.

– Komolyan gondolod, igaz?

– Hulla komolyan – helyesletem. – Lábakat szét!

Terpeszbe állt. Naná, hogy nem elég nagy terpeszbe.

Széjjelebb rugdostam a lábát, amíg ki nem billent az egyensúlyából, aztán fél kézzel fegyver után kezdtem kutatni.

– Egy posztmodern amazon. Mindig ő van fölül?

Úgy döntöttem, egyszerűen nem veszek tudomást róla. Meglepő módon Jean-Claude is úgy döntött.

– Lassabban, lassabban! Hát Jean-Claude nem tanított meg rá, hogy a sietség minden élvezetet elront? – A megfelelő pillanatban visszatartotta a lélegzetét. – Uuuh, ez isteni!

Igen, roppantul zavarba ejtő volt, de tetőtől talpig átkutattam. Egy kurva stukker se volt nála. De én jobban éreztem magam. Jó nekem. Addig hátráltam, amíg kartávolságon kívül kerültem, aztán felemeltem a pisztolyt.

A válla fölött figyelt. – Remélem, a harisnyatartód színe tökéletesen illik a fehérneműdhöz.

– Most már felegyenesedhetsz, és leveheted a kezéd a kocsiról.

Nem egyenesedett, és nem vette le. – Nem akarod a ruhám alatt is megnézni? Hátha valami elkerülte a figyelmedet.

– Álmodik a nyomor – morogtam.

Felénk fordult, lesimította a kabátját. – Fogalmad sincs róla, Anita, miről álmodom. – Semmit sem tudtam kiolvasni az arcából, de a pillantása bőven elég volt. Inkább nem akartam tudni, mit lát, ha napkeltekor lehunyja a szemét.

– Most már indulhatunk? – érdeklődött Jean-Claude.

– Ennyire türelmetlenül várod, hogy mielőbb eldobhasd az életed? – kérdezte Asher. A haragja lavinaként zúdult elő a kedélyesen csipkelődő gavallér álarca mögül.

– A Tanács nem fog elpusztítani ma éjjel – mondta Jean-Claude.

– Olyan biztos vagy benne?

– Ők maguk rendelték el, hogy az Egyesült Államokban nem harcolhatunk egymás ellen, amíg a törvényjavaslat sorsa el nem dől Washingtonban. A Tanács azt akarja, hogy megtarthassuk eddig megszerzett jogainkat. Ha megszegik a saját szabályaikat, senki sem fog többé engedelmeskedni nekik.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Asher az egész arcát felénk fordította. – Léteznek rosszabb dolgok a halálnál Jean-Claude.

Jean-Claude sóhajtott. – Nem hagytalak cserben, Asher. Mit mondhatnék, hogy meggyőztelek az igazamról? Érezheted az őszinteséget a szavaimban. Késlekedés nélkül hozzád indultam, amint megtudtam, mi történt.

– Több száz évod volt rá, hogy meggyőzd magad, amit mindenáron igaznak látsz látni, az valóban igaz is, Jean-Claude. Az igazság nem változik meg attól, hogy igaznak vélsz valamit.

– Legyen, ahogy mondod, Asher! Mindent visszacsinálnék, amit szerinted rosszul tettem, ha lehetséges volna. Visszahoznám őt, ha képes lennék rá.

Asher maga elé kapta a kezét, mintha távol akarná tartani még a gondolatot is. – Nem, nem! Te ölted meg! Hagytad, hogy meghaljon. Hagytad, hogy elemésszék a lángok. Én éreztem, ahogy haldoklik, Jean-Claude. Én voltam a mestere. Annaira rettegett... A legutolsó pillanatig hitt benne, hogy eljössz, és megmented. Én voltam a gazdája, az utolsó kiáltásával mégis téged hívott.

Jean-Claude hátat fordított Ashernek. A másik vámpír két hatalmas ugrással mellette termett. Megragadta Jean-Claude kezét, és megpördítette a tengelye körül. Az utcai lámpa megcsillant Jean-Claude könnyein. Sírt egy nőért, aki majd' háromszáz éve halott. Irdatlan hosszú idő ez a könnyekhez.

– Ezt még sosem mondtad nekem – mondta Jean-Claude csendesen. Asher gúnyosan lebiggyesztette az ajkát. – Takarékoskodj a könnyeiddel, Jean-Claude! Szükséged lesz rájuk hamarosan, magadnak és a szolgáltnak. A Tanács megígérte, hogy bosszút állhatok.

Jean-Claude a kézfejét a szeméhez dörzsölte. – Nem veheted el az életét. Azt nem engednék.

Asher elmosolyodott, és a mosolya viszketően kellemetlen volt. – Nekem nem az ő élete kell, Jean-Claude. Hanem a te szenvedésed. – Körbejárt engem; úgy körözött körülöttem, mint egy cápa. Vele

együtt fordultam, tartva a tempót. Átkozottul közel volt. Ha rám ugrik, tuti, nem tudom idejében előkapni a pisztolyt.

– Végre megadtad nekem azt, amivel fájdalmat okozhatok neked, Jean-Claude. Végre szeretsz valakit. A szerelem sosincs ingyen, Jean-Claude. Ez a legdrágább érzélem, ami csak megadatik nekünk. És én gondoskodom róla, hogy kamatostul megfizess mindenért. – Jean-Claude előtt állt, a keze ökölbe szorult az oldala mellett. Remegett az erőfeszítéstől, hogy ne essen neki pusztá ököllel. Jean-Claude szeme már nem csillogott a könnyektől, de nem voltam egészen biztos benne, hajlandó lenne-e megmozdulni, hogy védje magát. Abban a pillanatban megértettem, hogy sosem bántaná Ashert. A büntudat megható dolgokra képes. A baj az volt, hogy Asherben semmi büntudat nem volt. Agresszió, az igen.

Közéjük léptem. Aztán tettem még egy lépést Asher felé. A fickó vagy hátralép, vagy egymáshoz lapulunk. Visszalépett, és úgy bambult rám, mintha a semmiből materializálódtam volna. Úgy látszik, egy percre tökéletesen megfeledkezett rólam.

– Nem a szerelem a legdrágább érzélem, Asher – mondtam. Anita és a Frankó, na ja. Még egy lépést tettem felé, ő meg kénytelen volt újra hátrébb húzódní. – A legdrágább érzélem a gyűlölet. Mert a gyűlölet élve emészt el, jóval azelőtt, hogy megölne.

– Micsoda mélyenszántó gondolatok – mondta gúnyosan.

– Mélyen, az tuti – hagytam rá. – De egy dolgot melegen a figyelmedbe ajánlok: soha többet ne fenyegezz minket, ha jót akarsz. Különben megöllek. Mert engem kurvára nem hat meg az elbaszott múltad. Mehetünk végre?

Asher néhány szívdobbanásnyi ideig szótlánul méregetett. – Természetesen. Alig várom, hogy bemutathassalak a Tanácsnak.

Ez elég sötéten hangzott. A kilátásaink se voltak sokkal szívderítőbbek. Semmi kedvem se volt találkozni a vámpírvilág főmumusaival, bár engem senki se kérdezett. Volt egy dolog, amit megtanultam a mestervámpírokkal kapcsolatban. Elfuthatsz, de sose futhatsz elég messzire. Elbújhatsz, de nem bujkálhatsz örökké.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Előbb-utóbb úgyis elkapják a tököt. És baromi rosszul tűrik, ha sokáig váratták őket.

10

Én vezettem. Asher navigált. Végig az ülésém hátán lógott. Nem kértem meg, hogy szíjazza be magát a biztonság kedvéért. Jean-Claude szótlanul kuporgott mellettem az anyósülésen, és még véletlenül se nézett se Asherre, se rám.

– Valami baj van – bökte ki végül.

Vetettem rá egy gyors oldalpillantást. – Úgy érted, azonkívül, hogy a fejünkre borítottuk a bilit?

Bólintott. – Te nem érzed?

– Szart se érzek.

– Pontosan erről van szó. – Hátrafordult, amíg a biztonsági öv engedte, és Asher szemébe nézett. – Mi történik az embereimmel?

Asher úgy rendezkedett be a hátsó ülésen, hogy az arcára tökéletes kilátás nyíljon a visszapillantó tükörből. Mintha direkt azt akarta volna, hogy nézzem. Elmosolyodott. Az egész arca egyszerre mozdult, amikor vigyorgott. A sebhelyes bőr alatt tökéletesen működtek az arcizmai. Minden csont nélkül perfekt volt rajta, a hegektől eltekintve. Az arckifejezése arisztokratikus volt, tenyérbe mászóan öntelt. Az a fajta vigyor húzta fölfelé a szája sarkát, ami a macskák képére ül ki, amikor egeret kínoznak.

– Fogalmam sincs. Ezt neked kellene tudnod, vagy tévedek? Végül is te vagy a Város Ura.

– Mi folyik itt, Jean-Claude? Mi a baj? – fürkésztem az arcát.

– Képesnek kellene lennem érezni az enyéimet, *ma petite*. Ha koncentrálok, olyan, mint... a háttérzörej. Érzem a lüktetésüket, mint az apályt és dagályt. Szélsőséges körülmények között a fájdalmukat is érzem, a félelmüket. Most koncentrálok, de mintha mindenütt falakba ütköznék.

– Balthasar ura eltömte a füled, hogy ne halld a vámpírjaid sikolyait – mondta Asher.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Jean-Claude keze elmosódott foltként villant elő. Megragadta Asher kabát-gallérját, és fojtogató gyűrűbe csavarta. – Semmiféle hibát nem követtem el. Nincs joguk bántani az embereimet.

Asher nem próbált elmenekülni. Farkasszemet nézett vele. – Most először, majd’ négyezer év óta van egy üres hely a Tanácsban. Aki megüríti a széket, az el is foglalja a széket. Ez a törvény.

Jean-Claude lassan elengedte Asher gallérját. – Nekem nem kell az a szék.

– Akkor nem kellett volna megölnöd a Földrengetőt.

– Ha nem öljük meg, ő öl meg minket – jegyeztem meg.

– Ez a Tanács előjoga – rántotta meg a vállát Asher közönyösen.

– Vadbaromság – csattantam fel. – Azt akarod mondani, halálbüntetés jár annak, aki nem fekszik engedelmesen a kés alá?

– Senki sem úgy jött ide, hogy bárkit megöljön – mondta Asher komolyan. – Nekem elhiheted, mert én nem így szavaztam. Ám, ó, fájdalom, kisebbségben maradtam. A Tanács mindössze meg akar bizonyosodni róla, hogy Jean-Claude nem állítja fel a saját sufnitánácsát.

Jean-Claude és én egyszerre meredtünk rá. Alig tudtam visszaakasztani leesett államot.

– Ostobaságokat beszélsz, Asher – jelentette ki Jean-Claude.

– Sokan zúgolódnak a Tanács jelenlegi törvényei ellen. Vannak, akik szerint eljárt felettük az idő.

– Ezt az utóbbi négyszáz évben sokszor hallottam már – jegyezte meg Jean-Claude.

– Igen, de egészen mostanáig nem létezett alternatíva. Néhányan a te lázadásodat egy új kor előszelének tartják. Úgy vélik, ez az a csapás, amely a régi rendet romba dönti majd.

– Te is nagyon jól tudod, miért nem foglalom el azt a széket.

Asher felnevetett. A hangja mély zúgásként vibrált a levegőben. – Tudnom kellene Jean-Claude?

– Nem elég nagy a hatalmam ahhoz, hogy képes legyek megtartani a széket a Tanácsban. Az első aspiráns megérezné a

gyengeségemet, és megölne, hogy a helyembe lépjen. Szabad préda lennék.

– Ennek tudatában mégis elpusztítottál egy tanácstagot. Képes voltál rá, Jean-Claude. Vajon hogyan? – Az ülém hátának dőlt. Éreztem a lélegzetét a nyakamon. Birizgálni kezdte a hajamat. Elrántottam a fejem.

– Hová a pokolba megyünk? Úgy volt, hogy mutatod az utat – mordultam rá. –

Nincs szükség rá – felelte Jean-Claude. – Elfoglalták a *Kárhozottak Cirkuszát*.

– Micsoda? – Hirtelen köpni-nyelni nem tudtam. Csak azért nem fordultunk keresztbe az úton, mert... mert mákunk volt. – Na, ne kábíts!

– Hát még mindig nem érted? Az Utazó, Balthasar mestere leblokkolta az erőmet, ahogy a vámpírajaimét is. Megakadályozta, hogy segítségül hívjanak.

– A farkasaid! Hallanod kellett volna a farkasaidat.

Jean-Claude Asherhez fordult. – Csak egyetlen vámpírmester képes arra, hogy a farkasaimba fojtsa a segélykiáltásukat. A Vadak Ura.

Asher az ülém hátára támasztotta az állát. Éreztem, ahogy bólint.

– Szállj le az ülémről! – mordultam fel. Fölemelte a fejét, de nem húzódott hátra.

– Valóban veszélyesnek vélhetnek, ha két tanácstagot küldenek a nyakamra – mondta Jean-Claude.

Asher felcsattant. – Jean-Claude, egyedül te lehetsz ilyen arrogáns, hogy azt gondold, a Tanács két tagja csakis miattad tette meg ezt a hosszú utat.

– Ha nem azért jöttek, hogy megleckéztessenek, akkor miért vannak itt? – vont fel a szemöldökét Jean-Claude.

– Éjszín királynőnk tudni kívánja, hogyan működik a törvényesség az Egyesült Államokban. Bostonból New Orleansba

ÉGŐ ÁLDOZATOK

utaztunk, onnan pedig tovább San Franciscóba. Ő választotta ki, mely városokat látogassunk meg, és milyen sorrendben. St. Louist hagyta utolsó állomásnak. És téged.

– Miért? – kérdezte Jean-Claude.

– A Rémálmok Királynője bármit megtehet – felelte Asher egykedvűen. – Mi pedig azt tesszük, amit parancsol.

– Ha azt mondja, sétálj végig az utcán fényes nappal, azt is megtennéd? – horkantam fel. Hátrapillantottam. Elég közel volt hozzám. Nem kellett tükör, így is jól láttam az arcát.

A tekintete tökéletesen üres volt, higanykéék szeme lélegzetelállító és kifejezéstenlen. – Talán – mondta végül.

Visszafordultam. – Totál meg vagytok hibbanva, egytől egyig.

– Milyen igaz – felelte Asher. Belefúrta az arcát a hajamba.

– Ezt sürgősen fejezd be!

– Érzem rajtad az erőt, Anita Blake. A holtak szagát. – Az ujjai játékosan végigsimították a nyakamat.

Teljes erővel beletapostam a fékbe. A fickó felkenődött a hátsó ülésre. – Nem ajánlom, hogy még egyszer hozzám nyúlj!

– A Tanács azt hiszi, Jean-Claude, hogy tele vagy erővel. Hogy rengeteg új képességre tettél szert. Pedig te semmit se változtál. De ez a nő... más. Ő valami egészen új. És itt van ez a vérfarkas. Az az Ulfric, Richard Zeeman. Őt is magadhoz kötötted.

Asher visszatornázta magát függőlegesbe, tisztességgel mondható távolságba tőlem. – A szolgálidban lakik az erő, Jean-Claude. Nem benned.

– Vajon Padma mit ér az állatai nélkül? – kérdezte Jean-Claude hűvösen.

– Milyen igaz! Bár én ezt nem hangoztatnám sűrűn a jelenlétében. – Megint az első ülés hátának dőlt, de ezúttal nem ért hozzám. – Tehát elismered, hogy a szolgálidból fakad az erő, amivel elpusztítottál egy tanácstagot?

– A halandó szolgálóm és a farkasom a mágikus erőm meghosszabbításai. Az ő kezük az én kezem, az ő cselekedeteik az én

cselekedeteim. Ez a Tanács törvénye. Szóval mit számít, honnan ered a hatalmam?

– A Tanács törvényét idézed, Jean-Claude? Ejha! Milyen óvatos lettél, mióta legutoljára találkoztunk.

– Az óvatosság mindig jó szolgálatot tett nekem, Asher.

– Az ám, de hol marad a móka meg a kacagás? – Ez fura kérdés volt olyasvalaki szájából, aki elméletileg gyűlöli Jean-Claude-ot.

– Nem panaszkodom. És te, Asher? Hogy megy a sorod? Még mindig a Tanács szolgálatában állsz, vagy erre az útra csak azért szegődtél melléjük, hogy engem gyötörj?

– Egyértelműen igen a válaszom mindkét kérdésedre.

– Miért nem szöktél meg előlük?

– Sokan bármit megtennének, hogy a vámpírok tanácsát szolgálhassák – felelte Asher.

– Te sosem tartoztál közéjük.

– Talán a bosszúvágy más irányba terelte az ambícióimat.

Jean-Claude Asher vállára tette a kezét. – Anitának igaza van. A gyűlölet jeges tűz; sohasem ad elég meleget.

Asher hátrahőkölt, és olyan messze húzódott vissza, amennyire fizikailag lehetséges volt. A visszapillantó tükörből figyeltem, ahogy összehúzza magát sötétben, és átöleli a térdét. – Az lesz igazán szívmelengető érzés, ha majd látom, hogy megszakad a szíved a szerelmedért.

– Nemsokára a Cirkusznál leszünk – szóltam közbe. – Mi a terv?

– Nincs terv. Feltételezem, az összes emberemet elfogták.

Egyedül maradtunk.

– De megpróbáljuk visszafoglalni a Cirkuszt, nem?

Asher felnevetett. – Komolyan beszél, ugye?

– Ő mindig komolyan beszél – felelte Jean-Claude.

– Szóval? Mihez kezdünk?

– Éljétek túl. Ha tudjátok – mondta Asher, az Önzetlen Jótanácsok Végtelen Tárháza.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Dugulj el – horkantam fel. – Egyvalamit tudnom kell, Jean-Claude. Segget rúgni megyünk, vagy seggen csúszni?

– Hajlandó lennél előttük, *ma petite*... hogy is mondtad? Seggen csúszni?

– Náluk van Willie, Jason, és ki tudja, még ki. Szóval, ha így biztonságban tudhatom őket, akkor igazán belefér egy kis seggen csúszás.

– Nem hiszem, hogy túl meggyőzően csinálnád – mosolygott Jean-Claude.

– Én se.

– Nos, nem; ma este nem lesz semmi... seggen csúszás. Nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy visszafoglaljuk a Cirkuszt, de ettől függetlenül, hogy a te szavaiddal éljek, seggbe rúghatjuk őket.

– Amazonosan? – néztem rá.

– *Oui*.

– Mennyire amazonosan?

– Lehetsz agresszív, de nem felelőtlen. Ha alkalmad adódik rá, onthatsz vért, de ne olts ki egyetlen életet sem. Még véletlenül se szolgáltassunk nekik ürügyet.

– Szentül meg vannak győződve róla, hogy palotaforradalmat robbantottál ki, Jean-Claude – mormolta Asher a sötétből. – Mint a forradalmárok többségéből, a halál belőled is mártírt faragna. Még véletlenül sem akarják, hogy meghalj.

Jean-Claude megfordult, hogy a másik vámpír szemébe tudjon nézni. – Akkor mit akarnak tőlem, Asher? Áruld el!

– Példát akarnak statuálni. Gondolom, ezt te is megérted.

– Ha azt terveztem volna, hogy egy második tanácsot alapítok Amerikában, akkor igen, akkor érteném. De én ismerem a korlátaimat. Nem tudnám megtartani a helyem a Tanácsban az összes trónkövetelővel szemben. Ez halálos ítélet lenne a számomra. Mindössze annyit akarok, hogy hagyjanak békén.

– Erről már lekéstél, Jean-Claude. A Tanács itt van St. Louisban. Nem fognak hinni neked, bárhogy hangoztatod az ártatlanságodat.

– Te hiszel neki? – pillantottam Asherre.

Néhány pillanatig hallgatott, aztán azt felelte: – Igen, hiszek neki. Ha van valami, amihez Jean-Claude mindig remekül értett, az a túlélés. Kihívni maga ellen a Tanács haragját, nem tartozik a túlélés legbiztosabb módjai közé. – Előrecsúszott az ülés szélére, egészen közel hozzám. – Emlékezz rá, Anita, hogy több száz évvel ezelőtt nem sietett a segítségemre. Várt, amíg biztos lehetett benne, hogy nem fogják elkapni. Várt, amíg Julianna meghalt, mert túl nagynak ítélte a kockázatot.

– Ez nem igaz – mondta Jean-Claude halkan.

Asher mintha nem is hallotta volna. – Vigyázz, nehogy egyszer a te megmentésedről is lekéssen.

– Nem szoktam arra várni, hogy megmentsenek – húztam el a szám.

Jean-Claude kibámult az ablakon, az elhaladó autók fényszóróit követte a tekintetével. Lassan ingatta a fejét jobbra-balra, jobbra-balra. – Belefáradtam ebbe, Asher.

– Hja, az igazság fárasztó dolog.

Jean-Claude megfordult, és keményen Asher szemébe nézett, – Abba fáradtam bele, hogy folyton rá emlékeztetsz. Arra, hogy egyszer, nagyon régen majdnem boldog voltam.

A két vámpír farkasszemét nézett egymással. – De most itt a második lehetőség – mondta Asher.

– Neked is van második lehetőség, Asher. Csak el kell temetned a múltadat.

– Nekem nincs más, csak a múltam.

– Látod, ez nem az én hibám – felelte Jean-Claude csöndesen.

Asher visszahúzódott a félhomályba, fázósan összekuporodott az ülésen. Jean-Claude nyerte az első menetet. Frankó. Csak az a nagyon gáz, hogy hosszú még az éjszaka.

11

A *Kárhozottak Cirkusza* egy elhagyott raktárépület átalakításából született. Le se tagadhatná. Előlről úgy néz ki, mint valami neogiccs vasbeton-Frankenstein csiricsaré gigantposzterekkel, amik a legkülönbébb para- és abnormál produkciókat hirdetik, kétemeletnyi magasságban táncoló neonbohócok billegnek. Hátról egy merő sötétség az egész.

Egy szűk kis parkolóba gurultunk be, ami a személyzetnek volt fenntartva. *Behajtani Csak Engedéllyel*. Nem is kell nagyobb, mert a legtöbb alkalmazott a Cirkuszban lakik. És ugye, minek az embernek autó, ha sose lép ki az ajtón? Forrón reméltem, hogy nekünk még szükségünk lesz a kocsira.

Leállítottam a motort, és a csönd bezúdult a kocsiba. Mindkét vámpír abba a tökéletes mozdulatlanságba fagyott, amittől egyszerűen fizikai kényszerűt éreztem, hogy lemeózzam, még mindig ott vannak-e. Az emlősök képesek ugyan mozdulatlanra merevedni – de a nyúl például, miközben várja, hogy a róka elmenjen mellette, egyetlen vibráló félelemcsomag: a légzése felgyorsul, a szíve örülten zakatol. A vámpírok inkább olyanok, mint a kígyók. A kígyó a levegőbe emeli a teste egy részét, aztán mozdulatlanságba dermed. Ez nem félbehagyott mozdulat. Ez az a mozdulat, aminek nem létezik folytatása. Ebben a kimerevedett időpillanatban a kígyó inkább látszik szürreális vízióknak, ami egy szobrász lázas agyából pattant ki, mint élőlénynek. Jean-Claude a csönd végtelen örvényébe zuhant, ahol a mozgás és a lélegzés nem értelmezhető.

Hátrapillantottam. Asher a hátsó ülésen ült. Tökéletesen mozdulatlan volt, a megtestesült arányló fény, de ebben a fényben nem volt semmi élet. A csend úgy töltötte meg a terepjárót, mint a jeges víz. Nagy volt a kísértés, hogy összecsapjam a tenyerem, sikítsak, vagy bármi más hasonló baromságot csináljak, csak hogy valami reakcióra kényszerítsem őket. De inkább takarékra tettem

magam. Legfeljebb egy lapos oldalpillantást kapnék, ami a legkevésbé se emberi, és talán sohasem volt az.

Összerezzenem a hangtól, ahogy a ruhám az ülés támlájához súrlódott. – Meg fognak motozni? – A hangom cérnavékonynak hatott a súlyos csöndben.

Jean-Claude-nak megrebbent a szempillája, aztán felém fordította a fejét. A tekintete inkább békés volt, mint üres. Néha azon tűnődtem, hogy a mozdulatlanság vajon egyfajta meditáció-e a vámpíroknak. Ha túléljük a ma éjszakát, megkérdezem tőle.

– Nem. Ez benne a kihívás, *ma petite*. Azt akarják, hogy a lehető legveszélyesebbek legyünk. A kis pisztolyod tökéletesen megfelel.

Vadul ráztam a fejem. – Én valami ütősebbre gondoltam.

Felvonta a szemöldökét. – Ütősebbre?

Megfordultam, és Asherre néztem. Pislogott egyet, és felnézett rám. Rátenyereltem az utastéri lámpa kapcsolójára, és most először láttam a szeme valódi színét. Azt mondhatnám, kék volt, de ez nagyon igazságtalan egyszerűsítés lenne. Olyan éteri szürkés-kék, mint amilyen pokoli mélykék Jean-Claude szeme. Fakó, hideg árnyalat, mint a szánhúzó kutyák szemének kékje, némi szürkés higanyfénnel kombinálva. De nemcsak a szeme volt meghökkentő látvány, hanem a haja is. A fellobbanó gyufalángnál aranyszínűnek tűnt, de csak úgy, ahogy a sötétszöke haj szokott. A halogén kíméletlenül leleplező fényében kiderült, hogy ez nem pusztán illúzió; Asher haja valóban arany volt. A legvegytisztább, legtökéletesebb arany, amelyet metálszínű festékdobozok oldalán látni. A szemek és a haj összehatása elképesztő volt. Még a hegtenger nélkül sem tűnt volna embernek.

Egyik vámpírról a másikra néztem. Jean-Claude volt a szívrepesztőbb figura kettőjük közül, és ez nem csak a sebhelyeken múlt. Asher egy fokkal jóképűbb volt, mint amilyen szép. – Ugyanaz a vámpír harapott meg mindkettőtöket, ugye? – kérdeztem végül.

Jean-Claude bólintott.

Asher csak nézett némán.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Honnan a bús francból akasztott le benneteket? – néztem végig rajtuk. – A disneylandi mesebeli herceg kiárusításából, az akciós fehér lovak mellől?

Asher éles, ugató nevetést hallatott. Végighúzta az ujjait az arca forradásos oldalán, hogy a bőr megnyúljon, aztán lehúzta a szeme alól, amitől kivillant a szemgödör sápadt belső húsa. A vonásait saját karikatúrájává torzította. – Mondd, Anita, szerinted én úgy nézek ki, mint egy mesebeli herceg? – Elengedte a bőrét, és az rugalmasan, a maga módján tökéletesen visszacsattant a helyére.

A szemébe néztem. – Mit akarsz hallani, Asher?

– Azt akarom hallani, hogy rettegsz tőlem. Azt akarom látni az arcodon, amit az utóbbi háromszáz évben mindenki arcán láttam. Undort. Megvetést. Rémületet.

– Juj. Ezer bocs – rántottam meg a vállam –, ha netán csalódást okoztam.

Az ülés hátába könyökölt, az éles fényben fürösztve a hegtengert. Úgy látszott, mindent tud arról, mit tesz a fény a sebhelyekkel; tökéletesen tisztában van vele, hogyan esnek rajta az árnyékok. Gyakorlat teszi a mestert, több évszázados gyakorlat. Na ja.

Rezzenéstelen arccal néztem vissza rá. Néztem sápadt, tökéletes szemeit, haja dús aranyhullámain, az ajkai puha, telt vonalát. Megrántottam a vállam. – Mit mondhatnék? Tudod, én szem-és-hajmániás csaj vagyok, és neked állati jó a hajad, és elképesztőek a szemeid.

Asher hátravetette magát az ülésben. Nézett minket, és izzó düh süttött a tekintetéből. Meghült bennem a vér.

– No lám! – csattant fel diadalmasan. – Mégiscsak félsz tőlem. Látom a szemedben a rettegést, érzem a szagát a levegőben, az ízet a számban. – Vigyorgott, láthatólag baromira meg volt elégedve magával.

– Mondd el neki, mitől félsz, *ma petite*.

Jean-Claude-ra pillantottam, aztán vissza Asherre. – Nem a sebhelyekről van szó, Asher. A gyűlöleted az, ami megrémít.

Előredőlt, és biccentett, hogy hosszú, dús tincsei ráomoljanak az arcára, mint egy aranyfátyol. Ösztönös mozdulat volt, a védekezési reflex régi, jól bevált reakciója. – Igen, a gyűlöletem rémületes. Iszonyatos. És ne feledd, Anita Blake, hogy ez a gyűlölet egyedül neked és a gazdádnek szól.

Tudtam, hogy Jean-Claude-ra gondol. Már nem vitatkoztam a titulussal, bár néha irtó nehezemre esett. – A gyűlölet mindenkit visszataszítóvá tesz – jegyeztem meg.

Rám sziszegett, és ebben a gesztusban semmi emberi nem volt.

Unott képet vágtam. – Szűnj meg, Asher! Ennél félelmetesebb műsort is láttam már. Ha csúnya-rossz-vámpírt akarsz játszani, újítsd meg a repertoárod.

Letépte magáról a kabátját és a mellényét. Felém fordította a fejét, hogy jól lássam, amint a megfolyt viaszra hasonlító forradások végigcsurognak a nyakán, le egészen az inge alá. Vadul tépkedni kezdte a gombokat.

Elborult aggyal néztem Jean-Claude-ra. Az arca egykedvű volt. Segítőkészség nuku. Magamra maradtam. Mint mindig.

– Nem mintha nem méltányolnám az ajánlatot, de általában nem hagyom a pasikat sztriptízműsort tartani a legelső randin.

Rám vicsorgott. Széthúzta a mellkasán az ingét, ami hátul még mindig szorosan be volt gyűrve a nadrágjába. A forradások lecsepegték a bőrén, és elborították a jobb oldalát, mintha valaki választóvonalat rajzolt volna a mellkasára, épp középen. Az egyik fele sápadt volt és makulátlan, a másik maga a testet öltött iszonyat. A nyakát és az arcát viszonylag megkímélték, a mellkasával viszont korántsem voltak kíméletesek. A forradások mély árkokba gyűltek; annyira megolvadt a bőrre, hogy már nem is hatott valódinak. A borzalmas hegek végighömpölyögtek a hasfalán, le a derekáig, és onnan tovább a nadrágja alá.

Tátogtam, mert nem tehettem mást. Amikor végül újra a szemébe tudtam nézni, a szavak cserbenhagytak. Egyszer egy haverom szenteltvizet öntött egy vámpírharpásra a nyakamon. Megtisztította

ÉGŐ ÁLDOZATOK

a sebet, ahogy ezt mondani szokás. A kínzás sokkal adekvátabb szó lenne, hangyányit közelebb állna az igazsághoz. Csúsztam-másztam, káromkodtam, hánytam. El sem tudom képzelni, milyen kínokat állhatott ki Asher.

A pupillája tágra nyílt, a tekintete ádáz volt és sötét. – A... műsor nem ér véget a derekamnál.

Ez a kijelentése egy sor olyan képet varázsolt elém, amit inkább kihagytam volna. Sok mindent mondhattam volna: például azt, hogy „jesszusom”, de ez olyan cicásan és kíméletlenül hangzott volna. A „sajnálom” meg totál elégtelen. Tehetetlenül széttártam a kezem. – Már kérdeztem egyszer, Asher. Mit vársz tőlem, mit mondjak?

Olyan messze húzódott tőlem, amennyire lehetséges volt. Egész a kocsiajtóhoz lapult. – Miért nem kapod el a szemed, mint mindenki más? Miért nem gyűlölsz engem? Miért nem undorodsz tőlem?

Ahogy ő undorodik magától. Nem mondta ki, de ott volt a szemében, abban, ahogy ült, hátát az ajtónak vetve. A ki nem mondott szavak ott lógtak a levegőben, egy Damoklesz-kard súlyosságával és fenyegető erejével.

Felüvöltött. – Miért nem látom azt a szemedben, amit mindenki más szemében látok?

– Nem látsz rettenetet az én szememben sem, *mon ami* – mondta Jean-Claude csöndesen.

– Nem. Valóban nem – szűrte a foga közt Asher. – Valami sokkal rosszabbat. Szánalmat. – Anélkül, hogy ránk nézett volna, kilökte a kocsiajtaját, és háttal kizuhant rajta. Egy pillanat alatt padlót kellett volna fognia, de nem. Elsüvített a fekete égbolt felé, mielőtt még földet ért volna. Vad szélhullám ömlött a nyomában a kocsiba, mint egy vihar előszele, aztán eltűnt a szemünk elől.

12

Hosszú percekig némán ültünk, és a nyitott ajtót bámultuk. Végül nekem kellett megtönnöm a csendet. – Valamirevaló szárnyas majom hülyére vihogná magát egy ilyen repülőrajt előtt.

Jean-Claude biztos nem látta a filmet. Richardnak persze rögtön leesett volna, imádta az Őz, a csodák csodáját. Jean-Claude halál komolyan válaszolt.

– Asher sohasem tudott szívből nevetni. Repülni annál inkább.

Valaki hangosan felnyihogott. Előkaptam a Firestart. A hang ismerős volt, de a hangszín új. Arrogáns, féelmetesen arrogáns.

– Az ezüst pisztolygolyóid nem fognak többé rajtam, Anita. Az új mesterem a szavát adta.

Liv tűnt fel a nyitott kocsiajtóban. Kajakos karjával lazán az ajtó oldalának támaszkodott. Széles mosolyt eresztett meg, még a szemfogai is kivillantak. Ha valaki túllép az ötszázadik kilométerkövön, csak akkor villantja meg a szemfogait, ha úgy tartja kedve. Liv most úgy vigyorgott, mint egy főmüsoridős fogpasztareklám. Láthatólag baromira meg volt elégedve magával. Vajon miért? Aerobikfelsőt viselt és magasan felsliccelt rövidgatyát, konditeremben kigyúrt izmain megcsillant az utcai lámpák fénye. Egyike volt azoknak a vámpíroknak, akiket Jean-Claude nem sokkal ezelőtt hívott a városba. Elméletileg Jean-Claude a csaj főnöke.

– De nagy a képernyőd! – mosolyogtam rá.

Kettőt pislogott. – Mi van?

– Tudod, van az a mondás. Olyan vagy, mint a tévé: nagyképű és homályos. – Néha jó, ha kerek mondatokban beszél az ember.

Nem esett le neki. Liv tökéletesen beszél angolul, a legcsekélyebb akcentus nélkül. Néha egész megfélekezem róla, hogy nem ez az anyanyelve. Rengeteg vámpírról lekopik az akcentusa az évek során, de még így se mindig értik szlenget. Fogadok, hogy Liv keni-vágja azt a bájos szláv-angol jasszot, amiből én egy bűdös kukkot se értek.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Anita azt kérdezi, miért vagy olyan elégedett magaddal – tolmácsolt Jean-Claude. – De én már tudom a választ.

Egyikről a másikra néztem. A kezemben tartottam a Firestart, de nem fogtam Livre. Ő elvileg a mi oldalunkon áll. Vagy mégsem?

– Várj csak, Liv az előbb mintha valami új mestert emlegetett volna. Vagy csak a fülem csengett? – pillantottam fel.

– Nem. Attól tartok, tökéletesen tisztán értetted – felelte Jean-Claude. Felemeltem a stukkert, és a csaj képébe nyomtam. Liv felröhögött. Kezd az agyamra menni a spiné. Bemászott mögém a hátsó ülésre, és még mindig röhögött. Az agyam eldurran. Liv jó hatszáz éves lehet, plusz mínusz zebra. Ehhez képest sose volt valami nagy az ereje. Ahhoz tuti, nem elég nagy, hogy kiröhögje az ezüstgolyóimat.

– Tudod, hogy simán lepuffanthatlak, Liv. Szóval, mi az ábra?

– Nem érzed, *ma petite*? Valami megváltozott.

Megtámasztottam a kezem az ülés támláján, és a stukkert látványosan kidolgozott mellkasára szegeztem. Alig fél méterre voltam tőle; ebből a távolságból a golyó pöpecül kirobbantaná a szívét. Liv láthatólag nem izgatta magát. Pedig jó oka lett volna rá.

Le sem vettem a szemem a csajról. Próbáltam ízlelgetni az erejét az agyamban. Ezt már egyszer végigjátszottuk, és pontosan emlékszem, milyen érzés volt. Vagy legalábbis azt hittem, pontosan emlékszem. Most tíztónás úthengerként dübörgött végig a koponyámon, hogy a csontjaim belerezonáltak. Olyan alacsony frekvencián morajlott, ami majdnem súrolta a fájdalomküszöbömet. Mély lélegzetet vettem, és lassan, nagyon lassan fűjtam ki a levegőt. A stukkert még mindig egyenesen a szívének szegeztem. – Ha most meghúzom a ravaszt, Liv, még a pluszkakaóval együtt is fübe harapsz.

Liv Jean-Claude-ra nézett. Sokatmondó, önelégült pillantás volt. – Te tudod, Jean-Claude. Mondd meg neki, hogy nem halhatok meg!

– Csak az Utazó képes rá, hogy ilyen extravagáns ígéretet tegyen – mondta Jean-Claude –, és aztán be is tudja tartani. Te viszont

túlontúl nőies vagy az ő izlésvilágához. Hacsak nem fordult ki a világ a sarkaiból, mióta legutoljára láttam.

Liv arca eltorzult. – Ő felette áll az efféle alantas vágyaknak. Pusztán hatalmat kínált nekem, semmi mást. És én elfogadtam.

Jean-Claude a fejét rázta. – Ha tényleg azt hiszed, hogy az Utazó képes túllépni a test csábításán, akkor rendkívül... diplomatikusan bánt veled.

– Ő nem olyan, mint a többiek – acsargott Liv.

Jean-Claude sóhajtott. – Erről nem kívánok vitát nyitni, Liv. De jól vigyázz, nehogy túlságosan függővé válj az erejétől!

– Csak rám akarsz ijeszteni, Jean-Claude, de nem fog menni. Az ő hatalma semmi máshoz nem hasonlítható, amivel eddig találkoztam, és ő képes ezt a hatalmat megosztani velem. Végre megkapom, amire mindig is vágytam.

– Csordultig tölthet az erejével, de ettől még nem leszel mester. Ha ezt ígérte, hazudott.

A csaj rásziszegett. – Te bármit mondanál ma éjjel, csak hogy mentsd magad, nem igaz?

Egy apró vállrándítás volt a válasz. – Talán.

– En azt hittem, Liv hűségesküt tett neked – vágtam közbe.

– *Oui.*

– Akkor mi a fene folyik itt?

– A Tanács rendkívül pedánsan betartja a saját törvényeit, *ma petite*. A Cirkusznak mint nyilvános szórakoztatóipari létesítménynek bárki előtt nyitva áll az ajtaja, így a Tanács átléphetne volna a küszöbét hívatlanul is. De ők inkább kerítették valakit, aki beinvitálja őket.

Rámeredtem a hátsó ülésen vigyorgó vámpírra. – Ez a dög elárult téged?

– Igen – felelte halkan, és a kezét a vállamra tette. – Ne öld meg, *ma petite*! A golyó megsebesítené, de az Utazó nem hagyná, hogy meghaljon. Pusztán elvesztegetnél egy golyót.

Hitetlenkedve ráztam a fejem. – Elárult téged. Valamennyiőtöket.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ha nem találtak volna megvesztegethető embert, addig kínoztak volna valakit, amíg ki nem ad minket. Sokkal jobban örülök, hogy így alakultak a dolgok – mondta.

A puska csöve mentén Liv vigyorgó pofájába bámultam. Egy pillanatra komoly kísértést éreztem, hogy meghúzzam a ravaszt, és kicsit se érezzem utána szarul magam. Liv ennél már ügyse okozhatott volna több kárt. Állatira viszketett a mutatóujjam. Persze nem azért durrantanám le, hogy magunkat mentsem. A tyúk azzal a húzásával érdemelte ki a halált, hogy feladott. Mindez már nem a haragról vagy a bosszúról szól, hanem jól megfontolt önérdékről. Elhibázott stratégia lenne hagyni, hogy valaki eláruljon, aztán simán túlélje. Az ilyesmi rossz precedenst teremt. Lefelezni kezdett a gyomrom, amikor rádöbbsentem, hogy a csak kinyírása szart se jelent nekem. Egyszerű üzlet! Édes Jézusom! Az ölemből ejtettem a pisztolyt. Totál hidegen hagyott a gyilkosság gondolata, pedig nem lett volna szabad, hogy hidegen hagyjon. Én senkit se fogok hidegvérrel kinyírni. De nem ám!

Liv kéjesen hátradőlt az ülésben, és vigyorgott, mint a fakutya. Láthatólag élvezte a helyzetet. Ha a leghalványabb fogalma lett volna róla, miért tettem le a hatlövetűt, valószínűleg be lett volna szarva. De ő biztonságban érezte a seggét ennek az Utazónak, vagy ki a bánatnak a védőszárnyai alatt. Lefogadom, azt hitte, most már semmi sem árthat neki. Ha eléggé felhúz ma este, még bármikor lekaphatom a buráját.

Viszont ha ma este vámpírmumusokkal van találkánk, akkor több fegyver kell ide. Sok-sok fegyver. Az ezüstkéseim a csuklóra szíjazható tokokkal a kesztyűtartóban voltak. Mindig a kocsiban tartom őket, ha olyan cucc van rajtam, amihez nem vehetem fel őket, mint például ehhez az estélyihez. Az ember sose tudhatja, mikor lesz égető szüksége egypár jó pengére.

– Minden fegyverről tudni fognak, amit látok – figyelmeztetett Liv.

Felcsatoltam a másik tokot is. – Yvette és Balthasar tudnak a stukkerről. Nem körmönfont akarok lenni, csak felkészült. – Kinyitottam az ajtót, és kilapátoltam a szoknyámat. Körülpillantottam, hátha vár még ránk odakinn a sötétben egy-két régi haver. Szerencsére csak a nagyon öreg vámpírok képesek teljesen észrevehetetlenné válni; tuti, kenterbe vernék a kaméleonokat környezetbe-olvadósóban. Láttam egy vámpírt, aki árnyékok mögé tudta rejteni magát, aztán csak széthúzta a cuccot, mint egy függönyt. Ötcsillagos trükk volt.

Liv kicsusszant a hátsó ülésről, és mellém lépett. Túl nagy súlyokat emelgetett ahhoz, hogy könnyedén össze tudja fonni a karját a mellkasa előtt, de azért igazán igyekezett. A hanyag testőr figurát játszotta. Liv vagy száznyolcvan centi magas, és olyan tagolatlan, mint egy kerti budi. Nem kell nagyon izzadnia, hogy félelmetes látványt nyújtson.

Jean-Claude az én oldalamon szállt ki a kocsiból, és kettőnk közé lépett. Vajh' kit akart megvédeni: engem Livtől, vagy Livet tőlem?

Asher hosszú kabátját tartotta a kezében. – Ha javasolhatom, *ma petite*, viseld ezt, hogy elrejtse a fegyvereket.

– Mindenképpen tudni fognak a késekről – közölte Liv.

– Ha a fegyverek szem előtt vannak, azt nyílt kihívásnak vehetik – magyarázta Jean-Claude. – Még feltámadhat bennük az ellenállhatatlan vágy, hogy elvegyék tőled.

– Csak próbálják meg! – mondtam.

Jean-Claude felém nyújtotta a fémcsillanó kabátot, amit még mindig a karján átvetve tartott. – *Ma petite*, kérlek!

Elvettem tőle. Igazán nem mondta túl gyakran, hogy „kérlek”.

Belebújtam. A franc, még hozzá duplán. Egyrészt átkozottul meleg volt a latexhez. Pláne, ha bokáig ér. Másrészt Asher jó egyenlő. A kabát lötyögött rajtam, és a földet söpörte. Sőhaj. Elkezdtem felgyűrni az ujját.

– Anita – hallottam magam mögött Liv hangját. Kérdően pillantottam rá.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Rettenetesen komoly arcot vágott. – Nézz most mélyen a szemembe!

Menten lehidalog. – Mi van, ti, srácok, retró Drakula-filmeket néztek, és szóról szóra bemagoljátok a leggyengébb dumákat?

Liv egy fenyegető lépést tett felém. Én meg csak néztem rá. – Villogj másnak a poros filmszövegeiddel, Liv. Már el játszottuk a hipnotizálás figurát, nem emlékszel? És baromira nem jött össze neked.

– *Ma petite* – fordult felém Jean-Claude. – Tedd, amire kér!

Na neee. – Mi a ráknak?

Gyanakvó? Ki, én?

– Ha az Utazó ereje Liven keresztül is képes megbabonázni téged, azzal jobb itt és most szembesülnünk, amíg még viszonylagos biztonságban vagyunk, mint odabenn, leghatalmasabb ellenségeink körében.

Ebben volt valami, de nekem akkor se tetszett. Megrántottam a vállam. – Tölem... – Belenéztem Liv arcába. A szeme kék volt, bár most inkább fakószürkének láttam. Ahogy felém fordult, a nyitott kocsiajtóból kiszűrődő sárga fény megcsillant a szemében, és elképesztő ibolyakékre festette, majdnem lilára. Livben a szeme volt a legszebb, már csak ezért sem esett soha nehezemre állnom a tekintetét.

Mint ahogy most sem. Semmi fájdalom, semmi bizsergés, semmi libabőr. Hip-hip hurrá!

Liv keze ökölbe szorult. Kiabálni kezdett – de nem velünk. Valaki mással.

– Megígérted nekem! Annyi hatalmat ígértél, hogy beleszédüljön, ha a szemembe néz!

Egy hirtelen támadt szélhökés taszított oldalba. Beleremegtem, és fázósan összehúztam magamon Asher göncét. Liv felkacagott, a hangja ércesen zengett, mint a harsona. Karjait a jeges viharba emelte, mintha a szél pókhálófinom élként ölelné körül.

Libabőrös lett a tarkóm, de nem a csípős hidegtől, hanem az erőtől, amit éreztem benne.

– Most! – kiáltotta Liv. – Most nézz a szemembe, ha mersz!

– Ez még mindig ugyanaz a film, vagy már egy másik? – érdeklődtem.

– Félsz a szemembe nézni, Hóhér?

A semmiből támadt hideg orkán fokozatosan elcsitult, aztán egy utolsó jeges érintést hagyva a bőrömön eltűnt. Megvártam, amíg a fullasztó nyári hőség újra rám simul, mint egy vastag nejlonharisnya. Megvártam, amíg az első izzadságcsepp végiggördül a gerincemen. Aztán felpillantottam.

Valamikor régen tartottam magam a szabályhoz: sose nézz egy vámpír szemébe. Volt némi velem született immunitásom, de még a legzöldfűlűbb vámpírok is komoly veszélyt jelentettek. A hipnotikus pillantás az egyik trükk, aminek kisebb-nagyobb mértékben mindegyikük a birtokában van. Azóta megerősödtem, és a vámpírjelek is sokat dobtak a mágikus képességeimen. Most már többé-kevésbé immúnis vagyok. Szóval miért cidrizek mégis?

A tekintetem Liv ibolyakék szemébe fűrtam. Nem pislog. Ügyes kislány. Először semmi sem volt – csak az a lélegzetelállító szín. A feszültség elszállt; hirtelen eresztettem le, mint a túlfűjt lufi, a vállaim elernyedtek. Semmi erő, semmi hipnózis. Aztán mintha ibolyakék szemei tükrében fodrozódni kezdett volna valami, akár hullámok a jégvárta alatt; alakot öltött, kicsapott belőle, és magával rántott a mélybe. Ez rendszerint olyan, mint a zuhanás légüres térben, de most valami elkapott, valami sötét és erős. Úgy nyelt el, mint kavicsot a mély víz. Felüvöltöttem, és teljes erővel kapálózni kezdtem. Belefejeltem a fekete jégpáncélba, ami fölött valahol ott volt a nem valódi, még csak nem is metaforikus felszín. Teljes erővel küzdöttem, hogy kitépjem magam a sötét vonzásból. Amíg szuflával bírom, nem adom fel.

Amikor magamhoz tértem, a betonon térdeltem, és Jean-Claude kezét szorongattam. – *Ma petite, ma petite*, jól vagy?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Megráztam a fejem. Még nem bíztam a hangomban. Majdnem elfelejtettem már, mennyire gyűlölöm, ahogy beszippant a tekintetük. Hogy milyen tehetetlennek érzem ilyenkor magam. A pökhendiség elővigyázatlanná tesz. Rohadt életbe.

Liv a kocsi oldalának dőlt. Úgy látszott, ő is ki van ütve. – Majdnem elkaptalak.

Ettől hirtelen megjött a hangom. Nahát. – Az ő szeme volt, ami magába szippantott. Az övé, nem a tiéd.

Livnek nem volt ínyére a válaszom. – Hatalmat ígért nekem, eleget ahhoz, hogy legyűrjelek, Anita. Hogy kiszippanthassam az agyad.

Hagytam, hogy Jean-Claude felsegítsen, ami remekül illusztrálja, milyen ramatyul éreztem magam. – Akkor kurva nagyot hazudott neked. Ez nem a te erőd volt, hanem az övé.

– Most már félsz tőlem – mondta a süket tyúk. – Érzem a félelmed szagát.

– Be vagyok szarva. Ha ez téged boldoggá tesz, akkor miattam igazán ne tartsd vissza magad. Verd nyugodtan a segged a földhöz. – Lassan hátrálni kezdtem. Több fegyvert ide! Még több fegyvert, méghozzá azonnal!

– Úgy van, boldoggá tesz – mondta. – De még milyen boldoggá!

– Az ereje elhagyott téged, Liv – jegyezte meg Jean-Claude.

– Majd visszatér – vágott vissza Liv.

Irány a csomagtartó! Megkerültem a kocsit, valahogy nem kíváncsoztam Liv közelében lenni. Kiszabadultam, de nem akaródzott még egyszer megkísérteni a szerencsémet.

– Az ereje talán visszatér, Liv, de Anita eltépte a szálát köztetek. Félrelökte az Utazó erejét.

– Nem! – mordult fel Liv. – Az Utazó döntött úgy, hogy elengedi.

Jean-Claude halkán felnevetett, és a nevetése végigsuhant a testemen. Tudtam, hogy ezt most Liv is érzi. – Az Utazó nem engedte volna el, ha képes lett volna megtartani. Nem volt képes rá. *Ma petite* olyan nagy falat, hogy még az ő torkán is megakad.

– Hazugság, minden szavad hazugság! – csattant fel Liv. Magukra hagytam őket, hadd vitatkozzanak kedvükre. Kiszabadultam ugyan az Utazó karmai közül, de ez távolról sem volt diadalmenet. Legalább azzal simogathatom a lelkem, hogy amint küzdeni kezdtem, azonnal megtört az ereje. Igazság szerint meg se próbáltam felvértezni magam. Totál felkészületlenül bámultam bele Liv szemébe, mint aki biztos benne, hogy nem érhetik meglepetések. Hülye voltam. Nem, csak öntelt. Néha nincs is olyan nagy különbség a kettő között.

Kinyitottam a hátsó ajtót, és bemásztam a tágas csomagterbe. Edward, aki bérgyilkos, és néha társam a trutymóban, épp a napokban vett rá, hogy egy haverjával átbuheráltassam a kocsit. A bal oldali kerékakna most titkos úrt rejtett, hogy biztos helye legyen a Browningomnak és pár tartalék tárló mi szó, eddig elég hülyén éreztem magam, hogy hagytam magam rádumálni. Most kifejezetten hálás voltam érte. Kinyitottam a rekeszt, és meglepít találtam. Egy mini Uzit. Vállszíjasat. Frankó. Egy kártya volt rátűzve.

„Tüzerőből sose elég.”

Nem volt aláírás, de hát ki más lehetett volna, mint Edward? Pályafutása elején szimpla bérgyilkos volt, de az emberek túl könnyű célpontoknak bizonyultak, így mostanában inkább szörnyekre vadászik. Imádja a kihívásokat. Már volt egy másik mini Uzim otthon, azt is tőle kaptam. Na ja, Edwardnak vannak a legfrankóbb játékszerei.

Kibújtam a kabátból, az Uzi vállszíját átvetettem a vállamon, és rávettem a kabátot. Nem kifejezetten ötcsillagos megoldás, de legalább nem túl feltűnő. A másik Browning Hi-Power szintén a rekeszben lapult. A zsebembe gyömöszöltem két tartalék tárral együtt. Amikor kicsusszantam a kocsiból, a fekete lebernyeg furcsán lógott és dudorodott rajtam. Ennél szarabbul már úgyse állhatott volna. Oda se neki.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A két vámpír a jelek szerint berekesztette a szópárbajt. Liv a kocsi oldalának dőlt, és durcás arcot vágott, mintha Jean-Claude-é lett volna az utolsó szó.

Álltam, és Livet figyeltem. Öt perce simán lepuffantottam volna. Na nem azért, mert elárult minket, hanem mert rám ijesztett. Nem valami meggyőző indok. Mellesleg a saját óvatlanságomnak köszönhettem, hogy így meglephetett. Gyökér dolog lenne másokat büntetni a saját hülyeségemért.

– Nem engedhetem, hogy büntetlenül megúszd, Liv – szólalt meg végül Jean-Claude. – A Tanács a gyengeség jelének venné.

Liv fölnézett rá. – Üss meg nyugodtan, Jean-Claude, ha ettől jobban érzed magad. – Lazán ellökte magát a terepjárótól, és három ruganyos lépéssel ott termett Jean-Claude előtt. Odaállt elé, mint egy hivatásos kocsmai duhaj, aki nagylelkűen lemond az első ütés jogáról.

Jean-Claude megrázta a fejét. – Nem, Liv. – Gyengéden megérintette az arcát. – Én valami egészen másra gondoltam. – Végigsimította Liv homlokát, a tenyerét végigfuttatta az arcán.

Liv szagztatottan felsóhajtott, és az arcát Jean-Claude tenyerébe fúrta. Azóta próbál Jean-Claude nadrágjába bújni, amióta betette a lábát a városba. Sosem csinált titkot belőle, hogy ágyból ágyba hemperegve akar a csúcsra jutni. Rendkívüli módon frusztrálta, hogy Jean-Claude nem volt hajlandó... kooperálni vele. Gyöngéden belecsókolt a tenyerébe. – Minden másképp alakulhatott volna ha nincs a halandó cicusod.

Feljük indultam, de nem zavartatták magukat. Valami egészen privát, egészen intim zónába kerültek, ami tök véletlenül volt épp az orrom előtt.

– Nem, Liv – suttozta Jean-Claude –, az semmin se változtatott volna. Nem Anita volt az oka, hogy nem fogadtalak az ágyamba, hanem te magad. – Hosszú ujjai a torkára fonódtak. A keze megfeszült Liv nyakán. Egyetlen éles, villámgyors mozdulattal kitépte a gégéjét.

Liv fuldokolva, rongycsomóként hullott a járdára. Karmazsin vérfolyam ömlött a szájából a mellkasára. A hátára fordult, két kezével a torkát markolászta.

Jean-Claude mellé léptem, és a földön fetrengő Livet bámultam. Egy pillanatra megvillantak a nyakcsigolyái a seb mélyén. A pupillái tágak voltak, embertelen fájdalommal téliek, rémültek.

Jean-Claude elővarázsolt egy selyem zsebkendőt, és beletörölte a kezét. Az apró húscsapatokat a földre rázta. Szótlanul figyeltük, ahogy Liv vonaglik. Jean-Claude arca szokás szerint nem árult el érzelmeket, sejtelmes volt és távoli, mintha a holdból próbálna erőt meríteni a látvány elviseléséhez. Nálam épp nem volt tükör, hogy megnézzem, milyen képet vágok, de valószínűleg ugyanaz a közöny ült ki az arcomra. Figyeltem, ahogy Liv a földet kaparássza, és még mindig nem éreztem szánalmat.

Semmiféle jeges szél nem jött a segítségére. Azt hiszem, ez Livet is meglepte, mert Jean-Claude felé kapott a karjával. Két kézzel nyúlt utána, némán könyörgött a szemével. Jean-Claude várakozó mozdulatlanságba dermedt, mintha ott helyben köddé akarna válni. Azt hiszem, tényleg bántotta, hogy szenvedni látja Livet.

Ha ember lett volna, nagyon gyorsan állt volna be a halál. De nem ember volt, így kínosan lassan történt minden. Nem halt meg, és ez már túl sok volt az én érzékeny lelkemnek. Képtelen voltam tovább állni, és nézni, hogy valaki Pokoli kínok között fetreng.

Előhúztam a Browningot a kabátzsebemből, és a fejére céloztam.
– Véget vetek ennek.

– Meg fog gyógyulni, *ma petite*. Ezt a sebet be tudja gyógyítani a vámpírtest. Csak idő kérdése.

– Akkor miért nem segít rajta az új gazdája?

– Mert az ő segítsége nélkül is meg fog gyógyulni.

– Hogy nevezik az ilyesmit? Energiatakarékosságnak?

– Valahogy úgy – bólintott. A tátongó sebből ömlött a vér, de szemmel láthatóan egyre kisebb és kisebb lett. Csak hát a „kisebb” még így is rohadtul nagy volt.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Bevett üdvözlési forma, hogy a torkunkat, a csuklónkat és a könyökhajlatunkat ajánljuk fel egymásnak. A hierarchia alacsonyabb fokán állók a húsukat kínálják fel a hatalmasabbaknak felsőbbségük elismeréseként. Ami szerfelett gáláns gesztus, de ez itt... ez a valóság, *ma petite*. Liv felajánlotta nekem a torkát. Én elfogadtam.

Belenéztem Liv tágra nyílt pupilláiba. – Ő tudta, hogy ez is benne van a pakliban?

– Ha nem, akkor kötöznivaló bolond. Efféle erőszakot sohasem alkalmazunk, kivéve, ha a gyengébb vámpír megkérdőjelezi az erősebb tekintélyét. Liv kétségbe vonta a dominanciámat. Ez volt az ára.

Liv az oldalára hemperedett, és szaggatottan felköhögött. A lélegzete fájdalmas zihálással szörcsögött a torkában. A szervezete kezdte befoltozni a réseket, kipótolni a hiányokat. Újra képes volt lélegezni. Amikor már elég levegő volt a tüdejében ahhoz, hogy megszólaljon, felnyögött: – Átkozott légy, Jean-Claude! – A szavai köhögésbe fulladtak, habos vér szivárgott a szája sarkából.

Jean-Claude felém nyújtotta a kezét. Alaposan letörölte ugyan, de szappan és víz nélkül az alvadt vért lehetetlenség kivarázsolni a körömágyból. Egy pillanatnyi tétovázás után karon fogtam. Sokkal-sokkal véresebbek is leszünk még, mire fölkel a nap. Ide a rozsdás bököt!

13

Elindultunk a Cirkusz irányába. A fekete kabát úgy hullámozott mögöttem, mint egy bő köpönyeg. Az Uzi minden lépésnél keményen a lapockámnak csapódott. Még valamit betáraztam a kesztyűtartóból: egy hosszú láncot ezüstkereszt medállal. Amikor elkezdtem Jean-Claude-dal járni, beszereztem egy jó hosszú láncot. A rövidebb mindig a lehető legkínosabb pillanatban csúszott ki a ruhámból. Nálam van az egész medve-, izé, vámpírnyuvasztó arzenál, és kész vagyok használni is, ha kell.

Edward baromi büszke lenne rám.

A Cirkusz művészbejáróján sohasem volt kilincs. Az ember csak egyetlen módon juthatott be: ha valaki belülről kinyitotta az ajtót. Biztonság felsőfokon, na ja. Jean-Claude fölemelte a kezét, hogy kopogjon, de az ajtó magától kitárult az érintésére. Az ajtószárny befelé lendült. Úgy ásított, mintha le akarna nyelni. Gyanús. Nagyon gyanús.

Az ajtó kopár raktárhelyiségbe nyílt, a plafonról egyetlen csupasz villanykörte lógott. A szoba tők üres volt néhány kallódó kartondoboztól eltekintve, amik az egyik fal mellett heverték szanaszét. Jobb kéz felől böhöm nagy kétszárnyú ajtón át lehetett belépni a Cirkusz publikum számára nyitott területére, ahol papa-mama-gyerek hadak hömpölyögtek vattacukrot majszolva. Balkézről egy jóval kisebb ajtó nyílt. Arrafelé nem voltak színes fények, se vattacukor.

A szerencsétlen villanykörte vadul himbálódzott előre-hátra, mintha valaki épp az imént rohant volna el alatta. Fénye felhizlalta az árnyékokat, és az apró fénykör olyan szédítő táncot járt, hogy jojózott bele az ember szeme, valami izé simult szorosan a bal oldali ajtólapra, és tompán meg-megcsillant az idegesítően kacsázó fényben.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Teljes erővel belöktem az ajtót, hogy csattanjon a falon. Meg akartam bizonyosodni róla, hogy senki se sompolyog mögöttem. Aztán hátamat az ajtónak vetve átpásztáztam a szobát a Browninggal.

– Állítsd már meg azt a lámpát, lécci!

Jean-Claude fölnyúlt, és megérintette a villanykörtét.

Lábujjhegyre kellett állnia, hogy elérje. Bárki is volt, aki beleakadt, minimum száznyolcvan centi magasan hordta a buráját.

– A szoba tökéletesen üres, *ma petite* – jegyezte meg Jean-Claude.

– Mi az az izé ott, az ajtón?

Az izé vékony volt, lapos, és az alakja így elsőre semmihez se hasonlított, ezüstszegek tartották a helyén.

Jean-Claude hangosan fújta egyet – *Mon Dieu*.

A Browningot két marokra fogva átsasszéztam a szobán. Jean-Claude szerint a szoba üres. Bíztam benne, de sokkal jobban bíztam magamban.

Liv tántorgott oda mellénk. A mellkasa csupa vér volt, de a torka tökéletesen összeforrt. Átvillant az agyamon a kérdés, vajon az Utazó segített-e neki, miután mi otthagytuk. Köhögött, és olyan élesen köszörülte a torkát, hogy azt még hallani is fájt. – Látni akarom az arcotokat, amikor meglátjátok a meglepetést, amit a Vadak Ura készített nektek – mondta kissé mutáló hangon. – Az Utazó megtiltotta neki, hogy ő és az emberei személyesen üdvözljenek benneteket. Ez itt a kézjegye. Remélem, tetszik! – A szemében mohó fény lobbant. Mi a franc van azon az ajtón?

Még akkor sem tudtam megmondani, amikor egy lépésre álltam tőle. Vékony vérpatakok szivárogtak belőle, és csurogtak végig az ajtón. A vér édes, fémes illata betöltötte az áporodott levegőt. A valami vékony volt, mint a pergamen, de az állaga inkább nejlonfóliára emlékeztetett. Vékony ezüstszegek tucatjaival feszítették ki, a szélein itt-ott visszapöndörödött.

Hirtelen borzalmas sejtésem támadt. Olyan borzalmas, hogy a szemem még akkor sem volt hajlandó befogadni a látottakat, amikor a gondolat már szöveget ütött a fejemben. Három lépést hátráltam, és

egyre a Valami körvonalát fürkésztem. Igen, meg volt minden: karok, lábak, vállak. Emberi bőr. Amikor végre felismertem a formáját, többé nem tudtam levenni róla a szemem. A kép beleégett az agyamba. Tudtam, hogy ha behunyom a szemem, még jó ideig kísértetni fog.

– Hol vannak a karok és a lábak? – kérdeztem. A hangom rekedt volt, távoli és testetlen, mintha nem is az én torkomból tört volna elő. A szám sarka és az ujjaim még mindig meg-megrándultak a sokktól.

– Ez csupán egy ember hátbőre, *ma petite*, nem az egész. Mellesleg roppant nehezen kivitelezhető a kar és láb bőrének az eltávolítása, különösen a kéz- és lábujjaké, ha az áldozat közben teljes erővel ellenáll – magyarázta Jean-Claude. A hangja óvatosan közönyös volt.

– Amíg az áldozat ellenáll? Úgy érted, még élt?

– Te vagy a rendőrségi szakértő, *ma petite*.

– Nem vérezne ennyire, ha halott lett volna – bólintottam rá elgondolkodóan.

– Valóban.

Igaza volt. Persze. De akkor is egy lenyúzott emberi bőr volt az ajtóra szegezve, és a látvány totál kiütött. Még sohasem láttam ilyet. Ha rajtam múlt volna, inkább most is kihagyom.

– Ezek ezüstszőgek. Ami azt jelenti, hogy az áldozat vámpír volt. Vagy alakváltó.

– Ez igen valószínű – hagyta rám Jean-Claude.

– Vagyis elképzelhető, hogy még életben van?

Rám pillantott. A tekintete üres volt, valahogy mégis sokatmondó. – Életben volt, amikor megnyúzták. Egy vámpír vagy likantróp számára egy ilyen felületi sérülés nem elegendő ahhoz, hogy belehaljon.

Remegés futott végig rajtam, tetőtől talpig. Nem félelem volt, hanem iszonyat. Iszonyat a steril könyörtelenségtől, a technokrata húsipari precizitástól. – Asher valami Padmát emlegetett. Ő lenne a fővadállat?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– A Vadak Ura – helyesbített Jean-Claude. – Attól tartok, egy ilyen apró csínyért nem ölheted meg, *ma petite*.

– Francokat nem – morogtam. A borzalom recsegett-ropogott a bőröm alatt, mint a rianó jég, de alatta harag tombolt. Örjögő, gyilkos düh. És rettegés. Rettegés egy örülttől, aki bármikor hajlandó bárkit élve megnyúzni, csak hogy megmutassa nekünk, milyen fasza gyerek. Ez mindent elmond róla. Például, hogy milyen szabályok szerint játszik. És hogy ajánlatos azon melegében kinyírni, amint meglátja az ember.

– Ma éjjel nem büntethetjük meg őket, *ma petite*. A ma éjszaka a túlélésről szól. Mindannyiunk túléléséről. Tartsd ezt észben, és zabolázd meg a haragod.

A vérgyöngyös hártýára bámultam. – Ez nem harag.

– Akkor zabolázd meg a dühödet. Vannak még mások, akiket meg kell mentenünk.

– Ha még életben vannak.

– Amikor kijöttem a fogadásotokra, még életben voltak – jegyezte meg Liv.

– Kinek a bőre ez? – szegeztem neki a kérdést.

Felcacagott érces harsonahangján. Jobb volt, mint új korában. Ki hitte volna? – Találd ki! – felelte. – Ha tippelsz, megmondom. Ha nem, sose tudod meg.

Fegyelmeznem kellett magam, hogy ne nyomjam azonnal a képébe a Browlingot. – Nem játszom, Liv, veled nem. A játék majd akkor kezdődik, ha a Tanács elé érünk.

– Úgy van, *ma petite*. Induljunk!

– Nem! – csattant fel Liv. – Találgatni fogsz! Látni akarom az arcodat. Látni akarom a gyötrelmet a szemedben, ahogy gondolatban végigveszed az összes iratodat, Anita. Látni akarom a rettenetet az arcodon, amikor elképezed, hogy megkínózzák őket, egyiket a másik után.

– Mi a francos búbánatot akarsz, Liv? Bántottalak?

– Az utamba álltál – felelte egyszerűen.

Ráfogtam a pisztolyt. – Három fekete pont. Vége a dalnak, Liv. Pislogott egyet. – Mi a fenéről beszélsz?

– Elárultál minket, ezért jár az első fekete pont. Megpróbáltál hipnotizálni, akkor kaptad a másodikat. Na jó, ez részben az én hibám volt, szóval akár el is felejtethénk. De legfőképp megesküdtél, hogyha kell, az életed árán is megvéded azokat, akik gyengébbek nálad. Hogy vigyázol Jean-Claude embereire. Ez a bőr olyasvalakié volt, akit meg kellett volna védened. Ehelyett te elárultad őket, és odadobta az ellenségnek. Ez a harmadik fekete pont, Liv. Kiestél.

– Nem ölhetsz meg, Anita. Az Utazó meggyógyít. Semmit se tehetsz ellenem.

Belelőttem a jobb térdébe. A földre zuhant törött lábát dajkálva, vonaglott és sikoltzott.

Elhúztam a szám. – Remélem, fáj, Liv! Remélem, pokolian fáj!

A szoba hőmérséklete minden átmenet nélkül fagypontra esett. Olyan hideg volt, hogy tisztán láttam a lélegzetemet. Liv sikolya elhalt, és ibolyaszín szemével felnézett rám. Ha pusztán tekintettel ölni lehetne, ott helyben holtan rogytam volna össze.

– Látod? Nem tehetsz bennem kárt, Anita. A mesterem nem engedi.

Liv föltápászkodott, és kissé sántítva az ajtóhoz botorkált, amin a kifeszített borzalom lógott. Megnyújtotta a szélét, és két lyukra mutatott a bőrben, amiknek semmi köze sem volt a nyúzási procedúrához. – Mialatt kínozták, én a vérét vettem. Teleszívta magam, miközben sikoltzott. – Felém nyújtotta vérfoltos ujjait, aztán lassan, komótosan tisztára nyalta őket. – Hmm. Igazán jólesett.

Csak találgatnom kéne, és elmondaná, ki volt az. Belemehetnék a játékba.

Szétlőttem a másik térdét is.

A padlóra zuhant, és egyfolytában üvöltött. – Még mindig nem érted? Nem árthatsz nekem!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ó, dehogyisnem, Liv. Dehogyisnem. – Megint a jobb térdébe eresztettem egy golyót. A hátára hemperedett, és széttroncsolt térdeihez kapott, de rögtön vissza is rántotta a kezét, mert a pusztá érintésük is fáj.

Libabőrös lettem az Utazó erejétől. Tényleg meg fogja gyógyítani. Ha nem akarom kinyírni Livet, sürgősen el kell párolognom innen, mielőtt lábra tudna állni. Elég jól ismertem ahhoz, hogy tudjam, amint felkel, kurva dühös lesz. Nem mintha hibáztatnám érte. Viszont ha sokáig ácsorgók itt, az már önvédelemnek számít, nem? Na jó, Előre Megfontolt Szándékkal Elkövetett Önvédelemnek.

– Gyere, *ma petite*, hagyd őt! Az Utazó másodszorra nem osztogatja a kegyeit olyan készségesen. Vagy ez már a harmadik alkalom lenne? Ezúttal nem fog olyan gyorsan a segítségére sietni. Jutalom és büntetés, elválaszthatatlan egységben. Ahogy az a Tanácsban lenni szokott.

Kinyitotta az ajtót, az ujjai ragacsosak lettek a vértől. Egy pillanatra maga elé tartotta a kezét, mintha nem tudná eldönteni, mihez kezdjen vele. Végül átlépett a küszöbön, és az ujjait végighúzta a falon; halványvörös csíkot hagyott maga után a gombafoltos kövön.

– Minél tovább késlekedünk, *ma petite*, annál több kínzás jut az eszükbe. – Azzal nekivágott a lépcsőnek. Vettem egy utolsó pillantást Livre. Az oldalán feküdt, sírt és szitkozódott. Azt visította, hogy még ma éjjel meg fogok döglenni. Fejbe kellett volna lőnöm, hogy az agya szétfröccsenjen a padlón. Ha igazán kegyetlen állat lennék, megtettem volna. De nem tettem. Életben hagytam, ő meg tovább üvöltözött.

Edward baromi nagyot csalódott volna bennem.

14

A pincébe vezető lépcsőt mintha nem embereknek tervezték volna. A lépcsőfokok nyaktörően magasak voltak. Berúgtam magam mögött az ajtót, mert nem akartam beletenyeregni a vérbe. Liv épp egy velőtrázó tiráda kellős közepén tartott. Még így is hallottam a sivalkodását, de csak nagyon halkán, mint egy rovar magas frekvenciájú ciripelését. Az ajtó majdnem tökéletesen kiszűrte a hangokat. Kellett valami, ami tompítja a lentől jövő sikolyokat. De most teljes csönd uralkodott odalent. Olyan pokolian mély csönd, hogy valósággal zúgott tőle a fülein.

Jean-Claude kecses higanymozgással vette a magas fokokat, mint egy nagymacska. A kabát alját át kellett vetnem a bal karomon, hogy keresztül ne zúgjak rajta. Sajna, még így se volt a lépcsőn vonulásom légiesnek mondható. A majd' félarasznyi túsarkúban frankón előadtam a Hattyú Halálát.

Jean-Claude bevárt a lépcsőfordulóban. – Vihetlek, ha akarod.

– Na nem, kösz. – Ha lerúgnám a cipőmet, a göncöm a földet söpörné; kénytelen lennék felemelni a szoknyát. Az egyik kezem viszont kell a Browningnak. Ha a közül kell választanom, hogy tetű lassú vagyok, de a markomban ott a stukker, vagy galoppozom, de a kezem tele van ruhával... Akkor már inkább a Hattyú Halála.

A lépcsőház kihalt volt, és elég széles ahhoz, hogy egy kisebbfajta harci szekérrel is le lehessen gurulni rajta. Az alján tömör tölgyfaajtó állt, masszív vaspántokkal; mint egy középkori várbörtön kapuja. Kivételesen egész találó hasonlat.

Jean-Claude rántott rajta egyet, és a szárnyak nehézkesen kitárultak. Ez az ajtó mindig zárva szokott lenni. Hátrafordult. – A Tanács felszólíthat rá, hogy minden megjelent vámpírt a hivatalos ceremónia szerint üdvözljek.

– Arra a duettre gondolsz, amit Livvel adtatok elő? – kérdeztem.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Mosoly villant át az ajkain. – Ha nem ismerem el a dominanciájukat, akkor igen. Talán.

– És ha elismered a dominanciájukat?

Megrázta a fejét. – Ha segítségért folyamodtam volna a Tanácshoz, akkor nem harcolnék. Egyszerűen elismerném a főlényüket, és kész. Nem vagyok elég hatalmas ahhoz, hogy egy asztalhoz üljek velük. Ezzel tökéletesen tisztában vagyok. – Lesimította az inge fodrait, aztán bőszen igazgatni kezdte a zekéje ujját, hogy az ing fodros kezelője a legfestőibb hatást keltse. Gyakran pepecselt a ruhájával, amikor ideges volt. Persze gyakran pepecselt a ruháival akkor is, amikor nem volt ideges.

– De? – néztem rá kérdően.

– De most ők jöttek hozzám. Betörték a városomba. Fogságba ejtették az embereimet. Ha harc nélkül elismerem, hogy övük a hatalom, akár új mestert is ültethetnek a helyembe. Egyetlen mozdulattal elvehetnek mindent, amit eddig megszereztem.

– Azt hittem, egy mester addig mester, amíg meg nem hal.

– Idővel biztosan erre is lenne gondjuk.

– Akkor seggbe rúgjuk őket.

– Erőszakkal nem nyerhetünk, *ma petite*. Amit Livvel tettünk, az előre várható volt. Meg kellett büntetnünk őt az árulásáért. De a Tanáccsal nem vehetjük fel a harcot; esélyünk sincs a győzelemre.

Lebiggyesztettem a szám sarkát. – Ha nem vesszük le előttük a kalapunkat, és nem is szállunk szembe velük, akkor mi marad?

– Beszállunk a játékba, *ma petite*.

– Miféle játékba?

– A túlélési játékba. Egykor mestere voltam az Udvarnál. Diplomácia, vakmerőség, intrika. – A kezemet az ajkához emelte, és gyöngéden megcsókolta. – Van olyan része a játéknak, amiben született tehetség vagy, de akad olyan is, ahol segítségre szorulsz. A diplomácia nem tartozik kifejezetten az erősségeid közé.

– Vakmerőségben és intrikában viszont penge vagyok.

Mosolygott, és még mindig fogta a kezem. – Valóban, *ma petite*, valóban. Tedd el a fegyvert! Nem mondom, hogy ne használd, de nagyon ügyelj, kire fogod rá. Azok közül, akikkel ma éjjel találkozni fogsz, nem mindenkin fognak ezüstgolyók. – Oldalra billentette a fejét, mint aki töpreng valamin. – Bár voltaképp még sohasem hallottam, hogy bárki ezüstgolyóval próbálta volna megölni a Tanács egy tagját. – Felcsillant a szeme. – Talán nem is olyan képtelen ötlet. – Hirtelen megrázta magát, mintha el akarná hessegetni magától a gondolatot. – Ha arra kerül a sor, hogy fegyverrel szálljunk szembe a Tanáccsal, akkor már minden veszve van. Akkor már csak az marad hátra, hogy annyit vigyünk magunkkal közülük, amennyit csak tudunk.

– Akkor mire várunk még? – kérdeztem.

– Még mindig nem érted, *ma petite*. Ha megölnek minket, nem lesz kegyelem azoknak, akik a mi oldalunkon állnak. Először minden forradalom a lojalistákkal végez. – Gyengéden, figyelmeztetően megérintette a jobb kezemet. Még mindig a pisztolyt szorongattam. Hja, valahogy nem akaródzott elraknom.

Persze aztán mégis elraktam. Nem szorongathattam tovább a markomban, hacsak nem akartam a képükbe dörgölni, hogy fegyver van nálam. Gondosan eltettem, és rácsatoltam a szíjat. Égő lenne lábon lőni magam. Egyrészt égő, másrészt kurvára fájdalmas. Harmadrészt, ezzel tuti nem nyűgözném le a Tanácsot. Lehet, hogy nem értek a kisded játékaikhoz, de elég régóta lógok vámpírokkal ahhoz, hogy tudjam: néha elég jó benyomást tennem rájuk, és élve kísétálhatok az ajtón. Bár talán így is, úgy is kicsinálnak. Előfordul, hogy a tökösségért lassúbb halál jár. Mint hajdanán néhány észak-amerikai indián törzsnél, akik csak azokat az ellenségeiket kínozták meg, akiket méltónak találtak a megtiszteltetésre. Kösz, én inkább nem kérek az ilyen megtiszteltetésből. Persze a kínzásmizéria közepette néha el lehet slisszolni. Ha csak simán kitépik a gégém, akkor az összes opciónak lőttek. Szóval én a jó benyomásos verzióra szavazok. Ha elég jól nyomjuk, talán el tudjuk intézni őket. Ha nem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

tudjuk elintézni őket... akkor ők intéznek el miket. Liv csak az előétel volt. A főfogás még hátravan.

A fogadóterem katasztrófa sújtotta övezetre emlékeztetett. Jean-Claude összes erőfeszítése, hogy otthonossá varázsolja az irdatlan hodályt, szomorú törmelékkupacokban hevert a falak mentén. Az egyetlen érintetlenül hagyott darab a portré volt a kandalló fölött. Jean-Claude, Julianna és a tökéletesen hegtelen Asher mosolyogva szemlélte a romokat. Vértord fogadóbizottságra számítottam, de csak Willie McCoy ácsorgott a feketén ásitó kandalló előtt. Háttal állt nekünk, a kezét lazán összekulcsolta a háta mögött. Borsózöld zakója színben és stílusban totálisan ütötte hátranyalt fekete haját. Az egyik zakóujja szakadt volt és vérfoltos. Felénk fordult. Vér szivárgott egy mély vágásból a homlokán. Óvatosan felitatta egy diszszsebkendővel, amin csontvázak kánkánoztak. A barátnőjétől kapta ajándékba, egy százéves vámpírtól, aki nemrég csatlakozott hozzánk. Hanna éppolyan magas, nyurga és dekoratív, mint amennyire Willie alacsony, rosszul öltözött és hát... Willie-szerű. Elvigyorodott. – Igazán kedves tőletek, hogy végre csatlakoztok hozzánk.

– Húzz bőrt a fogadra, Willie – mondtam. – Hol vannak a többiek? – Elindultam felé, de Jean-Claude a karomra tette a kezét.

Willie mosolya majdnem gyöngéd volt, ahogy Jean-Claude-ra pillantott. Vonásai olyan grimaszba rendeződtek, amit még sohasem láttam az arcán. Jean-Claude-ra néztem. Zárkózott volt és óvatos. Rémült.

– Felvilágosítana engem is valaki, mi folyik itt? – kérdeztem.

– *Ma petite*, van szerencsém bemutatni neked az Utazót.

– Mi a francról beszélsz?

Willie felkacagott. A tőle megszokott szőrborzoló számárbógés volt, de most olyan mély, kuncogó dörmögésben végződött, amitől felállt a hátamon a szőr. Csak bámultam rá, és a döbbenet kiült az arcomra.

Nyeltem egyet, hogy meg tudjak szólalni, de még akkor se nagyon tudtam, mit mondjak. – Willie?

– Ő már nem tud válaszolni a hívásodra, *ma petite*.

Willie csak állt mozdulatlanul, és engem figyelt. Vitrinbe való balfácán volt életében. Na igen, vannak dolgok, amiken a halál se segít. Még nem elég régóta hulla ahhoz, hogy a birtokában lehessen a túlvilági higanymozgásnak. Ahogy most felénk indult, abban volt valami sajátos, folyékony kecsesség. Ez nem Willie volt.

– Kurva élet – suttogtam. – Ez végleges?

Az idegen, aki magára húzta Willie-t, mint egy kesztyűt, megint felvihogott. – Pusztán kölcsönvettem ezt a testet. Nem ő az első, igaz, Jean-Claude?

Jean-Claude megfogta a karomat, és finoman hátrébb húzott. Egyetlen lépéssel sem akart közelebb kerülni hozzám. Nem volt ellenvetésem. Hátráltunk, kretén érzés volt, hogy Willie sarokba szorít minket. Ő az egyik legkevésbé ijesztő vámpír, akit ismerek. Rettenetes feszültség vibrált Jean-Claude karjában. A fejemben zakatolt a szívverése. Félt, és ez engem is megrémített.

Az Utazó megállt, és csipőre tette a kezét. – Talán attól tartasz, hogy megint meglovagollak? Ha valóban képes voltál arra, hogy elpusztítsd a Földrengetőt, akkor ahhoz is elegendő az erőd, hogy ellenállj nekem.

– A természetemnél fogva elővigyázatos vagyok, Utazó. Mindig az voltam, és az idő nem altatta el az éberségemet.

– Mindig jól forgott a nyelved, Jean-Claude, és nem csak beszéd közben.

Önkéntelenül elfintorodtam a kreténül kétértelmű megjegyzésen. Nem voltam egészen biztos benne, hogy tökéletesen értettem az utalást, de abban sem, hogy akarom-e érteni egyáltalán. – Szállj le Willie-ről, oké?

– A barátodnak semmi bántódása nem esik – mondta a vámpír.

– Ő most is ott van, abban a testben – jegyezte meg Jean-Claude halkán. – Mindent érez, mindent lát. Mindössze megbénítottad őt, Utazó, nem léptél a helyébe.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Vetettem Jean-Claude-ra egy gyors oldalpillantást, az arca semmit sem árult el. – Ezt úgy mondod, mintha személyes tapasztalatból tudnád.

– Ő igen, Jean-Claude volt az egyik kedvenc lovacskám valamikor régen. Micsoda vágták voltak, emlékszel, Balthasar?

Balthasar úgy lépett elő a terem félhomályos végéből, mintha csak végszóra várt volna. Talán így is volt. Mosolygott, de inkább a fogát villogtatta, mint örömködött. Fehér öltönyében elegáns volt, és cefetül alvilági. Megállt Willie mögött, a kezét az alacsonyabb férfi szögletes vállára tette. Willie, az Utazó Balthasar széles mellkasának dőlt. A magasabb férfi átfogta a derekát. Két fickó, egy pár. Nem semmi.

– Willie tudja, mi történik a testével? – kérdeztem. Jean-Claude szótlánul bólintott.

Nagyot nyeltem, és próbáltam logikusan és tiszta fejjel gondolkodni, de egyszerűen képtelen voltam rá. A vámpírok nem képesek rá, hogy átvegyék egy másik vámpír teste fölött az irányítást. Ez képtelenség. Totál képtelenség. De elég volt Willie jól ismert vonásaira nézmem, a szemeibe, amin épp egy idegen gondolatai suhantak át – és tudtam, hogy igaz.

A barna szemek derűsen kémleltek. Elkaptam a tekintetem. Ha az Utazó majdnem magával rántott Liv szemén keresztül, akkor most egészen biztosan kiütne. Hosszú idő telt el azóta, hogy legutoljára voltam kénytelen játszani a szemlesütős figurát. Kezdtém kiesni a gyakorlatból. Az arcát fixíroztam, de kerültem a tekintetét. Olyan ez, mint a fogócska. A vámpír próbálja elkapni a tekintetedet, te meg nem hagyod. Frankó játék hülyegyerekeknek. Kurva ijesztő játék.

Jean-Claude szerint a pusztá erőszak nem menthet meg minket ma éjjel. Komolyan mondta. Ha egy vámpír elkapná Willie-t, és erőszakoskodni kezdene vele, simán lelőném. De ez Willie teste volt, és ő záros határidőn belül vissza fogja kapni. Ha golyót ereszték bele, azt valószínűleg nem köszönné meg. Nekem olyan ötlet kellett, amit megköszönne.

– Az Utazó szereti a nőket? – kérdeztem.

– Saját magadat ajánlod fel érte cserébe? – vonta fel a szemöldökét a vámpír.

– Na nem! Csak azon tűnődöm, hogy tetszene neked, ha fordulna a kocka.

– Rajtam kívül senkinek nincs meg az a képessége, hogy idegen testbe bújjon – jelentette ki az Utazó.

– Mit szólnál, ha valaki arra kényszerítene, hogy egy nővel szeretkezz?

Willie oldalra hajtotta a fejét, és ez a mozdulat tökéletesen idegen volt tőle. A másság érzése elég erős volt ahhoz, hogy libabőrös legyek tőle. – Sohasem éreztem a női test vonzását.

– Visszataszítónak találnád? – kérdeztem.

Willie, az Utazó bólintott. – Valószínűleg.

– Akkor engedd el Willie-t. Keress valakit, aki nem olyan válogatós.

Az Utazó befészkelte magát Balthasar karjaiba, és teli szájjal röhögött. – A könyörületességemre apellálsz?

Megrántottam a vállam. – Nem puffanthatlak le. A Tanács tagja vagy. Abban reménykedem, ti jobban tisztelitek a szabályokat, mint a többiek. Tévedni emberi dolog.

Jean-Claude-ra pillantott. – Mostanában mindig a halandó szolgád beszél a nevedben?

– Nem szorul a segítségemre – felelte Jean-Claude egykedvűen.

– Ha valóban a lelkiismeretemre akar hatni, akkor arra kell gondolnom, vajmi keveset meséltél neki az Udvarnál töltött régi szép napokról.

Jean-Claude még mindig fogta a kezemet, de most elém lépett. Kihúzta magát. Na igen, eddig egy parányit mintha meggörnyedt volna a rettegés alatt. Tudtam, hogy még mindig fél, de már összekapta magát. Egy böszme piros pont Jean-Claude-nak. Én még nem voltam ennyire beszarva. De hát végül is az ő haverjai, nem az enyéme.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nem rágódom azon, ami elmúlt – mondta végül Jean-Claude.
– Szégyel minket – biggyesztette le a szája szélét Balthasar. Az arcát Willie tenyerébe dörgölte, aztán gyöngéd csókot lehelt a homlokára.

– Nem – csóválta a fejét az Utazó. – Retteg tőlünk.

– Mit akarsz tőlem, Utazó? Miért tört be a Tanács a területemre, miért tette túsul az embereimet?

Willie ellökte magát Balthasartól, és a magasabb férfi elé lépett. Willie általában gízdábnak látszott, mint amilyen valójában, félszegnek és tétovának, de most karcsú volt és állati magabiztos. Az Utazó olyan kecsességet és önbizalmat kölcsönzött neki, amilyenről Willie csak álmodhatott.

– Elpusztítottad a Földrengetőt, de nem jöttél el közénk, hogy átvedd a helyét. Ha megölöd valamelyikünket, azzal automatikusan bekerülsz a Tanácsba. Megüresedett egy szék, Jean-Claude, amit csak te foglalhatsz el.

– Nekem nem kell az a szék. Nincs elég hatalmam hozzá, hogy megtartsam.

– Ha ehhez sem elég a hatalmad, akkor hogy voltál képes elbánni Oliverrel? Ő maga volt a testet öltött őserő. – Az Utazó felénk indult, Balthasar árnyékként követte. – Mondd, hogyan ölted meg?

Jean-Claude nem lépett hátra, most már nem. Szorosabban markolta a kezem, de állta a sarat. – Beleegyezett, hogy nem hívja ellenem a föld erejét.

A vámpír és a szolgálja úgy keringtek körülöttünk, mint a cápák. Az egyik balról került, a másik jobbról, úgyhogy szinte lehetetlen volt egyszerre mindkettejükön rajta tartanom a szemem.

– Miért korlátozta volna a hatalmát?

– Megszegte a szabályainkat. Vissza akarta hozni azokat az időket, amikor a vámpírokat nem védte az emberi törvények ereje. Földrengéssel egész St. Louist porba dönthette volna, de ezzel nem érte volna el a célját. Meg akarta szerezni az uralmat a vámpírok fölött, vérfürdőt akart rendezni, hogy megint vadásszanak ránk. Attól

tartott, végül minden embert elpusztítunk, és így magunkat is. Úgy vélte, túl veszélyesek vagyunk ahhoz, hogy emberi törvények által garantált jogokat és szabadságot adjanak a kezünkbe.

– Megkaptuk a jelentésedet – bólintott az Utazó, és megállt előttem. Balthasar a másik oldalon várt, Jean-Claude mellett. Mintha egymás tükörképei lettek volna. Hogy a vámpír irányította a szolgáját, vagy jól bevált, évszázados koreográfia volt, a franc se tudta volna megmondani. – Tökéletesen tisztában vagyok Oliver nézeteivel.

Jean-Claude mellé léptem. – Csak vámpírokkal megy neki, vagy halandó testbe is bele tud bújni?

– Te biztonságban vagy tőle, *ma petite*.

– Hurrá!

Az Utazóra pillantottam. Ijesztő, mennyire könnyen tudtam erre a testre úgy gondolni, mint az Utazóra, és nem mint Willie-re. – Akkor miért nem állítottad meg Olivert? – szegeztem neki a kérdést.

Az Utazó közelebb és közelebb húzódott hozzám, amíg végül alig egy lépés választott el minket egymástól. – A Tanács tagja volt. Mi nem fordulhatunk egymás ellen. Olivert a halálon kívül semmi sem állíthatta volna meg.

– Szóval hagyátok, hogy idejöjjön. Pedig pontosan tudtátok, mit forgat a fejében – mondtam.

– Tudtuk, hogy elhagyta az országot, de azt nem, hová indult, vagy mik a szándékai. – Az Utazó fölemelte a kezét, hogy megérintse az arcomat. Balthasar ugyanezt tette a másik oldalon Jean-Claude-dal. Willie apró keze egy pillanatig az arcom előtt habozott.

– Hivatalosan is törvényszegőnek nyilvánítottátok – emelte fel a hangját Jean-Claude. – Bárki megölhette közülünk anélkül, hogy megszegné a törvényeinket.

Az Utazó leheletfinoman megérintette a homlokomat. Óvatosan, tartózkodóan. – Tehát azt képzelted, hogy a Tanács nagylelkűen

ÉGŐ ÁLDOZATOK

elnézi neked, ami történt, csak mert megspóroltad nekünk a fáradságot, hogy nekünk kelljen levadászni Olivert?

– *Oui.*

Balthasar abbahagyta Jean-Claude cirógatását. Odalépett a mestere mellé. Figyelte, ahogy a filigrán férfi végigfuttatja a kezét az arcomon. Balthasar meglepett arcot vágott, tanácstalan volt és zavart. Valami történt. De mi?

Az Utazó az államát a kezébe csippentette, és maga felé fordította a fejem. A kezét a nyakam mögé csúsztatta, az ujjjaival a hajamba túrt.

Elhúzódtam tőle. – Azt mondtad, nem buksz a lányokra.

– Nem is. – Csak állt, és nézett elgondolkodóan. – Az erőd lenyűgöző. A keze túl gyorsan csapott le ahhoz, hogy lássam. Túl gyorsan, hogy reagálni tudjak. Belemarkolt a hajamba, és a tekintete, Willie tekintete, összefonódott az enyémmel. Most már védtem magam, felkészültem, de a szívem így is a gyomromba zuhant. Vártam, hogy a hideg feketeség magába szippantson.

Semmi sem történt. Ott álltunk, alig egy sóhajnyira egymástól, de a szemében nyílt meg az örvény. Éreztem az erejét, ahogy végigmasírozik a karomon, mint egy rakat mélyhűtött hangya – de a trükk nem jött be. Az arcomat a két kezébe fogta, mintha meg akarna csókolni. Olyan közel volt hozzám, hogy a szavai bizalmas suttogásnak hatottak. – Rád erőltethetném az akaratomat, Anita, de ez olyan erőpazarlást jelentene a számomra amit talán megbánnék ma éjjel. Kétszer is megsebesítetted Livet. Gyógyítom őt, de az is elvesz az erőmből.

Hátralépett, és fázósan átölelte magát, mintha nem csak a bőrünk ért volna össze. Három gyors lépéssel szemtől szembe került Jean-Claude-dal. – Az ő ereje részegítő ajándék lehet neked, Jean-Claude. Valami, amit jéghideg tested köré csavarhatsz, hogy az örökkévalóságig legyen mivel melengetned a szívedet.

Jean-Claude lassan fújta ki a levegőt. – Anita az én halandó szolgálóm.

– Csakugyan – biccentett az Utazó. – Száz éve anélkül is könnyedén elfoglalhattam a testedet, hogy egy ujjal is hozzád értem volna. Most nem vagyok képes rá. Tőle kaptad ezt a hatalmat? – Jean-Claude arca felé nyúlt, ahogy az előbb az enyémhez.

Elhúztam Jean-Claude-ot, és közénk léptem.

Jean-Claude a karját lazán a derekam köré fonta. – Ha békét hagytok nekünk, akkor beleegyezem, hogy Balthasar vagy bárki, akit választasz, használjon engem. De amíg élek, nem lovagolhatsz meg többé, Utazó.

Willie barna szemét Jean-Claude-ra függesztette. Annyi ravaszság, olyan félelmetes intenzitás ragyogott az ismerős szemekben. – Én a Tanács tagja vagyok. Attól tartok, neked vajmi kevés beleszólásod van a dologba.

– Azt akarod mondani, hogy ha elfoglalná a helyét a Tanácsban, akkor egy ujjal se nyúlhatnál hozzá? – kérdeztem.

– Ha elég hatalma van ahhoz, hogy megtartsa a helyét, akkor nem lennék képes rá, hogy megszálljam a testét, sem távolról, sem érintéssel.

– Na, vegyük át még egyszer a dolgot! Ha bevonul közétek, akkor mindenképpen megpróbálok magad ráerőltetni, mert ha sikerül, akkor nem elég erős ahhoz, hogy a Tanács tagja legyen. Ha nem foglalja el a széket, akkor meg azért próbálkozol meg vele.

Az Utazó gyönyörű mosolyt villantott rám. A szeméből sütött az élvezet Willie szeméből. – Valahogy úgy.

– Miért van az, hogy nálatok mindig minden a huszonkettes csapdájára hajaz? Ez már rég nem a törvényeitekről szól, csak a szadizmusról – fújtam rá.

– Honnan veszed a bátorságot, hogy pálcát törj felettünk? – A hangja hirtelen mélyebb és fajsúlyosabb lett, mint amire Willie torka valaha is képes le volna. Egy utolsó lépést tett felém, és hirtelen kettőjük között találtam maga.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Az erejük átlobbant rajtam; mintha két tűz közé szorultam volna, de egyik sem égetett. Az Utazó ereje olyan volt, akár Jean-Claude-é: mint a jeges víz, mint a halandóság lehelete. Mint a sírhant érintése.

Tompa nyögés buggyant ki a számon, minden szőrszálam az égnek állt. – Húzz innét! – Próbáltam kitérni előle, de túl gyorsan ragadta meg a csuklómat ahhoz, hogy megállíthassam a mozdulatot – még ahhoz is, hogy láthassam. Csupasz bőrének érintése bénító hideggel döfte át a testem, mint egy jégsgizony. A kezem kicsúszott Jean-Claude kezéből.

Jean-Claude utánam nyúlt. Abban a pillanatban, ahogy hozzám ért, a hideg nyomtalanul eltűnt. Az ereje úgy ömlött végig rajtam, mint a forró zuhany. Ez nem az ő hatalma volt. Ismertem ennek a melegségnek az ízét. Richardé volt. Jean-Claude megcsapolta Richard erejét, ahogy én is tettem nem sokkal ezelőtt.

Úgy söpörte ki belőlem az Utazó hideg lángját, mint nyári vihar a zúzmarát. Az Utazó elengedett. Hátralépett, és a kezét a kabátjába dörgölte, mintha megégette volna. – Ez ügyes húzás volt, Jean-Claude.

Jean-Claude magához vont, az egyik kezét a tarkómra csúsztatta. Az elektromos meleg még mindig ott vibrált a bőrén, ahogy az enyémen is. A fejemet rá, hogy Richardnak is megnyílt egy pillanatra a lába alatt a bűdös nagy mélység, amibe majdnem belepottyantunk mindannyian.

15

Zajt hallottam a terem távoli végéből, és odakaptam a fejem. Nem ismertem fel a férfit. Magas volt, nyúlánk, kreol bőrű; latin vér, vagy talán annál is egzotikusabb. Fekete atlaszselyem nadrágja szárán indás-leveles ezüsthímzések tekeregtek, a felsőteste meztelen volt. Willie barátnőjét, Hannah-t vonszolta a karjánál fogva.

Hannah szemfestéke fekete patakként folyt végig az arcán. Méregdrága frizurája többé-kevésbé sértetlenül keretezte a vonásait, kiemelve markáns arccsontját és telt ajkait, de arca a fekete könnyecseppekkel és a tenyérynői burgundivörös rúzsfolttal olyan volt, mint egy elrontott farsangi álarc.

Az Utazó felénk fordult. – Miért hoztad őt ide, Fernando?

– Apám a Tanács tagja, akárcsak te.

– Ezt senki sem vitatja.

– Te mégis megtiltottad neki, hogy jelen lehessen.

– Nos, mivel apád a Tanács tagja, meg kell hajolnom az akarata előtt. – Az Utazó meg sem próbálta palástolni a kökemény iróniát a hangjában. – Sokan vagyunk tanácsstagok, Fernando. Ez még nem tesz minket egyenrangúvá.

Fernando kajánul elvigyorodott. Megragadta Hannah gyöngyökkel kivarrt kék ruháját, és egyetlen mozdulattal letépte a hátáról. Hannah felsikoltott. Az Utazó megtántorodott, és az arca elé kapta a kezét.

– Megdugom a csajt, itt, helyben – jelentette ki Fernando.

Balthasar éppen megindult felénk, amikor póniló méretű leopárdok ügettek elő a terem túlsó végéből; egy koromfekete és egy sárga foltos. Mindkettőben elég lóerő volt ahhoz, hogy apró cafatokra szaggassa, aki az útjába áll. Hatalmas, puha mancsukon surranva Balthasar és Fernando közé kerültek, közben csendesen, fenyegetően morogtak.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Fernando a derekánál fogva megragadta Hannah-t, és felrántotta a ruháját a csípőjéig. A lány megpördült, és akkora pofont kent le neki, hogy a férfi egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Hannah maga a megtestesült nőiesség finomság és törekenység, de emellett vámpír is. Úgy tudná a fickót egy kőfalnak hajítani, hogy a másik oldalon kellene összesöpörni a darabjait.

Fernando visszaütött. Vér spriccelt a lány szájából, az apró cseppek megcsillantak a levegőben. Kábultan rogyott a földre. Fernando hatalma zabolátlan folyóként söpört végig a szobán. A fickó nyilvánvalóan alakváltó volt. Vajon ő is vérleopárd, mint a hátvédjei? A ruhája mellrészénél fogva felkapta Hannah-t a földről, és térdeplő helyzetbe húzta. Ismét ütésre emelte a kezét.

Kirántottam a Browningot a kabátzsebemből. Willie térdre esett. Felemelte a fejét, és azt motyogta: – Angyal-agyarka... – Megpróbált fölállni, de a lábai nem engedelmeskedtek az akaratának. Jean-Claude a hóna alá nyúlt, és egyetlen rántással talpra állította.

Fernando újra ütött. Könnyedén, visszakézből adta a pofont, de a lány feje hátranyaklott, a szemei fennakadtak. – A barátod nagyon szerethet téged. Máskülönben nem lenne képes kiüzni magából az Utazót, ha látja, hogy valaki egy ujjal is hozzád ér.

Jean-Claude figyelmeztetően a karomra tette a kezét. Mintha álomból ébredtem volna. Görcsösen szorongattam a stukkert, egyenesen Fernando szeme közé célozva. Lassan vettem a levegőt, hogy még véletlenül se húzzam meg a ravaszt. Ezek szerint kibiztosítottam a fegyvert. De mikor? És miért Fernandót vettem célba, miért nem a cicusait? A leopárdok semmi perc alatt ott teremhetnek volna mellettem, de nekem az alfahím kellett. Szedd le a vezért, és a kandúrkák máshova mennek játszani. Ha jó napod van.

Jean-Claude fél kézzel Willie-t támogatta, a másik kezével engem fogott vissza. Nem tudta, mit tennék, ha elengedne. Inkább nem engedett el.

– Fernando – szólalt meg halkan. – Elérted a célodat, kiűzted az Utazót a testéből. Időbe fog telni, amíg újat talál magának. Most már elengedheted Hannah-t.

Fernando ránk vigyorgott, hófehér fogai kivillantak kreol arcából. – Azt már nem! – Talpra rángatta a lányt, és szorosan átfogta a csípőjét, hogy mozdulni se tudjon. Magához húzta. Hannah, amennyire tudta, elfordította a fejét.

Willie már a saját lábán állt. Ellökte magát Jean-Claude-tól. – Azonnal vedd le róla a mocskos kezed!

A fekete leopárd laposkúszásba kezdett, és egyre közelebb húzódott Willie-hez és hozzánk.

– Ha ki akarjuk nyiffantani őket, itt a soha vissza nem térő alkalom – jegyeztem meg halkan.

Fernandót szedem le elsőnek. Aztán jön az egyik dög. Már ha lesz rá időm. Ha nem lesz... No, de elég egyszerre egy probléma.

– Még ne, *ma petite*. Padmának sokkal drágább kincs az idő annál, hogysem huszadrangú ellenfelekre vesztegetse. Az Utazó nemsokára visszatér.

– És ha megint itt lesz, kénytelen leszek elengedni a madárkámát. Hol marad akkor a móka? – nézett ránk Fernando vigyorogva. Egyik kezével magához szorította Hannah-t. A másikkal a ruhája alá nyúlt.

– Szerintetek komolyan gondolja, hogy mi csak állunk itt, és simán végignézzük, ahogy megerőszakolja? – hüledeztem.

– Az én apám Padma, a Vadak Ura. Nem állhatsz az utamba, hacsak nem akarod a haragját a fejedre zúdítani.

– Még mindig nem esett le neked, ugye, Fernando? – A szeme közé céloztam. Eddig az előbb is megvoltunk. – Kurvára nem érdekel, ki az apád. Ereszd el Hannah-t, és mondd meg a szőrös haverjaidnak, hogy szívódjanak fel, különben apuci nagyon-nagyon boldogtalan vámpír lesz. Egy meghasadt szívú vámpír.

– Nem örülnél neki, ha meghasadna a szívem. – A hangra felpillantottam, de a pisztoly csöve meg se rezzen.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Az ajtóban álló vámpírról kilométerekről látszott, hogy indiai. Még bokát verdeső tóga-tunika szerkó is volt rajta. A finom hófehér szövetet aranyminták borították gazdagon, és az egész cucc idegesítően csillámlott a látómezőm szélén, ahogy bevonult a terembe. A szemem továbbra is Fernandon tartottam. Egyszerre egy szörny untilg elég.

Jean-Claude elengedte a karomat, és mellém lépett, gondosan ügyelve, nehogy blokkolja a látóteremet. – Padma, Vadak Ura, örülök, hogy otthonomban üdvözölhetlek.

– Én is üdvözöllek téged, Jean-Claude, St. Louis vámpírmestere. Vendégszereteted a legmerészebb álmaimat is felülmúlta. – Felnevetett, de a hangjában nyoma sem volt a mágiának. Színpadias volt és bosszantó, talán még baljós is, de nem rándult tőle görcsbe a gyomrom.

– Szólj Fernandónak, hogy eressze el a lányt – zártam rövidre a rohadtul-udvariasak-vagyunk kört.

– Szóval te volnál Jean-Claude halandó szolgája, Anita Blake?

– Ja, én is baromira örvendek. És most mondd meg a fiadnak, hogy engedd el a vámpírt, különben kénytelen leszek golyót röpíteni a fejébe.

– Ne akard magadra vonni a haragom!

Most rajtam volt a sor, hogy nevessek. Száraz, kurta, és vidámnak épp nem nevezhető nevetés volt. – Érdekes, a fiad is ezzel ijesztgetett az előbb. Kár, hogy nem vagyok ijedős.

– Ha kioltod a fiam életét, meghalsz. Mindannyian meghaltok.

– Remek. De ha már Fernando nem akarja elengedni a lányt, legalább megtudhatnánk, mi a terve vele?

Fernando hangja reszelős volt és sokat sejtető. Valahol odabent egy szőrös, gülüszemű vérpatkány lapult. – Az enyém lesz, mert apám nekem adta. És mert az Utazó megtiltotta, hogy egyetlen ujjal is hozzáérjek.

– Ne merj hozzányúlni! – lépett előre Willie. Jean-Claude egyetlen kézmozdulattal megállította.

– Nem, Willie. Ez nem a te harcodd.

Fernando becsúsztotta a kezét Hannah combjai közé. Jean-Claude-nak erősen kellett tartania Willie-t, nehogy pusztá ökölrel nekirontson az alakváltóknak. Hannah esdekelve nézett Jean-Claude-ra. – Mester, segíts rajtam!

– Gyermeke, ő nem segíthet rajtad – mosolygott Padma. – Ami azt illeti, egyikőtökön sem.

Egy araszra Fernando burája mellé céloztam. A lövés irdatlan nagyot szólt a magas falú teremben. A golyó a kőfalba csapódott, sárgás szilánkok záporoztak körülöttünk. Egy pillanatra mindenki mozdulatlanra dermedt.

– A következő golyó Fernando agyából csinál posztert.

– Ne akarj felbőszíteni! – mordult fel Padma.

– Ezt már mondtad, Fővadállat. De tisztázzunk valamit. Fernando nem fogja megerőszakolni Hannah-t, az hétszentség. Előbb hal meg.

– Akkor te is meghalsz – sziszegte Padma.

– Oké, de ez mit sem változtat a felálláson. – Lassan kifűjtam a levegőt, és éreztem, ahogy az egész testemet betölti a csend. – Határozz, Vadbarom!

– Vadak Ura. Én a Vadak Ura vagyok – mondta dölyfösen.

– Az se érdekel, ha te vagy a Húsvéti Nyuszi. A fiad vagy elereszti a lányt, vagy fübe harap.

– Jean-Claude, parancsolt vissza a szolgádat!

– Ha te képes vagy visszaparancsolni, Padma, tedd meg magad. De vigyázz, Anita nem szokott blöffölni. Ha meghúzza a ravaszt, a fiad meghal.

– Ketyeg az óra – mondtam nyersen. – Öt... négy... három... kettő... – rohadtul viszketett a mutatóujjam. Előbb-utóbb kénytelen leszek kivonni Fernandót a forgalomból, ha nem most, hát máskor. A fickó túl arrogáns ahhoz, hogy beletörődjön a vereségbe; túlságosan el van telve magától, hogy békén hagyja a lányt. Pedig Hannah-hoz nem nyúlhat. Ha megteszi, meghal.

– Engedd el, Fernando! – szólalt meg végül Padma.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

- De apám! – Fernandónak lekoppant az álla.
- Megteheti, Fernando, és ég a vágytól, hogy meg is tegye. Igaz, Anita?
- Naná!
- Ezüst? – nézett rám Padma.
- Sose megyek el hazulról lakáskulcs és ezüstre töltött revolver nélkül.
- Engedd el a lányt, Fernando! Az ezüstgolyóktól még én sem tudlak megmenteni.
- Nem. Ő az enyém. Megígérted!
- Én a helyedben hallgatnék apámra, Fernando.
- Remélem, nem szegülsz ellen a parancsomnak, fiam! – Apró örvény gomolygott elő Padma hangjából, és forró fuvallatként söpört végig a szobán. A születő harag ereje. Valami végigborzolta a bőrömet. De ez most nem vámpírerő volt. Legalábbis nem egészen. Meleg vér íze volt, bizsergetően elektromos íz, egy alakváltó ereje. Totál képtelenség. Egy vámpír nem lehet likantróp, ahogy egy likantróp se lehet vámpír.
- Fernando meghunyászkodott. Úgy szorította magához a lányt, mint egy rongybabát, arcát szőke hajába fúrta. – Nem, apám. Sohasem szegülnék szembe az akaratoddal.
- Akkor tedd, amit mondtam!
- Fernando ellökte magától Hannah-t. A lány négykézláb Willie-hez kúszott. Willie a karjaiba vette, finoman megérintette a sebet az arcán, aztán óvatosan felitatta a vért selyem zsebkendőjével.
- Leeresztettem a fegyvert.
- Fernando felém nyújtotta a kezét. – Te leszel a következő madárkám.
- Nagy szavak ezek egy patkánykölyök szájából. Mire vársz? Lássuk, vagy-e elég tökös gyerek ahhoz, hogy el is kapd a madárkádát. – Provokáltam. Azt akartam, hogy rám rontson, hogy ürügyet szolgáltatasson. Fekete pont. Baromi nagy fekete pont. Le kell

higgadnom, különben a végén tényleg kinyíratom magam. Magunkat.

A szénfekete leopárd, amelyik kábé olyan magasan hordta a vállait, mint én a csípőmet, a földre kushadt, és lassan kúszni kezdett felém. A hasa a földet súrolta, az izmai feszesek voltak, és minden lépésnél táncoltak a bőre alatt. A Browning automatára állt, és célba vette. – Ne is álmodj róla!

– Elizabeth! – emelte fel a hangját Padma.

A név hallatán meglepődtem. Egyszer már találkoztam Elizabethtel emberi alakban. A helyi vérleopárdok közé tartozott. Egészen mostanáig meg voltam győződve róla, hogy a leopárdduó a slepphez tartozik, Padma kíséretéhez. Ha Elizabeth helyi csirke, talán a másik gyalogszörös is az. Vajon ki lehet? Zane és Nathaniel kiesett. Na ja, ha Zane alfahím lett volna, akkor most én lennék a leopárdfőmufti, és az összes leopárd a kezemben lenne. És akkor egyikük se lenne itt. Legalábbis elméletileg. Gyakorlatilag viszont ember vagyok, nem alakváltó. És a Vadak Ura úgy is magához szólíthatná a leopárdokat, ha én lennék a vezérük. De akkor legalább megpróbálhattam volna megvédeni őket. Azon tűnődtem, vajon Elizabeth megpróbálta-e.

A leopárd Padmára vicsorgott, aztán rám, majd a többiekre. A tépőfogai elefántcsontfehérek voltak, és háromugrásnyi távolságból hatásos fegyvernek látszottak. Ilyen közlelről még egy tök hagyományos leopárd is elkapott volna, mielőtt kettőt pislogok. Épeszű ember nem megy csúzlival nagyvadra.

A leopárd még egy óvatos lépést tett felém. – Elizabeth! – Ez az egyetlen szó olyan erővel csattant, hogy megégette a bőrömet. Felszisszentem. A leopárd megtorpant, mintha láthatatlan poráz rántotta volna vissza. A földre hemperedett, küzdött, mancsával a levegőt kaszálta.

– Gyűlöl téged – nézett rám Padma. A hangja most megint halk volt, kedélyesen csevegő. De a műsor még korántsem ért véget.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Mintha hangyák masíroztak volna a bőrömnön. Millió fémhangya, izzó vasvillákkal a kezükben.

Vetettem Jean-Claude-ra egy gyors oldalpillantást. Vajon ő is érzi? Az arckifejezése zárkózott volt, kiismerhetetlen. Ha érezte is a fájdalmat, nem látszott rajta.

Nem voltam biztos benne, jó lenne-e, ha rajtam látszana.

– Hagyd! – mondtam végül Padmának.

– Elizabeth széttépne, ha elengedném. Megölted a párját, a vezetőjüket. Bosszút akar állni.

– Legalább most már ezt is tudom. Engedd el!

– Kegyelmet kérsz az ellenségednek? – A terem közepére suhant. Saruba bújtatott lábai alig érintették a földet, mintha saját mágija földalatti áramlatain lebegne.

Érzékelnem kellett volna a túlvilági energiát, de mintha fal állt volna közöttünk. Egy láthatatlan erő kordában tartotta Padmát. Vagy inkább engem óvott? Gyors oldalpillantást vettem Jean-Claude-ra. Képes lenne rá, hogy megvédjen minket? Ekkora hatalmat nyert volna a triumvirátusunktól? Az arcából semmit sem tudtam kiolvasni, és nem mertem megkérdezni. A Vadak Ura előtt nem.

A leopárd az oldalán hevert, és fájdalmasan zihált. Sápadtzöld szemét egyetlen pillanatra sem vette le rólam. Nem volt túl barátságos a tekintete.

– Amikor magamhoz szólítottam – kezdte Padma –, Elizabeth megpróbált alku kötni velem. Nincs vezérük, ő mégis úgy beszélt, mintha joga lett volna tárgyalni a nevükben. Felajánlotta, hogy elhozza nekem az összes leopárdot, hogy azt tehessek velük, amit csak akarok. Cserébe azt kérte, hadd öljön meg téged. – A Fődúvad csettintett, mire egy apró, törekeny testalkatú nő lépett mellé. Mintha egész eddig csak az intésére várt volna odakinn a folyosón, akár egy jól idomított öle. Teljesen meztelen volt, csak egy súlyos aranyláncot viselt, ami legalább két kilót nyomott, és annyi drágakő villogott rajta, mintha egy gyémántbánya egész éves termését ráaggatták volna. Világos kakaóbarna bőre távoli afrikai és ír ősről

árulkodott. Az arcán kék-zöld foltok éktelenkedtek, egész testét lila horzsolások borították. Az egyik leggyönyörűbb nő volt, akit valaha láttam, még a zúzódásokkal együtt is. A feje búbjától a lábujja hegyéig mindene tökéletesen arányos volt. Mélybarna szeme a földön heverő leopárdról először Jean-Claude-ra, majd a patkányemberre villant, végül megállapodott rajtam.

Néma könyörgést olvastam ki a tekintetéből. Szó nélkül is tökéletesen értettem, mit akar. Segíts! Oké. De miért éppen én?

– Elizabeth nem egyedül jött. Azok közül, akiket magával hozott, én Vivian-ant választottam. Csekélyke ajándék magamnak. – Padma szórakozottan végigsimított a nő haján. Okos kutya, jó kutya. Üi! – Minden alkalommal amikor fájdalmat okozok neki, kap tőlem valami apróságot. Nemsokára nagyon gazdag lesz. Már ha túléli.

A levegő valósággal remegett Vivian körül, mint augusztusi hőség a forró aszfalton. Újabb leopárd, akit sose láttam azelőtt. Vajon hányan lehetnek még? Hány cicamicát szállított házhoz Elizabeth a rosszfiúknak?

– Mi ez, családi nemierőszak-vetélkedő? – kérdeztem.

Padma lebiggyesztette az ajkát. – Egyre kevésbé szórakoztatsz, Anita.

– Kölcsönös – biccentettem.

– Sikerült kiűznünk az Utazót a gazdatestből, de az ereje még mindig védelmez benneteket. Emiatt a pajzs miatt nem hallottátok az embereitek segélykiáltásait. Valami rejtélyes oknál fogva az Utazó még mindig óv benneteket a hatalamtól. Milyen kár! Reszketnétek belé.

Jean-Claude könnyedén megérintette a vállamat. Oké, oké, tényleg nem azért jöttem, hogy sértéspetárdákat durrogtassak a Főbivaly orra alatt. Kinyírni sokkal pengébb ötlet lenne, de már láttam évszázados vámpírokat, akiken nem fogott az ezüst. Amilyen mázlista vagyok, még a végén kiderül, hogy Padma is ebbe a kategóriába tartozik.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A Vadak Ura a lábához intette a leopárdokat. A sárga úgy dörgölődött a bokájához, mint egy túlméretes macska. Elizabeth a hátsó lábára ült, akár a bothoz szokott kutya.

Willie és Hannah körül közben teljesen megszűnt a világ. Willie olyan óvatosan érintette meg a lányt, mintha porcelánból lenne. Megcsókolták egymást, és szelíd összesimulásukban minden benne volt: gyöngédség, szerelem, tökéletes odaadás. Megrészegültek egymás közelségétől. Gyönyörűek voltak.

– Most már érted, miért adtam őt a fiamnak? Igazán nagy kár, hogy az Utazónak szüksége van a testükre.

Padmára meredtem. Már az is elég nagy szemétség lenne, ha azért pécézték volna ki Hannah-t, mert szóke és gyönyörű. De akkor legalább a puszta kéjvágyról szólna a történet. Így viszont a szintiszta kegyetlenségről szólt.

– Rohadt strici!

– Fel akarsz hergelni? – vont a föl a szemöldökét Padma.

Jean-Claude újra a karomra tette a kezét. – Anita!

Baromi ritkán használja az igazi nevemet. Ha mégis, akkor kurva nagy szarban vagyunk, vagy olyasmi következik, ami rohadtul nem fog tetszeni nekem. Néha mindkettő együtt, mint most is.

Kinyitottam a szám, de akármit akartam mondani, elkéstem vele. Az Utazó hátravonult, és Padma ereje vasökölként csapott le ránk. Végigdübörgött a dobhártyámon, az agyamon, minden gondolatomat hang- és emlékszilánkokká törte.

Úgy zuhantam térdre, mint akinek kalapáccsal vertek a szeme közé.

Jean-Claude állva maradt, de a szemem sarkából láttam, hogy egy pillanatra meginog.

Padma föl kacagott. – Mélyen tisztelt barátomon kifogott a feladat. Képtelen egyszerre új gazdatestbe költözni, és védelmet nyújtani nektek.

Szavak és visszhangok sodródtak a teremben, akár a hínár. Nem tudtam volna megmondani, tényleg hallottam-e őket, vagy csak a

fejemben szólaltak meg: – Jean-Claude-nak ma még minden erejére szüksége lesz. Szándékosan hagytam őket magukra. Elég a játékból, Padma! Lépünk tovább. – A szavakkal együtt illatok is úsztak a levegőben: a frissen fölászott föld szaga, a talajból kitépett gyökerek aromája. Szinte éreztem a zsíros, fekete humuszt az ujjaim között. Úgy szorítottam a Browning markolatát, hogy a végén már remegett a karom, és még így sem tudtam a kezem között morzsolódó rögök illúzióját elűzni magamtól. Kénytelen voltam a pisztolyra nézni, hogy megbizonyosodjam róla, nem egy marék földet markolászok, de az érzés makacsul tartotta magát.

– Mi volt ez? – kérdeztem. Magam is meglepődtem, hogy képes vagyok értelmes szavakat kinyögni.

– Ez itt, *ma petite*, a vámpírtanács – felelte Jean-Claude. – Hogy is szoktad mondani? Szorul a hurok.

– Kurva élet – morogtam halkan, teljes átéléssel.

Padma felnevetett. Engem szuggerált. Rá volt írva a homlokára, hogy egy kis bemutatóra készül. Belém döfte a láthatatlan tört. Olyan érzés volt, mint amikor az ember elektromos kábelhez ér, aztán azon melegében tűzbe ugrik. A statikus izzás karikába görbítette a testemet. A köveket olvasztó hőség a gyomromba gyűlt, és magma-ököllé állt össze, egyre nagyobbra és nagyobbra nőtt. Ha kinyújtaná tüzes ujjait, szét tudna tépni belülről a pusztá hatalmával Rémulten felüvöltöttem.

16

Hideg áramlat kúszott a mindent elborító lávaizzás fölé. Szél söpört át a testemen, hűvös és nyugodt, mint a halál. Teljesen átjárt, hátrafújta a hajamat az arcomból. Kijózanodtam. Jean-Claude kezét éreztem a vállamon. A földön térdelt, a karjában tartott. Mikor estem össze? Nem emlékszem. A bőre hideg volt. Valahol legbelül tudtam, hogy saját nehezen szerzett melegét éli fel, hogy megmentsen. Beburkol vele, hogy tompítsa a fájdalmam.

A koponyámat szorító vaspántok lehullottak. A szélvihar kioltotta Padma tüzét, de ez sokba került Jean-Claude-nak. A szíve rendszertelenül vert, az ereiben egyre lassabban és lassabban keringett a vér. Éreztem. A melegség, az élet tökélyre vitt mimikrije fokról fokra lekopott róla, és a helyére fekete üresség szivárgott.

Fölemeltem a fejem, hogy lássam az arcát. Sápadt és derűs volt. Senki meg nem mondta volna, milyen sokba került neki, hogy megmentsen.

Hannah felénk fordult, megviselt arca nyugodt, fenséges vonásokba rendeződött. – Őszintén sajnálom, Jean-Claude. Úgy látszik, mélyen tisztelt barátom fellobbanó dühe felülkerekedett józan ítélőképességén.

Willie iszonyodva elhátrált a lánytól. – Te átkozott! Hogy pusztulnál el!

Hannah szürke szemében harag villant. – Ne kísérts, kismajom! Ha összeakasztjuk a bajsunkat, azt biztosan nem úszód meg élve.

– Willie – intette le Jean-Claude. Nem volt erő a szavaiban, csak figyelmeztetés. Ennyi is elég volt. Willie szó nélkül visszavonult.

Jean-Claude az új testbe bújt Utazóra pillantott. – Ha Padma megölte volna Anitát, talán én is meghaltam volna. Ezért jöttetek? Hogy elpusztítsatok minket?

– Szavamra, nem. – A Willie-féle higanymozgást nem tudta átültetni Hanna túsarkaira. Nem taknyolt el, de a kecses siklás sem jött össze neki. Az utazó sem tökéletes. Hmm.

– Hogy bizonyítsam az őszinteségemet – mondta –, vedd vissza az életerődöt a szolgáltdól. Nem fogjuk megakadályozni.

– Egyszerűen kilökött! – szölt közbe Padma. – Hogy engedheted, hogy ismét erőre kapjon?

– Inadba szállt a bátorságod? – pillantott rá az Utazó hűvösen.

– Én nem félek Jean-Claude-tól! – csattant fel Padma.

– Akkor hadd jusson friss vérhez.

Jean-Claude mellkasának dőltem, az arcomat inge selyemfodraiba fúrtam. Nem vert a szíve. Már nem is lélegzett. Túl sokat adott magából.

Jean-Claude megnyugtató öleléséből Padmát figyeltem. Tudtam, hogy ki akar csinálni. Akinek ekkora hatalma van, az nem veszíti el az uralmát fölötte. Majdnem megölt mindkettőnket. Véletlen baleset lett volna? Lószart.

Biz’ isten kinyírom a fickót!

A Browning még mindig ott hevert a földön. Fölszedhetném, de minek? Már kaptam némi ízelítőt Padma túlvilági hatalmából: az ezüst tuti nem végezne vele. Megsebesíteni pedig nagyon fapados ötlet lenne. Öld Meg, Vagy Kerüld El; ez az egyes számú alapszabály, ha nagyvadra mész. Ne baszakodj vele, ha nem vagy ura a helyzetnek.

– Vedd a szolgálád vérét – vetette oda Padma foghegyről. – Nem foglak megakadályozni benne. Az Utazó óhaja számomra parancs. – Hangjába keserű irónia vegyült. Akár tanácsstag volt, akár nem, Padma tartott az Utazótól, különben szembeszállt volna vele. A mélyen-tisztelt-barátok nincsenek egy súlycsoportban.

Jean-Claude karjába kapaszkodva feltérdeltem. A kikeményített csipkén és zekéje csillogó szövetén keresztül a karját biztatóan erősnek és élőnek éreztem.

– Mi a...

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Az ujját gyöngéden az ajkamra tette. – Nem vérre van szükségem, Padma. Csupán a teste melegére. Csak egy kismester szorul rá a szolgálja vérére.

Padma üres tekintettel nézett. – Még mindig a taktikus sértések embere vagy, Jean-Claude.

Jean-Claude fölény magasodott. A fejében visszhangzott a hangja. – Most ne kérdezz semmit, *ma petite*, különben tudni fogják, hogy nem vagy egészen az enyém.

Szívás. Kismillió kérdésem lett volna. De máshogy is megtudhatom amit akarok. – A Főgörény talán vérátömlesztésre szorul, hogy újraindíthassa a szívét?

– *Oui, ma petite.*

– Milyen... közönséges! – vettem oda. Valószínűleg ez volt a legcivilizáltabb sértés, ami életemben elhagyta a számát. De bevált.

Padma ránc szisszent. – Ne tedd próbára a türelmemet, Jean-Claude! Az Utazó nem a Tanács feje. Így is épp elég ellenséget gyűjtöttél magadnak. Ha szavazásra kerül a sor, nem biztos, hogy a te javadra döntünk majd. Ha tovább feszíted a húrt, teszek róla, hogy szavazzunk.

– És miről szavaznátok? – nézett rá Jean-Claude. – Az Utazó szerint nem azért jöttetek, hogy megöljete. Mi más célja lehetne még a szavazásnak, Vadak Ura?

– Ne húzd az időt, Jean-Claude – Padma hangja rekedt volt, akár morgásnak is beillett volna. Inkább volt állati torokba való, mint vámpíréba.

Jean-Claude gyengéden megérintette az arcomat, és maga felé fordította. – Mutassuk meg a Vadak Urának, *ma petite*, hogy kell ezt elegánsan csinálni.

Ez nem hangzott valami biztatóan. Egy dologban viszont biztos voltam: Jean-Claude-nak szüksége van az erejére. Amíg ilyen gyenge, nem lenne képes leszerelni egy felbőszült tanácstagot, ha a szükség megint úgy hozná.

– Vágjunk bele – sóhajtottam megadóan. Kénytelen voltam rábízni magam, és elhinni, hogy nem fog fájdalmat okozni. Hogy nem tesz semmi borzalmasat vagy zavarba ejtőt. Hirtelen görcsbe rándult a gyomrom a gondolatra, hogy rohadtul nem bízom benne. Hogy bármennyire imádom a testét, sosem tudom elfelejteni, hogy ő más. Hogy ami szerinté oké – az nem feltétlenül oké.

Elmosolyodott. – Megmártózom a tested melegében, *ma petite*. Magam köré csavarom, hogy a szívem érted kezdjen dobogni. A lélegzetem forró lesz megint, ha megfürdik a tiédben.

Az arcomat lazán két hüvös tenyerébe fogta, és megcsókolt. Az ajkai bársonyosak voltak, az érintése gyöngéd, simogató. A keze végigsimította az arcomat: ujjjaival beletúrt a hajamba.

Újra meg akartam csókolni, de elhúzódott tőlem. – Ne feledd, *ma petite*, könnyen érzéketlenné válhat a bőröd, ha túl sokáig ér az enyémhez. Nem kockáztatod meg, hogy elzsibbadjanak az ajkaid, még ha csak néhány óráról van is szó.

Mozdulatlanná dermedtem, és próbáltam kódfejtetni, amit mondott. Ha túl sokáig érnék a meztelen bőréhez, kihűlnék. Időlegesen érzéketlenné válna a bőröm, de csak ott, ahol hozzáértem. Oké. Jean-Claude remekül bele tudja adni a pluszinfót a mondókájába úgy, hogy a kívülállónak fel sem tűnik. Úgy hiszem ebben is több száz éves gyakorlata van.

Lehúzta a kabátot a vállamról, amíg a fekete lebernyeg majdnem a derekamnál lógott. Az ujjai hegyével végigcirógatta a bőrömet. A tenyere hideg volt. A kabáton keresztül fogta meg a kezem, semmi közvetlen érintkezés. Pillekönnyű csókot lehelt a nyakamra, az arcát finoman hozzádörgölte a nyakamhoz, az arcomhoz.

Hirtelen mély levegőt vett, és elhúzódott. A kezemet a szívére tettem, de semmi. Megsimogattam az arcát, megérintettem a nyaki verőeret. Semmi. Legszívesebben megkérdeztem volna, mit csinálunk rosszul, de nem mertem. Nem akartam, hogy a rosszfiúk megneszeljék, hogy ilyesmit nem sűrűn csináltunk. Szex, az igen.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Minden mennyiségben. De a túlvilági vámpírszarságokat mindig kihagyom, ha egy mód van rá.

Kezdte kigombolni az ingét.

Nagy szemeket meresztettem rá.

Széthúzta a derekán.

Az elővillanó meztelen bőrre pillantottam. – És most? – kérdeztem rosszat sejtve.

– Érints meg, *ma petite*.

A minket bámuló vámpírközönségre néztem. Megráztam a fejem. – Bocs. Van, amit csak zárt körű előadáson tudok produkálni.

– A véredet is vehetem, ha akarod – mondta egykedvűen, mintha minden éjjel ezt csinálnánk. Eddig össz-vissz kétszer játszottuk el a vérszívó-nagyjelenetet. Mindkétszer önszántamból csapoltattam meg magam. Mindkétszer az életét mentettem meg, másodszorra egyben Richardét is. Semmi kedvem nem volt megint vérbankot játszani. Kezdtém úgy érezni, hogy a vérszopófigura még a szexnél is intimebb aktusnak számít a vámpíroknál, szóval ezt végképp nem volt kedvem széles publikum előtt csinálni.

Ráméredtem. Arra akar rávenni, hogy közönség előtt keféljünk? Menten lila haját kapok. Ő meg nagyon jól tudta, hogy lila haját fogok kapni. Mi a fenéért nem figyelmeztetett előre? Nem gondolta, hogy előbb-utóbb ez a pillanat is eljön?

Francokat nem.

– Felbőszítetted – bazsalygott Padma. – Vajon tényleg ilyen szemérmes lenne a kislány? Vagy mégsem vagy birtokában a tudásnak, amivel kérkedsz?

Hannah nőietlenül széles terpeszben állt, de még így is veszélyesen kilengett a túsarkain. – Olyan gyenge lennél, mint Padma? Egy alantas vérszomjas balfék? – Az Utazó rosszállóan ingatta a fejét, Hannah haja végigsöpört tépett ruhája vállán. – Minden csak blöff volt, igaz, Jean-Claude?

– Kapjátok be, mind a ketten! – horkantam fel. Becsúsztottam a kezem Jean-Claude inge alá, az ujjaim a hasfalához értek. Hideg volt.

A rohadt életbe. Dühösen kirángattam az ingét a nadrágjából, és végigsimítottam a hátát. Az ujjaimmal gyúrni kezdtem a hátizmaid, a vér az arcomba futott. Más körülmények között, egy hálószoba gyertyafényes magányában határozottan ígéretes lett volna a dolog. Most csak kurvára zavarba ejtő volt.

Jean-Claude megfogta a karom. – Óvatosan, *ma petite*, különben kihúlsz te is.

Az ujjbegyeim úgy átfagytak, mintha egy raklapnyi hógolyót gyúrtam volna kesztyű nélkül. – Van más ötleted?

Padma obszcén mozdulatot tett. Beintettem neki. – Maradj ki ebből, oké?

Hangosan felröhögött. – Zavarba jött a kisasszony! Asher állította, hogy még szűz volt, mielőtt leteperted, Jean-Claude. Nem hittem neki. Most már elhiszem.

Egészen picire összehúztam magam. Nem szólok egy bűdös szót se. Nincs az az isten. Nem tartozom a Tanácsnak részletes beszámolóval a szerelmi életemről.

Jean-Claude kezének finom mozdulatával jelezte, hogy nézzek a szemébe. – Nem kérném ezt tőled itt és most, ha nem lenne feltétlenül muszáj. Higgy nekem!

Képtelenül mélykék szemét fürkésztem. Hittem neki. Gyógyó vagyok, tudom, de ez van. – Mit csináljak?

Az ujját az ajkamhoz emelte, nagyon közel. Ha kinyitnám a szám, óhatatlanul hozzáérnék. – Hajolj közel a szívemhez. Ha csak feleolyan erős a szövetségünk, amilyennek gondolom, akkor van rövidebb út is, *ma petite*.

Sóhaj. Felhúztam az ingét. Amikor kettesben vagyunk, imádom nyalogatni kereszt alakú sebhelyet a mellén. De most nem voltunk kettesben. Mindegy. A szar is le van szarva.

Az ajkamat hűvös bőrére szorítottam, és hosszú, nedves csíkot hagytam rajta. Kapkodni kezdte a levegőt. Hogy a fenébe lélegezhet valaki, akinek nem ver szíve? Franc se tudja, de láttam már ilyet. Mármint vámpírokat, akik lélegeznek, de nincs pulzusuk. Újra

ÉGŐ ÁLDOZATOK

megnyaltam a sebhelyet, és egy csókkal fejeztem be a szíve fölött. Az ajkaim ijeszően kihültek. De ez nem a tél csípős hidege, ahogy Jean-Claude előre megmondta, a teste magába szippantotta az enyémet.

Visszaültem a sarkamra. Megnyaltam a szám szélét, aztán megdörzsöltem az arcom. – Ilyesmire gondoltál?

Felnevetett, a hangja végigszánkázott a gerincemen, akár egy jégkocka.

Aztán orvul a bugyimba csusszant.

Megborzongtam. – Ezt igennek veszem.

Hirtelen felkapott, és a combomnál fogva a magasba emelt. Meglepetten felkiáltottam. A vállára kellett támaszkodnom, hogy megtartsam az egyensúlyomat. A karjait a lábam köré fonta, és felnézett rám. A pupillája kéken izzott.

A torkomban éreztem a szívverését. Lassan a földre eresztett. – Csókolj meg, *ma petite*, csókolj olyan hosszan, ahogy jólesik. Újra melegség járja át a testem. Most már nyugodtan hozzám érhetsz.

– Nyugodtan? Na, azt azért nem!

Mikor egy arasznyira voltam a homlokától, csókolni kezdtem, és abba sem hagytam, amíg a lábam a földet nem érte. Úgy csókolt, mintha fel akarna falni. A szemfogai keményen és követelőzően feszültek az ajkamnak; most vagy abbahagyjuk, vagy csapra ver. A csókjától elállt a lélegzetem; zsibbasztó volt, de korántsem hideg.

Figyeltem az arcát. Megrészegedett a testem melegétől. Kellett neki a meleg zuhany, és nem csak a szó fizikai értelmében. Jean-Claude-nál senki sem ért jobban ahhoz, hogy kell a szükségből élvezetet faragni.

– Most, hogy visszanyerted az erődet – szólalt meg az Utazó –, már nem szorulsz az én segítségemre. Padmával anélkül is elbántál. Gondolom, újra meg tudnád tenni, ha a szükség úgy hozná.

– Jean-Claude rajtad is túltett – jegyezte meg Padma szárazon.

Hannah arca kifejezéstelen maradt. – Ó, igen. Nem is vártam mást a mestertől, aki elpusztította a Földrengetőt. – Hannah ismét

Padmához fordult. – Mert tette, amire te nem vagy képes. A halandó szolgájától visszanyerte a teste melegét anélkül, hogy ivott volna a véréből. Erre csak a legnagyobbak képesek.

– Elég! – csattant fel Padma. Úgy látszik, ha valaki vámpírkörökben megosztja a vért halandó szolgájával, az égő. – Mindjárt itt a hajnal. Most, hogy megint erődnél vagy, Jean-Claude, keresd meg az embereidet. Lásd, ki az aki nem válaszol a hívásodra.

– Nos, én most magadra hagylak, Jean-Claude. Odalenn várni foglak. – Hannah teste elernyedtt. Willie elkapta, és gyöngéden a földre fektette.

– Gyerünk, Jean-Claude! Keresd meg az embereidet – morogta Padma.

Talpra álltunk. A kék láng eltűnt Jean-Claude pupillája mögött, a szeme színe ismét a régi lett. Keresztülnézett rajtam, keresztülnézett Padmán. Nem hiszem, hogy bármit is érzékelt volna a körülötte lévő dolgokból. Az ereje alig érezhetően megremegtette a bőrömet. Ha épp nem fogom a kezét, semmit se éreztem volna belőle. Csak egy gyenge rezdülés volt, nem több.

Megrebbent a szempillája. Padmára pillantott. – Damian.

Damian egyike Jean-Claude testőreinek. Jóval ötszáz fölött jár, akárcsak Liv, de belőle sem lesz mester soha.

Damian esetében a több mint ötszáz egész pontosan ezer évet jelent. Ijesztően sok idő alatt ijesztően kevés erőt gyűjtött. Szó se róla, Damian ütős figura; egy ötszáz éveshez képest erős, egy ezeréveshez képest viszont csecsemőnek számít. Veszélyes, ragadozó csecsemőnek. Damian rég elérte a maxot. Ha megéli a napot, amikor a Nap vörös óriássá dagad, és lenyeli a Földet, akkor se lesz nagyobb a hatalma, mint ma napszálltakor. Rendszerint csak ránézek egy vámpírra, és pontosan be tudom lőni, hány éves. Damian jól megszívartott. Majdnem a felével alábecsültem a korát, mert az ereje alapján ítélt meg. Mostanában kezdek csak rájönni, hogy a hatalom nem az egyetlen értékelési szempont.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Jean-Claude alkut kötött Damian szabadságáért a régi mesterével. Maga mellé vette, és a jobbkezévé tette.

– Mit műveltél Damiannel? – kérdezte Jean-Claude.

– Semmit. Miért, mi történt vele? – Padma megfogta Vivian kezét.

– Ez persze olyan kérdés, amit egyedül a mestere tud megválaszolni.

– Elindult az ajtó felé, kézen fogva vezetve a nőt. Vivian még egyszer visszanézett rám tágra nyílt, rettegő tekintettel, aztán mindketten eltűntek szem elől. A szénfekete leopárd még mindig ott lapított mellettünk, és engem figyelt.

Ösztönösen jöttek a számra a szavak. – Hogy voltál képes őket ennek a szörnyetegnek a kezére játszani?

A leopárd rám vicsorgott, a farka megrándult.

– Lassúk be, Elizabeth, nincs elég vér a pucádban. Gabriel nem csinált titkot belőle, mennyire megvet.

Elhaló, nehéz hörgés hagyta el a leopárd torkát. Padma hangja úgy hasított a csendbe, mint kés a vajba. – Elizabeth, lábhoz!

A nagymacska megeresztett egy utolsó undok vicsort, aztán lustán elügetett.

– Gabriel mondta neked, *ma petite*, hogy gyengének tartja Elizabethet?

Megráztam a fejem. – Nem hozta volna őket ide, ha volna gerinc abban a szőrös hátában. Padma szólította, és ő jött, mint a pulikutya. Legalább egyedül jött volna!

– Talán mindent megtett, ami tőle telt.

– Akkor az a minden szart se ér.

Jean-Claude óvatos, kiismerhetetlen arcába néztem. Minden porcikájában mozdulatlan volt, rémületesen nyugodt. A kezemet becsúsztattam az inge alá. A szíve megnyugtatóan dobogott.

– Gondolod, hogy Damian meghalt? – kérdeztem.

– Biztos vagyok benne. Hogy véglegesen vagy csak átmenetileg, azt még nem tudom.

– A hulla az hulla – vontam meg a vállam.

LAURELL K. HAMILTON

Felkacagott, és magához ölelt. – Ó, *ma petite*, te tudod a legjobban, hogy ez mennyire nem így van. Na, váltsunk témát!

– Azt mondtad, ma nem fognak minket kinyírni.

– Mert azt hittem.

Remek. Valahányszor kezdem hinni, hogy értem a szabályokat, minden a feje tetejére áll. Miért van az, hogy ezek az átkozott szabályok mindig csak bonyolultabbak lesznek?

17

Willie és Hannah kéz a kézben odaléptek hozzánk. – Ezer hála és köszönet mind a kettőtöknek.

Mély vágások szabdalták Willie arcát. Valószínűleg a Cirkusz védelméért vívott közelharcban szerezte őket. Már gyógyultak, de így is borzalmasan nézett ki. Most aztán két lábon járó hulla volt a javából. – Úgy nézel ki, mint a mosott szar – jegyeztem meg.

Elvigyorodott, és kivillantak a szemfogai. Alig három éve halt meg. Pár évszázad, és tépőfogvillantás nélkül is tud majd vigyorogni.

– Ebsont beforr! – Jean-Claude-ra pillantott. – Próbáltam megállítani őket. Mindannyian megtettük, ami tőlünk telt.

Jean-Claude időközben visszatúrte az ingét a nadrágjába, és nagy gonddal eligazgatta a fodros mellrészt. Végül Willie vállára tette a kezét. – Szembeszálltatok a Tanáccsal, Willie. Nem számít, győztetek-e vagy veszítettetek. Álltatók a sarat.

– Kösz, mester!

Jean-Claude rühellte, ha mesternek szólítják, de ma éjjel, asszem, lehetett egy kis formalitás a levegőben, mert szó nélkül hagyta a dolgot.

– Kövess, *ma petite*! Keressük meg Damiant. – A csuklóját felém nyújtotta. Amikor látta, hogy lövésem sincs, mit akar, az ujjamat a pulzusára illesztette. – Úgy fogd a kezem, mintha a szívverésemet akarnád kitapintani.

– Mi a túrónak?

– Ez a tisztelet jele. Azt mutatja, hogy többre tartalak, mint egyszerű szolgát Vagy ágyastársat. Hogy egyenrangúnak tekintelek.

– Szuper. És mit fog ehhez szólni a Tanács?

– Ahelyett, hogy csak velem tárgyalnának, kénytelenek lesznek mind a kettőnkkel egyezkedni. Ez némileg komplikálja majd a dolgukat, és egyúttal nagyobb mozgásteret biztosít a mi számunkra.

Praktikus.

A kezemre pillantottam. Az ujjaim alatt éreztem Jean-Claude pulzusának egyenletes, nyugodt lüktetését. – Figyelemelterelő hadművelet?

Bólintott, és alig észrevehetően meghajolt. – Ahogy mondd, *ma petite*. Ahogy mondd.

Jean-Claude oldalán kiléptem a folyosóra. A jobb kezemet a zsebembe mélyesztettem, és megmarkoltam a Browningot; naná, hogy nem hagytam ott a földön. Amikor elejétől a végéig beláthattuk a folyosót, Jean-Claude pulzusa szaporábban kezdett dobolni.

Damian mozdulatlanul feküdt az oldalán, spagettiként feltekerve egy széles pengéjű kardra. A vér vastagon átitatta mellénye sűrű szövésű, sötét anyagát, végigcsurgott meztelen karján. A penge a mellkasán ment be, és a hátán jött ki. Szó szerint felnyársalták. Persze nem lehettem ezer százalékgig biztos benne, de úgy láttam, a kard a szívét döfte át.

Egy vámpír szobrozott mellette. Még sohasem láttam a fickót azelőtt. Batár nagy kétkézes pалlost tartott a kezében, a hegyét lazán a földre támasztotta, mintha sétapálca lett volna. Ezt a kardot láttam már. Ez volt Damian kabalája, ami nélkül sosem feküdt a koporsójába.

Az ismeretlen vámpír vállban és nyakban széles, langaléta figura volt: egy-kilencven, talán még annál is több. Retró szabású frizurája úgy festett, mintha egy tál apró aranyfürtöt öntöttek volna a fejére, szabadon hagyva elálló füleit. Fehér zubbonyt viselt és bő, fehér pantallót; a muzeológusok szívét megdobogtató fehér-a-fehéren szerelés lámpásként világított a folyosón. Úgy állt, mint aki karót nyelt, de a tekintete éberén villant, akár az őrt álló katonáé.

– Warrick, barátom – indult felé Jean-Claude. – Pedig mennyire reméltem, hogy sikerült kiszabadulnod Yvette angyali karmai közül.

A lovag tekintete a kezemre villant, amit Jean-Claude csuklóján tartottam. Meghajtotta magát, fél térdre ereszkedett, és Damian kardját a kezére fektetve felénk nyújtotta. – Az embered nemes küzdelemben esett el. Régóta nem találkoztam hozzá fogható vitéz

ÉGŐ ÁLDOZATOK

ellenféllel. Fájdalom, de a párbaj hevében megfeledkeztem magamról, és megöltem őt. Hitemre, sohasem küldtem volna halált ily nemes harcosra. Végső halála mélységesen lesújt.

Jean-Claude nem nyúlt a kardért. – Fölösleges mentegetőznöd, Warrick. Azért jöttem, hogy megmentsem Damiant, és nem azért, hogy meggyászoljam.

Warrick ránk emelte fakókék szemét. – De hisz’ a penge átjárta a szívet, ha te tetted volna vámpírrá, lenne még esélye. De nem te voltál a mester, aki meghívta őt a második életre.

– Én vagyok a Város Ura. Damian véresküti tett nekem.

Warrick a földre fektette a kardot, Damian mozdulatlan teste mellé. – Tehát a véred szól majd hozzá. A nagy Isten tán meghallgatja könyörgésem, és ennyi is elegendő lesz.

Agyam elszáll. Sohasem hallottam, hogy egy vámpír Istent emlegette volna. A vámpírok – tök nyilvánvaló okokból kifolyólag – nem sűrűn bratyznak a Megváltóval. Mert hát, tegyük fel a kérdést, ki válaszolna az imáikra? Na persze ott van az Örök Élet Egyháza, de ők totál profanizálódott felekezet, afféle vámpír-New-Wave. Asszem, a prédikátoraik nem sok szót vesztegetnek Istenre.

Damian sörénye parázsvörös volt, ami meglepő kontrasztban állt bőre alabástrom fehérségével. Emlékeim szerint a szeme olyan zöld volt, hogy bármelyik macska keresztbe pisilne utána. Akárhogy is, most csukva volt, és ha rosszul alakulnak a dolgok, akkor így is marad.

Jean-Claude Damian mellé térdelt. A kezét élettelen mellkasára tette, közvetlenül a kard mellé. – Ha a szíve nem dobban, és a szemei nem nyílnak, ahogy kihúzom a pengét, akkor végleg le kell mondanunk róla. Egyetlen lehetőségünk van, nem több. Ha nem érünk a kardhoz, akár el is rejthetnénk a testét valahová, és még ezer év múlva is lenne remény. De ha itt és most próbát teszünk vele, akár örökre elveszíthetjük.

Na ja, ezért hagyom benne a karót a hulla szívében, akármilyen halottnak látszik is. Első számú alapszabály. Melléjük térdeltem. – Van erre valamiféle rituálé?

Megrázta a fejét. – Meg fogom idézni a véresküt, amit előttem tett. Ezzel majd megszólítom az erejét, de attól tartok, Warricknak igaza van. Damiant nem én tettem vámpírrá. Nem én vagyok a valódi mestere.

– Még jó. Minimum hatszáz évvel öregebb nálad. – A mozdulatlanul heverő vámpírt néztem. Elegáns szabású zakónadrágot viselt, ami remekül illett a Mellényhez. A konzervatív ing nélkül, ami passzolt volna a ruháihoz, az egész cucc furán erotikusnak hatott rajta. Valahol a fejemben hirtelen megéreztem Damian jelenlétét. Az ereje, az évszázadok dübörgése és mágneses vonzása ott volt a testében. Nem volt halott, legalábbis nem egészen. Még mindig éreztem az auráját. Vagy mit.

– Meg mindig érzem Damiant – mondtam ki hangosan.

– Hogy érted ezt, *ma petite*?

Tenyérzsibbasztóan erős kényszert éreztem, hogy megérintsem a hűlő testet. Hogy végigfuttassam a kezem meztelen karján. Nem vagyok nekrofil, bár ez nálam a foglalkozási ártalom kategóriájába tartozna. Mi a bánat van velem?

– Érzem őt. Az energiáját. Mintha friss hulla lenne, akinek a lelke még nem hagyta el a testét. Még mindig... sértetlen az egység.

Warrick kíváncsian pillantott rám. – Ezt hogy állíthatod ilyen bizonyossággal?

Kinyújtottam a karom Damian felé, aztán visszarántottam, a kezem öklöbe szorult. Az ujjaim viszkettek a vágytól, hogy megérintsem. Fizikai vágy volt, de nem erotikus bizsergés, sokkal inkább olyan, mint amikor az ember képtelenül gyönyörű szobrot lát. Körbe akartam tapogatni a testét, hogy érezzem az apályt és dagályt, hogy...

– Mi a baj, *ma petite*?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Az ujjaim hegyét óvatosan Damian karjához érintettem, mintha attól félnék, hogy megéget. A tenyerem önállósította magát, és a hideg bőrre siklott. Az erő, amely eltöltötte Damian testét, átfolyt hűlő bőrén, felkészott a kezemre, végighullámozott a karomon. Libabőrös lett tőle az egész testem.

Elakadt a lélegzetem.

– Mit csinálsz, *ma petite*? – Jean-Claude a karját dörzsölgette, mintha ő is érezte volna.

Warrick félve, bizonytalanul nyújtotta felém a kezét, mintha tűz elé tartaná. Hirtelen visszarántotta, és a háta mögé rejtette. – Tehát igaz. Valóban nekromanta vagy.

– Ne áruld el senkinek – mormoltam az orrom alá. Jean-Claude-hoz fordultam. – A lényeg, hogy amikor kirántod a kardot, ne engedjük a megnyíló seben keresztül eltávozni az erőt. Hogy odabenn tartsuk a testében... jobb kifejezés híján a... halhatatlan lelket. Igazam van?

Jean-Claude úgy nézett rám, mint aki most lát először. Még mindig tudok meglepetést okozni neki. Halleluja!

– Fogalmam sincs, *ma petite*. Nem vagyok boszorkánymester, sem a mágikus metafizika tudósa. Én mindössze megidézem az esküt, elmondom a rituálé szavait, azután reménykedem, hogy túléli.

– Néha, amikor zombit idézek, másodszorra már sokkal könnyebb megidézni őket. – Megfogtam Damian petyhüdt kezét, de ennyi nem volt elég. Saját mágikus erőmnek és a vámpírban lüktető energiának közvetlenebb kapcsolatra lett volna szüksége, mint amit két kéz egymáshoz érintése jelent.

– Damian nem zombi, *ma petite*!

– Warricknak igaza van. Te nem idézted meg Damiant a sírból. Én viszont igen. – Egyszer pusztá véletlenségből meghalottkeltettem Jean-Claude három vámpírját. Akkor történt, amikor Jean-Claude, Richard és én először hívtuk életre a triumvirátust. Az energia olyan elsőprő, ellenállhatatlan hullámban áradt szét, hogy a környéken minden holttest kikelt a sírjából. De még így is túl sok erő áramlott

szabadon. A vámpírokba küldtem, és ők felkeltek a koporsójukból. A nekromanták állítólag képesek a holtak minden fajtáját magukhoz hívni a szavukkal. Állítólag. Ha jól sejtem, én vagyok az egyetlen élő nekromanta, akinek sikerült ez a huszonnegy karátos trükk.

– Mire gondolsz, *ma petite*?

Négykézlábra ereszkedtem, és körüljártam Damiant. A vér undok, hideg mázként tapadt a harisnyámra. Vakon végigtapogattam a karját, egyetlen pillanatra sem szakítva meg a fizikai kontaktust a testével és az erővel, ami benne gomolygott. Ugyanez az erő egyszer már kiütött engem. K.O. volt a javából, brrr! Mintha megsebeztük volna egymást; az élmény láthatatlan köldökzsinórként kapcsolt össze minket.

– Te érzed Damiant, és érzel engem is. Szerintem én is kapcsolódom valahogy Damianhez. Lövésem sincs, működőképes kontaktnak számít-e vagy sem, de a semminél több. Használd fel, oké?

– Úgy érted, támaszkodjam mindkettőnk erejére, amikor szólítom?

– Pontosan. – Óvatosan az ölembe húztam Damian fejét, hogy a kard még véletlenül se mozduljon meg. Amikor Jean-Claude megértette, mit akarok, segített nekem. A karomba vettem Damiant, a vállát az ölembe húztam. A kezemet a mellkasára csúsztattam. A szívét kerestem, és a meztelen pengét találtam. Mérnöki precizitással szelte ketté a szívét. Ha nem lenne ötszáz fölött, most halott lenne, mint annak a rendje, és akkor se én, se Jean-Claude nem segíthetnénk többé rajta. A vámpíroknál az ötszáz az a kor, amikor a hatalmuk ugrásszerűen megnő. Damian ezer is elmúlt, és ez most a javára szólt. Tisztán éreztem őt az egész testemben, a fejemben, a gondolataim közötti csöndben.

A növekvő mágikus erő függönyén át ébredtem rá, hogy hátat fordítottam a folyosónak. Nehezemre esett gondolkodni, valahogy mégis kiböktem a kérdést: – Ugye, fegyverszünet van, amíg itt szöszmötölünk?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Úgy érted, megtámadnak-e minket a rituálé alatt?

– Úgy.

– Majd én öröködöm – jelentette be Warrick kő komolyan. Elvette Damian kardját, és posztoló obsitos pózba vágta magát.

– És ez nem okoz benned feldolgozhatatlan lelki törést? – érdeklődtem.

– Ha nemes ellenfelem nem kel életre, komoly büntetésre számíthatok, amiért megöltem. Nem csak a saját elhamarkodott tettem fölötti őszinte bánat sarkall, hogy a segítségetekre legyek. Rettegek, mit tesz majd velem az úrnóm.

Jean-Claude Damianre pillantott. – Padma legszívesebben megölt volna mindkettőnket a hatalomért, amit a triumvirátus adott a kezünkbe. Most, hogy tudja, zombiként megidézted Damiant, még jobban fog rettegni tőled.

– Szerinted Warrick barátunk köpni fog?

Jean-Claude szelíden elmosolyodott. – Nincs szükség Warrick barátunk közreműködésére. Igazam van, Utazó?

Egy testetlen hang szólalt meg valahol a fejünk felett. – Tökéletesen.

Felbámultam a nagy bűdös semmibe. – Kagylózni is szoktál?

Willie megbotlott, Hannah rémülten elhátrált mellőle. –

Elképzelni sem tudod, Anita, mi mindent szoktam még. – Willie felénk fordult, az ősi intelligencia ismét felizzott a tekintetében. – Nos, miért is tartottad vissza ezt az apró információt, Jean-Claude?

– Komoly veszélyforrásként értékeltetek minket e nélkül az apróság nélkül is, nem igaz? Vagy talán felrovod nekem, hogy elhallgattam előletek?

Apró mosoly futott át az Utazó ajkán, ami egyszerre volt kedélyes és leereszkedő. – Azt hiszem, nem.

Jean-Claude fél kézzel megragadta a kard markolatát, a másikkal Damian mellkasára támaszkodott. Az ujjai az enyémet súrolták. – Vedd el a kezed, *ma petite*! Ez a penge borotvaéles.

Megráztam a fejem. – Az én melóm, hogy verjen a szíve. Nem tudom megcsinálni, ha közben nem érek hozzá.

Jean-Claude oldalra billentette a fejét. – A varázslat magával ragad, és könnyen megfeledkezhetsz magadról. Legalább használd a bal kezed!

Baromira igaza volt. A varázslat – jobb kifejezés híján – egyre sűrűsödött. Véraldozat nélkül még sosem éreztem a saját hatalmammat ilyen erősnek. Persze akadt itt vér dögivel, de egyetlen cseppjét se én ontottam ki. Éreztem Damian szívét a mellkasában. Mintha egyszerűen benyúlhatnék a testébe, és megsimogathatnám. Nem láttam, de minden idegszállammal érzékelttem. Talán még ez sem egészen jó kifejezés. Erre nincsenek szavaim.

Elhúztam a jobb kezem, és a balt csúsztattam Damian mozdulatlan szíve fölé.

– Készen állsz, *ma petite*?

Bólintottam.

Jean-Claude kiegyenesedett. – Én, a Város Ura szólítalak téged, Damian! A véretem ittad, a húsomat érintetted. Az enyém vagy. Önként léptél a szolgálatomba. Most jöjj hozzám, Damian! A mestered szólít téged. – Az ujjai megszorultak a markolaton. Éreztem, ahogy Damian a kicsontozott hal puhaságával megmoccan, ahogy a halott testek szoktak.

Éreztem a szívét. Hideg volt, halott. – Én vagyok a szíved ura, Damian – folytatta Jean-Claude. – Akarom, hogy dobogjon!

– Akarjuk, hogy dobogjon! – visszhangoztam. A hangom távolról jött, mintha valaki más hangja lett volna. Az erő a pórusaimon át kiáramlott belőlem, és Damian testén át Jean-Claude-ban összpontosult. Éreztem, ahogy a túlvilági energia a hangrobbanás erejével terjed, és tudtam, hogy jó kilométeres körzetben minden holttest érzi a hívást.

– Most! – suttoztam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Jean-Claude még egyszer, utoljára a szemembe nézett, aztán minden figyelmével Damian felé fordult. Egyetlen rántással kihúzta a pengét.

Damian ereje megpróbált kislisszolni a seben keresztül, a távozó penge nyomában. Éreztem, ahogy nekiiramodik. Szólítottam, visszaparancsoltam a halott húsba. Hiába. Megmozdítottam a kezem a szíve fölött. A kicsusszanó kard hegye elvágta a kezemet. Vér, friss és meleg emberi vér ömlött a sebre. Az erő Damianben elbizonytalanodott. Maradt, hogy megízlelje a véretem. Ennyi elég volt. Többé nem simogattam a szívét. Hanem hirtelen összeprézeltem.

Belepumpáltam a mozdulatba a mágiát, ami szinte tapintható valóságként ölelt körül minket.

A szíve akkorát dobant, hogy még a csontjaimban is éreztem. A gerince ívbe feszült. Kiemelkedett az ölemből, a fejét jobbra-balra dobálta. A szája néma sikolyra nyílt. A szemei felpattantak. Aztán ernyedten visszazuhan az ölembé.

A szeme tágra nyílt; rémült tekintettel bámult rám. Megragadta a karom, beszélni próbált, de nem tudott a torkában robajló vér miatt. Éreztem a testében keringő energiát, éreztem a szíve kapkodó dobbanását. Jean-Claude felé nyújtotta a kezét, megragadta a zekéje ujját. – Mit tettetek velem? – suttogta.

– Megmentettünk, *mon ami!* Megmentettünk.

Damian hirtelen összezsugorlott. A teste elernyedett. Keztem elveszteni a pulzusát. Lassan távolodott tőlem, és én hagytam. Biztos voltam benne, hogy meg tudnám tartani a rohanó energia ízét. Egyetlen érintéssel felgyorsíthatnám vagy lelassíthatnám.

Csak akarnom kellett volna.

Beletúrtam dús, vörös hajába. Megismertem a kísértést, és az érzést csak egészen halványan színezte az erotika. Ránéztem még mindig vérző kezemre. Nem nagy cucc: két-három öltés, és rendben lesz. Fájt, de nem eléggé. Vérző kezemmel belemarkoltam erős szálú, rőt sörényébe. Hajszájai beleakadtak a nyílt sebbe. A fájdalom

LAURELL K. HAMILTON

hirtelen élesebb lett, metsző, hányingerkeltő. Épp elég ahhoz, hogy magamhoz térjek.

Damian felnézett rám, és félelem sütött a szeméből.

Tőlem félt.

18

– Elismerésem! Wagner-operába illő nagyjelenet volt. – Valaki tapsolni kezdett. Csak a fejemet fordítottam a hang irányába, Damian még mindig az ölemben feküdt. Yvette vonult felénk a folyosón. Időközben elhagyta valahol a nercstóláját. A fehér ruha nagyon egyszerű volt, nagyon elegáns, nagyon Chanel. Ami a jelenet többi részét illeti, az vegytiszta Sade márkí volt.

Jason lépkedett előtte. Róla azt kell tudni, hogy vérfarkas és ötcsillagos vámpírlakáj, afféle önkéntes vérdessszert az élőhalottak asztalán. Valami hajmeresztően avantgárd cucc volt rajta, félúton a legfrissebb szado-mazo bőrmódi és a rojtos cowboyszerkó között. A combközépig dekoltált náciból kivillant meztelen bőre, az ágyékát valami bőrszíjfésleség fedte. Nyakán szögekkel kiveret kutyanyakörvet viselt. És pórázott. A póráz végét Yvette tartotta a kezében. Jason arcát, nyakát és mindkét karját friss zúzódások borították. Vágások futottak végig a mellkasán és a hasfalán. Karomnyomok. A kezeit olyan szorosan kötötték gúzsba a háta mögött, hogy még nézni is fájt.

Yvette háromugrásnyi távolságban tőlünk megállt, és pózba vágta magát. Előrelökte Jasont, a fiú tompa nyögéssel térdre esett. Yvette olyan szorosra húzta a póráz, hogy foglya tehetetlenül csüngött rajta.

Végigsimított a fiú szalmaszöke haján, és igazgatni kezdte a frizuráját, mintha épp családi csoportképet akarnának csináltatni. – Ezt itt ajándékba kaptam, hogy ne unatkozzam, amíg itt vagyunk. Hogy tetszik a csomagolás?

– Fel tudsz ülni? – kérdeztem Damiant.

– Azt hiszem. – Legurult az ölemből, és óvatosan a sarkára huppant, mintha testében még nem működne minden egészen simán és olajozottan.

Talpra vergődtem. – Hogy vagy, Jason?

– Remekül.

Yvette rántott egyet a pórázon, és belé fojtotta a szót. A nyakörv belsején tuskék voltak. Szöges kutyanyakörv. Szuper.

– Ő a farkasom, Yvette. A védelmem alatt áll. És én nem emlékszem, hogy neked adtam volna – mondta Jean-Claude.

– Már az enyém – vont vállat Yvette. – De még nem bántottam. A sebei nem tölem valók. Foggal-körömmel küzdött, hogy megvédje ezt a kuplerájt. Hogy megvédjen téged. Kérdezd meg tőle magad. – Elengedte a nyakörvet, és meglazította a pórázt.

Jason ziháló lélegzetet vett.

– Bántott téged? – kérdezte Jean-Claude.

– Nem.

– Micsoda hatalmas önfegyelemről tettél tanúbizonyságot, Yvette! – fordult Jean-Claude a másik vámpír felé. – Vagy talán megváltozott az ízlésed, mióta legutoljára ölelkeztünk?

Yvette mély orrhangon felkacagott. – Ó, épp ellenkezőleg. Hogy bizonyítsam, a szemed láttára kínozom meg a farkaskölyköt. Semmit sem tehetsz ellene. Egyikőtök sem. Egyet fogok megkínozni, de többen szenvednek majd. Hát nem csodálatos? – Bájosán elmosolyodott. Sokkal jobban nézett ki, mint az étteremben. Már nem volt olyan viaszfehér.

– Kinek a vérét szívtad? – kérdeztem rosszat sejtve.

A szeme rám villant. – Hamarosan megtudod. – A figyelmét Warrickra fordította. A hős lovag nem hajbókolt, de hirtelen sokkal kisebbnek látszott, és mintha a fehér ragyogás máz is megkopott volna rajta. – Warrick, csalódást okoztál nekem.

Warrick a fal mellett állt, Damian kardját még mindig a kezében szorongatta. – Nem állt szándékomban megölni a harcost, úrnőm.

– Ó, nem erre gondoltam. Őt álltál az ellenségeim fölött, amíg megidézték.

– Azt mondtad, megbüntetsz, ha meghal.

– Valóban ezt mondtam. De ugye, nem használtad volna a kardodat ellenem?

A lovag nyögve térdre hullt. – Ó, dehogy, úrnőm!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Hogy voltál képes örködni nekik?

Warrick totális agóniában ingatta busa fejét. – Én azt hittem...

– Rosszul hitted. – A lábához rántotta Jasont, az arcát a combjához húzta. – Figyeld, Jason, figyeld, és lásd, hogy bánok el az engedetlen kisfiúkkal!

Warrick felpattant, hátát a falnak szorította. Remegő kezéből a kard csörömpölve hullt a kőpadlóra. – Kérlek, úrnőm! Ne tedd, kérlek!

Yvette mély lélegzetet vett, hátravetette a fejét, behunyta a szemét, és szórakozottan Jason arcát simogatta.

– Mire készül? – suttogtam.

– Majd meglátod – felelte Jean-Claude szűkszavúan.

Warrick alig egy lépésnyi távolságban állt tőlünk. Akármilyen történi is vele, páholyból nézhetjük. És gondolom, ez itt a dolog lényege.

Warrick mereven a szemközti falra meredt. Átnézett rajtunk, mintha ott se lettünk volna. Tejfehér hártya terjedt szét fakókék szemén, a tekintete elfelhősödött, aztán teljesen vak lett. Ha nem karnyújtásnyira állt volna tőlünk, talán észre se vesszük.

A szemgolyói hirtelen beomlottak, rothadt kocsonyadarabokká morzsolódtak. Az arcán semmi sem látszott; markáns, hősies vonásai még mindig olyanok voltak, akár egy középkori rézmetszet Sárkányölő Szent Györgyről, de a szeme helyén üres lyukak tátongtak. Sűrű, zöldes váladék folyt végig az arcán. A vak sárkányölő könnye.

– Ezt ő csinálja vele? – kérdeztem iszonyodva.

– Igen. – Jean-Claude hangja halk volt, akár egy sóhaj.

Alig hallható nyögés tört elő Warrick torka mélyéről. Fekete folyadék bugyogott elő az ajkai közül. Sikítani próbált, de csak mély, fuldokló gurgulázásra futotta. Térdre rogyott. A váladékos massa patakokban ömlött a szájából, a szeméből, a füleiből. Tócsába folyt előtte, és sűrűbb volt, mint a vér. Bűzlenie kellett volna, de ahogy a vámpíroknál gyakran előfordul, semmiféle szagot nem lehetett érezni. Warrick saját rothadó belső szerveit okádta a padlóra.

Hátrálni kezdtünk az egyre szélesedő tócsa előtt. Láthatólag senki sem szeretett volna belelépni. Valószínűleg a világon semmi bajunk se lett volna, de még a vámpírok is visszavonulót fűjtak.

Warrick tehetetlenül az oldalára dőlt. Angyalfehér ruhája fekete lett a mocsktól. De a trutymó alatt Warrick még mindig ép volt. Ép és sértetlen. A keze vakon felénk tapogatózott. Gyámoltalan mozdulat volt. Olyan gesztus, ami mindennél ékesszólóbban fejezte ki a fájdalmát. És hogy még mindig ott van valahol belül. Még mindig érez. Még mindig tud magáról.

– Édes Jézus – mormogtam.

– Látnotok kéne, mire vagyok képes a saját testemmel! – Yvette hangjára mindenki felé fordult. Mozdulatlanul állt, Jasont a lábához szorította. Szikrázó fehérség volt tetőtől talpig – kivéve a kezét. Könyöktől lefelé zöld rothadás terjedt szemmel követhető gyorsasággal a kézfeje felé.

Jason is észrevette. Kiabálni kezdett, de Yvette szorosra rántotta a nyakörvet, hogy ne tudjon megszólalni. Az arcát simogatta foszladozó kezével, ami vastag, sötét, és riasztóan valódinak látszó maszatot hagyott maga után. Jason őrjöngött. Kitépte magát Yvette kezéből. A vámpír meghúzta a nyakörvet, a fiú arca rózsaszín lett, aztán vörös. Teljes erejéből küzdött, hogy távol tartsa magát tőle. Úgy csapkodott, mint hal a horgon. Arca szederjessé vált, de nem ért a rothadó kézhez. Végül összeesett, mint egy rongycsomó. Sikerkül eszméletlenülre fojtogatnia magát. – Máskor is ízlelted már a rothadó hús gyönyörét, nem igaz, Jason? Annyira retteg szegény! Ezért is adta nekem Padma. – Yvette elindult a mozdulatlanul fekvő fiú felé. – Kétlem, hogy ép elmével átvészelné egyetlen éjszakát is. Hát nem csodálatos?

– Vége a műsornak – jelentettem be. Előkaptam a Browningot a zsebemből. – Ha rám hallgatsz, egy ujjal sem nyúlsz hozzá!

– Foglyok vagytok, Anita. Még mindig nem érted? – kérdezte negédes mosollyal.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– A golyónak magyarázd – mondtam, és kibiztosítottam a Browningot.

Jean-Claude megérintette a karom. – Tedd el a fegyvert, *ma petite!*

– Nem engedem, hogy bántsa Jasont!

– Nem fogja bántani. – Keményen Yvette szemébe nézett. – Jason az enyém. Nem fogok rajta osztozni veled. A vendégszeretet törvénye ellen való súlyos véttség lenne maradandó kárt okoznotok bármiben, ami az enyém. Ha összezúzod az elméjét, azzal megszegend a törvényt.

– Padma szerint nem – búgta Yvette.

– De te nem vagy Padma. – Jean-Claude megindult feléjük. Az ereje úgy árasztotta el a folyosót, mint a jeges dagály.

– A játékszerem voltál majd egy teljes évszázadon át, Jean-Claude. Oktalanság lenne kiállnod ellenem.

Mintha villám cikázott volna át a folyosón, Yvette lesújtott Jean-Claude-ra. Mintha ködbe csapott volna: a mágia nyomtalanul elenyészett. Jean-Claude nem védte ki. Egyszerűen magába szippantotta.

Odalépett mellé, és kilökte a pórázta a kezéből. Yvette megérintette rothadó kezével, és valami vérnél sokkal rosszabbat kent szét az arcán.

Jean-Claude felnevetett. A nevetése keserű volt, vigyázzba állt tőle a hátamon az összes szőrszál. – Láttam a legocsmányabb arcodat, Yvette. Semmi újat nem tudsz mutatni nekem.

Yvette karja ernyedten lehanyatlott. – További meglepetésekre is számíthattok. Padma és az Utazó már türelmetlenül várnak. – Ezek szerint nem tudja, hogy az Utazó köztünk van. Viszont a Willie testébe bújt Utazó sem sietett felfedni magát. Érdekes.

Yvette a magasba emelte a kezét, a bőre megint sértetlen volt. – A csatának vége, Jean-Claude. Csak még nem tudsz róla.

Jean-Claude karja olyan gyorsan lendült előre, hogy csak egy elmosódott sáv látszott belőle. Yvette végigcsúszott a padlón egészen

a folyosó végéig, és egy nem kifejezetten elegáns csomóban végezte a fal mellett.

– Talán valóban vége a csatának, Yvette. De nem te győztél.

19

Jean-Claude kioldozta Jason köteleit, és lecsatolta a nyakörvét. A fiú úgy kushadt a földön, mint valami reszkető, nyöszörgő gombóc. Alig hallható vinnyogása a legprimitívebb és legszívszorítóbb hang volt, amit valaha hallottam.

Yvette szó nélkül összevakarta magát, és túsarkain billegve faképnél hagyott minket. Warrick rendbe jött, már amennyiben ez megfelelő szó az ilyesmire. Felült, és bár még mindig saját belsőszerv-maradványai borították, a szeme ismét ép volt. Úgy látszott, kutya baja.

A Willie testébe bújt Utazó Jean-Claude mellé lépett. – Nem először lepsz meg ma éjjel.

– Nem az a célom, hogy meglepjelek. Ezek az én embereim. Az én városom. És én megvédem, ami az enyém. – Két zsebkendőt varázsolt elő, az egyiket felém nyújtotta. – A kezedre, *ma petite*. – A másikkal elkezdte dörzsölni a trutymót Jason arcáról.

A kezemre néztem. Vér csordogált a bal csuklómon. Egész megfélemedeztem a sebről, amíg a műsort figyeltem. A lelki terror néha rosszabb a fizikai fájdalomnál. Elvettem Jean-Claude-tól a kék selyemkendőt. – Kösz. – Hevenyészett kötést rittyentettem belőle, de fél kézzel nem tudtam megkötni.

Az Utazó odalépett hozzám. Ösztönösen hátrahököltem.

– Segítő szándékkal közeledem.

– Kösz, egyedül is boldogulok.

Elmosolyodott. Bármilyen tükröződött is a szemében, azok nem Willie gondolatai voltak. – Látom, dühít, hogy ezt a testet használom.

– Willie a barátom.

– A barátod? Ez a vámpír egy nagy nulla. Egy jelentéktelen féreg.

– Nem érdekel, mennyire jelentéktelen. A barátom és kész.

– Régóta nem fordult elő, hogy valaki a barátságára hivatkozva kért volna tőlem kegyelmet.

Jean-Claude közbeszólt. – Ilyesmi meg sem fordult a fejünkben.

– Senki se lenne olyan naiv – mosolygott az Utazó.

– Valóban nem – bólintott Jean-Claude. – Mondd meg őszintén, mikor fordult elő utoljára, hogy valakinek volt elég bátorsága naiv ötlettel előhozakodni a Tanács színe előtt? Elétek járulnak, hogy ortalomért, bosszúért, hatalomért könyörögjenek. De senkinek sem jutna eszébe barátságot, hűséget, lojalitást emlegetni előttetek.

Willie feje oldalra billent, az Utazó szemmel láthatólag gondolkodóba esett. – A szolgád a barátságát ajánlja fel nekem, vagy a barátságomat keresi?

Már épp nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de Jean-Claude megelőzött. – Vajon létezik igaz barátság kölcsönösség nélkül?

Éppen meg akartam jegyezni, hogy előbb lennék egy kiéhezett nilusi krokodil barátja, de Jean-Claude gyöngéden megérintette a karomat. Nyerésre állunk. Nem lövök öngólt.

– Barátság – mélázott az Utazó. – Nos, ilyesmit nem kínáltak fel nekem, amióta elfoglaltam a helyem a Tanácsban.

Kész, eddig bírtam szó nélkül. – De rossz lehet neked!

Felnevetett. A hangja Willie messze hangzó nyihogásának és egy hegyi troll falrepsző bömbölésének sajátos keveréke volt. – Olyan ez a lány, Jean-Claude, mint a kriptába beszabadult szél. Kiszámíthatatlan, könnyelmű és arcátlan.

Megérintette az arcomat, én meg hagytam. Ismerős mozdulattal fogta két ujjá közé az államot. – Kétségkívül van benne némi... báj.

Végigsimított az arcomon. Egy pillanatig elidőzött a számnál, majd hirtelen leejtette a kezét. Elfordult, és összedörzsölte az ujjait, mintha láthatatlan erőt akarna szétmorzsolni. – A kínpókamrában várok rátok. – Egyetlen kézmozdulattal belém fojtotta a szót. – Nem tervezem, hogy kárt tegyek ebben a testben, Anita, de szükségem van rá, hogy fizikailag is jelen lehessenek. Ám ha ez téged boldoggá tesz, szívesen keresek másik házigazdát. Nos, kit ajánlanál helyette?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Megfordult, és végignézett a társaságon. A pillantása Damianen állapodott meg. – Az ott például tökéletesen megfelel. Balthasar is élvezné, azt hiszem.

– Arról ne is álmodj!

– Talán ő is a barátod?

Damianre pillantottam. – Nem a barátom, de ő is hozzám tartozik.

Az utazó oldalra hajtotta a fejét, és kutató pillantást vetett rám. – Hozzád tartozik? Ez mit jelent? A szeretőd talán?

– Nem.

– A bátyád? Az unokatestvéred? Az ősöd?

– Nem.

– Akkor hogy érted azt, hogy... hozzád tartozik?

Nem tudtam, hogy magyarázzam el. – Nem adhatom neked Damiant Willie-ért cserébe. Különben is, te magad mondtad, hogy nem teszel kárt benne.

– És ha meggondolnám magam? Akkor elcserélnéd Damiant a barátodra? Na ne!

– Ejtsük a témát, oké?

– Anita, én csak próbálom megérteni, mennyire fontosak neked a barátaid.

Makacsul ráztam a fejem. Egyre nagyobb a tét. Elég egyetlen rossz válasz, és az Utazó nyúltápot csinál Willie-ből. Csapdát állított nekem, és az összes lehetséges út a nyúltápgyárba vezet.

Jean-Claude közbevágott. – *Ma petite* rendkívül nagy becsben tartja a barátait, ám ettől...

Az Utazó csendre intette. – Nem, Jean-Claude, én tőle várom a választ. Az ő lojalitása érdekel, nem a tiéd.

Kínos közelségből bámult az arcomba.

– Mennyire fontosak neked a barátaid, Anita? Felelj!

Egyetlen választ találtam csak, amivel nem tud bevinni az erdőbe.

– Elég fontosak ahhoz, hogy öljek értük, ha kell.

Elkerekedett a szeme. – Te fenyegetsz engem?

Megrántottam a vállam. – Feltettél nekem egy kérdést. Én meg válaszoltam.

Az Utazó hátravetette a fejét, és teli torokból felkacagott. – Ó, egek, micsoda férfi lett volna belőled!

Elég időt töltöttem tökös fickók között, hogy tudjam, ezt bóknak szánta, még hozzá bazinagy bóknak. A tökös fickók valahogy sosem érzik a degradáló mögöttes jelentéstartalmat. Na és? Amíg nem aprítja miszlikbe azokat, akiket szeretek, én ugyan fel nem világosítom.

– Kösz – feleltem bájosán.

Az arca sterilen kifejezéstelenné vált, a vidámság lefoszlott róla, mint a rossz álom. Csak a szemei maradtak elevenek. Azazhogy Willie szemei. Hideg fénnnyel teltek meg, amitől fázni kezdtem. Ugyanazzal a mozdulattal nyújtotta oda a karját, ahogy nem sokkal ezelőtt Jean-Claude tette.

Jean-Claude-ra pillantottam. Alig észrevehető biccentéssel felelt. Még mindig vérző kezemet az Utazó csuklójára tettem. A pulzusa erősen, szaporán vert az ujjaim alatt. A sebem lüktetni kezdett, mintha egy önálló kis szív dobogott volna benne. Az erő hívására a vér lustán megeredt a vágásból. Vékony vonalban csurgott végig a karomon a könyökömig, belecsöpögött a kabát belsejébe. Szinte láttam, ahogy tócsába gyűlik a vízhatlan latex könyökhajlatban. Vér csöpögött az Utazó csuklójára, kövér cseppekben. Az én vérem.

Egyetlen pillanat alatt elhatalmasodott rajtam a pánik, a szívverésem felgyorsult, és még örültebb iramban üzte-hajtotta az ereimben a vért. Abban a pillanatban megértettem, hogy ebből az egyetlen apró sebből el tudnék vérezni. A vérem árán akarja megmutatni, milyen fasza gyerek.

A szívem a torkomban dobogott. Tudtam, hogy el kéne húznom a kezem, de képtelen voltam megtenni. Mintha valaki elvágta volna a zsinórt az agyam és a kezem között. Jean-Claude megindult felénk, de az Utazó egyetlen kézmozdulattal megállította.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nem, Jean-Claude! Ha képes a saját erejéből kitörni a szorításomból, a Tanács nem nézheti többé levegőnek.

Amikor végre megszólaltam, úgy ziháltam, mintha kilométereket futottam volna. De tudtam beszélni, tudtam gondolkodni. Csak épp a kezemet nem bírtam megmozdítani. – Mit kapok, ha sikerül?

Vigyorgott, láthatóan elégedett volt magával. Azt hiszem, végre sikerült olyan kérdést feltennem, amivel tudott mit kezdeni. – Mit szeretnél?

A pszeudo-szív egyre örültebb tempóban lüktetett. Vér áztatta Willie ingujját. Vissza akartam kapni Willie-t. – Szabad elvonulást a barátaimnak. Mindenkinek, aki hozzánk tartozik.

Ismét felnevetett. Hirtelen hagyta abba, mint egy rosszul vágott filmben. – Ha sikerül kiszabadulnod, megadom, amit kérsz. Ha nem, akkor én kérek valamit.

Cseles, baromi cseles. Ha tovább bájcsevegünk, záros időn belül elájulok a vérveszteségtől, és akkor eléggé beszűkülnek a lehetőségeim.

– Vért – mondtam rekedten.

Elnézően mosolygott. – Azt már így is kaptam. Még hozzá bőven.

– Kiszívhatod a véretem. Merthogy eddig még nem járultam hozzá.

– Csábító ajánlat. De nem eléggé.

Szürke foltok úsztak át a látómezőmön. Izzadtam, és másodpercenként tótágast állt a gyomrom. Hosszú ideig tart elájulni a vérveszteségtől, de az Utazó meggyorsította a dolgot. Mi a lószart ajánlhatnék fel neki? Az agyamban csikorogtak a fogaskerekek. – Mit akarsz?

Jean-Claude fújta egyet, mintha valami rosszat mondtam volna.

– Az igazságot.

Lassan térdre rogytam. Csak azért nem dőltem el, mint a krumpliszák, mert az Utazó a bal kezével fogta a könyökömet. A

szemem előtt táncot jártak a nagy szürkésfehér bigyók. Rohadtul szédültem, és gyanítottam, hogy innentől csak rosszabb lesz.

– Miféle igazságot?

– Ki ölte meg a Földrengetőt? Árudd el nekem, és szabad vagy!

Nagyot nyeltem. Kiszáradt számból szinte köptem a szavakat. – Menj a picsába! – Elterültem a földön. A kezem még mindig a csuklójához tapadt, folyamatosan szivárgott belőle a vér. Fölém hajolt, de már csak Willie szögletes vonásait láttam. Willie-t az ordenáré öltönyeivel és borzalmas nyakkendőkollekciójával. Willie, aki olyan gyöngéd rajongással szerette Hannah-t, amitől mindig elszorult a torkom. Kinyújtottam a kezeim, és megérintettem az arcát. Elgémberedett ujjaimmal megsimogattam hátranyalt fekete haját, és azt suttogtam: – Kérlek, Willie... gyere vissza hozzám!

Lökést éreztem, valóságos elektromos kisülést. A testem még mindig zsibbadt, de a látásom hirtelen kitisztult. A csillogó szempárba néztem, Willie-t kerestem. Valahol mélyen válaszszikra villant, néma segélykérés. – Willie, hallasz engem? Szólítalak téged. – A hangom most egy fokkal tisztábban csengett.

Az Utazó értetlenül nézett rám. – Mit mondasz?

Le se szartam. Damianhez hasonlóan annak idején Willie-t is megidéztem a koporsójából. De egy másik, sokkal erősebb szál is összekötött minket. A barátság. – A véremmel szólítalak, Willie McCoy. Kelj föl, és jöjj hozzám!

Az álszív a csuklómban egyre lassabban vert. Most az Utazó akart szabadulni a fogságból. Rémülten tépte-szaggatta a mágikus köteléket, amit saját maga hozott létre. El akart slisszolni, mert már ő is érezte a bilincs szorítását. Én is fasza gyerek vagyok ám, és most frankón megmutatom neki. Élete végéig nem fogja elfelejteni, az ziher.

– Ébredj, Willie! A hangom, a kezem, a vérem szólít! Kelj fel, és válaszolj a hívásomra, Willie McCoy! – Figyeltem, hogy Willie lassan megtölti a sötét szemeket, ahogy a víz a tengerparti homokban

ÉGŐ ÁLDOZATOK

hagyott lábnyomot. Kinyílt a zsilip, és az Utazó üvöltve pörgött ki rajta a semmibe.

Kiúztam, és becsaptam mögötte az ajtót.

Willie az arcomat fürkészte. Most már tényleg ő volt. De valami más is volt a tekintetében, amit még sosem láttam azelőtt.

– Szólitottál, mester?

Összecsuklottam, könnyek potyogtak a szememből. Azt akartam mondani: nem vagyok a mestered, te marha. De a szavak elhaltak a torkomban. Lenyelte őket a bársonyos sötétség. Először Willie fölém hajoló alakját falta fel. Aztán az egész világot.

20

Apám magához húzott, és én azonnal elaludtam a karjában. A hajamat simogatta. Bevackoltam magam az ölébe, az arcom meztelen combjához ért. A meztelen combjához? Mi van?! Kipattant a szemem, és mielőtt még teljesen felébredtem volna, ülő helyzetbe löktem magam. Jason a földön kuporgott, a hátát egy kőfalnak támasztotta. Az ő ölében ébredtem. Megeresztett egy vérszegény mosolyt, de a tekintete fáradt és közönyös maradt. Határozottan úgy láttam, nem fog egyhamar a szokásos huszonnégy karátos na-gyere mosolyaival bombázni. Baromi rosszul állhat a szénánk, ha már Jasonnak sincs kedve flörtölni.

Jean-Claude és Padma franciául üvöltöztek egymással. Egy masszív tölgyfa kínzópad két oldalán álltak, amin egy férfi feküdt, hason. A csuklójánál, a bokájánál és a nyakánál ezüstbilincsekkel a padhoz volt láncolva. Tetőtől talpig meztelen volt, és nem csak a ruháit hámozták le róla. A háta egyetlen nyers, véres seb volt. Megtaláltam az ajtóra szegezett bőr gazdáját. Rafael barna, jóképű arca élettelen volt. Elájult. Ha mákja van, sokáig így is marad.

Rafael a város második legnépesebb alakváltó-közösségének a vezetője. A Patkánykirállyal nem tanácsos ujjat húzni. Egyáltalán, hogy az istenbe került ide?

– Mit keres itt Rafael? – fordultam Jasonhoz.

A fiú vontatottan, halkan felelt. – A Vadak Ura magához rendelte a patkányembereket. Rafael nem tudott ellenállni a hívásának, de egyet se hozott magával az övéi közül. Úgy jött, mint bárány a vágóhídra. – A tarkóját a falhoz szorította. Lehunyta szemmel, mozdulatlanul ült. – Nem tudták megtörni. Ahogyan Sylvie-t sem.

– Sylvie-t? – Körülnéztem. A terem hatszor hat méteres lehetett. Kínzókamrának nem túl tágas. Sylvie-t az átellenes oldalon a falhoz láncolták. Élettelenül lógott, csak a csuklójára tett bilincsek tartották. Szinte teljesen eltakarta szemem elől a pad, amire Rafaelt kötözték,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

de amennyire meg tudtam állapítani, a sérülései nem voltak komolyak.

– Hogy került ide?

– A Vadak Ura a farkasokat is szólította. Richard nem volt itt, hogy feleljen a hívására, így Sylvie-nek kellett jönnie. Megvédett minket, ahogy Rafael is az övét.

– Miről vitatkozik Jean-Claude a Főtulokkal?

– Az Utazó szabadon engedett minket, de Rafaelhez ragaszkodnak. A Vadak Ura szerint a Patkánykirály nem tartozik hozzánk.

– Lófaszt nem – mondtam.

Elmosolyodott, de nem nyitotta ki a szemét. – Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

Feltápáskodtam, és a falnak dőltem. Kicsit még bizonytalanul álltam a lábamon. A vitatkozók felé indultam. Indulatos és erősen szitokszagú szavak röpködtek a levegőben.

Jean-Claude vett észre elsőnek. – Hát magadhoz tértél, *ma petite!* – Erős akcentussal beszélt, mint mindig, ha előtte huzamosabb ideig beszélt franciául.

Padma felemelte a kezét. – Ne merd befolyásolni!

Jean-Claude gúnyos, három testőrös meghajlással válaszolt. – Ahogy óhajtod.

Figyeltem, ahogy Rafael háta finoman emelkedik és süllyed. Meg akartam érinteni, meg akartam bizonyosodni róla, hogy él. A kezem ott reszketett fölötte, de tenyérynyi hely sem volt, ahol megérinthettem volna. Végül visszahúztam a kezem. Nem akartam felébreszteni. Per pillanat Rafaelnek az eszméletlenség a legoptimálisabb állapot.

– Ismered ezt az embert? – nézett rám Padma.

– Ő Rafael, a Patkánykirály. A barátom.

Hannah tűnt fel a vaskos tölgyajtóban. Elég volt egyetlen pillantást vetnem rá és tudtam, hogy az Utazó megint beleköltözött. Hanyagul az ajtókeretnek dőlt és testének minden nőiessége ellenére

sikerült férfias benyomást keltenie. – Neked a város minden szörnyetege személyes jó barátod?

Keményen a szemébe néztem. – Talán nem tetszik?

Fejét ingatta, szőke haja előre-hátra hullámozott, mint egy samponreklám. Csilingelő, gyerekes hangon nevetett. – Nem bocsátkozom alkuba Anita Blake. Ma éjjel nem. – Lerúgta magáról a kényelmetlen túsarkút, mezítláb, harisnyában lesiklott az ajtóhoz vezető néhány lépcsőfokon. – Lesz még rá alkalom.

– Szabad elvonulást kértem, és te a szavadat adtad – mondtam. – Egyetlen ujjal sem nyúlhatsz hozzánk.

– Az ígéretem csak és kizárólag mára vonatkozik, Anita.

– Nem emlékszem, hogy időhatárt szabtunk volna – vetette ellen Jean-Claude.

Az Utazó legyintett. – Ez magától értetődik.

– Nekem nem – vetettem közbe.

Az Utazó Padma mellé lépett. Hannah engem figyelt, a szája lefitymáló fintorba görbült. – Ez rajtad kívül mindenki másnak egyértelmű lett volna.

– Az Utazó csupán egy a Tanács tagjai közül. Nem nyilatkozhat mindannyiunk nevében – fortyant fel Padma. – Rákényszeríthet, hogy engedjünk el benneteket, de nem köthet egyezséget a többi küldött jóváhagyása nélkül.

– Akkor az ígérete szart se ér – jegyeztem meg szárazon.

– Ha tudtam volna, hogy fegyverszünetet akarsz kötni, többet kértem volna.

– Egyezséget kötöttünk. Én betartottam.

Megpróbálta összefonni a kezét a mellkasa előtt, de Hannah mellei útban voltak. A nőket alaptól nem úgy tervezték, hogy macsósan nézzenek ki. – Bölcsebben tennéd, ha nem feszítenéd túl a húrt.

– Verd a nyálad, ha jólesik – vontam meg a vállam. – Ma éjjel akkor sem nyúlhatsz hozzánk.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Azért ne bízd el magad túlságosan! – A hangja lejjebb csúszott pár oktávval. Ez a mélység már-már kifogott Hannah hangszálain.

Körüljártam a kínzópadot. Meg akartam érinteni Rafael haját, de nem mertem hozzányúlni. Próbáltam visszanyelni a könnyeimet. – Szedjétek le innen. Velünk jön és kész.

– A patkányomat nem adom! – acsargott Padma.

– Azt teszed, amit mondok – felelte halkan az Utazó.

Nem akartam, hogy a rosszfiúk lássák a kivörösödött szememet. Elfordultam Rafael bestiálisan szétszabdalt testétől, és hirtelen szemtől szemben találtam magam Sylvie-vel. Sóbálvánnyá dermedtem a látványtól.

Mindig tükörfényes körömcipője rajta volt, de elegáns kosztümnadrágja a bokája köré csavarodva hevert a földön. Vértoltok borították a combját. A keze meg-megrándult, a szeme szorosan csukva volt. Alig hallhatóan mormolt valamit. Letérdeltem mellé, és megérintettem a karját. Az arca megvonaglott, a hangja egy pillanatra felerősödött. Ez elég volt, hogy megértsem, amit mond. – Ne... ne... ne... – Úgy ismételte, mint valami mantrát.

Eleredtek a könnyeim. Épp ma határoztam el, hogy golyót röpítek a fejébe, most mégis összefacsarodott a szívem. Ennyit arról, hogy mekkora Antiszociális Görény vagyok. Sylvie-nek és nekem vannak konfliktusaink, de ez azért... Sylvie a szó semmilyen értelmében nem vonzódott a férfiakhoz. Ettől valahogy nagyságrendekkel nagyobb szemétség volt, amit műveltek vele. Büszke volt, magabiztos, eltelve saját vélt vagy valós fontosságával. Hogy most így kellett viszontlátnom, az majdnem több volt, mint amit pillanatnyilag el tudtam viselni. – Sylvie, Anita vagyok. – Leküzdöttem a kísértést, hogy helyreráncigáljam a ruháját. Nem akartam hozzányúlni, amíg nem tudatosul benne, hogy ki vagyok. – Sylvie, hallasz engem?

Jason lépett oda mellém. – Hagyd, majd én!

– Nem hiszem, hogy örülne neki, ha egy férfi taperolná.

– Egy ujjal sem fogok hozzáérni. – Letérdelt Sylvie mellé. – Nekem falkaszagom van. – Nagyon óvatosan elhúzta a kezét a lány

arca előtt, vigyázva, hogy még véletlenül se érintse meg. – Érezd a falka szagát, Sylvie. Itt vagyunk veled.

Sylvie abbahagyta a motyogást, de más nem történt. Még csak ki sem nyitotta a szemét. Felálltam, és körülnéztem. – Ki tette ezt?

– Egyedül ő tehet róla, hogy idáig fajultak a dolgok – mondta Padma. – A kezemre adhatta volna a falkát, és véget vethetett volna az egésznek. Szabadon távozhatott volna.

Felüvöltöttem. – Még egyszer megkérdem. Ki volt ez a mocskos állat?

– Én – felelte Padma egykedvűen. Előrántottam az Uzit.

– Kérlek, *ma petite*, még megsebesítetd Rafaelt. És engem is.

A géppisztolyt valóban nem arra találták ki, hogy az ember egyetlen célpontot leszedjen vele a tömegben. A Vadak Urához viszont tuti, nem elég a Browning. Megráztam a fejem. – Kinyírom a tetűládát.

Az Utazó széttárta a karját, és Padma elé lépett. – Annyira elvakít a düh, hogy képes lennél ezt a testet is elpusztítani? Megölnéd Willie barátod szívszerelmét?

Maró könnyek peregtek végig az arcomon. – Csesszétek meg mindannyian!

– Nem Padma kínoztad meg a barátodat – folytatta az Utazó. – Nemi erőszakot bárki el tud követni. Egy élő alakváltó bőrét lenyúzni, az az igazi művészet.

– Ha nem ő volt, akkor ki? – A hangom egy fokkal összeszedettebb volt. Nem fogok gépfegyverrel lövöldözni, ezt ők is tudták. Visszaraktam az Uzit a tokjába, a kabátom alá. Az ujjaim a Browning markolatára fonódtak. Mérlegeltem az esélyeimet.

Jean-Claude egy óvatos lépést tett felém. Túl jól ismert. – *Ma petite*, mindannyian biztonságban távozhatunk, és ezt neked köszönhetjük. Ne tedd kockára mindannyiunk életét a bosszú kedvéért.

Fernando lépett be az ajtón. Elég volt ránézniem, már tudtam. Talán nem ő volt a főbűnös, de köztük volt, az hétszentség. Rám

ÉGŐ ÁLDOZATOK

vigyorgott. – Tudod, az Utazó nem engedte meg, hogy Hannah az enyém legyen.

Finom remegés futott végig a karomon, a vállamon, az egész testemen. Még sohasem vágytam rá ennyire, hogy valakinek szétlőjem a fejét. Fernando mezítláb végigcsattogott a lépcsőn, keze a mellkasán babrált, a göndör, fekete szőrszálakkal játszadozott. Aztán végigsimított koromfekete selyemnadrágján.

– Talán téged is odaláncollak a falhoz – súgta.

Farkasszemet néztem vele. – Kik voltak még benne? – Lassan és tagoltan kérdeztem. Ha nem így teszek, a hangom kicsúszik az irányításom alól, artikulátlan üvöltésbe csap át, és előbb-utóbb elsül a pisztolyom. Padma magához húzta Fernandót, védelmező mozdulattal átölelte a vállát. Félelem tükröződött a szemében. A fia túl arrogáns volt vagy túl ostoba. Még mindig nem érezte a veszélyt.

– Egyedül csináltam.

Keserű kacaj buggyant ki belőlem, palackozva akár napalmnak is lehetett volna használni. – Kevés vagy te ehhez egymagádban, kicsi patkány. Kik voltak a társaid?

Az Utazó megérintette Fernando vállát. – Teljesen lényegtelen. Ha a lány magához tér, és megnevezi őket, akkor majd megtudod. Ha nem, nem. Mindenkit úgyse puffanthatsz le, Hóhér kisasszony.

– Na, persze!

A reszketés elmúlt. Valami eltört, és a lelkem egy apró, halott szilánkjá hideg fekélyé nőtt bennem. Nyugodt voltam, halálosan nyugodt. Lelőhettem volna őket egytől egyig, és egyetlen arcizmom se rándult volna. – Ahogy magad is mondtad, Utazó, lesz még rá alkalmam.

Jason halkán duruzsolt Sylvie-nek, és a lány végre válaszolt neki. Az arca viaszfehér volt és merev, mintha teljes erővel magához kellene szorítania valamit, ami el akar szökni. Jason leoldozta a bilincseket. Sylvie magatehetetlenül összecsuklott. Jason segíteni akart neki felhúzni a nadrágját, de a lány ellökte magától.

Letérdeltem mellé. – Majd én.

Megpróbálta felrángatni a nadrágját, de a kezei nem engedelmeskedtek. Egy ideig szerencsétlenkedett, aztán könnyeivel küszködve leroskadt a földre.

Másodszorra már hagyta, hogy felöltöztessen. Segíteni akart, de a keze annyira remegett, hogy nem sok hasznát vettem. Begomboltam a nadrágját, de a bugyiját sehol sem találtam. Tudtam, hogy Sylvie sosem lép ki az utcára alsónemű nélkül. Vérbeli úrinő volt, és egy úrinőnek még a pusztá gondolat is illetlenségnek számít.

Amikor végeztünk, rám nézett. Mélységes szégyenérzet sugárzott a szeméből. Nehezemre esett állnom a tekintetét. De legalább abbahagytam a bögést.

– Nem árultam el a falkát – mondta halkan.

– Tudom. – Legszívesebben átöleltem volna, de nem mertem.

Hirtelen a földre borult, és keservesen zokogni kezdett, mintha önmaga apró darabkáit sírná a padlóra. Gyengéden vállon veregettem. Nekem dőlt, görcsösen belém kapaszkodott. Az ölemben tartottam, lassan ringatni kezdtem. Közel hajoltam a füléhez, és hangtalanul belesuttogtam. – Ő már halott. Egytől egyig mind halottak.

Mozdulatlanná dermedt, és a szemembe nézett. – A szavadat adod?

– A szavamat adom.

A vállamba fúrta az arcát, és azt motyogta: – Nem ölöm meg Richardot.

– Ezt igazán örömmel hallom, mert a történetek után nem szívesen nyírnálak ki.

Halvány mosoly futott át az arcán, aztán ismét legörcbült a szája. Megeredtek a könnyei, de most halkabban sírt. Közel sem olyan reményvesztetten.

Felpillantottam. A férfiak, holtak és élők egyaránt, engem figyeltek. – Rafael Velünk jön! Nincs vita.

Padma lassan bólintott. – Ám legyen.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Fernando megpördült a tengelye körül. – De apám, nem hagyhatod, hogy magával vigye! A farkasokat igen, de a Patkánykirályt...

– Elhallgass, Fernando!

– Patkányembernek az életével kell fizetnie az engedetlenségéért!

– Nem voltál elég tökös patkány, hogy jobb belátásra bírd, nem igaz, Fernando? Gyűlölheted érte, de Rafael erősebb, mint amilyen te valaha is leszel – mondtam.

Fernando szeme szikrákat szórt, ahogy elindult felém. Padma és az Utazó egyszerre kaptak utána, és ragadták meg a vállánál fogva.

Jean-Claude közénk állt. – Semmi keresnivalónk sincs már itt, *ma petite*. Nemsokára felkel a nap.

Az Utazó ellépett Fernando mellől. Nehéz lett volna megmondani, kiben bízott kevésbé, bennem vagy a kölyökben. Eloldozta Rafaelt. A vérpatkány még mindig eszméletlenül feküdt, gyógyító álomba merülve. Felálltam. Sylvie is talpra kecmergett. Nem akarta elfogadni a segítő jobbot, és az első lépés után kis híján összecsuklott. Épp idejében kaptam el. Jason a másik oldalról támogatta.

Fernando figyelte, hogy bénázunk, és teli szájjal röhögött.

Sylvie megremegett, mint akin ostorral vágta végig. A gúnykacaj mindennél jobban fájt neki. A két kezembe fogtam az arcát, az ajkamat a füléhez tapasztottam. – Ő már halott, ne feledd.

Egy pillanatra elernyed, teljes súlyával rám támaszkodott. Aztán bólintott, kihúzta magát, és Jason kezébe kapaszkodva a lépcső felé indult.

Jean-Claude gyöngéden a karjába vette Rafaelt, és a vállára tornázta. Rafael felnyögött, a keze görcsösen összerándult, de a szeme csukva maradt.

Az Utazóra meredtem. – Attól tartok, találnod kell magadnak egy másik lovacskát. Hannah is velünk jön.

– Ahogy kívánod – hajbókolt.

– Méghozzá most! – böktém felé a stukkerrel.

Gögös fintor suhant át az arcán. Ez az érzélem új volt Hannah-nak. – Ügyes húzás. De ne bízd túlságosan el magad, Anita. – Hátborzongató mosolyt villantott rám. Fölényes volt, kihívó és fenyegető.

– Kezdek begurulni, Utazó. Húzz el gyorsan, különben... – A Browningot Fernando tökeinek nyomtam.

Fernando pupillája tágra nyílt, de nem szarta össze magát. Pedig illett volna. Egy kicsit jobban megnyomtam a pisztolyt. Ettől a legtöbb férfi meghátrálna. Apró nyögés bukott ki belőle. Közelebb hajolt hozzám, az arca már majdnem az enyémet súrolta. Beszarok. Most le akar smárolni?

Felnevettem. Ahogy az ajka az enyémmel közeledett, egyre hisztérikusabban röhögtem. Azt hiszem, végül is nem a stukkertől fújt visszavonulót.

Az Utazó eltűnt, Hannah lába alól kicsúszott a talaj. Hol van Willie? Willie odaugrott, és talpra segítette. Nem is nézett rám. A szemem közben végig a rosszfiúkon tartottam. Elég egyszerre egy dologra figyelnem.

– Mi olyan vicces? – kérdezte végül Fernando.

– Túl hülye vagy hozzá, hogy életben maradj. – Hátraléptem, a pisztolyt még mindig rájuk szegeztem. – Csak ez az egy fiad van?

– Igen, ő az egyetlen gyermekem – felelte csendesén Padma.

– Őszinte részvétem.

Á, nem lőttem le. Elég volt Fernando dühtől szikrázó szemébe nézmem, és a fejemet tettem volna rá, hogy lesz még rá alkalmam. Vannak, akiket a bátorság kerget a halálba. Másokat a hülyeség. Rajtam ne múljon: ha Fernando fogócskázni akar, én boldogan megkergetem.

21

Rafael a kezelőágyon feküdt. Nem a kórházban voltunk. A likantrópok ad hoc baleseti sebészetet rendeztek be maguknak egy belvárosi bérház pincéjében. Az egész épület az alakváltó-kommuna tulajdonában volt. Egyszer engem is összevarrtak itt. Rafael a hasán feküdt, mindenféle csövek lógtak ki belőle, és futottak egy görgős acélállványra, ami karácsonyfa módra tele volt aggatva a legkülönbözőbb színű folyadékos zacskikkal. A fájdalomcsillapítók nem igazán használnak az alakváltóknak, de hát valamit csak ki kellett próbálni, nem igaz? Rafael a kocsiban tért magához. Nem üvöltött a fájdalomtól, de valahányszor behuppantunk egy kátyúba, halkan felnyögött. A nyöszörgése magáért beszélt.

Dr. Lillian apró termetű nő. A haja mákos tészta színű, és szigorú doktor-néni-kontyban viseli. Természetesen ő is patkányember. Éppen Rafael körül tett-vett. – A körülményekhez képest kényelembe helyeztem.

– Rendbe fog jönni?

– Igen. Ha a beteg túléli a sokkot és a vérvesztést, a legnagyobb veszélyt a fertőzés jelenti. Mi szerencsére immúnisak vagyunk a fertőzésekkel szemben.

– Ó, jaj a csak hónaljban szőrösöknek! – jegyeztem meg.

Elmosolyodott, és megveregette a vállamat. – Tudom, hogy rendszerint humorral oldod a stresszt, de nem hiszem, hogy Rafael most vevő az ilyesmire. Egyébként beszélni szeretne veled.

– Ezek szerint...

– Hogy jól érzi-e már magát? A legkevésbé sem. De ő a főnök, és a legszigorúbban megtiltotta, hogy bealtatózzam, amíg nem beszélt veled. Megyek, és ránézek a másik betegünkre, amíg végighallgatod a rettenetesen fontos és halaszthatatlan mondókáját.

Az ajtó felé indult, de megfogtam a karját. – Hogy van Sylvie?

Lillian nem nézett rám. – Fizikailag hamar rendbe fog jönni, de a lelki sérülésekhez nem értek. Nem hiszem, hogy ki tudnám kezelni egy ilyen traumából. Szívem szerint itt tartanám ma éjszakára, de mindenáron veled akar menni.

– Miért?

Lillian vállat vont. – Úgy gondolja, melletted nagyobb biztonságban van. Azt hiszem, fél itt maradni. – A doktornő az arcomat kémlelte. – Lehet rá oka, hogy ne érezze magát itt biztonságban?

Ezen elgondolkodtam. – Kezeltetek mostanában leopárdokat?

– Nem is egyszer.

– Ajnye!

– Ez miért lényeges? A rendelő semleges övezet. Így szól a megállapodás.

– Ma éjjel biztonságban vagytok, de amit Elizabeth tud, azt a Vadak Ura is tudja. Holnapra ez a hely nem lesz többé menedék.

– Ez biztos?

– Nem, de inkább ne kockáztassunk.

Biccentett. – Értem. Sylvie-t vidd magaddal! Rafaelnek viszont itt kell maradnia. Holnapig megszervezem az átszállítását. – A szeme a többbládányi orvosi felszerelésre vándorolt. – Ezt mind nem vihetjük magunkkal, de megteesszük, ami tőlünk telik. Most menj, és beszélj vele!

Becsukódott mögötte az ajtó. Hirtelen magamra maradtam a pince éjszakai csöndjében. Rafael mellé léptem. Vékony lepedősátrat eszkábáltak fölé, ami egyetlen ponton sem ért a bőréhez. A sebre valami barnás pasztát kentek, de nem kötözték be. Mindenféle testi kontaktus pokoli fájdalmat okozott volna neki. Úgy jártak el, ahogy égési sérüléseknél szokás. Persze nem láttam mindent, mert sokáig tartott, amíg összefércelték a kezemet.

Megkerültem az ágyat, hogy Rafaelnek ne kelljen megmozdítania a fejét, ha rám akar nézni. Csukott szemmel feküdt, de a lélegzése kapkodó, szaggatott volt. Nem aludt.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Lillian azt mondta, beszélni akarsz velem.

Kinyitotta a szemét. Kissé elfordította a fejét, hogy jobban lásson. Éles, elcsukló hang tört elő a mellkasából. Még sohasem hallottam ilyen hangot. Ezt is szívesen kihagytam volna.

– Várj egy picit. Ne mozogj! – Találtam egy háromlábú széket, és odahúztam az ágy mellé. Leültem, így majdnem egy magasságba került a fejünk. – Hagynod kellett volna, hogy telenyomjon gyógyszerekkel. Pihenned kell.

– Nem – mondta erőtlenül. – Előbb tudnom kell, hogy mentettél meg. – Mély lélegzetet vett, a görcsös fájdalom ráncokba gyűrte az arcát.

Erősen koncentráltam; semmi együtt érző fintorgás. Ügyes kislány. – Alkut kötöttem velük.

– Mit... – kezdte volna, de a keze összerándult. Telt ajkát vékony, fehér vonallá préselte. Amikor megint megszólalt, sokkal halkabban, visszafogottabban beszélt, mintha minden egyes hang komoly fájdalmat okozott volna. – Mit adtál nekik cserébe?

– Semmit.

– A Vadak Ura nem ilyen... nagylelkű. – Rafael a vesémbé látott. A teljes igazságot akarta hallani. Rá volt írva a homlokára, hogy egyetlen szavamat se hiszi, és biztosan valami rettenetesen nemes és patetikusan ostoba dolgot műveltem, hogy kiszabadítsam.

Sóhaj.

Kitálaltam neki egy zanzásított verziót. – Látod, semmibe se került, hogy téged is kihozzalak.

– A patkányemberek sose felejtik el, amit tettél, Anita. Én sem felejtsem el.

– Talán nem járunk együtt edzeni vagy hétvégén nagybevásárolni, de ettől még barátok vagyunk, Rafael. Tudom, hogy számíthatok rád, ha szarba kerülök.

– Ez így is van – suttopta. – Számíthatsz rám.

Rámosolyogtam. – Megyek, és beküldöm Lilliant, oké?

Behunyta a szemét, és a feszültség szemmel láthatóan enyhült. Megtudta, amit akart, most már foglalkozhatott a fájdalmával. – Igen. Az jó lesz.

Szóltam Lilliannek, aztán megkerestem Sylvie-t. A doktornő erővel tuszkolta be az egyik szűkös betegszobába, hogy aludjon egy kicsit. Időközben csatlakozott hozzá a barátnője, társa, szeretője. Vagy mi a bánat. Jason értesítette a csajt. Eddig nem is tudtam a létezéséről. Gwen hangja tisztán hallatszott a folyosóról. – Ezt el kell mondanod neki, Sylvie. Muszáj tudnia.

Nem hallottam Sylvie válaszát, de a túsarkaimon nem volt hangtompító. Messziről meghallották, hogy jövök. Beléptem a nyitott ajtón. Gwen felnézett, Sylvie gondosan kerülte a tekintetemet. A hófehér párnán rövid, göndör, barna haja feketének látszott. Alig tíz centivel lehetett magasabb nálam, mégis szinte elveszett az apró ágyban.

Gwen az egyenes támlájú kórházi széken ült az ágy mellett, két kézzel fogta Sylvie kezét. Vállig erő, hullámos szőke haj keretezte finom vonású arca. Olyan törekeny és nőies volt, mint egy vitrinbe szánt porcelánbaba. A feszültség az arcán nagyon is elevenen parázslott. Pszichiáter volt. Lenyűgöző jelenség lett volna a minden pórusából szivárgó likantrópenergia nélkül is, ami finom parfümként lengte körül.

– Mit muszáj tudnom? – néztem Sylvie-re.

– Honnan tudad, hogy rád gondolk? – kérdezte Gwen.

– Megérzés.

Gyengéden megveregette Sylvie kezét. – Gyerünk, mondd el neki!

Sylvie még mindig nem nézett a szemembe. A falnak dőltem, és vártam. Az Uzi rohadtul nyomta a derekam, úgyhogy kénytelen voltam a vállammal támaszkodni. Miért nem tettem le a géppityut a kezelőben? Elég, ha egy percre megvász a fegyveredtől, és tuti, akkor fog kelleni. Lehet, hogy az Utazó állja a szavát, de nem kockáztatom az életem egy ígéret miatt.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Harapható volt a csend az apró szobában. A légkondi zümmögése túlharsogta a vér dübörgését a dobhártyámon. Nagy sokára Sylvie megszólalt. – A Vadak Ura ráparancsolt Stephen bátyjára, hogy erőszakoljon meg. Gregory kereken megtagadta az engedelmességet.

Nem is próbáltam leplezni a megrökönyödésemet. – Úgy tudom, Gregory volt az egyik leglelkesebb pornósztár Raina művészfilmjeiben.

– Jól tudod – mormolta Sylvie.

Már a nyelvemen volt a kérdés, hogy akkor mitől lett a srác hirtelen ilyen finnyás, de aztán visszanyeltem. Tapló megjegyzés lett volna. – Talán azóta kinőtt az amputált lelkiismerete? – így egy fokkal kevésbé voltam tapló.

– Fogalmam sincs. – A lepedőt fixírozta, és úgy kapaszkodott Gwen kezébe, mintha az igazán kínos részletek még csak most következnének. – Kereken megtagadta, hogy részt vegyen benne. A Vadak Ura tájékozott a dühtől, és mindenféle büntetéssel fenyegette. Gregory újra nemet mondott. Előadta a sztorit, hogy legyőzted Zane-t, és most te vagy az új alfájuk. Hogy minden egyezség, amit Elizabeth kötött, érvénytelen. Hogy ha akar tőlük valamit, személyesen veled kell tárgyalnia.

Sylvie visszahúzta a kezét, és farkasszemet nézett velem. Indulatosan villogott a szeme, de nem rám volt kiakadva. – Nem lehetsz egyszerre az ő vezetőjük és a mi lupánk. Az nem létezik! Gregory hazudott!

Sóhaj.

– Sajnos, nem.

– De...

– Nézd, késő van, és mindannyian fáradtak vagyunk. Maradjunk a rövidített változatnál. Megöltem Gabrielt, és a szabályok szerint ezzel automatikusan a leopárdok főmuftija lettem. Zane elismert engem, miután beleeresztettem pár golyót.

– Miért nem ölted meg? – kérdezte Sylvie sötéten.

– *Mea culpa*. Tudod, akkor még nem értettem, mit jelent, ha alfa nélkül marad a falka. Valakinek fel kellett volna világosítania, hogy vezető nélkül az összes leopárd szabad préda.

– Mindjárt elsirom magam – dörmögte Sylvie.

– Tudom, hogy szíved szerint hazavágnád az egész bagázst. Úgy hallottam, hogy ha rajtad múlt volna, a falka már rég leszámolt volna velük.

– Úgy bizony – bólintott. – Addig nem nyugszom, amíg meg nem döglök mind.

– Azt is hallottam, hogy több renitens falkatagot megbüntettek. Köztük téged is.

– Te ezt nem értheted. Kézről kézre jár egy pornófilm, amiben a leopárdok megerőszakolnak. – Harag és fájdalom süttött a tekintetéből. – Nyíltan felléptem Raina és Marcus ellen. Ez volt a büntetésem. Raina példát akart statuálni a többiek előtt. Remekül bevált a módszer. Attól kezdve senkinek se jutott eszébe ellenszegülni nekik.

Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Mit mondjak erre? – Ezt tényleg nem tudtam.

– Most már érted, miért hajt a bosszúvágó?

– Értem.

– Gregory egyszer már megerőszakolt engem. Mi tartotta vissza attól, hogy újra megtegye? Miért tagadta meg a Vadak Ura parancsát?

– Mert ha valóban azt hiszi, hogy én vagyok a vezérük, akkor frankón tudja, mit tennék vele, ha kezét emelne egy farkasra.

– Komolyan gondoltad, amit a Cirkuszban mondtál? Hogy mindet kicsinálsz?

– Halál komolyan.

– Akkor Gregorynak igaza volt.

Elhúztam a szám. – Hogy érted ezt?

– Azt mondta, te vagy a *leoparde lionne*. A harcias leopárd.

– Ezt a kifejezést még sose hallottam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Gwen vette át a szót. – A *leoparde lionne* a francia címertan egyik terminus technicus. Egy oroszlán vagy leopárd, amelyet a címermezőn támadó, harcias pózban ábrázolnak. Rettenthetetlen harcosokat szimbolizál, akiknek a nevéhez valamilyen bátor tett fűződik. A leopárdok közösségük védelmező és bosszúálló vezetőjét nevezik így. Gabriel *Hon passant* volt, vagyis alvó oroszlán. Irányította őket, de nem gondoskodott a védelmükről. Voltaképpen Gregory nemcsak egyszerűen megtagadta, hogy bántsa Sylvie-t, de azt is a Vadak Ura képébe vágta, hogy ha bántódása esik, te megbosszulod.

– Hogy a búbánatos jó életbe lehetnék a leopárdizéjük, ha még csak nem is vagyok leopárd?

– *Leoparde lionne* – javított ki Sylvie zordan. – Hogy lehetsz lupa, amikor nem vagy farkas, de még az Ulfricunk szeretője sem?

Ez a harmincfityingés kérdés.

Sylvie halkan folytatta. – Padma megpróbálta rávenni Viviant, hogy mindenfélét csináljon velem. Tudta, hogy a lányokat szeretem, és úgy gondolta, ez talán majd megoldja a nyelvemet. Vivian sem engedelmeskedett neki. Szóról szóra ugyanazt mondta, amit Gregory.

Eszembe jutott Vivian rémült tekintete, a néma könnyörgés. – Úgy érted, arra számítottak, hogy őket is ki fogom hozni?

Sylvie némán bólintott. Gwen szólalt meg helyette. – Pontosan.

– Kurva élet.

– Csak akkor jöttem rá, amikor már a kocsiban ültünk. Előtte eszembe se jutott, esküszöm – mondta Sylvie. – De nem szóltam neked. Azt akartam, hogy szenvedjenek. Nem tudom egyik pillanatról a másikra nem gyűlölni őket. Érted?

De még mennyire, hogy értettem. – Tudod, Sylvie, benned és bennem van valami közös. Mindketten baromi bosszúállóak vagyunk. Szóval nagyon is megérttem a szitut. Ettől függetlenül nem hagyhatom őket szarban.

Elmaszatolta a könnyeit. – Nem mehetsz vissza. Nincs semmi esélyed.

- Nem terveztem, hogy megrohamozom a Cirkuszt, Sylvie.
- Akkor mit akarsz csinálni? – Aggodalom csendült a hangjában.
- Van jobb ötleted?
- Elvigyorodtam. – Van.
- Gwen talpra szökkent. – Ne rohanj fejjel a falnak, Anita!
- Azon már rég túl vagyok. – Az ajtóból még visszafordultam. –
- Jut eszembe, Syvie: ha jót akarsz, ne hívd ki Richardot. Meg se forduljon a fejedben.
- Sylvie nagy szemeket meresztett. – Honnan tudad, hogy ki akarom hívni?
- Csiripelték a madarak. A lényeg, hogyha megölnöd, meghalsz.
- Tisztességes küzdelem lenne.
- Megrántottam a vállam. – ‘Szómat se érdekl.
- Te nem láttad őt mostanában, Anita. Teljesen ki van borulva.
- Nekem megtilthatod, hogy kiállják vele, de rajtam kívül vannak más trónkövetelők is. És ők feleolyan jó vezetők sem lennének, mint én.
- Akkor egyszerűsítsük a képletet – mondtam. – Bárki is öli meg Richardot biztos lehet benne, hogy rövid úton elintézem. Semmi kihívás, tisztességes küzdelem meg ilyen falkaszárság. Egyszerűen kicsipkézem a bundáját, és kész.
- Ezt nem teheted! – hápogott Sylvie.
- Ó, dehogyisnem! Én vagyok a lupa, nemdebár?
- Ha betiltod az örökösödési harcokat – jegyezte meg Gwen –, azzal meggyengítéd Richard pozícióját. Ezzel ugyanis azt kommunikálsz, hogy a vezér nem képes a saját erejéből vezetni a falkát.
- Ma két farkastól is azt hallottam, hogy Richard depressziós, és tisztára becsavarodott. Tudom, mennyire gyűlöli önmagát és engem is, amiért nem álltam mellé. De nem fogom hagyni, hogy fűbe harapjon, csak mert már nem járunk. Néhány hónapon belül túlteszi magát az egészen, és akkor lemondok. Onnan kezdve vigyázzon ő a saját seggére.
- Továbbadom a többieknek az üzenetedet – bólintott Gwen.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Tedd.

– Megpróbálok kihozni a leopárdokat, igaz? – nézett rám fürkészően Sylvie. Lelki szemeimmel percek óta a kék-zöld zúzódásokat láttam Vivian testén. A néma sikolyt a szemében.

– Arra vártak, hogy megmentem őket, én meg szart se csináltam.

– Nem tudhattad – vont vállat Gwen.

– Most már tudom.

– Nem lehetsz egyszerre mindenki őrangyala.

– Nekem is kell valami hobbi. – Indulni készültem, de Gwen megállított.

Az ajtónak döltem.

– Mondd el Anitának, mi történt azután!

Sylvie nem nézett rám. Mialatt beszélt, végig mereven a falat bámulta. – Amikor Vivian nem volt hajlandó bántani, Livet hívta oda. – Felpillantott, a szeme fénylett a könnyektől. – Mindenféle... eszközt használt. Olyasmiket csinált. .. – Sylvie az oldalára fordult. Némán rázkódott a válla.

Gwen mereven a szemembe nézett. Facsarni lehetett volna belőle a gyűlöletet. – Csak hogy tudd, kit kell megölnöd.

– Liv nem hagyja el St. Louist élve.

– És az a másik? Az a Fernando? – kérdezte Gwen.

– Ő sem.

– Esküdj meg rá!

– Már megtettem.

Kiléptem a folyosóra. Sürgősen találnom kell egy telefont. Nem árt, ha egyeztetek Jean-Claude-dal, mielőtt bármit is teszek.

Miután elváltunk, Jean-Claude a lakásomra fuvarozta a többieket. Gondolom, épp az alagsori ablakokat deszkázzák be, hogy a népes vámpírkompánia szundizni mehessen napkelte előtt. Az Utazó megtagadta, hogy magukkal hozzák a koporsójukat. Nahát, ki gondolta volna? De nem számít, mert úgyse tudtuk volna mindet elhozni. Teherautót mégsem bérelhettünk éjjel magasságában.

LAURELL K. HAMILTON

Különösen hétvégén nem. Ilyentájt legfeljebb csak a Marson van élet.

Most mi a túrót csináljak a vérleopárdokkal?

22

Tárcsáztam az otthoni számomat. A kagylót Jean-Claude vette fel. Az én telefonomat, az én házamban. Hová fajul a világ?

– Mi történt, *ma petite*.

Kitálaltam neki a sztorit, vérfarkasos-fullextrás verzióban. Olyan sokáig hallgatott, hogy nem bírtam cérnával. – Mondj már valamit, Jean-Claude!

– Komolyan mindannyiunkat veszélybe akarsz sodorni két alakváltó kedvéért, akik közül az egyiket ma láttad életedben először, a másikat pedig egyszer, ha jól emlékszem, farkastetűnek aposztrofáltál?

– Nem hagyhatom ott őket. Egész idő alatt arra vártak, hogy segítsék nekik, és én meg se próbáltam.

– *Ma petite*, olyan nemes és önfeláldozó lélek lakozik benned, ami bárkinek a dicséretére válna. De a helyzetük akkor is teljességgel reménytelen. Holnap este ismét a Tanács elé kell állnunk, és bizony, nagy az esélye, hogy mi sem ússzuk meg ép bőrrel.

– Nem azért jöttek, hogy kicsináljanak. Te magad mondtad.

– Padma egy kanál vízben meg tudna minket fojtani. Ő a Tanács leggyengébb tagja, és úgy hiszem, joggal tart tőlünk.

– Szerintem felejsük el a Vadtulkot! Elég, ha az Utazóval tárgyalunk.

– Nem, *ma petite*. Heten vannak a Tanácsban, így szavazáskor mindig egyértelműen tudnak dönteni. Padma és az Utazó egymás ellenében voksolnak már évszázadok óta. Yvette a mesterét, Morte d'Amourt képviseli. Jó oka van rá, hogy szívből utálja Padmát, de engem, ha lehet, még jobban gyűlöl. Ha már itt tartunk, Balthasar bármikor ellenünk fordíthatja az Utazót. És akkor elvesztünk.

– Mi van a többiekkel? Ők kit képviselnek?

– Asher Belle Morte, a Szép Halál nevében szavaz. Ő tett engem vámpírra, ahogyan Ashert is.

– Asher sem rajong érted kifejezetten – mondtam. – Vagyis, ha jól számolóm baromi rosszul áll a szénánk.

– Úgy vélem, négyük kiválasztása nagyon is tudatos döntés volt. Úgy sakkoznak, hogy kénytelen legyenek elfoglalni a helyem a Tanácsban. Akkor az enyém lenne az ötödik voks.

– Ha az Utazó veled szavaz, és Yvette jobban gyűlöli Padmát, mint téged...

– *Ma petite*, ha egyszer szavazok, vissza kell térnem Franciaországba, és el kell foglalnom a helyem a Tanácsban.

– Franciaországba? Na ne.

Felnevetett. A hangja olyan volt, mint egy puha, forró érintés. – Nem az aggaszt, *ma petite*, hogy el kellene hagynom kies városunkat, hanem hogy meg tudnám-e tartani a széket. Ha a triumvirátusunk teljes volna, talán elég félelmetesek lennénk, hogy az aspiránsok másik célpontot válasszanak maguknak.

– Ezzel akarod finoman a tudtomra adni, hogy a negyedik jel nélkül a triumvirátus szart se ér?

Csend volt a vonal túlsó végén, olyan hosszú és mély, hogy egész belezsibbadtam. – Jean-Claude?

– Itt vagyok, *ma petite*. A negyedik jel semmin se változtat, ha Richard ennyire elhagyja magát.

– Úgy érted, ha továbbra is ilyen intenzíven utál engem.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy féltékeny. De nem csak erről van szó. Irtózik a benne lakó szörnytől, és ezzel előbb-utóbb elpusztítja magát. A lánc olyan erős, mint a leggyengébb láncszem.

– Tudtál arról, ami a falkában történt mostanában?

– Richard megtiltotta a farkasoknak, hogy az ő külön engedélye nélkül bármit is elmondjanak nekem. Gondolom, ugyanez vonatkozik rád is. Ehhez az egészhez nekem, és itt most szó szerint idézem, kibaszottul semmi közöm.

– És nem kényszerítetted Jasont, hogy mindent kitálaljon? Nem ismerek rád!

– Találkoztál Richarddal az elmúlt pár hétben?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nem.

– Én igen. Pengeélen táncol, *ma petite*. Nem kell ahhoz Jason, hogy ezt tudjam. Csak rá kell nézni. Emészti magát, és ez a farka szemében a gyengeség jele. A gyengeség pedig úgy vonzza őket, mint... vámpírt a vér. Valaki előbb-utóbb ki fogja hívni.

– Ma beszéltem két farkassal, akik szerint Richard meg sem próbálná megvédeni magát. Szerintük ellenállás nélkül hagyná, hogy valaki széttépje. Te elhiszed ezt?

– Nos, ez az öngyilkosság meglehetősen kényelmes formája lenne. Nem is tudom. – Egy pillanatra elhallgatott. – Őszintén szólva, ilyesmi meg sem fordult a fejemben, *ma petite*, különben már rég megosztottam volna veled az aggodalmamat. Nem vagyok Richard rosszakarója.

– Na, persze.

– A triumvirátushoz három ember kell, *ma petite*. Saját jól megfontolt érdekem kívánja, hogy Richard egészséges és kiegyensúlyozott legyen. Szükségem van rá.

– Ahogy rám is – jegyeztem meg szárazon.

Halkan felkuncogott, és még a telefonon keresztül is képes volt tetőtől talpig végigcsiklandozni a hangjával. – *Oui, ma petite*. Tehát Richard nem halhat meg. Ha ki akar gyógyulni a csüggedtségből, mindenekelőtt el kell fogadnia önmagát. Én nem tudok segíteni neki. Próbáltam, de hallani se akar róla. Némi segítséget elfogad ugyan, hogy távol tartsa magát az álmaidtól, de ezenkívül semmit. Legalábbis tőlem.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdeztem rosszat sejtve.

– Csak azt, hogy a te segítségedre szorul, *ma petite*, nem az enyémre.

– Hogy segíthetnék?

– Ha fenntartások nélkül elfogadnád a benne lakó vadállatot, az sokat jelentene neki.

– Képtelen vagyok rá, Jean-Claude. A szemem előtt falta fel Marcust. Én... – Mindössze egyszer láttam Richardot alakot váltani.

Marcus megsebesítette, elesett, és magával rántott a földre. Mozdulni sem tudtam, a földhöz szegezett a súlya. Testközelből láttam, ahogy elborítja a bőrét a farkasbunda, ahogy átkattannak és vándorolnak az izmok meg az ízületek, ahogy csontok törnek és forrnak össze. Víziszta nyalka bugyogott fel a testéből, és rám zúdult, mint macskára a forró víz. Talán ha tisztas távolból figyelem, máshogy éltem volna meg. De ott feküdtem alatta tehetetlenül, miközben olyan képtelen dolgokat művelt a teste, ami, enyhén szólva, sok volt. Ha Richard máshogy rendezte volna a dolgot, ha felkészülök rá, akkor talán. De nem így történt, és még mindig az élmény hatása alatt vagyok. Ha becsukom a szemem, a farkasembert látom magam előtt, ahogy Marcus véres darabjait tömi a pofájába.

A falnak dőltem. Elfehéredtek az ujjaim, úgy szorítottam a kagylót. Előre-hátra ringattam magam. Eszembe jutott Jason agóniája a folyosón. Na, nem. Koncentráltam, és kikapcsoltam a ringatóreflexet. Felejteti akarok. El akarom fogadni Richardot. Csak épp rohadtul nem megy.

– *Ma petite*, jól vagy?

– Remekül.

Jean-Claude annyiban hagyta a dolgot. Egyre ügyesebb volt, legalábbis ami Anita-kezelési stratégiáit illeti. – Nem állt szándékomban sebeket feltépni.

– Ami engem illet, mindent megtettem Richardért. – És elregéltem Jean-Claude-nak, amit a vérfarkasoknak üzentem.

– Még mindig meg tudsz lepni, *ma petite*. Azt hittem, hallani sem akarsz a lükokról.

– Rosszul viselném, ha Richard azért halna meg, mert összetörtem azt a marha nagy szívét.

– Felelősnek éreznéd magad a haláláért. Erről van szó?

– Kábé.

Nagy levegőt vett, és hosszan kifújta, egyenesen bele a telefonkagylóba. Összerezzenem, pedig nem volt rá különösebb okom. – Mennyire égsz a vágytól, hogy segíts a leopárdokon?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

- Miféle hülye kérdés ez?
- Egy meglehetősen sarkalatos kérdés – felelte komolyan. – Mit vagy hajlandó kockáztatni értük? Mit viselnél el, hogy megmentsd őket?
- Mi jár a fejedben?
- Padma talán kiadná Viviant, ha megkaphatna téged. Gregory szabadságát megválthatjuk Jasonért cserébe.
- Ha jól értem, te még véletlenül sem tervezed, hogy velünk együtt zálogba csapd magad – jegyeztem meg csípősen.
- Padmának semmire sem kellenék, *ma petite*. Nem kedveli a férfiakat, a vámpírokat pedig különösen nem. Az ágyban a meleg vérű női testek elkötelezett híve.
- Akkor Jason mire kell neki?
- Egy farkas egy leopárdért elfogadható csereérték.
- Nekem rohadtul nem elfogadható. Nem cserélgetünk túszoikat, én meg nem adom magam annak a rohadt vadállatnak a kezébe.
- Látod, *ma petite*, mindent te sem lennél hajlandó feláldozni értük. És nem ajánlanád fel Jason életét sem, hogy megmentsd Gregoryt. Akkor tehát újra felteszem a kérdést: mit tennél kockára értük?
- Az életemet. De csak ha van hangyányi esélyem, hogy élve kijutok. A nemi erőszak minden formája ki van zárva. Semmi túszcserélgetés, semmi élve nyúzás hogy hangzik kiindulási feltételként?
- Padma és Fernando mélységesen csalódott lesz. De a többiek talán beleegyeznek. Megpróbálom a lehetőségekhez képest kialakítani a maximumot.
- Hé, csak a szexet, a csonkolást és a túszejtést zártam ki. Már ez is ennyire megköti a kezéd?
- Ha túléljük, és a Tanács visszatér az öreg kontinensre, mesélek majd neked az Udvarnál töltött napjaimról. Olyan eseményeknek lehettem részese amiktől garantáltan rémálmaid lesznek.
- Jó tudni, hogy szerinted túléljük.

- Reménykedem benne.
- De nem vagy benne biztos.
- Mi biztos, *ma petite* Még a halál sem az. Ez igaz.
- Megszólalt a csipogóm. Ugrottam egyet. Ideges? Ki, én?
- Minden rendben, *ma petite*?
- Valaki keres a csipogómon – feleltem. Megnéztem a számot.
- Dolph volt az. – A zsaruk. Fel kell hívnom őket.
- Megkezdem a tárgyalásokat a Tanácssal. Ha túl sokat kérnek, attól tartok, ott kell hagynom a leopárdjaidat, ahol vannak.
- Most, hogy Padma úgy tudja, Vivian hozzám tartozik, már nem fogja kímélni a testi épségét. Korábban is megölhette volna, de az csak üzemi baleset lett volna. Ha nem hozzuk ki őket onnan, módszeresen és szántszándékkal fogja kicsinálni mindkettőjüket.
- Ma találkoztál vele először, és máris ilyen biztos vagy ebben?
- Miért, szerinted rosszul látom a dolgot?
- Nem, *ma petite*. Attól tartok, tökéletesen jól látod.
- Hozd ki őket onnan, Jean-Claude! Alkudozz ügyesen.
- Vagyis megkapom az engedélyedet, hogy a nevedben is tárgyaljak?
- Ja. – A csipogó megint felbrekegett. Dolph kurva türelmetlen tud lenni. – Mennem kell, Jean-Claude.
- Menj csak! Én sem késlekedem tovább.
- Helyes. Várj!
- Igen, *ma petite*?
- Ugye, nem a Cirkuszban akarsz velük tárgyalni? Nem örülnék, ha egyedül mennél oda.
- Inkább telefonálok, ha ez téged megnyugtat.
- Az tényleg megnyugtatna.
- Nem bízol bennük?
- De nem ám!
- Le a kalappal a bölcsességed előtt.
- Gyanakvást akartál mondani, nem?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Talán. És mi legyen, ha nem hajlandók telefonon egyezkedni? – kérdezte kíváncsian.

– Akkor hagyd az egészet a francba!

– Mintha az előbb azt mondtad volna, az életedet is kockára tennéd értük.

– De azt egy szóval sem mondtam, hogy a tiédet is.

– Ah! – Hallottam, hogy mosolyog a bajsza alatt. – Je t’aime, *ma petite*.

– Én is szeretlek – feleltem.

Letette. Bepötyögtem a rendőrség számát. Forrón reméltem, hogy Dolph valami sima, egyszerű rutinmunkát tartogat a számomra. Na persze, és holnap kitör a világbéke.

23

Amikor bevitorláztam a bárba, a sérültet már bepakolták a mentőautóba. Az *Égő Áldozat* csak nemrégiben nyílt, és egyike a legcsóróbb vámpír-szórakozóhelyeknek. Ez az egyetlen vámpírlokál, ami sok háztömbnyivel, majd' egy teljes kilométerrel a Várnegyed határán kívülre települt. Az ajtón filmplakát virít az 1970-es évekbeli horrormoziról, amiről a hely a nevét kapta. A villogó neonnal hangulatvilágított poszterről Oliver Reed és Bette Davis gúvad az ember képébe. A bárpult fölé a Christopher Lee-féle Drakula életnagyságú viaszszobrát lógatták. Egy teljes falat padlótól plafonig kitapétáztak a hatvanas-hetvenes évek horrorfilmsillagainak a karikatúráival, és úgy rendezték el körben az asztalokat, hogy semmi se zárja el a rálátást. A vendégek eleinte fürtökben lógtak a képeken, csoportokba verődve találgatták, melyik firkálmány kit ábrázol. Aki a legtöbb helyes tippet adta, a ház vendége volt egy éjféli, kétszemélyes hidegtálcra.

A hely valódi huszonnégy karátos giccs, méghozzá a szemkiszűrős fajtából. A pincérek között persze akadnak igazi vérszopók is, de a zöme vámpírofil amatőr. Sokuknak ez is csak egy meló a sok közül, őket fröccsöntött műanyag szemfogaikról és poénjaikról messziről ki lehet szűrni. Mások ebben látják a nagy lehetőséget; úgy tesznek, mintha. Fogtechnikai koronacsodák villognak a szájukban, és vért pisilnek igyekezetükben, hogy igaznak tűnjenek. Néhány pincér és pincérnő múmia- vagy farkasember-maskarát húz magára, de akadnak Frankenstein-bányaréim kombinációk is dögivel. Ahogy én tudom, az igazi szörnyek közül egyedül a vámpírok alacsonyodtak le odáig, hogy efféle olcsó lebujban dolgozzanak. Ha az alakváltók le akarják rántani a leplet a kilétükről, jobb pénzt kereshetnek a trendibb lokálokban.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A bár esténként mindig zsúfolásig tömve van. Nehéz lenne megmondani, hogy Jean-Claude dühös, hogy valaki megelőzte az ötlettel – vagy inkább szégyelli, hogy dühös. Valószínűleg mélyen osztályon alulinak tartja a helyet. Ami engem illet, imádom; a kísértetjárta-ház-hangeffektektől kezdve az extra nyers Lugosi-hamburgerig, amit csak a kedves vendég külön kérésére – lesajnáló pillantások közepette – szervíroznak jól átsütve. A Lugosi-figura egyetlen kakukktojás a hatvanas-hetvenes évekbeli filmdekor-életérzésben. Na ja, nehéz lenne igazi horroréttermet csinálni az őseredeti Drakula nélkül.

A mi kis városunkban az ember nem halhat meg anélkül, hogy legalább egyszer végig ne őrzöngjön egy péntek esti Karaoke Rapli Partit. Egyszer elvittem magammal Veronica Simst, alias Ronnie-t, aki magánnyomozó és nem melleleg a legjobb barátnőm. Őrült nagy buli volt.

De térjünk vissza a hullához. Oké, nem hulla, áldozat. Ha a csapos nem lett volna villámkező a poroltóval, akkor a szimpla hulla kategóriába esne.

Clive Perry nyomozó tartotta a frontot. Szálfatermetű figura, afféle válltömés nélküli Denzel Washington. Ő a tökéletes úriember. Soha nem emeli fel a hangját, és tudtommal csak életében egyszer hagyta el angolos hidegvére. Akkor történt, amikor egy bikanyakú fehér zsaru pisztolyt fogott a „nigger zsernyákra”. Persze az első stukker, ami előkerült, az enyém volt. És persze kis híján kilyuggattam a délvidéki köcsögöt, mialatt Perry még mindig gőzerővel hajtott a beszéljük-meg-nyugodtan megoldásra. Kicsit túlreagáltam a dolgot? Na, nem! Végül is senki nem halt meg.

Szívélyes mosollyal fordult felém. – Örülök, hogy látom, Miss Blake.

– Én is, Perry nyomozó. – Kifejezetten rémisztő hatással van rám. Olyan nyájas, olyan udvarias, hogy az ember automatikusan ugyanabban a stílusban válaszol. Normál esetben senkivel se vagyok ilyen tündibündi.

A bárpultnál ültünk, a viaszba szobort Christopher Lee Drakula-alakítása egykedvűen lengett a fejünk fölött. A csapos egy Harry nevű vámpír volt. Szökés-barna haja hosszú fonatban verdeste a hátát, az orrában ezüstpiercing csillant. Mai gyerekek látszott, a McDonalds-kor születtének, pedig valószínűleg emlékezett a bostoni teadélutánra. Ütős angol akcentusa alapján úgy saccoltam, hogy nem sokkal Kolumbusz után került ide, az álmok földjére. Olyan slunggal gyasztolta a bárpultot, mintha az élete függne tőle. Az arca kifejezéstelen volt, de minden porcikájából sütött, hogy ideges. Szerintem senki sem hibáztathatta ezen. Harry nemcsak rész munkaidős csapos volt, hanem társtulajdonos is.

Az egyik vámpír törzsvendég megharapott egy nőt. Ez tutira tönkrevágja a üzletet. A nő a támadója arcába zuttyintotta a piáját, aztán előhúzott valahonnan egy öngyújtót, és felgyújtotta. A vámpírok rohadt jól égnék. Igazán szelíd megoldás ahhoz képest, hogy a csaj reflexből csinálta. Ez a csöndes bár nyüzsgő turistanegyed közepén nem olyan hely, ahol ilyen extrém önvédelmi eszközökhöz szokás folyamodni. Csórikám biztos bepánikolt.

– A szemtanúk szerint a nő teljesen normálisan viselkedett, amíg a vámpírral el nem szaladt a ló – mondta Perry.

– Megharapta?

Perry bólintott.

– A francba!

– A nő se szó, se beszéd, felgyújtotta. Rettenetesen összeégett. Valószínűleg nem éli túl, Anita. Mit önthetett rá, amitől ilyen hirtelen lángra kapott?

– Milyen gyorsan történt?

Belenézett a noteszába. – Pár másodperc alatt.

Harryhez fordultam. – Mit ivott a csaj?

Meg sem kérdezte, melyik csaj, csak válaszolt. – Whiskyt, tisztán. A legjobbat, amit tartunk.

– Az elég is – mondtam. – Ha egy vámpír egyszer meggyullad, pillanatok alatt szénné ég. A vérszívók félelmetesen jól égnék.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Tehát maga szerint nem vegyszerrel csinálta?

Megráztam a fejem. – Arra nem volt szükség. Engem az zavar, hogy egyáltalán eszébe jutott az öngyújtó. Ha a fickó szimpla halandó lett volna, aki kicsit túllőtt a célon, a tyúk simán nyakon önti a piával, aztán segítségért kiált.

– Ne felejtse el, hogy a vámpír megharapta – jegyezte meg Perry.

– Ha ennyire nem csípné a pofájukat, akkor nem jönne ide egy vámpírral kéz a kézben. Valami kurvára bűzlik.

– Szerintem is – bólintott Perry. – De fogalmam sincs, mi. Ha a vámpír túléli, vádat emelnek ellene.

– Szeretnék beszélni a spinével.

– Dolph elvitte a baleseti sebészetre, hogy ellássák a harapását. Aztán az őrszobára kíséri. Azt üzente, ott beszélhet vele, ha akar.

Késő volt, fáradt voltam, de valami nem stimmelt. A bárpulthoz léptem. – A csaj azért jött, hogy felszedjen valakit?

Harry a fejét rázta. – Bejött, telefonált, aztán leült. Micsoda karosszéria, látnod kellett volna. Nem tartott sokáig, amíg valaki lecsapott rá. Rohadt nagy pech, hogy egy vámpír volt.

– Ja – mormoltam. – Rohadt nagy pech...

Körkörös mozdulatokkal tovább masszírozta a pultot, de a szemét egy pillanatra se vette le rólam. – Ha beperel, lehúzzhatjuk a rolót.

– Nem fog perelni.

– Ezt mondd a bostoni Crematorium góréjának. Ott is megharaptak egy vendéget, és a bíróság kötelezte őket, hogy becsukják a boltot. Őrjáratot kellett szervezniük a környéken, olyan lincshangulat alakult ki.

Megveregettem a kezét. Harry megdermedt. A bőre kemény volt és hideg, mint a kő. Ilyenek a vámpírok, amikor nem strapálják magukat, hogy embernek tűnjenek. A fekete szemébe néztem. Az arca szoborszerűen merev volt.

– Megyek, és beszélek az állítólagos áldozat fejével.

– Ne fáradj, Anita! Az a nő ember, és mi nem vagyunk azok. Bármit találnak ki odafenn Washingtonban, ezen semmi sem változtat.

Leküzdöttem a kísértést, hogy a ruhámba töröljem a kezem. Utálom, amikor a vámpírok merevek és másvilágiak. Mintha nem húshoz és bőrhöz nyúlna az ember, hanem valami műanyagszerű izéhez, amilyen a delfinek bőre. Mintha nem izom lenne a bőr alatt, hanem homogén, tömör és hideg anyag. Fagyott higany.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik, Harry.

– A halandók szörnyetegnek tartanak minket. Az ő számukra mindig azok is maradunk. Igazán nagyszerű érzés volt szabadon járni az utcákat, de már nincsenek illúzióim. Minden csoda három napig tart.

– Nem mindegyik – mondtam. – Szerintem először tegyünk pontot ennek az ügynek a végére, oké?

Válasz helyett elkezdte gúlába rakni a fényesre vakszolt poharakat.

– Ez igazán kedves volt öntől – biccentett felém Perry elismerően. A többi srác a csapatból nem bírta volna ki, hogy hozzá ne tegye: ez nem vall rám. Persze a többiek már az estélyit sem hagyták volna szó nélkül.

Be kell mennem az őrszobára. Dolph ott lesz, és amilyen mákom van, Zerbrowski is. El fognak élvezni, ha meglátják a göncömet.

24

Hajnali háromkor léptem be a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségének főhadiszállására. Néhány kedves rendőr kolléga anno egy láda kitűzött gyártatott le nekünk „RETEK VAGYOK” felirattal, gyanúsán csöpögő piros és zöld betűkkel, körben helyre kis konyhakerti zöldségkoszorúval. Zerbrowski szétszította a műanyag plecsniket, és azóta is hordja őket mindenki, még Dolph is. Az első vámpír, akit hidegre tettünk, úgy érkezett a hullaházba, hogy az ingére tűzve ott virított az egyik kitűző. Sose derült ki, ki tette rá. Én Zerbrowskira tippelek.

Zerbrowski az órszoba lépcsőjén várt. – Ha a szoknyád még ennél is magasabban lenne felsliccelve, fejkendőnek hívnák – mondta akkora vigyorral, hogy a füle mögött összeért.

Tetőtől talpig végigmértem. Világoskék inge rendetlenül kilógott gyűrött zöld szövetnadrágjából. Meglazított nyakkendője úgy fityegett a nyakában, mint egy szövet nyaklánc. – Te jószagú, Zerbrowski, megint összevesztetek Katie-vel?

Borjúszemeket meresztett rám. – Honnan veszed?

A nyakkendőre mutattam, ami se az inghez, se a nadrághoz nem passzolt. – Hagyta, hogy így menj ki az utcára?

Elhúzta a száját. – Sötétben kellett öltöznöm.

Meghúzogattam a tyúklábmintás nyakkendőt. – Na látod, ezt elhiszem.

Nem is figyelt rám. Széles mozdulattal belökte az ajtót. A mosolya most ma legalább háromszor körbeért a fején. – Szépek előre, okosak a sor végén.

Ez nem tetszett. – Mire készülsz, Zerbrowski?

Borjúszemek, második felvonás. – Hogy én-e?!

Ingattam a fejem, de nem volt mit tenni. Beléptem az ajtón. Plüsspingvinek trónoltak minden íróasztalon, hajszálra ugyanabban a szögben, csőrrel az ajtó felé. Mindenki vadul telefonált, papírokat

rendeztetett, és verte a számítógép billentyűzetét. Mintha be se jöttem volna. Csak a pingvinek gülüztek. Majdnem egy éve történt, hogy Dolph és Zerbrowski megtudták, hogy plüsspingvineket gyűjtök. A csesztetés nem kezdődött azonnal. Már kezdtem reménykedni, hogy elfelejtették az egészet. Amikor Zerbrowski újevkor visszajött a betegszabadságról, akkor kezdtek felbukkanni a tömpe szörmadarak a lehető legkülönbözőbb helyeken. A bűnügyi helyszíneken, az anyósülésen, az asztalomon, a csomagtartóban. Szerintem a fele dologi keret a plüssökre ment el. Még mindig nem tudtam, hogy reagáljak. Tegyek úgy, mint aki észre sem veszi, hogy egy tucat plüssállat kuksol a szobában? Vagy gyűjtsem be őket dudorászva, aztán vigyem haza az egész bolyhos kupacot? Húzzam fel magam, és rendezek hisztériás nagyjelenetet? Ha rájöttem volna a megfelelő taktikára, már rég véget vetettem volna a cukkoláshadjáratnak. Eddig a nem-lát-nem-hall-nem-beszél és az összegyűjtöm-és-hazaviszem figurával próbálkoztam. Egyik se vált be. Sőt, nekem határozottan úgy tűnt, egyre rémisztőbb méreteket kezd ölteni a dolog. Erősen gyanakodtam, hogy valami grandiózus tetőponthoz kulminálunk. Gőzöm se volt, mire készülnek, de volt egy olyan érzésem, addig jó nekem, amíg nem tudom.

– Milyen jó látni, hogy mindenkiben így buzog a munkakedv hajnali három magasságában.

– Aki korán kel, aranyat lel – szavalta Zerbrowski.

– Merre találom Dolphot?

– Az interjúszobában tárgyal a sértettel.

Volt valami a hangsúlyában, ami nem tetszett. – Dolph állítólagos sértettnek nevezte a telefonban. Itt senki se hisz a csajnak?

Elmosolyodott. – Dolph kiherélne, ha lelőném a poént. Na, gyere, ne várassuk őket tovább!

Menten a falra mászom. – Ha csak brahiból csődítettetek ide, kiakadok, mint a díványrugó.

Nyitva tartotta az ajtót előttem. – Jujjuj, csak nem vágunk haza egy rém romantikus pillanatot Drakula gróffal?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Kurvára semmi közöd hozzá.

Egy-egy kórusnyi óóóóh és juuuj zshivajlott fel körülöttem a szobában. Már kinn voltam a folyosón, de a hujjogás nem akart szűnni a hátam mögött. A beszélések közül némelyik kifejezetten zavarba ejtő volt, de akadt olyan is, amelyik fizikai lehetetlenség határait súrolta még akkor is, ha az ember egy vámpírral volna. A szexuális zaklatást és a csak-egy-vagyok-a-srácok-közül életérzést csak egy hajsza választja el egymástól.

Bedugtam a fejem az ajtón. – Féltékenyek vagytok, mi? – Dobhártyaszagató füttykoncert volt a válasz.

Zerbrowski bevárt a lépcsőnél. – Egyszerűen tanácstalan vagyok. Szerinted akkor látok többet a fehérneműdből, ha előtted megyek, vagy ha mögötted?

– Ha sokáig baszakodsz velem, Zerbrowski, mesélek rólad Katie-nek.

– Kár a gőzért. Tudja, hogy perverz disznó vagyok. – Elindult lefelé, és hátrasandított.

Sóhaj. Nekivágtam a lépcsőnek, és hagytam, hadd ringjon a szoknya szabadon. Amikor fültővig felsliccelt ruhát visel az ember, baromira nem számít, hogy ezt kizárólag attól a praktikus szemponttól vezérelve teszi, hogy a pisztolya kézre essen. Vagy elhatározod, hogy nem zavar, ha megbámulnak a férfiak, vagy felejtse el, és vegye fel valami mást. – Hogy a rákba vetted rá Katie-t, hogy randizzon veled, és aztán még feleségül is menjen hozzád?

– Leitattam – kuncogott Zerbrowski. Hát minimum.

– Juttasd eszembe, hogy ha legközelebb átmegyek hozzátok vacsorára, feltétlenül kérdezzem meg tőle.

Elvagyorodott. – Na persze. Még a végén előadna neked valami romantikus és idétlenül csöpögős sztorit. Egyetlen szavát se hidd el. – Megállt az első kihallgatószoza előtt, és bekopogott.

Dolph nyitott ajtót. Az ajtókeretet mintha rá szabták volna. Nyakkendőjét kellemetlenül szorosra húzta, fehérre keményített inggallérja a nyakához tapadt. Szürke öltönytadrágja nem ismerte a

gyűrődés fogalmát. A nyári forróság és a késői óra miatt kivételesen megengedte magának azt a luxust, hogy megszabaduljon a zakójától. Egy kezemen meg tudtam volna számolni azokat az alkalmakat, amikor ingujjban láttam Dolphot.

A zsaruk hosszú évek munkájával betonkemény pókerarcot fejlesztenek ki maguknak, ami lehet apatikus vagy fásult, de néhányan az enyhén derült jól-szórakozom-rajtaid változatig is eljutnak. A betonarc elrejtí az illetéktelen tekintetek elől, mi zajlik odabenn. Egyfajta professzionális üresség költözik a szemükbe. Dolph külön ötcsillagos kurva-blazírt-vagyok kifejezést gyakorolt ki a gyanúsítottak kihallgatására. Most leplezetlen düh gyűri ráncokba a vonásait. Még sose láttam, hogy ilyen nyilvánvalóan felhúzta volna valaki.

– Mizújs? – kérdeztem.

Kilépett a folyosóra, és határozott mozdulattal behúzta maga mögött az ajtót. – Hogy hagyhattam, hogy így kiakasszon?

– Mesélj, hallgatlak!

Végigmérte a szerkómat, mintha csak most vette volna észre. A fíntor feloldódott valami bajusz-alatti-mosolyféleségben. – Valaki cefetül rossz hatással van az ízlésedre.

Elhúztam a szám. – Pisztoletáska van a combomon, tudod? Azért választottam felsliccelt ruhát, hogy könnyebb legyen előkapni a stukkert. – Zerbrowskinak sose álltam volna le magyarázni a bizonyítványomat, de Dolph más eset volt.

– Úúúúh – nyögött fel Zerbrowski. – Kivillanó combokat, méééég!

Dolph mosolya megnyúlt. Már a szeme is csillogott. – Ha ilyen leplezetlenül megmutatod magad a világnak, legalább a jó ügy érdekében teszed.

Összefontam a karom. – Tényleg tartotok odabenn egy gyanúsítottat, vagy csak poénból rángattatok be?

Dolph mosolya elhalványult, és a dühös fíntor visszatért. – A kisasszony nem gyanúsított. Ő az áldozat. Tudom, hogy beszéltél Perryvel a helyszínen, de azt akarom, hogy hallgasd meg az ő

ÉGŐ ÁLDOZATOK

verzióját. Aztán oszd meg velem, mit gondolsz az egészről. – Szélesre tárta az ajtót. Dolph már csak ilyen, nem szereti befolyásolni az embereit. De túl váratlan volt az egész. Nem hagyott időt rá, hogy magamra húzzam a legbűbájabb profi mosolyomat. Úgy néztem a nő szemébe, hogy még mindig a meglepetés tükröződött a szememben.

Félénk kék szemek néztek vissza rám. A gazdájuk magas volt, ez még ültében is látszott. Selymes, hirtelenszőke frizurája kislányos arcvonásokat keretezett. Kevés nő mondhatja el magáról, hogy magas és kecsesen törekeny egyszerre. Ő ezen kevesek közé tartozott.

– Miss Vicki Pierce, bemutatom Anita Blake-et. Legyen olyan jó, és mondja el neki is, mi történt önnel.

Miss Pierce pislogott egyet, és könnyek gyűltek hatalmas szemébe. Nem csordultak ki, csak majdnem. Egy illatosított pézsével finoman felitatta. Nyakán friss, fehér gézkötés virított. – Storr őrmester, már annyiszor elmondtam, mi történt. – Hatalmas könnycsepp gördült végig az arcán. – Rettenetesen fáradt vagyok, borzalmas éjszakám volt. Nem mehetnék végre haza?

Dőlt felé a székben, a karját kecses, könyörgő mozdulattal felemelte. Egy férfi tuti bedőlt volna az esdeklő kislány figurának.

Kár Dolphba az ilyesmi.

– Csak még egyszer utoljára, Miss Blake kedvéért – felelte szenvtelenül.

A nő átnézett rajtam, mintha üvegből lettem volna. Zerbowskira pislogott. – Olyan borzasztóan kimerült vagyok!

Zerbrowski a falnak dőlt. – Ő a főnök.

Ezzel kimerítette a női fortély összes válfaját, és egyik se jött be. Szívás. Hát jöjjön a legalább-mi-kislányok-tartsunk-össze figura. – Maga biztos megért engem. Tudja, milyen egyedül lenni ezek között a... – itt a hangja suttogássá halkult –, férfiak között. – Lesütötte a szemét, mintha marha izgalmas lenne az asztal kincstári műpolitúr

mintája, és amikor megint felnézett, kövér krokodilkönnyek csurogtak végig az arcán.

Erősen Oscar-gyanús alakítás volt. Elnyomtam a kísértést, hogy lelkesen tapsolni kezdjek. Gondoltam, először inkább megpróbálkozom az együttérzéssel. Orbitális taplónak lenni aztán is ráérek.

Megkerültem az asztalt. Nekidőltem, de nem csusszantam fel rá. Így majdnem hozzáértem a lány lábához, ami egészen biztosan személyes tere megsértésének minősülne. Megveregettem a vállát, és bájosolyogtam. Ahhoz, sajna, nem vagyok elég jó színésznő, hogy könnyekkel felhozott tekintetet produkáljak. – Most már nincs egyedül, Miss Pierce. Itt vagyok magával. Kérem, mondja el, mi történt!

– Maga ügyvéd? – kérdezte.

Ha ügyvédet akar, és ki is tart az ötlet mellett, a kihallgatásnak annyi. Letérdeltem mellé, reszkető kezét a kezembe vettem. Asszem, az együtt érző figurára hiába is gyúrtam volna. Inkább maradtam az őszinte érdeklődésnél. Minden figyelmemet a lányra összpontosítottam. Hosszú percekig tanulmányoztam az arcát, mintha meg akarnám jegyezni a vonásait. – Vicki, én azért vagyok itt, hogy segítsék.

Úgy bámult rám hatalmas szemeivel, ahogy az őz néz farkasszemet a vada puska csövével. Ha mozdulatlan marad, talán mégsem sül el. Bólintott, inkább önmagának, mint nekem. Megragadta a kezemet, az arca rettenetes őszintébe ment át.

– Lerobbant a kocsim. Bementem a bárba, hogy telefonáljak. – Lehorgasztotta a fejét. – Tudom, hogy nem szabadott volna bemennem oda az ilyen helyeken úgy néznek a magányos nőkre, mint gyűjtogató a marék szalmára, de muszáj volt telefonálnom.

Gyűjtogató a marék szalmára? Édes Jézusom.

– Nem kell magyarázkodnia, Vicki. Oda megy be, ahová akar, és akkor, amikor akar. A tény, hogy maga nő, még nem fosztja meg

ÉGŐ ÁLDOZATOK

magát ettől a jogától. – Nem kellett túljátszanom a vad feministát. Mindenki van egy kis perverzió, nem?

Figyelmesen tanulmányozta az arcomat. Szinte hallottam, ahogy kattognak a kerek az agyában. Azt hitte, most megfogott. Istenkém-istenkém. Korábban kell ahhoz felkelni.

Egyre jobban szorította a kezem. – Felhívtam egy barátomat, hogy nézze meg a kocsit. Egyetemre járok, és nincs túl sok pénzem, úgyhogy nem akartam rögtön szervizbe vinni. Addig nem, amíg a barátom meg nem nézte. Nagyon reméltem, hogy meg tudja javítani.

Túl sok információt döntött rám egyszerre. Még hozzá anélkül, hogy kérdeztem volna. Mintha alibit gyártana magának. Túl sokszor kellett előadnia a sztorit?

– Valószínűleg én is így tettem volna – mondtam. Valószínűleg.

Nagy hévvel gesztikulált, mint aki belelendült a mesélésbe. – Ez a fickó meg ott ült a pultnál. Egész rendes pasasnak látszott. Beszélgettünk, aztán meghívott egy italra. Megmondtam neki, hogy a barátomra várok. Mire ő: remek, csak beszélgetünk egy kicsit. – Kettőt pislogott. – Azt mondta, nekem van a leggyönyörűbb nyakam a világon. – Újabb szempilla-rebegtetés. Ötcsillagos. – Tudja, olyan... romantikus volt az egész.

Olyan... hatásvadász volt az egész. – Folytassa!

– Rendelt nekem egy italt. – Szemtörölgetés, kettes csapó. – Megkérdeztem, zavarja-e, ha rágyújtok. – Egy púpozott hamutartó állt a könyökénél. Se Dolph, se Zerbrowski nem cigizik, ami azt jelenti, hogy a kicsi Vicki igencsak erős dohányos.

– A karját a derekam köré fonta, és meg akart csókolni. Legalábbis én azt hittem. – A könnyek most már egyre sűrűbben jöttek. Egész megható volt. – A nyakamba mélyesztette a fogait. Esküszöm, egészen addig a pillanatig fogalmam sem volt, hogy vámpír.

Megveregettem a vállát. – Kevesen tudják megkülönböztetni a vámpírokat az emberektől. Különösen, ha már ettek.

Pislogott. – Ezt hogy érti?

– Ha egy vámpír teleszívta magát vérrel, egészen úgy néz ki, mint egy hétköznapi ember.

Bólintott. – Ó, értem.

– És mit csinált, amikor a vámpír magába harapott?

– Az arcába öntöttem az italomat, és meggyújtottam az öngyújtómmal.

– Meggyújtotta? – hűledeztem. – Az italt vagy a vámpírt?

– Hát... mindkettőt.

– A vámpírok úgy égnek, mint a fáklya.

– Fogalmam se volt róla – hebegte. – Egy közönséges embert nem lehet ilyen könnyen felgyújtani.

– Nem – feleltem. – Ez így van.

– Sikoltozni kezdtem, és elfutottam. A barátom épp akkor lépett be az ajtón. Az emberek futkostak és kiabáltak. Rettenetes volt.

Ellöktem magam az asztaltól. – Azt elhiszem.

A tekintete őszinte volt, de csöppet sem rémült. Büntudatnak a leghalványabb jelét sem láttam rajta. – Meg kellett védenem magam! – Úgy szavalt, mintha ez mindent megmagyarázna.

Megpróbálkoztam egy mosollyal. – Ráöntötte az italt, ezt értem, de honnan jutott eszébe, hogy meg is gyújtsa?

– Hallottam valahol, hogy a vámpírok mindennél jobban félnek a tűztől.

– De ha egy közönséges ember arcába öntené az italt, és meggyújtaná, az csak addig lángolna, amíg az alkoholból futja. Egyetlen nagy zumm, és az egésznek vége. A támadója megúszná néhány apróbb égési sérüléssel. Nem félt attól, hogy csak feldühíti a vámpírt?

– De hát a vámpírok úgy égnek, mint a fáklya. Maga mondta!

A mosolyom kiszélesedett. – Ezzel azt akarja mondani, jó előre tudta, mi fog történni?

– Hát persze – mondta, és belém kapaszkodott. Értsem már meg végre az ő nagy szorult helyzetét.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Dolph nem bírta tovább. – Az imént mondta, Miss Pierce, hogy fogalma sem volt róla, hogy ég egy vámpír.

– Nem is, amíg el nem kezdett lángolni.

Megveregettem a kezét. – De Vicki, épp most mondta, hogy előre tudta.

– Ezt maga mondta, nem én!

– Már akkor tudta, hogy porrá ég a szerencsétlen, amikor meggyújtotta. Ezek a maga szavai.

– Semmi ilyesmit nem mondtam!

A fejemet csóváltam.

Kirántotta a kezét a kezemből, és kihúzta magát. – Megpróbálnak összezavarni engem.

Sóhaj. – Nem, Vicki, ez magának egyedül is megy. –

Hátradőltem. Szemkontaktus marad. Ügyes kislány.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte indulatosan.

– Melyik bár volt ez pontosan? – kérdeztem vissza, mint aki most lépett be az ajtón, és nem húsz perccel ezelőtt. A kihallgatás alfája és ómegája, mint tudjuk, a monoton ismétlés.

– Tessék? – nézett fel.

– Ahová bement telefonálni. Mi volt a bár neve?

– Nem emlékszem.

– Dolph? – Kérjünk egy kis segítséget a közönségtől.

– *Égő Áldozat*.

Mosoly. – Micsoda véletlen! Egy közismert vámpírbarlang.

– Nem a Vérnegyedben van – vonogatta a vállát. – Honnan kellett volna tudnom, hogy ez is egy olyan bár?

– Mit szól a Christopher Lee-képhez a bejárat fölött? Tudja, a drakuláshoz. Az azért magáért beszél, nem?

– Késő volt, és semmi más nem volt nyitva.

– Péntek éjjel az egyetemi negyedben, a Delmar Boulevard-on? Ennél jobbat is kitalálhatott volna.

Reszkető kézzel matatott a kötésen. – Az a dög megharapott!

A széke támlájára támaszkodtam, és egészen közel hajoltam hozzá. – Maga hazudik, Vicki. Mint a vízfolyás.

Könnyekben tört ki. Két ujjamat az álla alá tettem, és fölemeltem az arcát. – Átkozottul jól csinálja. De nem eléggé.

Ellökte a kezemet, és felpattant. A szék döngve zuhant a padlóra. – Megtámadtak mégis úgy bánnak velem, mintha én lennék a bűnös. Azt gondoltam, hogy meg fog érteni.

– Megcsóváltam a fejem. – Ne pazarolja rám a nagy-női-testvériség maszlagot, Viki. Nálam nem jön be.

Egyetlen mozdulattal letépte a nyakáról a kötést, és a földre dobta. – Hát csak, nézze meg, mit tett velem az a mocskok!

Ha arra számított, hogy becsinálók a látványtól, rohadt nagyot tévedett.

Odaléptem hozzá, a fejét oldalra fordítottam. Vámpírharapás nyomai voltak méghozzá frissek. Tankönyvbe való, tiszta munka. Semmi horzsolás, semmi szívasnyom. Csak két apró, kerek seb.

– Rögtön a vámpírra öntötte az italt, ahogy megharapta magát?

– Természetesen. Nem akartam, hogy még egyszer hozzám érjen...

– ...az a mocskos dög – fejeztem be helyette a mondatot.

– Az. Egy két lábon járó hulla, undorító!

Ez talált. – Köszönöm, Vicki. Nincs több kérdésem. – Az ajtóhoz léptem, és intettem Dolphnak, hogy kövessen. Zerrowski ott maradt Miss Pierce-szel.

Dolph behúzta az ajtót mögöttünk. – Mit vettél észre a nyakán, amit én nem?

– Ha egy vámpír beléd harap, de nincs ideje lecsapolni, szívasnyomot hagy a bőrödön. Ez kábé úgy néz ki, mintha valaki szopogatta volna a nyakadat. A szemfogak nem üregesek. Arra valók, hogy a vámpír átlyukassza a bőrt, és ki tudja szívni a kiömlő vért. Ez az egyik oka, hogy olyan kicsik és hegyesek. Ha a vámpír rendszeren teleszívja magát, a véraláfutásos-bevérzéses foltok eltűnnek, és nyoma sem marad az egész akciónak. Egyetlen gyors

marással nem szophatták volna a csajt ilyen patyolattisztára. Szerintem egy másik vámpírral csináltatta, méghozzá jóval azelőtt, hogy betette a lábát a bárba. És az biztosan tovább tartott pár másodpercnél.

– Tudtam, hogy hazudik – csattant fel Dolph. – De arra gyanakodtam, hogy a dupla whiskyn kívül más is volt a poharában. Valami vegyszer, vagy ilyesmi.

– Ha egyszer meggyújtottál egy vámpírt, az addig ég, amíg valaki el nem oltja. Vagy amíg apró hamukupac nem marad belőle. Ha mákod van, találhatsz egy-két csontszilánkot, de a vámpírok jobban égnek, mint az olimpiai láng. Még a fogazonosításos módszer se segít.

– A csapos a bárpult mögül varázsolta elő a porraloltót. A szemtanúk szerint pokoli gyorsan reagált.

– Hiába, a jó öreg Harry! Kész csoda, hogy az a vámpír még él. Sokan ellenzik, hogy a vámpír-szórakozóhelyek a Riverfronton kívülre települjenek. Ahogy hallottam, petíciót nyújtottak be, és lakossági fórumot is tartanak valamikor mostanában. Miss Pierce esete kiválóan példázza, milyen veszélyes becsületes honpolgárookra nézve, ha a vérszopók kiteszik a lábukat a negyedből.

– Az étterem tulajdonosai azt mondják, a negatív hírveréstől könnyen csődbe mehet a bolt.

Sűrűn bólogattam. – Na igen. Persze az sem kizárt, hogy személyes bosszúról van szó. Nem Gülüşem kisasszonyra gondolok, hanem egy közös ismerősre, akinek jó oka volt a fickó halálát kívánni.

– Utánanéznünk, hogy a nő nem az Emberi Elsőbbség tagja-e véletlenül. Ők nem követnének el bánatukban harakirit, ha minden vámpír elevenen elégne a gyehenna kénköves füzében.

– Egy fanatikus vámpírgyűlölő nem engedne egy vérszívót a nyakára cuppanni. Inkább a halál. Az Emberi Elsőbbség felbérelt volna valakit, hogy lejárassa a bárt. Ez persze nem zárja ki, hogy a

csaj a HAV vagy az Emberi Elsőbbség tagja legyen, de nem tartozik a keménymagba, az tuti. A harapás a bizonyíték rá.

– És ha a vámpír hipnotizálta?

– Nem valószínű. Ha már itt tartunk, lenne pár kérdésem a szemtanúidhoz.

– Mint például?

– Biztosak benne, hogy a vámpírnak volt ideje belekóstolni a csajba? Jó lenne tudni, látták-e, ahogy megharapta. Ja igen, és azt is kérdezd meg lécci, volt-e vérszaga a csajnak, amikor belépett az ajtón.

– Ezt miért lényeges?

– Mert ha úgy ment oda, hogy a marásnyomok már rajta voltak, néhányan talán kiszimatolták a vérszagot. Bár ez nem valószínű, mert a seb elég tiszta volt, és a vámpír valószínűleg ezért is csinálta így a dolgot. Ha csak beletépett volna a nyakába, az hitelesebbé tette volna a csaj sztoriját, de az ilyen felületi sebet a vámpírok két kilométeres körzetből megérzik.

Dolph szorgalmasan jegyzetelt a noteszába. – Szóval szerinted egy vámpír is benne van?

– Talán nem tudta, mit tervez a csaj. Kíváncsi lennék, vannak-e Miss Gülüşzemnek vámpír puszipajtásai. Bár a puszipajtás talán túl erős Pierce kisasszonyt elnézve. Aztán az is érdekelne, mit tanul az egyetemen.

– Utánanéztünk – mondta Dolph. – Színház- és filmművészetet.

Bingo. – Minek kellek én ide? Boldogulsz a szörnyszakértőd nélkül is.

A szívásnyom, meg hogy ilyen gyúlékonyak a vámpírok... – Lassan megrázta a fejét – Ilyesmi nem szerepel a szakirodalomban.

– A könyveket nem rendőri terepmunkára szánták, Dolph.

– Talán neked is írnod kellene egyet – dörmögte.

– Van jogi alapod, hogy lenyomoztasd a bankszámláját?

– Ha ügyesen választok bírót, akkor talán.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ez az ügy még akkor is rossz fényt vet a vámpírokra, ha végül vád alá helyezik a csajt, és lecsukják. Azon a lakossági fórumon lincshangulat lesz. Elég, ha szárnyra kap a pletyka egy szegény, ártatlan kislányról, akire ráugrott egy vérszívó. Ezt hívják előre lefutott meccsnek.

– Ez van, Anita. Ezt kell szeretni.

– Elmehetnél arra a lakossági fórumra, és mesélhetnél nekik Gülüşemről.

– Miért nem te mész?

– Mert már így is szálla vagyok a jobbszélsők szemében. A városi fővérszopóval kefélek. Egyetlen szavamat se hinnék.

– Nekem nincs időm rá, hogy nagygyűlésekre járjak.

– Csak nem értesz egyet azzal, hogy a vámpírvállalkozásokat vissza kell szorítani a vámpírnegyedbe? – vontam kérdőre Dolphot.

– Jobb, ha tényleg nem mész el arra a gyűlésre, Anita. Nem tetszene, amit ott hallanál.

Ejtettem a témát. Dolph szerint a vámpírok szörnyetegek, akikről szolgálni-és-védeni kell a Közt. Alapjában véve egyet is értek vele. Viszont valóban az egyik szörnyeteggel kefélek. Ezért aztán nehéz száz százalékgig megélnem Dolph zsigeri ellenszenvét. Jobb, ha nem ássuk ki a csatabárdot, és akkor továbbra is tudunk együtt dolgozni.

– Ha ennyire gyűlölöd a vámpírokat, miért nem vetted be Miss Pierce sztoriját?

– Mert nem vagyok hülye – morogta Dolph.

– Bocs. Egy pillanatra azt hittem, a személyes érzelmeid befolyásolnak a munkádban.

Elvigyorodott. – Nem is tudom. Még nem vagy rács mögött.

– Ha bizonyítékaid lennének ellenem, ott lennék?

– Talán. – A mosoly lehervadt az arcáról, és felvette a semmitmondó zsaru pózt. – Mi történt a kezeddél?

Ránéztem a vastag pólyába bugyolált kezemre, mintha most manifesztálódott volna a semmiből. – A fűnyírót javítottam.

– A fűnyírót – visszhangozta.

– Ja.

– És mi történt?

– Belenyúltam a pengébe.

– Kíváncsivá teszel. Nem mesélnéd el részletesebben?

Nálam a kertészkedés kimerül a virágszorgoltságban. Az a gáz, hogy ezzel Dolph is tökéletesen tisztában van. – Beleszorult egy kavics. – Én is felvettem a pókerarcot. Nem is olyan rég még olyan voltam, mint egy nyitott könyv: minden az arcomra volt írva. De azok az idők elmúltak. Dolph gyanakvóan méregetett, de hiába kutatta a vonásaimat, csak kifejezéstelen tekintetem árulkodott arról, hogy hazudok. Dolph tudta, és én tudtam, hogy tudja. Na és? Jusst se fogom arra vesztegetni az idejét – meg az enyémet se –, hogy ehetőbb hazugsággal álljak elő. Minek?

Farkasszemet néztünk. – Vérteljes a harisnyád, Anita. Te meg a fűnyíró... nagy meccs lehetett – jegyezte meg végül.

– Az volt – feleltem, és nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak. – Ha azt mondtam volna, hogy egy zászlóalj haramia támadott rám, te képes lettél volna kitölteni velem egyet azokból a kurva hosszú feljelentőlapokból.

Sóhajtott. – Aranyom, megint nyakig vagy a szarban. Javíts ki, ha tévedek. Üvöltöznék veled szívesen, de attól tartok, csak a számat koptatnám. – Kifejezetten felpaprikáztam. – Mondjuk, bezárhatnálak az egyik cellába éjszakára. Már ami hátravan belőle. Lenne rá okom, nem igaz?

– Semmit se csináltam, Dolph. – Felemeltem gézbe bugyolált kezemet. – Egy barátomnak segitettem. Halottat idéztem. Több vér kellett, ennyi az egész.

– Ez most igaz?

– Cserkész becsszóra.

– Miért nem ezzel kezdted?

– Mert szívesség volt, nem pénzért csináltam. Ha Bert megtudja, hogy ingyen és bérmentve zombiidéztem, szívrohamot fog kapni. A fűnyíró sztori jobban bejön neki.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Dolph elfintorodott. – A főnöködnék esze ágába se lesz megkérdezni, hogy sérültél meg. Inkább nem akarja tudni.

Milyen igaz.

– Ha netán újra elszabadul a fünyíród, és segítségre van szükséged, hívj fel, oké?

– Kösz Dolph. Nem felejttem el.

– Ne is. – A zsebébe csúsztotta a noteszát. – És ha kérhetlek, Anita, a közeljövőben ne ölj meg senkit. Sajnos, az önvédelemnek is van határa. Ha túl sok hullát gyártasz, előbb-utóbb lakat alá kerülsz.

– Egy árva lelket se segítettem át a másvilágra az utóbbi hat hétben. Majdnem hét. Egyre pudingabb leszek.

Dolph csúnyán nézett rám. – Ritkán tudjuk százszázalékosan bizonyítani az önvédelmet, Anita, és a te esetedben már kétszer sikerült. Az a rohadt nagy szerencséd, hogy Mississippit lehetett volna rekeszteni a tanúiddal. De Harold Gaynor testét azóta sem találtuk meg, csak a tolószéket egy temető közepén És Dominga Salvador is köddé vált.

Bájbígyor. – Azt mondják, a senora visszament Dél-Amerikába.

– Az a tolószék csöpögött a vértől, Anita.

– Tényleg?

– Tudod, minden mázliszériának vége szakad egyszer. És akkor én sem tudok segíteni rajtad.

– Nem is kell – jegyeztem meg öntudatosan. – Mellesleg, ha elfogadják az új törvényt, szövetségi plecsnit kapok a kezembe.

– Ha zsarú leszel, az még nem garantálja, hogy nem kerülhetsz rács mögé.

Sóhaj. – Hosszú éjszakám volt, ideje hazamennem. Jó éjt, Dolph!

Egy-két másodpercig némán álltunk. – Jó éjt, Anita – mondta végül, és visszaballagott az interjúszobába. Én meg csak álltam a folyosón, mint a Bálám számára.

Dolph azóta ilyen harapós, amióta a fülébe jutott, hogy összejöttem Jean-Claude-dal. Fogalmam se volt, észrevette-e, mennyire megváltozott a viselkedése. Én viszont frankón

észrevettem. Elég egy kis etyepetye egy élőhalottal, és nem bízik bennem többé. Nem úgy, ahogy azelőtt.

Ez bosszantott és elszomorított. Az a bökkenő, hogy alig két hónapja még én is egyetértettem volna vele. Nem bízhat az olyanvalakiben, aki összefekszik a szörnyekkel. Erre itt vagyok én, és összefekszem eggyel. Én, Anita Blake élőhalott-kispárna lettem. Szomorú, nagyon szomorú. Persze kurvára nem tartozik Dolphra, kivel töltöm a szabad estéimet. De nem hibáztathatom a véleményéért. Nem tetszik, de akkor sem nyafoghatok miatta. Oké, nyafoghatnék, nem lenne tisztességes a részemről.

Kifelé menet gondosan elkerültem az irodát. Azon tűnődtem, a mennyi ideig tartják a plüsspingvineket az asztalokon. A bumszli madarakra gondoltam, ahogy tucatjával trónolnak a papírhalmok tetején, és ez akaratlanul is mosolyt csalt az arcomra. Csak futó mosoly volt. Nem csak az aggasztott, hogy Dolph már nem bízik bennem. Dolph remek zsaru és félelmetesen jó nyomozó. Ha utánaszaglászik a dolgaimnak, előbb-utóbb előás valamit. A jó ég tudja, mennyi érvényes bírósági ítélet nélküli kivégzést csináltam végig. Tuti eleget ahhoz, hogy évekre börtönbe kerüljek. Nemegyszer használtam halottkeltő mágiát, hogy embereket tegyek el láb alól. Ha rám tudnák bizonyítani, ezért automatikus halálbüntetés járna. Akik mágiával követnek el emberölést, azoknak gyorsított eljárásban jár az igazság. Egy baltás gyilkos a következő tizenöt évet a halálsoron töltheti kérvényeket és fellebbezéseket fogalmazva. De a mágiával elkövetett gyilkosságnál nincs helye fellebbezésnek. Tárgyalás, ítélet, halál hat héten belül. Eddig még egyszer se várták ki a hat hetet.

A boszorkányok és hasonszőrűek nem szívesen látott vendégek a börtönökben, amióta volt az az ügy Maine-ben. Egy mágus a cellájában démonokat idézett meg. Lövésem sincs, hogy a frászba hagyhatták egyedül annyi ideig, hogy végigcsinálhassa azt a rohadt hosszú szertartást. Az örök, akik elbaltázták a dolgot, mind egy szálig meghaltak, szóval nem igazán lehetett a végére járni a

ÉGŐ ÁLDOZATOK

dolognak. A fejüket például sosem találták meg. Annyit sem lehetett összekaparni belőlük, hogy zombiként ki lehessen kérdezni őket. Randa úgy volt.

A mágus meglépett, de nem sokkal később elkapták egy fehérboszorkánykommandó hathatós közreműködésével. Egy csapat sátánista is besegített nekik. Aki mágiával foglalkozik, nem igazán szereti a törvényszegőket. Az ilyesmi mindannyiukra rossz fényt vet. Az utolsó boszorkányt 1953-ban vetette máglyára a népharag. Ágnes Simpsonnak hívták. Láttam fényképeket a haláláról. Aki természetfeletti biológiát tanul, minden egyetemi jegyzetben szembetalálkozik a fekete-fehér fotókkal. Azon, amelyik a legnagyobb hatást tette rám, az arca viaszsápadt volt, és kiült rá a rettegetés. Hosszú barna haját a szemébe fújta a szél, de még nem égett. Csak a hálóinge és a pongyolája kapott lángra. A fejét hátravetve sikított. A fotó Pulitzer-díjat nyert. A többi képet nem mutogatják olyan sűrűn. Pedig egy egész sorozat készült arról, ahogy a nő ronggyá ég, összeaszalódik és megfeketedik.

Hogy volt képes valaki ott állni, és kattogatni a gépével, nem tudom. Talán Pulitzer-amulett, ami megvéd a rémálmoktól. Vagy nem.

25

Begördültem a bérház parkolójába, ahol a titkos pincekórház volt. Öt körül járt az idő. A hajnal úgy lopakodott a szélben, mint egy láthatatlan hadsereg. Az ég alja szürkült, a sötétség és a fény közötti senki földje már a szomszéd utcában húzódott. Ez az utolsó pillanat a nap teljes frontos támadása előtt, amikor a vámpírok még aktívak. Napkelte előtt egy másodperccel is frankón ki tudják tépni a gégedet. Na ja.

Egy taxi fékezett az épület előtt. Létratermetű, girhes nő pakolta ki magát belőle. Tüsi szőke haja volt, rövid szoknyája és motorosdzsekije. Mezítláb csattogott végig a járdán. Mögötte Zane szállt ki. Valaki kifizette az óvadékát. Biz' isten, nem én voltam. Ezek szerint ő is a Főbivaly vendégszeretetét élvezte. Szerencséje, hogy nem vett részt Sylvie megkínzásában. Ha visszautasította volna, most nem a saját lábán közlekedne, ha pedig megtette volna, most meg kéne öljem. Az meg hogy nézne már ki?

Ő vett először észre. Megint rajtam volt a fekete lebernyeg és a teljes fegyverarzenál ától zéig. Vigyorogva integetett. Csizma volt rajta és fényes vinil-naci, ami második bőrként feszült a combjára. Éljen a Műanyagok Kora.

Ja, majd' elfelejtettem a zen utánérzésű mellbimbópiercinget. Nem szép tőlem.

A magas nő tetőtől talpig végigmért. Nem látszott túl boldognak. Nem volt kifejezetten ellenséges, de kifejezetten barátságos sem. Egy nagy köteg pénzt húzott elő a dzsekije zsebéből, és pár zöldhasút a sofőr kezébe nyomott. Az elhúzta a csikot. Vivian sehol. Gregory sehol. Legalább két vérleopárd hiányzott a teljes osztálylétszámhoz. Mi a frász történhetett?

Zane úgy röpült felém, mintha régi haverok volnánk. – Mondtam neked Cherry, ő az alfánk. Tudtam, hogy nem hagy minket cserben. – Térdre ereszkedett előttem. A jobb kezem a zsebemben volt, épp a

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Browningot markoltam, így kénytelen volt beérni a ballal. Elég sokat lógtam a vérfarkasokkal ahhoz, hogy tudjam, az alfaság a fogdosószagolgotós dolgok közé tartozik. Akárcsak az állatoknak, amikké időről időre átvedlenek, az alakváltóknak szükségük van a fizikai kontaktus megerősítő erejére. Szóval nem ellenkeztem, csak biztos, ami biztos alapon kibiztosítottam a Browningot.

Zane majdnem áhítatosan vette a mancsába a kezem. Az arcát az öklömnek szorította, aztán oda-vissza beledörgölte magát a tenyerembe, ahogy egy macska jelölne meg a szagával. A nyelve hegyével lassan végignyalta a kézfejemet, és én finoman, ám annál határozottabban visszahúztam. Rohadt sok akaraterőmbe került, hogy ne törölközzek meg a kabátomban. Két és fél piros pont.

A magas nő, akit ezek szerint Cherrynek hívtak, dühösen méregetett. – Nem mentett meg mindenkit. – A hangja mély bariton volt. Ez még emberi torokból is dorombolásnak hatott.

– Hol van Vivian és Gregory? – kérdeztem.

A nő a háta mögé intett, amerről jöttek. – Még mindig ott.

– Úgy szólt a megállapodás, hogy mindenkit elengednek.

Zane talpra szökkent. Olyan gyors volt, hogy a gyomrom a torkomba zúdult, és az ujjam megfeszült a ravaszon. Levettem a kezem a Browningról. Ezek a jóemberek itt nem fognak megenni reggelire, de ha Zane továbbra is úgy pattog, mint Tigris neopunk verziója, a végén még véletlenül elsül a pisztolyom. Asszem, az idegeim nem voltak valami fényes kondiban.

– A Vadak Ura közölte, hogy bárki szabadon távozhat, aki elismeri a dominanciádat. De csak a saját lábán. Addigra persze úgy rendezte, hogy Vivian és Gregory ne tudjanak járni.

Valami nehéz, hideg higanyszerű ízé töltötte meg a gyomromat. – Ezt hogy érted?

– Vivian eszméletlen volt, amikor eljöttünk. – Cherry elfordult. – Gregory próbált utánunk mászni, de túlságosan súlyosak voltak a sérülései. Addig kiabált utánunk, ameddig bírta szuflával.

Könyörgött, hogy ne hagyjuk ott. – Cherry megdörgölte a szemét. – De mi otthagytuk. Menekülni akartunk arról az átkozott helyről.

Zane a háta mögé lépett, és átölelte. – Gabriel sem tudott soha megvédeni. Anita megtette, ami tőle telt.

– A nagy bűdös francokat – mormoltam.

Zane kérdőn pillantott rám. Az arcát Cherry nyakához dörgölte, de a tekintete komoly maradt. Örült, hogy megmentette az irháját, de nem akarta cserbenhagyni a barátait.

– Telefonálok egyet. – Bementem a házba, a leopárdok követtek. Már csak percek voltak hátra hajnalhasadtáig, és akkor Jean-Claude totál K.O. lesz.

Úgy kapta fel a kagylót, mintha számított volna a hívásomra. – *Oui, ma petite.*

– Gregory és Vivian nem jutottak ki. Azt hittem, úgy beszéltek meg, hogy mindenkit kihozol.

– A többiek kényszerítették Padmát, hogy belemenjen az egyezségbe. De volt egy kikötése: bárki szabadon elmehet, ha a saját lábán távozik. Sejtettem mit forral a fejében, de az adott körülmények között nem tehettem semmit. Kérlek, higgy nekem!

– Hiszek neked, de akkor sem hagyhatom őket a sorsukra. Ha a Tanács ilyen szörszálhasogató, akkor mi is azok leszünk.

– Mit tervezel, *ma petite*?

– Visszamegyek, és segítek nekik kisétálni a saját lábukon. Padma egy szóval sem említette, hogy a saját erejükből kell kisétálniuk, nem igaz?

– Nem – Jean-Claude mélyet sóhajtott. – A hajnal borzasztóan közel van, *ma petite*. Ha valóban menni akarsz, várj egy-két órát. Akkorra talán már a leghatalmasabbak is nyugovóra térnek. De ne várj sokkal tovább. Nem tudom, mennyi pihenésre van szükségük.

– Rendben. Két órát várok.

– Elküldök hozzád pár farkast. Ha Padma alszik, a hasznukat veheted.

– Kösz.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Most mennem kell. – A vonal megszakadt, és ezzel egy időben az első napsugár átdőfte a horizontot. Irdatlan súly nehezedett a mellkasomra, egy pillanatig levegőt se kaptam, rettenetesen nehéznek éreztem a testem. Aztán az érzés elmúlt, és tudtam, hogy Jean-Claude már nincs ébren. Még három vámpírrjellel sem éreztem azelőtt soha ilyesmit. Tudom, hogy Jean-Claude sok mindentől megóvott, amit a harmadik jel után éreznem kellett volna. Richardot is megóvta. Hármunk közül Jean-Claude tudott a legtöbbet a jelekről, hogy mire jók, mire nem jók, és hogy valójában mit jelentenek. Hosszú hónapok teltek el az mégsem kérdezősködtem. Nem voltam benne egészen biztos, akarok-e t tudni. Richard ugyanúgy bedugta a fejét a homokba, legalábbis Jean-Claude szerint. A vámpír türelmes volt velünk, mint szülő a problémás gyerekkel.

Cherry a falnak dőlt, a karját keresztbe fonta a mellkasa előtt. Semmi sem volt rajta a bőrdzseki alatt. Gyanakodva méregetett, mint akit már átvágtak a palánkon.

– Elmész értük? Miért?

Zane a csaj lábánál ült lótuszülésben, háttal a falnak. – Mert ő az alfánk.

Cherry szemmel láthatólag nem kajálta meg ezt a verziót. – Miért kockáztatnád az életed két emberért, akiket nem is ismersz? Elismertem a dominanciádat, mert bármit megtettem volna, hogy kijussak onnét. De ettől még nem bízom benned. Miért mennél vissza?

– Mert azt várják, hogy megmentsem őket.

– És? – Nem értette. Én se értem.

– És én megmentem őket.

– Miért?

Sóhaj. – Mert... mert nem tudom kivenni a fejemből Vivian tekintetét, a sebeket a testén. Mert Gregory könyörgött, hogy ne hagyjátok ott. Mert Padma kínozni fogja őket, hogy nekem okozzon fájdalmat. Most lefekszem pár órára. Nektek is javaslom. Ja, igen: nem kell velem jönnötök. Ez a dolog önkéntes.

LAURELL K. HAMILTON

- Nincs az az isten, hogy én oda visszamenjek.
- Akkor ne gyere – vontam vállat.
- Rám számíthatsz – vigyorgott Zane.

Ettől kis híján én is elvigyorodtam. Kis híján. – Le mertem volna fogadni.

26

A keskeny kórházi ágyon feküdtem, az apró betegszobák egyikében. Az estélyi göncömet a szoba egyetlen székének a karfájára terítettem. A szék támláját az ajtógomb alá ékeltem. Silány védelmi vonal. Nem tart távol egy rámenős támadót, de legalább van néhány másodpercem, hogy célizzak. Lefekvés előtt gyorsan lezuhanyoztam, és nagy ívben megkukáztam a véres harisnyát. Egy szál bugyiban bújtam be a fertőtlenítőszagú ágyba. Még csak egy nyamvadt tiszta kórházi hálóingük se volt. Meztelen mellemre húztam a keményített kórházi lepedőt. A Firestar a párnám alatt volt, a géppisztolyt az ágy alá löktem. Nem valószínű, hogy szükségem lesz rá, de hová a bánatos halálba tehettem volna?

Álmodtam. Egy elhagyott házban voltam, és kóbor kiscicákat kerestem. A cicák keservesen vinnyogtak a sötétben. A rossz útra tévedt kis pamacsokat sárga szemű kígyók falták fel. Nem kellett Freudnak lenni, hogy megfejtse az ember. Abban a pillanatban, ahogy a gondolat testet öltött, az álom szertefoszlott. Nyitott szemmel bámultam a plafont. A lepedő lecsúszott a bokámig, úgyhogy tők pucéran feküdtem a sűrű feketeségben.

A szívem a torkomban dobogott. Mintha versenyt futottam volna álmomban. Izzadságcseppek gyűltek a mellem alá. Valami nagyon nem volt rendben. A lepedőt magamra húztam, és felültem. Gyerekként mindig azt hittem, szörnyek vannak a szekrényben meg az ágy alatt, de nem tudnak bántani, ha fülíg beburkolódzom a takaróba. Ha rémálomból ébredek, még most is a takaró alá bújok a legizzasztóbb nyári hőségben is. De most egy pincében vagyok, és teljes gőzzel megy a légkondi. Akkor miért érzem ezt a forróságot?

A párnám alá nyúltam, és előhúztam a Firestart. Máris jobb egy fokkal ha csak egy álom ijesztett rám, mindjárt baromi hülyén fogom érezni magam. Ültem a sötétben, és hegyeztem a fülem. Nem kapcsoltam fel a villanyt, ha valaki tényleg sompolyog odakinn a

folyosón, azonnal észreveszi a fényt ajtó alatt. Ha meg akarnak támadni, nem volna jó, ha látnák, hogy én vagyok. Még nem.

Valaki közeledett a folyosón. Energiaörvényt éreztem, izzasztó hőséget. A feszültség úgy gyűlt a szobában, mintha elektromos vihar készülődne. Kibiztosítottam a Firestart, de már tudtam, ki az. Richard.

Úgy dübörgött, mint a százéves vihar.

Levettem az ujjam a ravaszról, de nem tettem el a stukkert. Richard dühét minden porcikámban éreztem. Láttam már tömör tölgyfa baldachinos ággal dobálózni. Kéznel tartottam a pisztolyt, biztos, ami biztos. Persze ez nem volt szép dolog tőlem, de annyira azért nem szégyelltem el magam, hogy eltegyem. Rátenyereltem a villanykapcsolóra. Egy darabig hunyorogtam a hirtelen támadt fényárban. Gombóc gyűlt a torkomba. Mióta lefeküdtem Jean-Claude-dal, kerültem Richard társaságát. Menekültem az izé elől, amivé minden teliholdkor válik.

Mezítláb a székhez ugrottam, és felmarkoltam a ruháimat. Magamra rángattam a pánt nélküli cicifixet, a pisztolyt ledobtam az ágyra. Éreztem, ahogy az ajtó alatt megmozdul a levegő. Hirtelen olyan biztos voltam benne, mintha valaki a fülembé súgta volna, hogy Richard is érzi a bőröm illatát az ajtó másik oldalán. Tudja, hogy Oscar de la Renta parfümöt kentem magamra Jean-Claude kedvéért.

Éreztem az ujjait az ajtólapon, mintha az enyémekek lettek volna. Hallottam, ahogy nagy levegőt vesz.

Két hónapja él a szövetségünk, mégsem éreztem még soha ilyet Richarddal kapcsolatban. Ami azt illeti, Jean-Claude-dal kapcsolatban sem.

– Anita, beszélnem kell veled. – Harag remegett a hangjában, mintha mennydörgés robajlott volna az ajtó mögött.

– Várj – mondtam –, felöltözöm.

Hallottam, ahogy fel-alá járkál. – Tudom, érzem. Mondd, mi ez az egész?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Azon tűnődtem, vajon ő is úgy érzi-e a kezemet, ahogy én éreztem az övét egy pillanattal azelőtt. – Azóta nem voltunk ilyen közel egymáshoz, amióta létrehoztuk a triumvirátust. És most nincs itt Jean-Claude, hogy betöltse az ütköző szerepét. – Öszintén reméltem, hogy csak erről van szó. A másik lehetőség, hogy a Tanács csinált valamit a vámpírjegyeinkkel. Bár ez nem valószínű. Mindenesetre nem fogunk semmi biztosat tudni, amíg meg nem kérdezem Jean-Claude-ot. A rohadt életbe!

Richard megzörgette az ajtógombot. – Mi tart ennyi ideig?

– Már majdnem kész vagyok.

Magamra rángattam a ruhát, szerencsére gyorsan ment. Elég szar érzés volt harisnya nélkül belebújni a cipőbe, de mezítláb még szarabb lett volna. Nem tudok racionális magyarázatot adni rá, de cipőben valahogy nagyobb biztonságban érzem magam. Félretoltam a széket, és kikattintottam a zárat. Gyorsan hátraleptem, és nem túl elegáns rákmenetben a falhoz hátráltam. A kezem összekulcsoltam a hátam mögött. Még mindig szorongattam a pisztolyt. Nem hinném, hogy Richard bántani akarna, de ilyet még sohasem éreztem. A dühe égett a gyomromban, mintha parazsat nyeltem volna.

Óvatosan nyitotta ki az ajtót, mintha minden mozdulatát tízszer megfontolná.

Majdnem egy fejjel magasabb nálam. Elég volt egy pillantás a homlokára, telt ívű ajkaira, az állán rejtőzködő apró nevetőgödröcskére, és kénytelen voltam megállapítani, hogy még mindig kifolyók a küszöb alatt, ha meglátom. A szeme a régi volt, csak a gyász volt új benne. Erős szálú, hullámos haja a vállát verdeste, arannyal és rézzel vegyülő gesztenyeszínére külön szót kellene kitalálni. A barna igazságtalanul unalmas lenne. Pedig a sörénye sok minden, csak unalmas nem. Annak idején imádtam beletúrni, két kézzel markolni, miközben csókolóztunk.

A szívem a torkomban dobogott, de korántsem a félelem miatt.

Richard tetőtől talpig végigmért. A fekete estélyi összevissza állt rajtam, az arcomról csak nagyjából vakartam le a sminket lefekvés

előtt. A hajam kócos volt. De a teste még így is reagált a közelségemre. Rándulást éreztem a gyomromban. Be kellett hunynom a szemem, nehogy véletlenül a sliccére nézzek.

Amikor kinyitottam, Richard még mindig a szoba közepén állt ökölbe szorított kézzel, és fűjtatott, mint egy gőzgép. Túl sok látszott a szeme fehérjéből, mint a megvadult lónak.

Én tértem először magamhoz.

– Azt mondtad, beszélni akarsz velem. Hallgatlak. – Ennyi volt, kész. Elakadt a tű. A mellkasom egy pillanatra tökéletes szinkronban emelkedett és süllyedt az övével, mintha össze lennénk kötve. Ilyen pillanatokot már átéltem Jean-Claude-dal, de Richarddal soha. Ha még mindig járnánk, egész érdekes lenne a dolog. Így csak rohadtul zavaró.

Megropogtatta az ujjait. – Jean-Claude azt ígérte, távol tart minket egymástól, amíg készen nem állunk. Nem értettem, miért. Egészen mostanáig.

Bólintottam. – Kínos.

– Kínos? – mordult fel. – Csak ennyi a hozzáfűznivalód, Anita? Kínos?

– A francba, Richard, jobban tudod, hogy mit érzek, mint én magam. Ha annyira érdekel, válaszolj te a saját hülye kérdésedre.

Behunyta a szemét, és két tenyerét összetette a mellkasa előtt.

Eltávolodott tőlem, bár ez talán nem a legjobb kifejezés. Inkább amolyan mentális védősáncot emelt kettőnk közé. Végül is valakinek meg kellett tennie. Nekem meg se járta az agyamat, hogy megpróbáljam. Richard pusztá látványa és az egyek-vagyunk élmény lüktető hormonzacskóvá változtatott. Állatira zavarba ejtő érzés volt.

Figyeltem, ahogy a teste fokozatosan, izomról izomra elernyed. Álmosan nyitotta ki a szemét, a teste elcsöndesedett, minden porcikája nyugalmat árasztott. Belőlem hiányzik a jógivéna. Ez van.

Leengedte a kezét. – Most jobb?

Bizonytalanul bólintottam. – Ja. Kösz.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nincs mit megköszönnöd. Vagy képes vagyok uralkodni magamon, vagy végem.

Farkasszemet néztünk. A csönd kezdett kínosan hosszúra nyúlni.

– Mit akarsz, Richard?

Rám nézett. Az összes vér az arcomba futott. – Na ne! Tudod, hogy értem.

– Nagyon jól tudom, hogy érted. Beavatkoztál a farka belügyeibe, mialatt távol voltam.

– Meg kellett védenem Stephent.

– Nem volt jogod hozzá, hogy szembeszegülj Sylvie parancsával. Ha jól emlékszem, a távollétemben ő a főnök, nem te.

– Megtagadta tőle a farka védelmét. Te is tudod, mit jelent ez.

– Nem kell kioktatnod – dörrent rám. – Egy alfa védelme nélkül az ember szabad préda. Akár a leopárdok, miután kifingattad Gabrielt.

Ellöktem magam a faltól. – Ha vetted volna a fáradságot, hogy elmagyarázd nekem, mi az ábra, segítettem volna neked.

– Na ne etess ezzel a maszlaggal! – A pisztolyomra bökött. – Hogy segítettél volna? Pár jól irányzott golyóval?

– Sylvie akarta kiirtani őket, nem én. – De akkor is én álltam ott a stukkerrel a kezemben. Ötletem se volt, hogy tegyem le anélkül, hogy ne érezzem még idétlenebbül magam.

– Eddig sem csináltál titkot belőle, mennyire rühelled az alakváltókat. Tudod, mit gondolok? Magasról szarsz az egész leopárdbagázsra, ahogy mindenki más is, különben valaki már rég elmondta volna neked. De nyilván azt gondolták, téged ez hidegen hagy. Úgy értem, ha ilyen simán lapátra teszel valakit, akit állítólag szeretsz, csak mert havonta egyszer vadállattá válik milyen eséllyel indul egy vadidegen?

Richard nem szokott öncélúan gonoszkodni, csak hogy a tüskét mélyebbre nyomja. A kisstílusú bosszú sohasem volt jellemző Richardra.

– Ennél azért jobban ismerhetnél – jegyeztem meg csöndesen.

– Gondolod? – horkant fel.

Lehuppan az ágyra, két kézzel megragadta a lepedőt, és magához húzta. Mélyen beszívta az illatát. – Még mindig bekattanok a szagodtól. Olyan ez, mint valami drog. Halvány fogalmad sincs, mennyire utállak.

– Nem utálsz, Richard. Kevésbé fájna, ha tényleg utálnál.

A lepedőt az ölébe ejtette. – A szerelem mégsem győz le minden akadályt, nem igaz?

– Hát nem.

Felpattant, és gyors köröket rótt a kis szobában. Aztán megállt előttem. Most már nyoma sem volt a varázsnak, de még így is nehezemre esett, hogy a közelében legyek. Azt hiszem, még mindig nem tudtam megemésztetni, hogy többé nem érhetek hozzá.

A kurva életbe, ennek nem szabadna ilyen bonyolultnak lennie. Döntöttem, és kész.

– Egyszer sem feküdtünk le egymással, és már a menyasszonyom se vagy. Nem lehetsz a lupám.

– Tényleg ennyire bepöccentél, mert kiálltam Stephen mellett?

– Parancsba adtad a falkatagoknak, hogy őrizzék. Nemcsak őt, hanem azt a leopárdot is. Azt mondtad, megölöd őket, ha nem engedelmeskednek. Neked nincs jogod ehhez.

– Te magad ruháztál fel ezzel a joggal, amikor lupává tettél. – Feleltem a kezem. Nem akartam, hogy félbeszakítson. – És akár tetszik, akár nem, most az egyszer jól jött, hogy volt egy adu a kezemben. Ha nem lépek közbe, Stephent még aznap hullászába lapátolják. Zane nagyságrendekkel nagyobb felfordulást csinált volna a kórházban. Az alakváltóknak amúgy is elég rossz a sajtójuk mostanában.

– Szörnyetegek vagyunk, Anita. Egy szörnyetegnek sose jó a sajtója.

– Te sem hiszed, amit mondasz.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Én talán nem, de te igen. Meggyőződésed, hogy szörnyek vagyunk. Feketén-fehéren bebizonyítottad. Inkább összefekszel egy két lábon járó hullával, mint velem.

– Mit akarsz, mit mondjak erre, Richard? Hogy nagyon sajnálom, hogy nem tudom túltenni magam a dolgon? Hogy még mindig kurvára zavarban vagyok amiatt, hogy Jean-Claude betett a gyűjteményébe? Hogy csalódtam magamban, amiért nem tudlak szeretni, miután végignéztam, mit művelsz Marcusszal?

– Te akartad, hogy megöljem Marcust.

– Mert szétcincált volna, ha nem teszed. De azt nem mondtam, hogy edd is meg.

– Amikor egy farkatag elhullik a dominanciáért vívott küzdelemben, mindannyian eszünk a húsából. Ez a módja, hogy befogadjuk az energiájukat. Marcus és Raina szelleme velünk marad, amíg a farka létezik.

– Rainából is ettetek?

– Mégis mit gondolsz, Anita, hová tűntek a holttestek? Azt hitted, a rendőr haverjaid porszívózták fel a helyszínt?

– Azt hittem, Jean-Claude intézte el.

– Mindig a farka végzi a piszkos munkát. A vámpírokat nem érdeklik a kihűlt testek. Nem szeretik a hideg vért.

Majdnem kibukott belőlem a kérdés, vajon ő hogy áll a hideg hússal, de úgy döntöttem, inkább nem akarom tudni. Az egész beszélgetés kezdett rossz irányt venni. Az órámra sandítottam. – Mennem kell, Richard.

– Rohanj csak. Mentsd meg a vércicáidat.

– Azt fogom tenni.

– Akkor önként csatlakozom. Én leszek az egyszemélyes hadsereged.

– Mi van?

– Gregory nem volt hajlandó Sylvie-t bántani. Bármit is műveltek Gabriel vezetése alatt, kötelességünk segítenünk a fajtánkbelieken, még akkor is, ha ők nem farkasok.

Ahogy elmentem mellette, a vállam súrolta meztelen karját. Az érintéstől libabőrös lettem, mintha nem csak a karunk ért volna össze. Előbb-utóbb megszokom. Lehet, hogy össze vagyok zavarodva, de tudom, mit akarok. Még mindig vágyom Richardra. Na és akkor mi van? A vámpírt választottam, és nem lehet egyszerre vámpírja meg vérfarkasa az embernek. Fő a mértékletesség.

Előkotortam a géppisztolyt az ágy alól.

– Jean-Claude azt mondta, senkit se öljünk meg – jegyezte meg Richard.

– Tudta, hogy idejössz?

Bólintott.

– Nem mondta neked? – kérdezte Richard.

– Nem.

Farkasszemet néztünk. – Nem bízatsz meg benne, Anita. Ugye, tudod?

– Te hagytad önként és dalolva, hogy rád tegye az első jelet. Én csak azért engedtem, hogy megmentsem az életeteket. Ha tényleg úgy gondolod, hogy olyan megbízhatatlan, hogy a bánatos jó életbe hagyhattad, hogy hozzá kössük magunkat?

Richard nem nézett rám. – Nem gondoltam, hogy elveszítelek.

– Értem. Most menj ki, és várj a folyosón, lécci!

– Miért?

– Mert be szeretném fejezni az öltözködést.

A tekintete a lábamra tévedt. Sápadt bőröm neonreklámként világított a fekete ruha és a fekete cipő között.

– A fegyvertokot szeretném felcsatolni – világosítottam fel. – A harisnyám, sajna, nem élte túl az estét. Szépen kérlek, húzz el innen!

Egy árva csípős megjegyzést sem tett. Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, lezútyantam az ágyra.

Semmi kedvem sincs ehhez az egész mentőakcióhoz. Eleve elvetélt ötletnek tartom. Az meg, hogy Richard legyen az erősítés, egyenesen katasztrofális ötlet, már ha lehet ezt ragozni. De sajna, nincs más választásom. Nem küldhetem el a bús halálba. Mellesleg

ÉGŐ ÁLDOZATOK

jól jöhet még a segítsége. Ő az egyik legerősebb alakváltó, akivel valaha találkoztam. Ha nem cipelné egy akkora lelkiismeret terhét, mint a fél Rhode Island, veszélyes dög lenne. Erre Marcus biztos azt mondaná, hogy Richard így is veszélyes.

És lássuk be, igaza lenne.

27

Richard kocsijával mentünk a Cirkuszhoz. Az anyósülésen ültem, de mintha ott se lettem volna. Nem nézett rám, nem szólt hozzám egy árva szót sem. Egész testében éreztem a feszültséget.

Cherry és Zane a hátsó ülésen kuporogtak. Őszintén szólva meglepett, amikor Cherry se szó, se beszéd bemászott a hátsó ülésre. Alig kapott levegőt, és sűrűn pislogott, mint a sárga lámpa. Úgy látszott, menten kidobja a taccsot. Zane a szokásos formáját hozta, titokzatos és mindentudó zenmosoly ült ki az arcára.

Szokásos formáját? Alig huszonnégy órája ismerem. Fogalmam sincs, milyen a szokásos formája.

Cherry hol félájultan szétfolyt a hátsó ülésben, hol apró labdává gömbölyödött. Őt még kevesebb ideje ismerem, mint Zane-t, de ez senkinél se normális.

Hátrafordultam. – Valami baj van, Cherry?

Szorosan behunyta a szemét. A fejét ingatta, és még jobban magába fordult. Friss horzsolás sötétlett az arcán. Talán már akkor rajta volt, amikor először találkoztunk.

– Zane, mi a frász van Cherryvel?

– Fél – felelte közönyösen. Megvetés érződött a hangjában.

– Azt hiszem, világosan megmondtam, hogy csak az jöjjön, aki akar.

– Mondd ezt annak a tökösjaninak, ott – horkant fel Zane.

Richard felé fordultam. Még mindig makacsul az utat bámulta. – Mi folyik itt, Richard?

– A lány velünk jön – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

– Miért?

– Mert én azt mondtam.

– A nagy lószart.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Erre már rám nézett. Szenvtelen pillantásnak szánta, de nem jött össze.

– Lehet, hogy te vagy a lupa, de én vagyok az Ulfric. Még mindig az én szavam az érvény.

– Menj a picsába a törvényeiddel együtt! Őt nem rángathatod bele, csak mert berágtál rám.

– Mindketten elárulták az öveiket. Most itt a soha vissza nem térő alkalom hogy bepótolják, amit elmulasztottak. – Lassan, megfontoltan beszélt, mintha türtőztetnie kellene magát, nehogy üvöltsön.

– Nézz rá, Richard! Semmi hasznát nem fogjuk venni. Egy újabb áldozat lesz kolonc a nyakunkon.

A fejét csóválta. – Soha nem hagyhatod cserben a társaidat. Ez a törvény.

– A falka törvénye, Richard. De ő nem vérfarkas.

– Amíg a lupám vagy, Anita, addig ami a tiéd, az az enyém is.

– Te felfuvalkodott pöcs!

Elvigyorodott, bár vicsorgásnak is beillett volna. – Ez igazán hízelgő.

Eltartott pár pillanatig, amíg rájöttem, mire gondol. Elvörösödtem. Juszt se fogok magyarázkodni. Nagyon jól tudja, hogy értettem. Csak zavarba akar hozni. Bassza meg.

– Megütötted Cherryt?

Hirtelen nagyon erősen az útra kellett koncentrálnia, de a keze elfehéredett a kormányon. Láthatólag bántotta a dolog. Engem is bántott.

– Mindig azt szeretted volna, hogy használjam az erőmet. Hát most használtam.

– Van némi különbség az erő és a kegyetlenség között, Richard.

– Tényleg? Az efféle nüanszokra sosem voltam igazán fogékony.

Talált, süllyedt. De az én büntudatlufimat se lehet a végtelenségig fújni, mert egyszer csak kipukkad, és elszáll az agyam. – Ha ami az enyém, az a tiéd is, akkor ez a másik irányban is igaz.

Összevonta a szemöldökét. – Hogy érted?

Tetszett nekem ez a zavart pillantás. Élveztem, hogy kitekerhetem a logikáját, és a fejére koppinthatok. Legalább annyira pipa voltam, mint ő. Talán nem vagyok egy mélymorállal kibélelt jellem, de kannibál se. Lehet, hogy meg van esélyem a Baszottnagy Betonfej címre?

– Ha ráparancsolhatsz Cherryre, hogy jöjjön velünk, akkor én is utasíthatom a falkát, hogy őrizték Stephent. Akármilyen vadbaromságot kérhetek tőlük, ha elég erős vagyok ahhoz, hogy rájuk kényszerítsem az akaratomat. Neked is ez a módszered, nem?

– Nem.

Felnevettem, és ez még az én mércémmel mérve is betegesen rosszindulatú röhögés volt.

– Anita, azonnal hagyd abba! – üvöltötte tajtékozva.

– Igen, tényleg abba kellene hagynunk, különben felőröljük egymás idegeit – jegyeztem meg hűvösen.

Gyors oldalpillantást vetett rám. Láthatóan lecsillapodott. – Némileg nehezemre esik napirendre térni a tény fölött, hogy egy vérszopóval kefélsz.

– Akár tetszik, akár nem, Richard, mi hárman egymáshoz tartozunk. A szövetségünk valószínűleg irdatlanul hosszú időre szól, úgyhogy nem ártana találnunk valami megoldást az együttélésre.

Gúnyosan felhorkant. – Az együttélésre? Mégis hogy képzeled ezt az... együttélést? Idilli házikó a hegyekben, Jean-Claude szundikál a pincében, én meg láncra verve őrzöm a házat?

– Gondolj, amit akarsz! De nem utálhatod magad örökké.

– Én nem magamat utálom, hanem téged.

Nagyot sóhajtottam. – Ha így volna, biz' isten leszállnék rólad.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Richard lefékezett. – Megérkeztünk – közölte hűvösen, és leállította a motort. Síri csend telepedett ránk. – Cherry megvár minket idekint.

– Köszönöm, Richard – mormoltam.

– Nincs mit. – Idegesen a hajába túrt.

Ettől az egyetlen apró mozdulattól előjöttek az emlékek, amiket eddig egy sötét sarokba zárva őriztem. Oké, elismerem, elolvadtam. Richard még csak nem is sejti, mennyire szeretem minden mozdulatát.

– Nem kell megköszönnöd – ismételte. Nagyot fűjt, és kilökte a kocsiajtót.

Szóltam Cherrynek, hogy bukjon le, és maradjon úgy. Nem akartam ötleteket adni a rosszfiúknak. Még a végén elkapják, amíg mi a többieket mentjük. És akkor adtunk egy pofont a szarnak. Zane homlokon csókolta a lányt. Gyengéden, ahogy egy rettegő gyereket dajkál az ember. Hallottam, amint a fülébe súgja, hogy minden rendben lesz. Hogy én ezentúl mindig vigyázni fogok rájuk.

Istenkém, remélem, a próféta szól belőle.

28

A férfi Richard felé indult. Gondolom, már várt minket. Benyúltam a kabát-zsebembe, és kibiztosítottam a Browningot. Ezt a pofát már láttam valahol. Zane a hátam mögül odasúgta: – Valami gáz van?

Nemet intettem. – Hello, Jamil!

– Á, Anita!

Gondolom, ugyanott veszi a cuccait, ahol Richard, de neki szemmel láthatólag nem fekszik a konfekciódivat: fehér pólóját a nyakánál, a karjánál és a hasánál totál szétnyírbálta, hogy kockaizmait még a vakok is jól láthassák. A bőre fekete, rasztafrizurája derékig ér, és harsány-színes gyöngyök díszítik.

Csurgott róla a víz, mint aki épp edzésről jön.

Legutóbbi találkozásunkkor épp meg akarta ölni Richardot. Az ilyesmi némileg predesztinálja az embert.

– Hát te mi a lószart keresel itt? – Ez még magamhoz képest se volt barátságos kezds.

– Én vagyok Richard végrehajtója – felelte vigyorogva.

– És?

– Úgy szólt a megállapodás, hogy a leopárdokon kívül fejenként egy embert hozhatunk magunkkal – felelte Richard, közben gondosan kerülte a tekintetemet. Lehetett valami izgalmas a Cirkusz homlokzatán. Vagy a felkelő napban.

– És hol az én emberem meg a hátvédleopárdom?

Richard rám nézett. Az arca zárkózott, óvatos kifejezést öltött. – Azt hittem, direkt nem kértél erősítést.

– A pokolba is vinnék magammal erősítést, Richard. Te is nagyon jól tudod.

– Ne engem hibáztass, ha a fiúd erről az apró részletről elfelejtett tájékoztatni.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Biztos azt gondolta, hogy te majd tájékozatsz. Van még más is, amit elfelejtettél közölni velem?

Szikrázó szemekkel nézett rám.

– Azt üzente, ne ölj meg senkit.

– Esetleg említett valakit név szerint is?

Richard lebiggyesztette a szája szélét. – Most, hogy mondod... – Túljátszott francia akcentussal hangosan szavalni kezdte: – Mondd el *ma petite*-nek, történjék bármi, Fernandóhoz ne nyúljon egy ujjal se.

Elvigyorodtam. – Igenis, értettem!

Jamil gyanakodva méregetett. – Ez aztán gyilkos mosoly a javából. Szűzanyám, egész kivert a víz. Mit ártott neked az a szegény gyerek?

– Nekem semmit.

– Megerőszakolta a falkátok Gerijét – sietett a felvilágosítással Zane. Mindkét vérfarkas megpördült a tengelye körül, mire Zane riadtan hátrálni kezdett. Próbált csöndesen és észrevétlenül felszívódni a hátam mögött, de a vállalkozás eleve kudarcra volt ítélve; még kétrét görnyedve is kilógott mögülem. Nehéz elbújni valaki mögött, akit könnyebb átugorni, mint megkerülni.

– Megerőszakolta Sylvie-t? – dördült Richard hangja.

Bólintottam. – Megesküdtem neki, hogy mindet kinyírom.

– Mindet? – döbrent le Richard.

– Ja.

– Hányan voltak?

– Én kettőről tudok. Valószínűleg többen voltak, de még nem akar beszélni róla.

– Biztos vagy benne, hogy többen tették? – Richard a szeme sarkából rám sandított. Most meg kellene lapogatnom a hátát, hogy jól van no, a dolog nem is olyan zűrös, mint amilyennek elsőre látszik? Na ne!

– Csapatmunka volt, Richard. Kifejezetten dicsekedtek vele.

– Ki a másik?

Hát, ha feltétlenül tudni akarja, legyen. – Liv.

– Liv? – Richard kettőt pislogott. – De hát Liv nő.

– Ezzel én is tökéletesen tisztában vagyok.

Tovább pislogott. – De hogyan...

Felvontam a szemöldökömet. – Tényleg ennyire bele akarunk menni a technikai részletekbe?

Richard gyorsan megrázta a fejét. Egész rosszul lett. Jamil feleannyira se zakkant meg, de az arca dühös grimaszba torzult. – Ha simán elkapathatják a vezér jobbkezét, és ilyesmit művelhetnek vele, az aláássa a falka tekintélyét.

– Ez igaz – mondtam. – De én pusztán azért nem ölnék, hogy a falka jó hírét megőrizsem.

– Akkor miért akarod kinyírni őket? – értetlenkedett Jamil.

Egy pillanatra gondolkodóba estem. – Első közelítésre maradjunk annyiban hogy a szavamat adtam. Azok a szemétládák megásták a saját sírjukat, amikor hozzáérték Sylvie-hez. Én csak rájuk lapátolom a földet.

Jamil még mindig nem értette. – De te gyűlölöd Sylvie-t, nem? – Úgy tűnt komolyan kíváncsi a válaszomra.

– Bármit is csináltak vele, nem tudták megtörni. Simán leszálltak volna róla, ha kiadja a falkát. Nem tette. – Megpróbáltam szavakba önteni a fejemben kavargó katyvaszt. – A hűség hűséget érdemel.

– Mit tudsz te a hűségről? – horkant fel Richard.

– Na, állítsd le magad, oké? – csattantam fel. A mutatóujjammal a mellkasára böktém. – Tőlem iszapbirkózhatunk napestig, de előbb hozzuk ki Gregoryt és Viviant. Ezek a mocskok egymás után végigmentek Sylvie-n. Mit gondolsz, mire számíthat az a két szerencsétlen? Ki a búbánat fogja megvédeni őket? – Nagy erőfeszítés árán préseltem ki magamból a szavakat. – Most szépen bemegyünk, és kihozzuk őket. Ha biztonságban lesznek, szabadon utálhatsz. De most más dolgunk van. Vetted az adást?

Egy pillanatig némán méregetett, aztán alig észrevehetően biccentett. – Vettem.

– Halleluja!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Dekoratív, ám merőben hasznavehetetlen retikülömet a kórházban felejtettem, de a kabátzsebemben megtaláltam a kulcsot. A személyim társaságában. Nahát.

– Honnan van kulcsod a bejárati ajtóhoz? – kérdezte Richard.

– Szállj le rólam, oké? – mordultam rá.

– Tudod mit? Igazad van. Tényleg nem érdekelt, mi történik körülöttem az utóbbi időben. Pedig Sylvie minden adandó alkalommal az orrom alá dörgölte. Én meg bedugtam a fejemet a homokba. Ha hallgatok rá, nem fajultak volna idáig a dolgok.

– Édes Jézusom. Richard, a védelem nevében tiltakozom. Elég a lelkiismereti rizsából. Ha te lettél volna Aladdin és az ő negyven csodalámpása, akkor se tudta volna megakadályozni, hogy a Tanács St. Louisba jöjjön. Semmilyen erődemonstráció nem tartotta volna vissza őket.

– Akkor mi az isten tartotta volna vissza őket?

– Ők a Tanács, Richard. A testet öltött rémálom. És a rémálom nagy ívben szarik rá, milyen erős vagy.

– Akkor mit akarnak itt?

A kulcsot a zárba toltam. – Hogy teleszarjuk a gatyánkat. – Az ajtó csikorogva kitárult. Előrántottam a zsebemből a Browningot.

– Nem azért jöttünk, hogy gyilkolásszunk – emlékeztetett Richard.

– Már mondtad – biccentettem, de eszem ágában se volt eltenni a stukkert. Senkit se fogok kifektetni, de Jean-Claude nem tiltotta meg, hogy lövöldözzek. Ez talán nem olyan ötcsillagos módszer, de ha az embernek hatásos érvekre van szüksége, egy kínok közt fetrengő áldozat majdnem olyan nyerő, mint egy hulla.

Néha még annál is nyerőbb.

29

A hátamat a csukott vasajtónak vetettem. A többiek legyező alakban szétszóródtak a hatalmas csarnokban.

A felülvilágítók ferde üvegén át éles fénypáasmák döfték át a félhomályt. A mutatványosbódék fáradtan, kopottan ásítoztak a reggeli ragyogásban. A mini-óriáskerék hosszú árnyékot vetett a zanza-kísértetkastélyra, a tükörlabirintusra és a játékbaranglakókocsikra. Íme a vándorcirkusz, ami nem megy sehová. Csak a szaga olyan, ahogy a nagykönyvben meg van írva: hot-dog, sör, vattacukor. Vasárnapi szag.

Két férfi lépett ki a színes cirkuszsátorból, ami a gyárcsarnok egyik sarkában terpeszkedett. A magasabb fickó jó egyenlőven lehetett. Szögletes figura volt seszínű, szögegyenes hajjal, ami a gallérját söpörte. Fehér kordnadrágot, nyitott nyakú inget és fehér vászoncipőt viselt, zokni nélkül. Sugárzott róla az a fajta Bahamákról-szabadultam tengerparti elegancia, amivel legfeljebb hitelkártyareklámokban találkozik az ember. Csupán egy apróság rontotta az összhatást: messziről feltűnt, hogy valami nem stimmel a szemével. Narancssárga volt. Asszem, a Bahamákon sem rohángálnak túl sokan ilyen szemszínnel.

A másik férfi egy arasszal alacsonyabbra nőtt, sötétszőke haját katonás kefefrizurára nyíratta. Tömött barnásszőke bajusza barokkos ívben metsződött össze a szakállával. Valószínűleg a nagy francia forradalom óta nem akadt ember, aki ilyen elrendezésben hordta volna az arcán a szőrt. Szűk lovaglónadrágja szárát tükörfényes fekete csizma nyelte el. Bársonymellény és purros ujjú ing kandikált ki bordó szalonkabátja alól, a kezén hófehér kesztyű. Valószínűleg így néz ki egy angol lord, aki rókavadászatra indul. Csak a kopók hiányoztak a csizmája mellől.

A tekintete fásult volt, a szeme semmitmondó világosbarna. A társáiban viszont elképesztő árnyalatokat fedeztem fel.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Haragoszölddel futtatott arany-papagájsárga. Borostyán. Okker. A színekavalkád agyzsibbasztó neon-narancs szín átmenettel olvadt a pupillájába, mint egy napszínű forgó. Nem ember szemek voltak, az ziher.

Ha az írisze nem árulja el, talán nem jövök rá azonnal, hogy likantróp. A bengáli tigrisnek van ilyen szeme. Egy ufóval keresztezett bengáli tigrisnek. Pár lépésnyire tőlünk megálltak. Richard keresztbe fonta a karját a mellén, és egyszemélyes tömör sorfalat alkotott mellettem. Zane és Jamil a hátunk mögött cövekeltek le. Némán méregettük egymást. Ha zöldfülű lettem volna, azt mondom, hogy a két úriember kényelmetlenül érzi magát. Vagy zavarban van.

Az angol lord szólalt meg először. – Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Thomas Carswell kapitány vagyok. Ön bizonyára Richard Zeeman. – Nagyon angol volt, nagyon választékos. De nem lord.

Richard előrelépett. – Richard Zeeman. Ő Anita Blake. Jamil és Zane.

– A nevem Gideon – búgta a neonszemű. A hangja a fájdalomküszöb határát súroló basszus volt, amitől megállt bennem az ütő. Te jószágú! Még egy vércicus.

– Hol van Vivian és Gregory? – zártam rövide az udvariassági kürt. Thomas Carswell kapitánynak mintha a szemébe ment volna valami. Láthatóan nem vágódtam be nála a térjünk-a-lényegre-fiúk figurával.

– Mindenekelőtt – dorombolta Gideon –, lesz szíves a pisztolyát, Miss Blake.

Bájosoly. – Feleségül ne vegyelek?

Sokatmondó pillantást váltottak. – Nem engedhetjük be, Miss Blake, amíg fegyver van önnél – mondta végül Carswell.

– Ha valaki el akarja szedni a stukkeremet, az két dolgot jelenthet. Vagy nem bízik bennem, vagy rosszban sántikál.

– Kérem, Miss Blake – dörmögte Gideon dobhártyareszelős hangon. – Meg kell értenie az óvatosságunkat. Sok mindent hallani magáról.

– Anita – bökött meg Richard. Félig kérdés volt, félig parancs. Kelletlenül Gideon felé nyújtottam a pisztolyt. Volt még két stukkerem és egypár késem. Legyenek boldogok a Browninggal!

Gideon zsebre vágta. – Nagyon köszönjük, Miss Blake.

– Igazán nincs mit.

– Most már indulhatunk? – Carswell a karját nyújtotta afféle szabad-egy-táncra mozdulattal. Zavartan Richardra pislogtam. Próbáltam kódfejtetni, mit gondol a dolgok alakulásáról, de ő csak a vállát vonogatta. Kösz, sokat Segítettél.

A karomat Carswell karjába öltöttem. – Ez aztán az udvarias kiszolgálás.

– Az ember ne feledkezzen meg az illem elemi szabályairól akkor sem, ha némileg... puskaporos a levegő.

A sátor felé indultunk. Gideon felzárkózott Richard mellé. A körülöttük kavargó energiaörvénytől vigyázzba állt a hátamon a szőr. Egymás hatalmát ízlelgették. A kisujjukat sem mozdították, csupán résnyire nyitották az évek munkájával felépített önuralomzsilipet. Jamil és Zane talpalt leghátul, ahogy jó közkatonákhoz illik.

A cirkuszi sátor előtt Carswell megtorpant. Ösztönösen kitapogattam az Uzit a hátamon.

– Valami nehéz lóg a vállán, Miss Blake. Nem a retikülje, vagy tévedek? – A keze megszorult a bal karomon, igaz, nem annyira, hogy fájjon. Valószínűleg csak némi közelharc árán szabadulhattam volna.

A jobb kezemmel előrántottam a géppisztolyt, és a csövét a mellkasának nyomtam. Igaz, nem annyira, hogy fájjon. Nem köszönné meg, ha közelharcra kerülne sor.

– Csigavér – mondtam halkan.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Pislogtak, mint nyuszi a nullás lisztben. – Vissza akarjuk adni magának az embereit, Miss Blake – recsegte Gideon. – Erre semmi szükség.

– Thomas azt kérdezte, mi van a hátamon. Megmutattam neki.

– Attól tartok, Miss Blake, nem ismerjük egymást eléggé ahhoz, hogy a keresztnevemen szólítson – jegyezte meg hűvösen Carswell.

Szimpla halandó létére nyoma sem volt a hangjában félelemnek. Pedig ha meghúzom a ravaszt, neki annyi. Mégse féltette a bőrét. Barna szeméből egy kiégett lélek nézett rám, akinek a halál megváltást jelentene.

– Bocs, Carswell kapitány.

– Akkor sem léphet a sátorba ezzel a fegyverrel. – Nyugodt, tényszerű megállapítás volt. Vagy engedelmeskedem, vagy mehetek a bús halálba.

– Légy egy kicsit megértőbb, Anita – szólt közbe Richard. – Az ő helyükben te sem akarnád, hogy fegyver legyen nálunk.

A francba. Ha át akarom adni a fegyvert, ahhoz le kell vennem a kabátot, akkor meglátják a csuklómra csatolt bőrtokokat. Valahogy nem akaródzott megválnom a késeimtől. Persze a Firestar még mindig kéznél lesz. Visszacúsztattam a géppisztolyt a helyére. – Nyugi. Most leveszem a kabátomat.

Carswell eleresztette a karomat, és hátralépett. De azért kartávolságon maradt. Retró gönceit vizslattam. A bordó kabát túl szűk lett volna egy szíjas pisztolytáskához, és a nadrágon sem voltak zsebek. Persze a derekára csatolva még simán lehet valami.

– Leveszem a kabátomat. De csak ha maga is leveszi a magáét.

– Nálam nincs fegyver, Miss Blake.

– Vegye le azt az izét, és kész vagyok hinni magának.

Fáradt mosollyal kibújt a szalonkabátból, és magasba emelt kézzel körbefordult. – Ahogy mondtam: nincs nálam fegyver. – Ha biztosra akartam volna menni, meg kellett volna motoznom. De nem vágytam rá, hogy viszonozza a szívességet, úgyhogy inkább annyiban hagytam a dolgot. Lehámoztam magamról a latexlebernyeget. A

késtokokat látva Carswell nagy szemeket meresztett. – Nem is tudom hirtelen, Miss Blake, hogy legőszintébb csodálatomnak vagy legőszintébb csalódásomnak adjak hangot.

Ledobtam a kabátot, és kibújtam a vállszíjból. Nem vertem a seggem a földhöz örömben, hogy meg kell válnom a géppisztolytól, de... végül is megértem őket. Hasonló helyzetben én sem hagynék fegyvert az ellenségnél. Kivettem a tárat a puskából, aztán Carswell kezébe nyomtam.

Egyik ámulatból a másikba esett. – Talán attól tart, hogy maga ellen fordítjuk a saját fegyvereit?

Megvontam a vállam. – A jó cserkész mindig legyen résen.

Elmosolyodott, és a derűtség egy futó pillanatra a szemébe is beköltözött. – Azt hiszem, ebben tökéletesen egyetértünk.

Előhúztam az egyik ezüstkést, és markolattal felé nyújtottam.

Nemet intett. – Megtarthatja a késeit, Miss Blake. Az ilyesmi csak akkor jelent veszélyt, ha testközelbe kerül valakivel. Egy hölgynek joga van hozzá, hogy megvédje a becsületét.

Menten lehidalogok. Ezek itt átkozottul úriemberszerűen viselkednek. Ha megtartom a dugistukkert, és később mégis lebukom, talán nem lesznek ilyen lovagiasak. – Rohadt élet – mormoltam.

Carswell nem értette. Fordítanom kellett.

– Van még egy pisztolyom.

– Ügyesen elrejtette a kíváncsi szemek elől, Miss Blake.

– Na ja. Adjam azt is?

Ő pillantást vetett Gideonra. A neonszemű bólintott. – Igazán lekötelezne Miss Blake.

– Akkor mindenki hátra arc!

Elnyúlt fejek bámultak rám.

– Az ábra a következő: a nyakamba kell dobnom a szoknyám, hogy elő tudjam venni. Úgyhogy senkinek se jusson eszébe leskelődni.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Gyerekes és nevetséges, de mégse villanthatom meg a selyemalsót öt férfi előtt, nemdebár? Ennél azért jobb modorra nevelt az apukám. Carswell szó nélkül hátat fordított. A többiek vigyorogtak, mint pék kutyája a meleg zsömlére, de végül mindenki elfordult. Gideonon kívül.

– Csapnivaló testőr lennék, ha a női szemérem érvén hagynám, hogy hátba lőjön minket.

Ebben volt valami. Végül kompromisszumot kötöttünk: ő maradt, én meg hátat fordítottam neki. Utoljára csinálom végig ezt az előhalászós cirkuszt, az tuti. A combszj-és-magas-slicc kombináció ötletnek ötcsillagos, de csak kapjam vissza a Firestart, frankón a kabátzsebembe vágom. Kezd herótom lenni ebből a szoknyaemelgetős töketlenkedésből.

Gideon kezébe löktem a pisztolyt. Ha nem lett volna füle, körbevigyorogta volna a fejét. – A késeken kívül ez minden?

– Ja.

– A becsületszavát adja rá?

– A szavamat adom.

Ennyivel beérte, egy piros pont oda. Most már biztos voltam benne, hogy Carswell halandó szolga. Muzeális darab volt, Viktória királynő flottájának tisztje. De azt álmomban sem gondoltam volna, hogy Gideon matuzsálem. A likantrópok gyorsan öregszenek. Valaki pumpálja bele a kakaót, vagy a fickó mégsem szimpla alakváltó.

– Maga likantróp – pislogtam rá. – És még?

Elvigyorodott, és ezúttal kivillant két pár tépőfog. Az egyetlen alakváltó, akit kifejlett agyarakkal láttam, Gabriel volt. Azok a likantrópok növesztenek, akik túl sok időt töltenek állat alakban.

– Találja ki – búgta olyan rekedt suttogásba fúló hangon, hogy összerándultak az ujjaim.

Carswell szólt közbe. – Most már megfordulhatunk?

– Persze.

Visszabújt a bordó kabátba, gondosan eligazgatta magán, aztán újra felajánlotta a karját. – Mehetünk, Miss Blake?

– Anita. A nevem Anita.

Földerült az arca. – Kérem, hívjon Thomasnak! – Olyan hangsúllyal mondta, mint aki nem sok embert tüntet ki a kegygel, hogy az első tíz perc ismeretség után a keresztnévén szólíthatja.

Bájosoly. – Igazán kedves magától, Thomas.

Eligazgatta a kezemet a karján. – Bárcsak barátságosabb körülmények között hozott volna össze minket a sors... Anita.

Életunt tekintetét fürkésztem. – Mondja, Thomas, mi a barátságos búbánatot művelnek odabenn az embereimmel, amíg mi itt udvarias fecsegessel töltjük az időt?

Felsóhajtott. – Őszintén remélem, végez vele, mire belépünk. – Fájdalmas fintor suhant át az arcán. – Nem hölgy szemének való látvány.

Ki akartam tépni a kezem a kezéből, de mintha satuba szorította volna. A szeméből eltűnt a szomorúság, és valami olyasmivel telt meg, amiben nem tudtam olvasni. – Ha rajtam múlt volna, mindez nem történik meg. Kérem, higgyen nekem!

– Engedjen el, Thomas!

Elengedett. Előre fáztam attól, ami a sátorban vár rám. Viviannel még egy árva szót se beszéltem, Gregory meg egy rohadt perverz disznó, de valahogy mégsem akartam látni, mit csináltak velük.

Gideon felbrummogott. – Thomas, nem baj, ha a nő...?

– Hadd menjen – intett Carswell. – Csak a kések vannak nála.

Mire elértem a sátor bejáratát, már lélekszakadva rohantam. Hallottam, ahogy Richard utánam kiabál. – Anita, várj!

Nem vártam meg. Félresöpörtem a kopott bejáratí függőnyt. A porond közepén Gregory feküdt mozdulatlan kupacban. A kezét széles szürke ragtapasznál kötötték gúzsba a háta mögött, meztelen bőrét zúzódások és késsel ejtett sebek borították. A lábszárcsontja fehéren villant a reflektorok fényében. A nyílt törés nagyon ronda dolog. Szóval ezért nem tudott kisétálni a saját lábán. Mind a két lábszárát eltörték.

Halk nyöszörgést hallottam, és a székek között a korláthoz kóvályogtam, Vivian és Fernando is a porondon voltak. Eddig azért nem láttam őket, mert korlát kitakarta a párost a képből.

Vivian felemelte az arcát a homokból. A száján ragasztószalag volt, a bal szeme úgy bedagadt, hogy ki sem tudta nyitni. Fernando visszanyomta a fejét homokba, a lány csuklónál összekötött keze kalimpált a levegőben. Fernando kihúzta magát belőle. Csöpögött, és szemmel láthatólag elégedett volt Csettintett a nyelvével. – Ez igen!

Úgy robogtam feléjük a mély homokban, mint a fél hatos gyors. Ami azt jelenti, hogy túsarkúban és földet súroló szoknyában secc-pecc átugrottam a korláton. Nem emlékszem, hogy csináltam.

Fernando felállt, felhúzta a sliccét, és rám vigyorgott. – Ha nem kezdtél volna tárgyalásokba, hogy megmentsd, egy ujjal se nyúlhattam volna hozzá. Az apám nem osztozik a macáin.

Az egyik kést a kezemben szorongattam. Nem vette észre, vagy nem izgatta? Dunsztom se volt, de nem is nagyon érdekelt. – Tökös fiú vagy, ha egy nő keze meg van kötve. De mit csinálsz, ha a fegyver van nála?

Gúnyos vigyor ült ki az arcára. Könnyedén megérintette Viviant a lábával, ahogy egy kutyát lök arrébb az ember. – Ez itt gyönyörű darab, de az én ízlésemnek túl engedelmes. Azt a fajtát szeretem, amelyik foggal-körömmel küzd. Mint a farkasszukád. – Befejezte a pöszmögést a sliccével, és borzongva végigfuttatta a kezét a mellkasán. – *C't'unebonne bourre.*

Elég francia ragadt rám az utóbbi időben ahhoz, hogy értsem: Sylvie jó numera volt. A kést a markomba szorítottam. Ez nem a dobálós fajta, de ha a szükség úgy hozza, biz' isten kipróbálom, hogy repül. A szemébe árnyék lopakodott, mintha csak most esett volna le neki, hogy senki se vigyáz az elkényeztetett seggére. És akkor valami átrepült a korláton. Egy elmosódott gyorsaság-és-mozgás-massza, ami egyenesen Fernandóba csapódott, és a földre lökte. Amikor elült a por, Richard a kispatkány hasán ült, és a torkát szorongatta.

– Ne öld meg, Richard! Ne öld meg! – kiabáltam teli torokból. Jamil termett mellettük a semmiből. Megfogta Richard kezét, és valamit mondott neki. Richard szó nélkül torkon ragadta, és áthajította a porondon. Jamilhez rohantam, de már késő volt. Eltört a gerince. A pupillája képtelenül tágra nyílt. Ezerrel próbált levegőt venni, de nem tudott. A lába tehetetlenül kapálózott, a gerince megfeszült, a szemével segítségért sikoltott. Tehetetlenül álltam fölötte. Vagy meggyógyul – vagy meghal.

Felüvöltöttem. – A kurva életbe, Richard, segíts neki!

Richard az öklét Fernando gyomrába döfte. Még nem nőttek karmai; ujjai vájtak bele a húzába. A szívét akarta. Addig fog ásni, amíg meg nem találja, és ki nem tépi – ha valahogy meg nem állítjuk.

Jamil keze ernyedten csúszott ki az enyémből. Elájult, de fuldokló tekintete az agyamba égett. Richardhoz rohantam, teli torokból kiabáltam a nevét. Borostyánszín farkasszemek meredtek rám az emberi arcból. Felém nyújtotta egyik véres kezét, és a mentális védősáncok, amiket közénk emelt, ripityomra törtek.

Egy pillanatra minden elszürkült körülöttem. Amikor magamhoz tértem, a homokban feküdtem. Éreztem a testem súlyát, a hideg homokot az arcom alatt, de Richard ujjait is éreztem, ahogy tömör izomba tépnek. A vér meleg volt, de csak apró patakokban szivárgott a sebből. Legszívesebben a fogával szaggatta-marcangolta volna a hasfalát, de egyelőre legyűrte a kísértést.

Thomas térdelt mellém. – Használja a vámpírjeleket, Anita. Le kell csillapítania, mielőtt megöli Fernandót.

Az ujjaim élő, vérző húsbá téptek. A homlokomnak kellett nyomnom az öklöm, hogy tudjam, melyik testben vagyok. Megtaláltam a hangom, és ez segített, hogy elválasszam magam tőle. Hogy emlékezzek rá, ki és mi vagyok. – Gőzöm sincs, hogy kell.

– Akkor engedje át magán a dühét. Adjon teret neki, hogy kifussa magát. – Thomas a két kezébe fogta a kezem, és erősen szorította, hogy segítsen visszatalálnom a testembe. Úgy kapaszkodtam bele, mint fuldokló az utolsó szalmaszálba.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Hogy a francba csináljam, Thomas?

Felsóhajtott. – Gideon lefogja addig is, amíg módot talál rá, hogy megnyugtassa. Rendben?

Bizonytalanul bólintottam. Én is szívesen megszorongattam volna Fernando tökét, de nem voltak kétségeim afelől, hogy ha kifingatjuk, nem látjuk meg a napfelkeltét. Padma végezne velünk. Lassú és kínos halál lenne.

Minden porcikámban éreztem, ahogy Gideon megragadja Richardot. Richard megpördült, és behúzott egyet neki. Leverte a lábáról, és ráugrott. Egymás hegyén-hátán gördültek ide-oda a homokban, próbáltak a másik fölé kerekedni. Úgy harcoltak, mintha karmaik volnának, és csak azért nem szedtek ízekre egymást, mert önuralmuk utolsó morzsáiból valahogy fenntartották emberi formájukat. Richard szörnyetege egyre hatalmasabbra nőtt. Ha egyszer alakot vált, vagy ő tép szét valakit, vagy őt tépik szét.

Thomas keze a vállamra nehezedett. Csak akkor jöttem rá, hogy őt nézem, de nem őt látom. Gideon neonszemei villogtak alig egy araszra az arcomtól, közben a kezem a torkát markolászta.

De az nem az én kezem.

– Segítsen! – nyögtem.

– Nyissa meg magát a bestia előtt! – mondta Thomas. – Nyíljon meg előtte és hagyja, hogy az energiája betöltse. A vadállat kiutat keres, szökni akar. Mutassa meg neki, hogy van kiút, és a szörnyeteg jönni fog. – Tudhattam volna. Thomas és Gideon egy triumvirátus tagjai, akárcsak mi.

– De én nem vagyok alakváltó – nyöszörögtem.

– Az nem számít. Próbálja meg, különben meg kell öljük.

Felüvöltöttem. Nem volt más választásom, mint tenni, amit mond. Megnyitottam az elmémet, és megszólítottam az energiát, amit Richard Vadállatnak hívott. Megérintettem, és az energia úgy zúdult a nyakamba, mintha hazatért volna. Elöntött, átömlött rajtam, összecsapott a fejem fölött, mint egy vakító hang- és mágiavihar. A

triumvirátus megidézése óta nem éreztem ilyesmit. De most nem volt varázslat, amire el tudtam volna használni a felgyúlt életerőt. A Vadállat csapdába esett. A pórusaimat feszítette, mint gőz a szelepeket, szét akarta vetni a hús-és-csont bőrtönt. De nem volt kiút. Így érezheti magát egy gázkazán robbanás előtt fél perccel. Szegény. Csak nőtt és nőtt a nyomás, amíg végül úgy éreztem, menten véres cafatokra durranok szét. Pillanatról pillanatra jobban feszített, és fogalmam sem volt, mit tehetnék.

Lihegő sikolyok szakadtak ki belőlem, egyik a másik után. Alig jutottam levegőhöz. Richard felém küszött a homokban. Éreztem a mozgás ritmusát, ahogy a karjában és a lábában feszülnek és ernyednek az izmok. Mellém kuporodott. Hosszú haja az arcába hullott, mint egy sötét függöny. Vér csillant a szája szélén. Le akarta nyalni, aztán meggondolta magát. A fejemben visszhangoztak a gondolatai. Attól félt, hogy eszembe jutna, mennyire messze áll attól, hogy ember legyen.

Az ereje még mindig ki akart törni a testemből. Most már a vérszag is hívta. Az arcára tapadt vért akarta, mindet, az utolsó cseppig. Maga köré akarta csavarni a teste melegét. Sírt, mint a vágyakozó szerető; követelte, hogy tárja ki a karját, a testét, a lelkét, és ölelje magához. Richard vadul tagadja, hogy bármi köze lenne ehhez az energiához, pedig ez az erő tökéletesen, genetikailag azonos vele. Azért menekül olyan kétségbeesetten előle, mert a Vadállat ő maga. Ahogy a farkasember agyaras-szőrös teste saját emberi testéből születik, ez a gyilkos vihar is a saját lelkéből való. Énjének abból a részéből, amit mindenki hét lakat alatt tart, és csak a legvérfagyasztóbb rémálmaiban enged ki a napvilágra. Nem azokban az álmokban, amikor szörnyek üldöznek, hanem amikor mi magunk vagyunk a szörnyek. Amikor véres kezünket az ég felé emeljük, és teli torokból, artikulátlanul felüvöltünk – nem rettegetésünkben, hanem örömittasan. Abban az ősi-állati, katartikus pillanatban, amikor megmártjuk a kezünket ellenségeink sűrű, meleg vérében, és nincs az

a morális vagy racionális érv, ami megakadályozhatna abban, hogy duhaj örömtáncot ropjunk a sírjukon.

A mágia zúgott és morajlott bennem, és láthatatlan karmaival Richard után kapott. Irtózat töltötte el a tekintetét. Nem miattam aggódott. Rettegett a gondolattól, hogy a Vadállat a valóság, és a nagy gonddal összefarkácsolt erkölcsi tartás, a magas-morál cucc, amire az életét építette, nem több egy rohadt nagy hazugságnál.

– Richard – suttoztam rekedten. – Mindannyian fényből és árnyékból szőtt bábok vagyunk. Ha elfogadod a sötétséget, azzal nem oltod ki a fényt.

Hasra fordult, és állát a könyökére támasztotta. A haja csiklandozta az arcomat, és kemény küzdelmet vívtam a kísértéssel, hogy hozzá ne dörgöljem az arcom. Veszélyesen közel volt hozzám. Éreztem a teste melegét, a lélegzetét a homlokomon. Akartam ezt a meleget; magamhoz szorítani, örökre megtartani. Na igen, begerjedtem tőle. A mágikus energia szikrázva fellángolt, zsongító gondolatok szítták a tüzet, és egyre nehezebb volt uralkodnom magamon.

A fülembé suttozott. A szája sarkán még mindig szivárgott a vér. – Le akarom lefetyelni a vért a saját testemről. Arra vágyom, hogy a szádat a sebemre szorítsd. Hogy mondhatod komolyan, hogy a sötétség nem oltja ki a fényt?

Felemeltem a kezem, és megérintettem az arcát. Már ettől az egyetlen finom érintéstől is felizzott körülöttünk a levegő. – Ez nem bűn, Richard. Csak ősi és primitív. – A vér egyetlen reszkető cseppbe gyűlt az állán. A bőrömre hullott, és megégetett. Richard hatalma kiáradt, és magával ragadott. A vért akarta – vagy én akartam? – lenyalni az arcáról. Megemeltem a fejem. Egy kétségbeesett hang még mindig erőteljesen tiltakozott a fejemben, miközben az ajkammal, a nyelvem hegyével és a fogammal óvatosan végigszántottam az arcán.

Számban a sós ízzel visszahanyatlottam a homokba. Többre vágytam. Ez megijesztett. Éppúgy rettegettem énem árnyoldalától,

mint ő. Ezért futottam el akkor éjjel. Nem csak arról volt szó, hogy szétcincálta Marcust, bár az se volt kimondottan frankó húzás. Még mindig élénken kísért az emlék, ahogy a falka energiája magával ragad, és a másodperc törtreszéig én is térdre akarom vetni magam, hogy velük együtt két pofára zabáljam a nyers húst. Attól félttem hogy Richard vadállata felemészti azt a keveset is, ami még az emberségemből megmaradt. Ugyanattól menekültem, amitől ő. De amit mondtam, az akkor is áll: ez nem bűn. Csak nem túl civilizált, és nem is túl emberi.

Az ajkát óvatosan az enyémhez érintette. Valahonnan a torka mélyéből fuldokló hang tört elő, és hirtelen hatalmas erővel nyomta a száját az enyémhez. A nyelve vadul bemerült a fogaim közé, ajkait az enyémre szorította. A szám megtelt a vér édes-sós ízével. A kezembe fogtam az arcát. Mintha a lélegzete forrását akarnám elérni a nyelvem hegyével, de még ez sem volt elég. Tompa, nyöszörgő hang bukott ki belőlem. Megtagadott sóvárgásból, kielégítetlenségből és nagyon civilizálatlan, ősi, állati-primitív vágyból született. Rómeó-és-Júliát játszottunk, pedig amit igazán akartunk, az inkább Hustler-és-Penthouse volt.

Feltérdeltünk. Azt hiszem, konzervnyitóval sem lehetett volna lecuppantani minket egymásról. A kezem végigbarangolt a póló alatt a mellkasán, a hátán. Az örökké fájó csomó a gyomromban elernyedtt és feloldódott. Testközelben lenni, de nem hozzáérni – ez halva született ötlet.

Az ereje ki akart törni, de megfékeztem. Úgy tartottam kordában, ahogy a saját varázserőmet szoktam; hagytam, hadd növekedjen, amíg már nem tudom többé megzabolázni. Richard keze végigcsúszott a lábamon, és a bugyim csipkeszegélyével matatott. Az ujjai végigsimították meztelen gerincemet. Elvesztem.

Az erő fölfelé tört, és mind a kettőnket elborított. Hang nélkül robbant fölöttünk egy hatalmas hőség- és fényhullámban. A látásom elhomályosult. Egyszerre üvöltöttünk fel. A Vadállat hazatért. Éreztem, ahogy kicsúszik belőlem, akár egy hosszú, vastag kötél, és

ÉGŐ ÁLDOZATOK

feltekerődik valami láthatatlan csörlőre Richard testében. Vártam az utolsó csattanást; vártam, hogy a kötél vége kifeszüljön közöttünk, mielőtt megszűnik a mágia. De a kötél vége nem jött. Valahol az energiavihar sodrásában Richard az ellenőrzése alá vonta a Vadállatot, és a pulzáló-lüktető melegséget Jamilbe küldte. Nekem lövésem se lett volna, hogy kell ezt csinálni, de Richard tudta. Éreztem, hogy Jamil életerejére visszatér a mennydörgő energiaviharban.

Richard a homokban térdelt. A karjában feküdtem, az arcomat a mellkasának szorítottam. A szíve úgy dongott, mint egy harang. Az egész testén fényesen, vékonyan ült az izzadság. Lenyaltam egy izzadságcseppet a válláról, és felemeltem a fejem. Laposakat pislogott, kábult volt, mint aki álomból ébred vagy abból jött vissza. Az arcom a két kezébe fogta. A sebnek a szája fölött nyoma sem volt. Az energiavihar begyógyította. Közel hajolt, az ajka az enyémet súrolta. – És most hogyan tovább?

A kezét a kezembe fogtam. – Megcsináljuk, amiért idejöttünk.

– És aztán?

Apró pusztit leheltem a tenyerébe. – Először éljük meg a holnapot, Richard. A lelkizésre később is ráérünk.

Pánik ült ki az arcára. – Te jó ég, akár meg is ölhettem volna Jamilt!

– De meggyógyítottad.

A rémült kifejezés elhalványult. Talpra ugrott, és a vacogó vérfarkashoz rohant. Egy boccsal tartozik neki. Minimum.

A sarkamra ültem. Egy csomó különböző okból kifolyólag nem voltam egészen biztos benne, elbírnának-e a lábaim.

– Gideon és én más módszert választottunk volna – jegyezte meg Thomas. – De így hamarjában, úgy hiszem, ez is tökéletesen megfelelt.

Téglavörös lett a fejem. – Bocs.

– Nincs miért bocsánatot kérnie – dünnyögte Gideon. – Igazán érdekes jelenet volt. – Egyik kezét a testéhez szorította, vér csöpögött

a könyökéről, éles foltot rajzolva a tengerparti-fehér ingre. Lemeóztam magam; semmiféle vágyat nem éreztem, hogy lenyaljam. Egy piros pont.

– Ezt Richard tette? – kérdeztem.

– Kezdett alakot váltani, amikor szólította. – Lehuppant a földre, és máris egy kisebb vértócsa terjengett alatta. Görnyedten ült, de nem kért segítséget sem szóval, sem máshogy. Thomas odalépett hozzá, és gyöngéd, testvéri mozdulattal a vállára tette a kezét. Az erejük megborzongatott, mint a hűvös szellő, de ha nem nézem őket, talán nem is veszem észre, mi történik.

– Az európai illemkódex szigorúbb, mint az amerikai, vagy Richard és én valami borzasztó hibát vétettünk?

Thomas arcára vérszegény mosoly ült ki. Végül Gideon válaszolt. – Minden működőképes megoldás jó megoldás. Ha őszintén magamba nézek, kénytelen vagyok megállapítani, hogy egészen irigy lettem. – Kivillantotta a tépőfogait, és testvériesen megtapogatta Thomast. – Sokféle mód létezik az erő megosztására. Vannak hétköznapiabb módok, kevésbé... parádésak. De maguk ketten megtették, amit kellett. Extrém helyzetekben az ember extrém megoldásokra kényszerül.

Úgy döntöttem, elengedem a fülem mellett a megjegyzést. Inkább ne ragozzuk, hányszor kényszerültünk efféle „extrém megoldásokra” Richarddal A porond túlfelén Jamil Richard kezébe kapaszkodva felült. Zane időközben eloldozta a leopárdokat, és Gregory mellé térdelt. Vivian Zane karjába kapaszkodott, és hangosan zokogott.

Magam alá kaptam a piskótáimat, és örömmel tapasztaltam, hogy tudok járni. Mire odabotorkáltam hozzájuk, már Richard is ott volt. Hátrasimította Gregory csapzott haját a szeméből. – Sínbé kell raknunk a lábadat.

Gregory vékony vonallá préselt szájjal bólintott, amiről hirtelen Cherry jutott az eszembe.

– Ehhez mi kevesek vagyunk. Ide szakember kell – mondtam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Richard vetett rám egy gyors pillantást. – A csontjai kezdenek összeformni, Anita, így, ahogy vannak. Minden perc drága.

Vetettem egy futó pillantást Gregoryra, aztán nem tudtam levenni róla a szemem. Tök pucér volt, de a sebei olyan borzalmasak voltak, hogy eszembe se jutott lányos zavaromban elpirulni. Viszont kis híján elbőgtem magam. A lába térdtől lefelé törött, befelé forduló spirálban állt. Behunytam a szemem. Ha hullá lett volna, simán bírta volna a gyomrom a látványt, de Gregory élt, és magánál volt. Édes Jézusom!

– Úgy érted, ha nem csinálunk vele valamit záros időn belül, akkor így gyógyul be a lába?

– Valahogy úgy – felelte Richard.

Gregory arcából mintha Stephen búzavirágkék szeme nézett volna vissza rám, de még kékebbnek látszott a véres maszat miatt, ami az arcát borította. Azon törtem a fejem, mit is mondhatnék, de megelőzött. – Amikor nélkülem mentél el, azt hittem, hogy nekik adtál. – Kínosan krákogott. Rekedtre sikította magát.

Letérdeltem mellé. – Te nem vagy... stafétabot, hogy csak úgy odalökjenek valakinek. Te ennél... – Azt nem mondhattam, hogy „különb bánásmódot érdemelsz”, mert az bántóan triviális lett volna. Megfogtam a kezét, aztán gyorsan elengedtem. Két ujjá szilánkosra volt törve. Nem tudtam, hol nyúlhatnék hozzá, hogy ne okozzak fájdalmat.

Vivian szólalt meg a hátunk mögött. Eddig szavát se lehetett venni.

– Megölted? – A hangja rekedtesen susogó volt, valahol félúton a kislányosan ártatlan és az ötszillagos-vércsábnő között. Ez a telefonon baromi hatásos lenne. A tekintete nem volt sem gyerekes, sem csábító. Ijesztő volt. Átnézett rajtunk. A hátunk mögött Fernando még mindig mozdulatlanul hevert a homokban. A lány tekintetében több ezer fokon izzott a düh és a gyűlölet. Nem hibáztattam érte. Elindultam, hogy megnézzem, hogy van a patkánycsödör. Gideon és Thomas már ott álltak fölötte, de nem

hajoltak le hozzá, amíg oda nem értem melléjük. Az volt az érzésem, nem csak mi nem bírjuk a kis mocsok buráját. Fernando remekül ért hozzá, hogyan durrantsa el mások agyát. Ha másban nem is, ebben istenadta tehetség.

Meztelen hasa csupa vér volt, ahol Richard beletúrt a beleibe. De már gyógyult. Úgy forrt össze a seb, mintha gyors előre gombbal néztük volna videón. A teste teljes gőzzel építette újra magát.

– Rendbe jön. – Annyira csalódottan csengett a hangom, hogy még engem is meglepett.

– Valóban – bólintott Thomas, és ebben az egy szóban legalább akkora kiábrándultság sűrűsödött, mint az én diagnózisomban. Bánatos barna szemét rám függesztette. – Ha meghalt volna, Padma az egész várost képes lett volna romba dönteni, hogy megtalálja magukat. Ne kövessen el hibát, Anita! Padma szereti a fiát, de ami még ennél is fontosabb, Fernando az egyetlen örököse. Az egyetlen esélye rá, hogy ha meghal, olyasvalaki álljon a helyére, aki a véreből való.

– Nem hiszem, hogy az ilyesmi annyira izgatná a Fővadbarmot.

– Padma olyan korból és kultúrából származik, ahol a fiúgyermek rendkívüli fontossággal bír. Bármilyen hosszú ideig élünk, és bármivé válunk, valamikor mindannyian emberként kezdtük. Ezt egyikünk sem tudná letagadni. Hosszú századokon át kísért minket a halandó, aki valaha voltunk.

– Maga is ember.

Elmosolyodott, és megrázta a fejét. – Régen volt... talán igaz se volt.

Épp nyitottam a szám, hogy kérdezzek valamit, de feltartotta a kezét. – Alkalomadtán én és Gideon örömmel megvitatjuk önnel és Richarddal, mivé lehet egy triumvirátus, de most arra kérem, távozzanak, mielőtt Fernando magához tér. A nappal óráiban ő parancsol mindannyiunknak.

Gideonra pillantottam. – A kispatkány nem elég tökös ahhoz, hogy Gideon alfája legyen.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Padma szigorú mester, Anita. Engedelmeskednünk kell, különben a haragja lesújt ránk.

– Éppen ezért – vette át a szót Gideon –, el kell menniük, méghezzá minél hamarabb. Nem tudom, mit tesz majd dühében a *petit batard*, ha magához tér.

Én nem is akarom tudni. Gregory éles fejhangon felüvöltött. A kiáltás tehetetlen nyöszörgésbe fulladt. Richard felnyalábolta a kicsavart lábát. A törött lábszárát, ami már gyógyulni kezdett. Csak most értettem meg, hogy ez mit jelent. – Ha a csont egyszer összeforr, Gregory sose fog járni többé.

– Így van – bólintott Gideon. – Padma ezért javasolta ezt a büntetést.

Fernando felnyögött, de a szeme csukva maradt. El kell húznunk innen, de gyorsan. – Szükségem lenne a fegyvereimre.

Nem volt ellenvetésük. Mindet visszakaptam. Vagy megbíztak bennem vagy a hatodik érzékük megsúgta nekik, hogy nem lövöm le Fernandót, amíg eszméletlen. Igazuk volt, bár a kisgörény megérdemelte volna. Kevesebbért is öltem már embert.

Gregorynak mákja volt. Elájult. Richard olyan óvatosan fogta a karjába, mint egy beteg gyereket. Valahol a korlát mögött találtak pár deszkát, és Richard összetépte a pólóját, hogy hevenyészett sint tákoljon össze. Vivian Zane-re támaszkodott, mert a lábai még mindig nem akartak engedelmeskedni neki. A szabad kezével takarta az ágyékát, és láthatólag rettenetes zavarban volta meztelensége miatt, de egyikünk sem tudott semmit felajánlani neki. A kabátomat kinn hagytam a sátor előtt. Végül Thomas áldozatkészen megvált a bordó rókavadászzubbonytól. Lógott a lányon, és nagyjából eltakarta, amit kellett. Ahogy kiléptünk a sátorból, és nekivágtunk a bódérengetegnek, a vállamból kioldódott a görcs. Felkaptam a latexlebernyegemet a földről, a stukkereket a zsebébe gyömöszöltem. A géppisztolyt átvetettem a vállamon. Frankó.

Thomas szélesre tárta előttünk az ajtót. Én maradtam utolsónak. – Ezer hála és köszönet – mondtam.

Ők is tudták, hogy nem az ajtóra gondoltam.

– Ez csak természetes.

A kapu döngve bezárult mögöttünk, és hallottam, ahogy elfordul a zárban a kulcs.

Az utcán álltam, és a nyakamba zúdult a perzselő nyári hőség. A lábam szinte belesüppedt az olvadó aszfaltba. Ilyenkor értékeli az ember igazán az élet apró örömeit, például Isten szabad egét meg a ragyogó napfényt. Az éjszaka már nincs messze, és még mindig nem tudom, mit ígért Jean-Claude cserébe azért, hogy kihozhassuk a leopárdokat. Ha arra gondolok, hogy a búzavirág szemű Gregory örökre tolószékhez lenne kötve, és Viviant olcsó muriként adogatnák körbe... jól tettük, hogy alkut kötöttünk a szabadságukért. Azt azért nem mondanám, hogy bármit megadnék érte – de majdnem mindent. Na ja. A megállapodás szerint az erőszak, a szexuális aktus, az élvedarabolás és élvenyúzás kizárva. Hirtelen nyugtalanítóan hiányosnak éreztem a felsorolást.

30

Ráfordultam a bérelt házikóm előtti kocsifelhajtóra. Rajtam kívül a terepjáróban szorongott két sérült leopárd, két sértetlen leopárd és két gyanúsán csendes vérfarkas. Te jószagú vértűk, ezekkel aztán jól bevásároltam! Mégis maradt fél pénzem, vagy hogy is szól a mondóka? Elég felszerelést cuccoltunk be ahhoz, hogy a hálósobámban felállíthassuk a sánt meg az összes hozzávaló orvosi kütyüt. Gregoryt napi huszonnégy órás megfigyelés alatt kell tartanunk dr. Lillian szigorú utasításai szerint. A kórházat evakuálták. Ha Fernando a napos az oviban, akkor a kiürítés nem pusztán elővigyázatosság, hanem szükségszerűség. A patkánykölyök nem sült el az örömtől, hogy szabadon kell engednie Rafaelt, és gondolom, Richardon is szíves-örömezt bosszút állna, amiért kibelezte. Vagyis a vérfarkasok és a patkányemberek veszélyben vannak. Hogy mit tenne Gregoryval és Viviannel, ha újra a karmai közé kaparinthatná őket, arra jobb nem gondolni. Az volt a legjobb megoldás, ha felpakolom az egész bagázst, és magammal hozom őket. A lényeg, hogy még véletlenül se tegyük be a lábunkat olyan helyre, ahol Fernando megfordulhat.

A lelkem mélyén bíztam benne, hogy Thomas és Gideon a patkánykölykön tartják a szemüket, és nem hagyják, hogy nagyon belemelegedjen a kutatásba. Általában nem hiszek a kollegiális jó szándékban, de Gideon *petit batard*-nak nevezte Fernandót. Kis akasztófavirágnak. Ők se vevők a stílusára. Vannak még csodák.

Szóval hazavittem magammal a díszes kompániát. Kárikittyom. De hová a búbanatos tyúkólba mehettünk volna? Szállodába tuti nem. Túl sok embert sodornánk veszélybe. Ugyanez a helyzet a legtöbb haverom kérésével. Amikor új albérletet kerestem, a legfőbb szempont az volt, hogy a madár se járjon környéken. Imádom a városi nyüzsisit magam körül, de az utóbbi időben az életem hadszínterré vált. Szóval kis lakás a hatodikon, belvárosi bérház és a

szomszédság kilőve. Mi a legfrankóbb hely, ha az ember nem akarja, hogy gyanútlanul lébecoló szomszédait ágyúútötléeknek használják? Egy kis lak nagy semmi közepén, ahol még a Gyalogkakukk se jár.

Ez kellett nekem. Hát megkaptam. Bár talán csak a gyalogkakukktalanság az, ami száz százalékra bejött. A ház baromi nagy. Ezek a képeslapra való vityillók arra valók, hogy betöltse őket a gyerekzsivaj. Ide nagy családi séták kellenek, közös túrák az erdőben, meg egy kutya, ami felugrál a kölkökre. Richard még sohasem járt itt. Kevésbé éreztem volna magam kreténül, ha a cirkuszi békepipa-elszívós vagy megszívós epizód előtt látta volna a házat. Mielőtt Jean-Claude benyomakodott volna a képbe, Richard és én azt terveztük, hogy összeházasodunk. Olyan életet akartunk, ami egy efféle házhoz passzol. Lövésem sincs, Richard észrevette-e a tornyosuló viharfelhőket. Én észrevettem. Nekem nem azt a fajta jövőt osztották, ami fehér deszkakerítést és két egész két tized gyereket jelent. Szerintem az ő kártyáiban sem ez áll, de biz' isten, nem én leszek, aki kipukkasztja a helyre kis illúzióléggömbjét. Addig nem, amíg nem nekem kell tartanom a lufimadzagot. Ha igen... akkor gáz van.

A ház előtt hosszú, amorf virágágyás fut végig, amire reggeltől késő délutánig odasüt a nap. Azelőtt rózsakert volt, de az utolsó bérlők kiásták a töveket, és magukkal vitték mindet. Amikor beköltöztem, úgy nézett ki az előkert, mint a hold éjszakai oldala: csupa kráter. Olyan kopár volt, hogy az már fájt. Kénytelen voltam egy egész hétvégét rászánni, hogy bepalántázzam.

A szegélyre tündérkürtöt ültettem, mögé szabálytalan sorban cinniát, egyrészt mert rímel a tündérkürt színeire, másrészt mert imádom ezeket az apró sárga-piros-lila virágokat. Éljenek a vad színek, fúj-fúj konzervatív monokromizmus! A cinniát nemcsak a lepkék imádják, hanem a kolibrik is. A cinniák mögé pillangóvirágmagokat szórtam, és a növények pár hét alatt vadul elburjánoztak. Gyönyörű világos kelyheikkel mágnesként vonzzák a lepkéket. Sajna, a kolibrik nincsenek oda értük. A színük túl pasztell

ÉGŐ ÁLDOZATOK

a többi virághoz képest, de az összhatás még így is báró. Különben is, a magjaira ősszel tucatjával jönnek majd a tengelicek. A virágagyás az egyetlen jele: lassan kezdek beletörődni a gondolatba, hogy itt lakom. Hogy nem mehetek vissza a városba, mert nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy emberek között éljek.

Begördültünk a garázs elé, és Richard nem bírta ki megjegyzés nélkül. – Szépek a virágaid.

— Szállj le rólam! Az egész placcot mégse hagyhattam kopaszon, oké?

Gúnyos horkantással válaszolt. Hónapok óta nem beszéltünk, de frankón fékezett, mikor teszi jobban, ha nem szól egy szót se. Hát most jobban tette. Bőgte a csőrömet, hogy nem volt szívem csupaszon hagyni a virágagyást. Az meg kifejezetten égő, hogy ennyire törtem magam, hogy kicsinosítsam. Na ja énem háziasszonyoldala megrekedt az embrionális fejlettségi szinten.

Richard és Jamil becipelték Gregoryt a kórházból kölcsönvett hordágyon Lillian úgy telepumpálta fájdalomcsillapítóval, hogy valószínűleg még a gondolatai is elzsibbadtak. Ennek kifejezetten örültem, mert amikor magánál volt, egyfolytában nyöszörgött és jajgatott.

Legnagyobb elképedésemre kiderült, hogy Cherry civilben nővér. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Gregoryra, és kibújt belőle a fehérköpenyes. Acélos magabiztosság és profizmus vette át a pislogó-gombóc-vagyok majré helyét. Mintha kicserélték volna. Attól a pillanattól, hogy Gregory megértette, segíteni akar, Cherry úgy szorgoskodott körülötte, mint a motolla. Én a magam részéről csak akkor nyugodtam meg, amikor láttam, hogy dr. Lillian tökéletesen megbízik a csaj szakértelmében. Cherryt küldte velünk, hogy segítsen sínbe tenni Gregory lábát. Bár minden tiszteletem Lilliané, és Richard nyerseroszak-módszerével sem értek egyet, de aki egyszer szarban hagyja a társait, az link alak, és kész. Nem szégyen a gyöngesség, ettől függetlenül nem bíznam rá az életemet.

Vivian kézzel-lábbal tiltakozott Zane segítsége ellen, pedig a járás láthatóan nehezebbre esett. Két kézzel, remegve kapaszkodott belém. Nem volt apróbb termetű, mint én, mégis törekenynek látszott. Még a bordó vadászkabátban és az ütött-kopott kék fürdőköpenyben is, amit Lillian tukmált rá, Vivianból légiesség és angyali szépség sugárzott. Nehéz éteri bájt árasztani, miközben az ember fél arca vörösre-lilára dagadt, de neki sikerült.

Pár bizonytalan lépés után megbotlott a kavicsos kerti úton. Elkaptam, de a térdem megroggyant, és kis híján leejtettem. Zane odaugrott, hogy segítsen, de a lány iszonyodva felnyögött, és az arcát a kabátomba temette. Onnantól kezdve, hogy beszálltunk a kocsiba, nem tűrte, hogy bármelyik fiú hozzáérjen. Zane operálta le a kezéről a ragasztószalagot, mégis engem tekintett a megmentőjének. Talán mert én voltam a felmentő sereg egyetlen női tagja, és momentán egy nőneműre szívesebben rábízta magát.

Intettem Zane-nek, hogy menjen csak. Ha tornacsukában lettem volna, vagy legalább lapos sarkúban, simán becipelem a házba, de ezzel a lemezjátszótű-hegyű szarsággal a lábamon nem tudok saját testsúlyommal megegyező terhet cipelni. Ha lerúgnám a cipőt, a szoknya a földet söpörné, én meg rövid úton hasra esnék. Kezdtém szívből rühellni ezt a göncöt.

– Vivian! – Semmi válasz. – Vivian?

Még mindig ernyedten csúszott lefelé. Mire elég széles terpeszbe tornáztam magam ahhoz, hogy a cipőadottságaimhoz képest a maximális emelőerőt ki tudjam fejteni, a lába totál összezsugorlott. Próbálkozhattam volna a tűzoltófogással, de csúnya sebek voltak a hasán. Ha átvetném a vállamon, az rohadtul fájna neki. Sikerült valahogy a karomba lapátolnom, de annál több eszem volt, mint hogy egy lépést is tegyek vele.

– Küldd ki Cherryt – szóltam Zane után. Zane biccentett, és belépett a házba. Aztán csak szobroztam a kezemben Viviannel, és birkatürelemmel vártam, hogy jöjjön a segítség. Hétágra tűzött a júliusi nap. A fekete latex olyan volt, mint egy állófülkés szauna,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

amibe alaposan bedurrantottak. Az izzadság végigcsordult a gerincemen. Kabócák zsongtak a reszkető hőségben. Egy hadosztályra való pillangó szálldosott a virágok fölött. Majd' minden este kiállók a tornácra, és onnan figyelem őket egy csésze gőzölgő kávéval a kezemben. Nagyon csípem a hülye kis röpködő rovarfecniket.

Ha bárki kérdezi, letagadom. Naná!

Szép a táj, a lepkék meg minden, de most már kezd elegendem lenni. Mennyi ideig tart, amíg Zane szól Cherrynek, hogy vonszolja ide a seggét? Ha épp Gregory körül matat, akkor el fog tartani egy darabig. Nem mintha nem bírnám ítéletnapig frankón tartani a lányt. Magamban folyamatosan átkoztam az istenverte magas sarkút. Olyan hülyén éreztem magam, hogy sikítani tudtam volna. Hogy gyorsabban teljen az idő, számolgatni kezdtem, hányféle lepke röpdös a virágok körül. Fecskefarkú pillangó. Gyöngyházlepke. Fekete fecskafarkú. Pávaszem, farkasalmalepke. Három kergetőző káposztalepke kavargón az eresz fölött, mint a csillámló nyári hópelyhek.

Lélegzetelállító látvány, de hol a bánatban marad Cherry?

Na jó, ebből elég! Óvatosan megtettem az első lépést, de a bokám kibicsaklott, és hátracsavarodott. Hanyatt kellett vágnom magam, ha nem akartam Viviant a kavicsra pottyantani. Seggel landoltam a pillangóvirágok között. A tündérkürtbordűrömmnek annyi, és ahogy elnézem, pár cinniát is magammal sodortam. A pillangóvirágok értetlenül hajlongtak a fejem fölött. Némelyik jó egyötvenre is megnőtt. Vivian tompán felnyögött, és egyetlen működőképes szemével rám pislogott. – Minden rendben – mormoltam. – Nincs semmi baj. – Kis terpeszben magam elé rendeztem a virgácsaimat, a karomban tartottam a lányt, és csak ültem ott, seggig virágban. Sosem taknyoltam el egyetlen vámpír, alakváltó, halandó szolga vagy gyűjtogató előtt, de a túsarkú kifektetett. Hiába, a szépségért tényleg meg kell szenvedni. Akárki is volt, aki ezt kitalálta, lenne hozzá egy-két keresetlen szavam.

Egy farkasalmalepke röpködött az arcom előtt. Majdnem akkora volt, mint a nyitott tenyerem; élénksárga, koromfekete csíkos szárnyakkal. Egy ideig Vivian fölött verdesett, aztán letelepedett a kezemre. A pillangók felszívogatják az ember bőréről az izzadságot, ha sikerül tökéletesen mozdulatlanul maradni. Elég egyetlen mélyebb lélegzetvétel, és elhúzzák a csíkot. Viszont ez a kis dög hihetetlenül céltudatosnak tűnt. A szívókája vékonyabb volt, mint egy gombostű, mégis mintha fűszállal csiklandoztak volna.

Nem sűrűn fordul elő, hogy egy pillangó megtisztel azzal, hogy rám száll. Meg se járta az agyamat, hogy elzavarjam. Szárnyai föl-le mozogtak, pötty lábai szinte súlytalanul támaszkodtak a bőrömrre. Olyan volt, mint egy hűvös érintés.

Cherry kilépett az ajtón. Elnyúlt a feje, amikor meglátott. – Valami baj van?

Nem mozdultam, nehogy elriasszam a lepkét. – Baj, az nincs. Csak lefelé könnyebben ment, mint felfelé.

Cherry letérdelt mellém, a pillangó elvitorlázott. Hosszan nézett utána. – Még sose láttam ilyen bátor lepkét.

– A söt szívogatta a bőrömről. A pillangók a kutyaszart és a romlott kaját is imádják.

Cherry grimaszt vágott. – Kösz, hogy megfosztottál egy illúziótól. – Könnyedén kikapta Vivian a karomból, és a térdére emelte. Vivian felnyögött. Cherry talpra állt, és majdnem visszazuttyant mellém a földre. Az emelés nem a puszt fizikai erőről szól, hanem az egyensúlyról. És egy eszméletlen test nem a legjobb ellensúly.

– Segítsek? – nézett vissza rám.

Térdre emelkedtem, és leporoltam a szoknyám. Cherry ezt nemnek vette, és elindult a ház felé. Több esze van a csajnak, mint gondoltam. Persze, ha én élveztem volna egy éjszakára Padma vendégszeretetét, talán én se tetten volna valami haj-de-pipec első benyomást.

A letarolt ágyast rendezgettem, amikor a pillangó visszazállt. Az arcom körül repdesett, amikor megéreztem a túlvilági energiát. Ha

ÉGŐ ÁLDOZATOK

még mi éjszaka lett volna, rögtön azt mondom, vámpír. De fényes nappal volt.

Kiegyenesedtem, és előhúztam a Browningot a kabátzsebemből. A fekete rovar az arcomat legyezte hártavékony szárnyaival. Ami egy pillanattal ezelőtt még érdekes volt, az hirtelen baljós árnyalatokat öltött. Életemben először elhessentettem egy lepkét, mintha valami undorító dolog lett volna. Talán az is volt. Persze a lepke nem lehet vámpír: a vámpírok nem tudnak alakot váltani. Legalábbis tudomásom szerint nem. És nem is lehetnek a szabadban fényes nappal. De hát honnan a túból tudhatnám, mire képes a Tanács?

A pillangó elvitorlázott az erdő széle felé. Oda-vissza repkedett, mintha rám várt volna. Elég kreténül éreztem magam pisztollyal a kezemben, miközben azon spekulálok, ráfogjam-e egy pillangóra meg a susogó erdőszéli fákra. De valami más is volt ott. Álltam a nyári hőségben, a nap forrón tűzött le rám. Biztonságban kellett volna lennem, a vámpíroktól minimum. Nem szép tőlük, hogy állandóan változtatják azokat a kurva szabályokat.

Épp elindultam a ház relé, hogy erősítést hívjak, amikor egy hófehér alakot pillantottam meg a fák között. Nehéz, csuklyás köpeny borította tetőtől talpig, de így is megismertem. Nem sok távolságibusz-alkatú fickó szaladgál errefelé Warrickon kívül. A gáz csak az, hogy ez totál képtelenség. Warrick közel se elég hatalmas ahhoz, hogy fényes nappal idekinn grasszáljon.

A köpenyes alak mozdulatlanul állt, mintha márványból szoborták volna.

Még Mr. Oliver is kerülte a napfényt, pedig őszereg vámpír volt. A kiskóro meg úgy állt ott, mint a cövek. Mint egy kísértet, aki megtanulta a nappali szellemjárás öcsillagos trükkjét. Persze ami azt illeti, járni nem járt. A fák mozgó árnyékában várt, meg se próbált kilépni a fényre. Talán nem is tudott volna. Talán ez a félhomály óvta meg attól, hogy szénné égjen. Tényleg ennyire tollas a hátam? Elindultam az erdő felé. Körbetapogattam az érzékeimmel, de az övé

volt az egyetlen erő közel-távol. Akár csapda is lehet, bár ez nem valószínű. Ha csapdába akarnának ejteni, azt fineszesebben csinálnák. Biztos, ami biztos, jó pár méterre az erdő szélétől megálltam. Ha mozgást látok, segítségért sikítok, és a házba vágtázom. Talán még arra is lesz időm, hogy megeresszek pár lövést.

Warrick leszegett fejfel állt a fák alatt, a csuklya teljesen elfedte az arcát. Mintha nem is tudná, hogy ott vagyok. Csak a szél fodrozta időnként a hófehér anyagot. Olyan volt, mint köszöbor a leleplezési ceremónia előtt.

Minél tovább játssza a rohadt-rezzenetlen-vagyok figurát, annál idegeesebb leszek. – Mit akarsz, Warrick?

Finom remegés futott át rajta, és lassan felemelte a fejét. Markáns vonású arca beteg márványos zöld-fekete színben játszott, mintha a vékony bőrréteg alól több évszázadnyi halál és pusztulás készülne előtörni. Kék szeme behártyásodott, mint a romlott halé. Elképedten bámultam rá. Azt gondolná az ember, hogy miután láttam, mit művel vele Yvette, már semmi sem fekszi meg a gyomromat. Nem így volt. A borzalmaknak létezik olyan válfaja, amihez sosem lehet hozzáedződni.

– Yvette megint haragszik rád? – nyögtem ki végül.

– Ó, dehogy. Sápadt úrnőm a koporsójában pihen. Mit sem tud arról, hogy eljöttem hozzád. – A hangja volt az egyetlen normális dolog rajta. Erős volt, étellel teli. Totál nem passzolt ahhoz, ami a testével történt.

– Mi történt veled, Warrick?

– Elérkezett a napkelte, és én nem haltam meg. Úgy hiszem, ez isteni jel: az én mennyei Uram megkönyörült rajtam. Kegyelmeből végre itt hagyhatom ezt az Isten ellen való létet. Végtelen irgalmasságában megengedte, hogy méltatlan szolgája még egyszer utoljára a napfényes kék ég alatt járjon. Kiléptem a felkelő nap fényébe, és nem égtem el... hanem ez történt. – A magasba emelte a kezét. A bőre szürkésfehér volt, a körmei megfeketedtek, az ujjbegyei összeráncosodtak, mint a mazsola.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Biztosan rendbe jössz.

Ezt most kijelentettem vagy kérdeztem?

Elmosolyodott, és a tekintetében határtalan nyugalom költözött. Széthulló arca olyan belső fénytől ragyogott, aminek semmi köze sem volt a vámpírerőhöz. A sárga-fekete lepke a homloka előtt lebegett. – Isten hazahív engem, Anita. Az én időm réges-rég lejárt.

Ezzel nem vitatkozhattam. – Miért jöttél, Warrick?

Egy másik pillangó csatlakozott az elsőhöz. Aztán egy újabb. Úgy verdestek a feje körül, mint egy lepkekörhinta. Warrick nézte őket, és mosolyogott. – Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek. Padma féli Jean-Claude-ot, de még jobban féli a triumvirátust, amit létrehoztatok. Ha alkalma adódik rá, elpusztít mindhármatokat.

– Valami újat mondj!

– A mesterem, Morte d’Amour meghagyta Yvette-nek, hogy senkit se hagyjon életben, aki Jean-Claude-hoz tartozik.

Ez tényleg új.

– Egyikünk sem hiszi, hogy St. Louis vámpírmestere rivális tanácsot akar felállítani az Újvilágban – folytatta Warrick. – De a legtöbben úgy tekintenek rá, mint az emberi törvények szülte bomlás megtestesítőjére. Az új idők szelét látják benne, ami elsöpri a régi rendet. Akik oly rég tespednek a hatalomban, mint a Tanács vámpírujai, nem üdvözlik a változásokat.

– Vagyis azért jöttetek, hogy kinyírjatok – foglaltam össze.

– Ha a Tanács küldöttei pusztán e céltól vezérelve érkeztek volna, Anita, már rég elért volna benneteket a halál.

– Akkor nem értem az egészet. Világosíts fel, szépen kérlek, mert asszem, valahol elvesztettem a fonalat.

– Padma álláspontja megváltoztathatatlan, mert a félelme elvakítja őt. Ám az én mesterem annyival is beérné, ha Jean-Claude elhagyná St. Louist, és csatlakozna a Tanácshoz, ahogy a törvényeink rendelik.

– Az első buzgómócsing kiütné a nyeregből – csóváltam a fejem.
– Inkább nem, kösz.

– Mintha Jean-Claude-ot hallanám. Kezdem azt hinni, hogy alábecsüli magát, ahogy alábecsül téged is.

– Nem akar idő előtt jobblétre szenderülni. Ami azt illeti, én se.

Már egész seregnyi pillangó szállongott a feje körül, mint egy színes felhő. Az egyik a kezére telepedett. Fényes szárnyait föl-le mozgatta, miközben a rothadó húsból táplálkozott. Warrick ereje végigdübörgött a testemen. Nem Tanács-nagyságrendű hatalom, de mesteri szintű. Warrick mestervámpír. Múlt éjjel még nem volt az.

– Kitől kaptad az erőt?

– Istentől – felelte egyszerűen. Aha! Én meg a Húsvéti Nyusztól.

– Minél régebb óta vagyunk távol a mesterünkől, Yvette hatalmas annál inkább meggyöngül, én pedig annál erősebb vagyok. Az Úr szent tüze újra megtöltötte ezt a porhüvelyt. Most már kész megbocsátani a gyöngeségemért. Azelőtt rettegtem a halált, Anita. A pokol kénköves lángjait jobban féltem, mint Yvette-et. De most újra a fényben járok.

Személy szerint huszonnégy karátos marhaságnak tartom az elképzelést, szerint Isten saját javító-nevelő kínbarlangot tartana fenn bukott nebulói számára. Pokolnak bőven megfelel az az állapot, amikor az ember el van vágva éntől, a szeretet és a béke energiájától. Tőle. Az ereje körülvesz életünk minden napján, mint a levegő; sokan megfélemeznek róla, még többen alaptól észre sem veszik. Valahogy mégsem tartottam frankó ötletnek kiselőadást tartani Warricknak arról, hogy amitől retteg, az nem is létezik. Ha kifejtettem volna, hogy Yvette évszázadokon át zsarolta az örök gyehennával, ami szerintem vadbaromság, asszem, nagy tapló lettem volna. Világnagy tapló.

– Ezt igazán örömmel hallom, Warrick.

– Arra kérek, tégy meg nekem valamit!

– Semmi trükk, ugye? – Nem egyezek bele semmibe, amíg nem tudom, mi az. A cserkész jelszava ugyebár: légy résen.

– Ilyesmi meg sem fordulna a fejemben.

– Akkor ne kímélj!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Hordasz magadnál szent feszületet?

Bólintottam.

– Mutasd fel nekem, kérlek!

Nem tartottam nyerő ötletnek, de ha csak ez kell a boldogságához... Előhúztam a ruha alól a hosszú ezüstláncot. A kereszt megvillant a napfényben. Nem izzott fel, csak a napsugár szánkázott végig rajta, ahogy ide-oda fordult a lánc végén.

Warrick elégedetten elmosolyodott. – A Szent Feszület nem tagadja meg többé hű katonáját.

Nem volt szívem megosztani vele azt az apró, ám korántsem elhanyagolható infót, hogy a kereszt nem izzik fel minden vámpír jelenlétében. Csak azokra gerjed, akik bántani akarnak, bár előfordultak már kivételek, pró és kontra. Warrickhoz hasonlóan általában én sem szívesen kérdőjelezem meg Isten végtelen bölcsességét. Az Öreg valószínűleg pontosan tudja, mit csinál. Ha mégse, akkor én pláne nem akarom tudni.

Warrick az erdő széléig sétált. Az utolsó fa árnyékában megtorpant. Figyeltem a küzdelmet az arcán. Meg akarta tenni az utolsó lépést, de félt. Nem hibáztattam érte. Kinyújtotta a kezét a tömör arany fénypászma reszkető széléig, aztán meghátrált. – A bátorságom és az erőm cserbenhagy. Attól félek, még mindig nem vagyok méltó az Úr kegyelmére. Félelmet nem ismerő szívvel kellett volna kilépnem a fénybe, és az ajkamhoz szorítani a Szent Keresztet. – Megfeketedett kezébe temette az arcát. A pillangók csupasz bőre minden négyzetcentijét ellepték, sok száz apró hártýaszárny járt föl-le. Semmi mást nem láttam belőle, csak a fehér köpenyt meg a rebegő szárnyú rovarokat. Egy pillanatig az illúzió tökéletes volt. Majdnem elhittem, hogy Warrick egy marék pillangóvá változott.

Óvatosan vette el a kezét, nehogy elzavarja őket. Mosolygott a szeme, az egész arca. – Évszázadok óta hallgatom, ahogy a mesterek az állataikról beszélnek. Arról, hogy magukhoz szólítják őket. Egészen mostanáig nem értettem, ez mit jelent. Pedig nincs ennél szívmengetőbb egység.

Úgy látszott, szereti az „állatait”. Én hangyányit csalódott lettem volna a helyében. Egy pillangó nem igazán hatékony fegyver azok ellen a fenevadak ellen, amit a legtöbb vámpír magához tud hívni. De végül is, ha Warricknak megfelel, hogy jövök én ahhoz, hogy fintorogjak?

– Yvette az Úr szent nevére megesketett, hogy a titkait örökre megtartom. Tudnod kell, hogy az imént nem szegtem meg a neki tett esküm.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy vannak dolgok, amikről tudnom kellene, mégsem beszélhetsz róla?

– Mindent elmondtam, Anita, amiről beszélnem szabadságomban állt. Yvette fondorlatos elme. Annyi éven át vezetett az orromnál fogva. Rávettem, hogy mindent eláruljak, ami valaha kedves volt a szívemnek. Esküvel kötötte meg a kezem, mielőtt átkeltünk volna az óceánon. Akkor még nem láttam át a tervein, de most minden világos előttem. Tudta, hogy téged hitben járó, igaz embernek foglak tartani, aki oltalmat nyújt a gyengéknek, és nem hagyja a sorsukra a barátait. A te tetteid fényében elhervadnak a Tanács ékes szóvirágai a becsületről és a felelősségről.

Ha azt mondom, kösz, az nem épp a legadekvátabb válasz, ugye?

Nem jutott jobb eszembe. – Köszönöm, Warrick.

– Akinek szeme van rá, látja, ki a valódi előljáró, aki ismeri az emberei szükségét, és ki az, aki csak követel, de cserébe semmit sem ad. Az én időmben oly sok önérdektől elvakult méltóság szipolyozta a népet.

– Hát ez nem sokat változott – mormoltam magam elé.

Fölpillantott az égre. Talán a napot kereste a tekintetével, talán valami olyasmit, ami az én szememnek láthatatlan. – A nap lassan delelőre hág. Percről percre jobban elhagy az erőm.

– Kell egy biztos hely, ahol nappalra lepihenhetsz? – Abban a szent pillanatban, ahogy kibukott a számon a kérdés, már megbántam. Eléggé megbízom benne ahhoz, hogy összeeresszem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Jean-Claude-dal és a srácokkal, úgy, hogy nem tudom minden percben rajta tartani a szemem? Hát, azt épp' nem mondanám.

– Ha valóban ez lesz az utolsó napom az Úr fényes ege alatt, akkor nem fogom elvesztegetni az időt, ami megadatott. A susogó fák árnyékában sétálok és ha eljön az idő, a vastag levelek közé rejtőzöm. Már sokszor pihentem az erdő rejtekében. A kiszáradt patakmedrekben nyáridőben is magasan állnak a levelek.

– Fogadni mertem volna, hogy nem vagy városi gyerek.

– Hosszú évekig éltem a városban, de gyerekkorom napjait hatalmas erdőségekben töltöttem, sűrű, buja vadonokban. Apám földjei minden lakott helytől távol estek. Ma már nyoma sincs azoknak az erdőknek. Egyetlen fa sem nő a tájon, ahol kisfiúkoromban halásztam és vadásztam. Mindent elsöpörtek az évszázadok. Yvette megengedte nekem, hogy a kíséretében újra ellátogassak a szülőföldemre. Bárcsak ne tettem volna! Megfertőzte az emlékeimet. Most úgy érzem, az egész életem álom volt csupán.

– A jó dolgok ugyanolyan valódiak, mint a rosszak. Ne hagyd, hogy Yvette bármit is elvegyen tőled!

Elmosolyodott, aztán hátat fordított nekem. A pillangók ezerszínű hurrikántölcséreként örvénylettek, mint amikor az őszi szél kapja fel a színes faleveleket. – Most mennem kell.

Elindult a fák között, egyre vékonyodó pillangónyomot húzva maga után. A hegygerincen nekivágott a lefelé vezető ösvénynek. A fehér köpeny hamar eltűnt a szemem elől, de a lepkék még hosszú ideig lebegtek utána, mint apró dögkeselyűk, mérőföldkövekként jelölve a halál útját.

31

Toronyiránt átvágtam a letarolt virágágyáson, és már a kocsifelhajtónál jártam, amikor hallottam, hogy autókerekék gyűrrik maguk alatt a kavicsos utat. Megpördültem. Ronnie volt. A francba, totál kiment a fejemből, hogy lefűjjam a reggeli kocogást.

Veronica Sims, alias Ronnie magándetektív, és a legjobb barátnőm. Hetente egyszer – rendszerint szombat délelőttönként – együtt edzünk. Néha konditerembe megyünk, de legtöbbször futunk. Szombat reggel volt, és elfelejtettem rácsörögni, hogy ne jöjjön. A pisztolyt a hátam mögé dugtam. Nem mintha Ronnie-t izgatná a dolog. Reflexből csináltam. Ha az ember beletartozik a privilegiált kasztba, és pecsétes engedélye van rá, hogy fegyvert viseljen, akkor lehetőség szerint nem dörgöli boldog-boldogtalan orra alá aényt. Ha közszemlére tenném a stukkeremet, az a közrend megzavarásának minősülne, és ezen a jogcímen rövid úton visszavonhatnák az engedélyemet. Ez olyasmi, mint amikor egy vámpír kivillantja az agyaráát. Csont amatőr dolog.

Már kezdtem lelkiismeret-furdalást érezni, hogy a nagy semmiért ilderángattam Ronnie-t, amikor észrevettem, hogy nem egyedül jött. Louie Fane vigyorgott az anyósülésen. Pontosabban dr. Louie Fane biológia-prof, aki nemrég lepott elő docenssé a Washington Egyetemen. Egyszerre pattantak ki az ajtón. Ahogy a kocsi kikerült az útból, a kezük összecuppant, mint az ellentétes magnespólusok. Kocogáshoz voltak öltözve. Louie a maga százhatvan-akárhány centijével amúgy se gigászi termet, de a tréningfelsője olyan hosszan lógott a rövidgatyájára, hogy csak a szegélye kandikált ki alóla. Jól fésült koromfekete hajának bankáros eleganciája egyáltalán nem passzolt a bivalynagy mackófelsőhöz. Ronnie vadiúj levendulaszín biciklisnadrágot viselt, ami hosszú combjait, testhez álló pólója alól lépésnél kivillant hasa. Soha az életben nem rittyentette így ki magát, csak hogy fussunk egy kört. Vállig erő szőke haja frissen volt mosva,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

még be is szárította. Komolyan csak a smink hiányzott, de ilyesmire most amúgy sem lett volna szüksége nélkül is fénylett a feje. Szürke szemeiben ott lapult az indigókék egy árnyalata, amiből a megfelelő színű ruhával elképesztő hatást tudott kihozni. Naná hogy a megfelelő színt választotta! Louie nem is tudta levenni róla a szemét.

Lecövekeltem az árnyékban, és fogadásokat kötöttem magamban, mikor vesznek észre. Olyan meglepetten néztek rám, mintha Aladdin csodalámpájából pattantam volna elő. Ronnie-ban volt annyi jóérzés, hogy zavartan pislogjon, de Louie arcán elégedett vigyor terült szét. Ha történetesen nem tudtam volna, hogy rendszeresen szexelnek, elég lett volna rájuk nézni. Louie ujjai finoman Ronnie tenyerét cirógatták, én meg kukán bámultam őket. Fogalmam se volt, szerelmesek-e egymásba, de az tuti, hogy jól elvannak az ágyban.

Ronnie csodálkozva nézett végig rajtam. – Egy kicsit túl vagy öltözve a kocogáshoz, nem?

Hatos méretű fintor. – Bocs, de totál elfelejtettem rád csörögni. Ebben a szent pillanatban értem haza.

– Mi történt? – kérdezte Louie. Még mindig Ronnie kezét fogta, de érezni lehetett a változást a levegőben. Kihúzta magát, sötét szeme az arcomat fürkészte, aztán a kötést nézte a kezemen. Gyűröttségem egyéb jelei sem kerülték el a figyelmét. – Vérszagod van, Anita. És... – Orrlyukai kitágultak. – ...valami annál is rosszabb.

Azon tűnődtem, vajon érzi-e Warrick rothadó beleit a cipőm talpán. De nem kérdeztem meg. Nem ettem meszet. Louie Rafael egyik helyettese. Őszintén meglepett, hogy halványlila gőze sincs, mi történt ma éjjel. – Mi van, ti egy másik bolygón töltöttétek a napot?

Erre Ronnie mosolya is elhalványodott. – Fenn voltunk a Faházban.

A Faház azon erkölcsi és anyagi javak sorába tartozott, amiket Ronnie egy kétéves házasság romjai alól kapart ki magának. Megérte a kaparászást, a Faház oltári jó hely.

– Na, és szép idők voltak?

– Mi történt? – makacskodott Louie.

– Menjünk be! Attól tartok, hirtelenjében nem tudnék olyan verziót kitalálni amihez ne jönne jól egy kis koffein.

Kinyitottam az ajtót. Még mindig egymáshoz simultak, de a boldogságmáz nyomtalanul lepergett róluk. Megfigyeléseim szerint általában ilyen hatással vagyok emberekre. Nehéz önfeledten repkedni egy háborús zóna kellős közepén.

Gregory a kanapén feküdt, még mindig az öntudatlanság édeni állapotában. Louie lába a földbe gyökerezett. Az enyém is, de nem a leopárd miatt.

Rőtörösmintás perzsaszőnyeg virult a fehér kanapé és a fotelok alatt. Hogy a rákba került ez ide? Hatalmas díszpárnák heverték a fotelokon, színük a szőnyeg harsány mintáit visszhangozták. Az éles reggeli fényben az embernek jojózott a szeme a látványtól.

– Stephen! – Ronnie a kanapéhoz indult, de Louie megfogta a kezét.

– Ez nem Stephen.

– Honnan tudod? – kíváncsiskodtam.

– Más a szaga.

Ronnie csak nézett, mint Rozi a moziban. – Szóval ő Gregory.

Louie bólintott.

– Hallottam róla, hogy egypetűjű ikrek, de ez... elképesztő.

– Na ja. Megyek, és átöltözöm, de előtte tisztázzunk valamit.

Gregory hozzám tartozik. Jófiúvá avanszált. Úgyhogy ne csesztessétek, oké?

Louie pupillája hatalmasra tágult, szinte elnyelte az íriszt; fekete cipőgombszem lett. Patkányszem. – Gregory elárulta a saját testvérét.

– Ott voltam. Nekem mondd?

– Akkor végképp nem értem, hogy lehetsz képes a védelmedbe venni.

– Rohadt hosszú éjszakám volt, Louie. Maradjunk annyiban, hogy Gabriel mocskos dolgokra kényszerítette a leopárdokat, de ami elmúlt, elmúlt. Gregory megtagadta, hogy megkínozzon egy farkast. Ezért törték el a lábát.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Louie homlokára volt írva, hogy egy szavamat se hiszi. – Tudjátok mit? Üljetek le a konyhában! Szolgáljátok ki magatokat. Ígérem, mindent elmesélek, csak előtte hadd hámozzam le magamról ezt a borzalmas göncöt. Ronnie megállt az ajtóban, a kerekek hangosan kattogtak a fejében. – Később – tátoztam hangtalanul, és nekivágtam a lépcsőnek. Biztam benne, hogy drága barátom nem hagyja, hogy Louie valami ökörséget csináljon, amíg én átöltözöm. Nem valószínű, hogy bántaná Gregoryt, de a vércicák sok mindenkinél kihúzták a gyufát. Mindenesetre jobb félni, mint megijedni. Richard a dobogós alulétrán állt, és épp az ágyam fölötti plafont fúrta. Ennyit a magánszférám sérthetetlenségéről. A háló az egyetlen lakószoba az emeleten. Nagylelkűen lemondtam róla, hogy ne kelljen felcipelniük Gregoryt a tetőtéri vendégszobák egyikébe. Finom fehér por és apró vakolat darabkák borították Richard meztelen felsőtestét. Mintaférj barkácsolás közben első epizód. Tizennégy éven felülieknek. Cherry és Zane nyújtózkodva tartották a mérőszalagot.

Amikor a fürő egy pillanatra elhallgatott, kihasználtam az alkalmat, hogy megkérdem: – Hol van Vivian?

– Gwen átvitte Sylvie-hez. – Richard pillantása egykedvű volt, a hangja óvatosan visszafogott. Lehetőség szerint nem szóltunk egymáshoz a cirkuszi attrakciónk óta.

– Milyen jó, ha kéznél van egy pszichiáter – dünnyögtem.

Cherry és Zane le sem vették a szemüket rólam. Tisztára, mint a labrador-kölykök a kutyaiskolában: a tekintetükből literszám lehetne szivattyúzni az őszinteséget. Csüggnek az ember minden szaván és mozdulatán. Nem csípem, ha valaki így néz rám. Rohadt ideges leszek tőle.

– Csak kiveszek pár tiszta ruhát, és már itt se vagyok. – Átléptem rajtuk, és elszántan a komódhoz csörtettem a dobozok és zacskók között. Jean-Claude itt is ügyködött, de korántsem olyan feltűnően. A szoba távoli sarkában volt egy zárt erkély párnázott ülőkével, amit elleptek a plüsspingvinjeim. De az ágy közepén trónolt egy vadiúj

gyalogcsőrös bazinagy csokornyakkendővel, és egy kártyával a pocakján. Meg némi betonporral a szőrös fején.

A fűró hirtelen elhallgatott. – Na mi lesz, nem olvasod el? Nem taposhatsz ilyen durván a lelkébe.

Gyilkos pillantást vetettem rá. Ingerültséget láttam megvillanni a szemében, még valami mást. Valamit, amit nem értettem. Talán addig jó nekem, amíg nem értem. Az ölembe kaptam a pingvint, leporoltam, és háttal mindenkinek kinyitottam a borítékot. Richard tekintete bökte a hátamat.

„Hogy legyen hálótársad akkor is, ha nem vagyok melletted.” Az aláírás egyetlen nagyvonalú J. Visszalöktem a kártyát a borítékba, és a hónom alá kaptam a pingvint. Richard arckifejezése olyan semmitmondó volt, hogy majdnem megtapsoltam. Üres szemmel bambultunk egymásra. Baromi jól bírtam cérnával. Ő kevésbé. Nyers düh öntötte el az arcát, szavakkal kifejezhetetlen érzések robbanásközeli egyvelege. Zane és Cherry az ajtó felé sompolyogtak. Nem mentek ki, de nem csináltak nagy titkot belőle, hogy ami őket illeti, most inkább félreállnak az útból. Nem terveztem, hogy kardki-kard nekiessek Richardnak, nem hibáztathattam őket, hogy biztos távolságba akartak húzódni.

– Elolvashatod, ha annyira akarod. Nem mintha ez bármin is változtatna.

Nagyot csuklott; majdnem olyan volt, mint egy gúnyos horkantás, de csak majdnem. – Mióta szokás a párod szerelmes levelét az expárod orra alá dörgölni?

– Nem akarlak megbántani, Richard. Ha jobban érzed magad attól, hogy elolvasod, tessék, itt van.

Sötét pillantást vetett rám. – Tüntesd el azt a vackot a szemem elől! Nem vagyok rá kíváncsi.

– Ahogy akarod. – Hátat fordítottam, és a pingvinnel és a kártyával a kezemben kihúztam a komódfiókot. Kiráncigáltam a legelső göncöt, ami a kezembe akadt. Nem érdekelt, mit kotrók elő.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Minél előbb el akartam húzni a csíkot. Kezdtett nyomasztani a fülhasogató csönd és Richard tekintetének tonnás súlya.

De nem hagyta, hogy ilyen olcsón megússzam. Nem ám! – Ketten jöttek az előbb, hallottam. Kik azok?

A plüss és a ruhákat egy csomóba fogtam. Már rohadtul mehetnékem volt. – Louie és Ronnie.

– Rafael küldte Louie-t, igaz?

– Ronnie-val a hegyekben voltak. Louie-nak halvány fogalma sincs, mi történt. Eldurran az agya, ha csak ránéz Gregoryra. Személyes oka van rá, vagy csak a Stephen-féle dolog?

– A Stephen-féle... dolog bőven elég. Szerinted nem? –

Kifejezetten rondán nézett rám. – Tudod, Louie tűzön-vízen át kitart a barátai mellett. – A hanghordozásából még egy debilnek is átjött volna, hogy ebben a szobában nem mindenki olyan nagy jellem, mint Louie. Vagy csak beleképzeltem valamit egy egyébként ártatlan ténymegállapításba. A lelkiismeret-furdalás olyan, mint az elolthatatlan szülinapi gyertya. Bosszantó. De elég volt egy oldalpillantást vetnem Richardra, és már tudtam, hogy nem tudok olyan rosszat beleképzelni a mondókájába, amit ne gondolna véresen komolyan.

Ha lett volna ötletem, mit feleljek neki, biz' isten, kiküldtem volna a leopárdokat a szobából, hogy nyugodtan beszélhessünk. De gőzöm se volt, mit mondhatnék. Kell egy kis idő, hogy meditáljak a dolgaimkon. Addig igazán várhatunk a lelkizős nagyjelenettel. Nem gondoltam volna, hogy még ezek után is érezhetek valamit Richard iránt, vagy ő irántam. Egy másik férfival kefélek, egy másik férfibá vagyok fülig belezúgva. Ez az egész csak fölöslegesen megkavarja a dolgokat. Elmosolyodtam, és hitetlenkedve ingattam a fejem.

– Mi olyan átkozottul vicces? – dörrent rám. Tök jó. Megint a marha nagy lelkébe gázoltam.

– Vicces? Semmi. Richard. Semmi. – Kihasználtam a patthelyzet áldásos helyzetét, és leviharzottam a földszinti fürdőszobába, hogy átöltözzek. Ez a legnagyobb fürdőszoba a házban, és egyben a

kedvencem, mert a közepén egy padlóba süllyesztett márványkád díszeleg. Na jó, műmárvány. Nem olyan nagyszabású, mint Jean-Claude-é a Kárhozottak Cirkuszában, de hasonló Hófehér gyertyák sorakoztak több sorban a kád két végében. Érintetlenül. A napnyugtára vártak. Beleszagoltam a levegőbe. Borsmenta. Imádja az illatgyertyákat, amiknek kajaszaga van. Akárhogy tagadja, a kulinária kultusz nála, és kész.

Az egyik karcsú, ezüst gyertyatartó talpának támasztva apró, fehér boríték állt. Ez is kézzel mentett papír. A borítékra nem írtak semmit, de volt egy megérzésem. Kinyitottam. „Ha kettesben volnánk, *ma petite*, napszálltakor meggyújthattad volna az összesét, és én örömmel csatlakoztam volna hozzád. *Je reve de toi*” Rólad álmodom. Ezt nem írta alá. A nagyképű hólyag. Ha lehet hinni neki, én vagyok az első nő majd’ négyszáz év óta, aki visszautasította. És végül én is behódoltam. Szar ügy. Hát, nehéz lenne nem-nagyképű-hólyagnak lenni ilyen tuti referenciákkal. Eljátszottam a gondolattal, hogy megtöltöm a kádat, meggyújtom a gyertyákat, és meztelenül csöpögve várom, hogy fölkeljen... Hmm. Nagyon-nagyon csábító ötlet. De a ház padlásig van vendégekkel, és ha Richard itt tölti az éjszakát, nem árt, ha fegyelmezzük magunkat. Ha Richard lapátra tett volna egy másik nőért, nem viseltem volna ilyen rosszul, de nem szeretném hallgatni, ahogy döngeti. Van, ami azért nekem is sok. Nem hozom Richardot ilyen helyzetbe. Ha rajtam múlik.

További két heroikus expedíciót kellett bevállalnom a hálósobai magasfeszültségű zónába, mire végül sikerült átöltöznöm. Először egy emberbarát melltartóért mentem vissza; a pánt nélküli cicifix állatkínzásnak minősül. Aztán kénytelen voltam még egyszer beosonni, hogy kicseréljem a margarétamintás forrónadrágot, amit elsőre kikaptam, egy normális farmerre. Richard némán figyelte, ahogy a ruhákkal töketlenkedem. Zane és Cherry úgy lapítottak, mint a remegő orrcimpájú kutyák, ha párszor már beléjük rúgtak. A feszültség tapintható volt, és az ilyesmi sosem kerüli el az alakváltók figyelmét. Richard törte valamin a fejét. Egyre gyanúsabban ráncolta

ÉGŐ ÁLDOZATOK

a homlokát. Az az érzésem támadt, hogy ennek rossz vége lesz. A verzió: lelki fröccs, B verzió: hajtépéssel egybekötött veszekedés.

Sikerült egy épkézláb hosszúgatyát előbányásznom. Halleluja! A múlt héten beújtott királykék farmeromat. Ez az a színárnyalat, ami sose él meg egy mosásnál többet. Kék ujjatlan blúzt húztam, macis zoknit és tornacsukát, tök véletlenül passzolt a maci színéhez. A levetett ruháimat a szennyeskosárba lapátoltam, az összehajtogatott estélyit a tetejére pakoltam. Merthogy a cucc vigyázat-csak-vegyileg-tisztítható. A Firestart a farmer övébe gyömöszöltem. Van egy nadrág alá vehető fegyvertáskám, de az is a hálóban volt. Annyira azért nem kellett, hogy még egyszer bemenjek. Az az érzésem támadt, hogy megkísértem a szerencsét, valahányszor Richard és én elmegyünk egymás mellett. Előbb-utóbb tutira lelkizésben törünk ki, és én nem készültem még fel rá. Bár erre a beszélgetésre nem leszek kész, míg világ a világ.

A kölcsönkabátot átvetettem a karomon. Az egyik zsebét lehúzta valami. A Browning. A géppityut a vállamra akasztottam, mint egy dizájnos színházi retikült. Ha tiszta lesz a levegő a hálóban, visszapakolom a gardróbba. Ha az ember háza tele van fegyverekkel, az a minimum, hogy nem hagyja őket szanaszét heverni. Az alakváltók közelharcban pengék, de a legtöbbjük nem tudja megkülönböztetni a stukker egyik végét a másiktól. Az elől hagyott fegyver – különösen az olyan ütős darab, mint a géppisztoly –, fölösleges kísértés. Bizsergeti az ember ujját: kapd fel, célozz, és dirr-durr! Szóval vagy kiszedem a töltényeket, és hét lakat alatt őrzöm, vagy magamnál tartom. Ez a hosszú élet titka. Különben előáll a jól ismert helyzet, amikor nyolcéves kisszócok lövik szét totyogó kishúguk fejét.

Szétnéztem a nappaliban. Gregory eltűnt a kanapéról. Valószínűleg átcipelték a hálószobába. Úgy döntöttem, lemeózom a teóriát, biztos, ami biztos. Elég hülyén venné ki magát, ha a nappalimból lopnák ki Gregoryt, és a kutya se venné észre.

Cherry és Richard a párnát igazgatták, és Zane is zavarba ejtően házias volt. Gregory a folyamatos nyöszörgésből ítélve időközben magához tért. Richard azonnal észrevette, hogy az ajtóból leskelődöm.

– Csak meg akartam nézni, hogy van Gregory – mentettem a menthetetlent.

– Szerintem beparáztál, hogy a rosszfiúk kilopták az ablakon. Itt nem volt mit menteni. – Na ja.

Mielőtt tovább folytathattuk volna ezt a tartalmas beszélgetést, Gregory Szeme kipattant; Cherry épp a lábát próbálta a sínbe tuszkolni. Artikulatlan hangon sikítani kezdett. A likantrópok hihetetlenül gyorsan feldolgozzák a fájdalomcsillapítót. Cherry előkapott egy elefánt méretű tüt valami szintelen lötyivel. A folytatásra nem voltam kíváncsi. Rühellem a tüket. Mellesleg ahhoz sem volt kedvem, hogy Richard kiselőadást tartson nekem a fegyvertartási etikáról. Nem az az egyetlen konfliktusforrás köztünk, hogy ő is alakváltó. Meggyőződése, hogy túl könnyen húzom meg a ravaszt. Talán van ebben valami igazság, de többször megmentettem a seggét a gyorsan elsülő stukkeremmel. És ő többször életveszélybe sodort a betonszilárd erkölcsi elveivel.

Kettesével szedtem a lépcsőfokokat. Minek izgatom magam egyáltalán? Túl sok alapvető kérdésben nem értünk egyet. Ugyse működne a dolog. Oké, gerjedünk egymásra, talán egy kicsit még mindig szerelmesek vagyunk. Na és? Ez édeskevés a boldogsághoz. Ha sürgősen nem kötjük meg a szükséges és elégséges kompromisszumokat, előbb-utóbb darabokra cincáljuk egymást. Az a legtisztább megoldás, ha szakítunk, és kész. A logika emellett szól. Kár, hogy egyes testrészeim le se szarják a logikát.

A szállongó kávéaroma a konyhába csalogatott. Nyálcsorgató konyhám van, azt meg kell hagyni. Csak az a bibi, hogy nem szoktam főzni, és vendégeket se hívok túl gyakran. Intarziás diófa konyhaszekrények ölelnek körül egy masszív konyhaszigetet, ami fölött inoxkampók lógnak a serpenyőknek meg a konyhai

ÉGŐ ÁLDOZATOK

mütyöröknek, amiknek a nevét se tudom. Az én konyhai cuccaim egy fiókot is alig töltenek meg, hát még ezt a csillogó-villogó konyhabirodalmat! A ház összes helyisége közül ettől érzem a leginkább ufónak magam. Kifejezetten nem rám méretezték.

Ronnie és Louie a kétszemélyes reggelizőasztalnál ültek, ami alacsony dobogón állt a három oldalon ablakokkal körülvett télikertszerűségben. A fülke alakját és méretét tekintve hatszemélyes étkezőasztalra tervezték. Az én belvárosi léptékű, nyomi reggelizőasztalkám úgy festett a dobogó közepén, mint valami sükségmegoldás. Már a nagy váza virágtól tele lett.

A virágok se voltak itt tegnap.

Nem kellett megszámolnom, hogy tudjam, tizenkét fehér rózsá közepén virít az egy szál vörös. Jean-Claude évek óta küldözget nekem rózsacsokrokat. Amióta lefeküdtünk egymással, a tucattal mindig jön egy tizenharmadik is. Karmazsin- vagy bíborvörös. A szenvedély színe a hófehér józanság közepén. Ehhez nem kellett kártya.

Jamil az asztal mellett támasztotta a falat, és egy kávésbögrét szorongatott. Amikor beléptem, azonnal elhallgatott. Tuti rólam volt szó. Vagy nem. A csönd sűrűsödött, és Ronnie-t nagyon lefoglalta a kistányér mintája. Louie zordan meredt maga elé. Úgy látom, Jamilnek eljárt a szája. Na jó. Mindenek előtt döntök magamba egy kis koffeint. Előraktam az első bögrét, ami a keze ügyébe akadt. A nukleáris hulladék jel mellett a következő fekete felirat virított: „Kockázataimról és mellékhatásaimról kérdezze meg kezelőorvosát, gyógyszerészét.” A bögrét az irodába vettem, de a főnököm megvádolt velem, hogy elriasztom az ügyfeleket. Még nem vettem újat helyette. Nem találtam meg az igazit.

A retró kávédarálóm mellett csillogó-villogó kávéfőző tornyosult, mellette fehér kártya. Belekortyoltam a kávéba, és szórakozottan kinyitottam. „Hogy valami felmelegítsen, és betöltse ezt az üresen árválkodó cuisine-t.” Francia nyelvlecke kezdőknek, ötödik fejezet. Cuisine, egyenlő konyha. Mindig ezt játssza velem. Már több mint

egy évszázada él ebben az országban, de még mindig előszeretettel kever francia szavakat az angolba, főleg a leveleiben. A beszéde tökéletes, de egy idegen nyelvet beszélni mindig könnyebb, mint írni. Vagy inkább így akar francia nyelvleckéket adni nekem. Ha igen, bevált a taktika. Ír egy kártyát tele ismeretlen szavakkal, én meg addig koslatok utána és nyaggatom, amíg elárulja, mit jelentenek. Eleinte baromi kellemes, amikor az ember fülébe francia semmiségeket susognak, de egy idő után jó lenne tudni, miről van szó. Más jellegű leckéket is ad nekem, de azokat inkább nem részletezem.

– Szépek a rózsáid – jegyezte meg Ronnie szárazon. Nem szokott velem feketemájú lenni, de sosem titkolta, mi a véleménye Jean-Claude-ról. Szerinte pofátlan parazita. Tök igaza van. És ördögien gonosz. Ezzel viszont vitatkoznék. A nyolcszög külső felén huppantam le a földre, háttal a falnak. A fejemet az ablakpárkánynak döntöttem.

– Nem vagyok vevő a kioktatásodra, Ronnie.

Két kezébe fogta a kávéscsészét. – Nagylány vagy, Anita. Tudsz vigyázni magadra.

– Ahogy mondod. Tudok vigyázni magamra. – Ez elég durcás megjegyzés volt. A földre dobtam a kabátot, rá a géppisztolyt. Mélyen beszívtam a kávé illatát. Ez az igazi: fekete és ütős. Néha tejszínt is teszek bele meg cukrot, de ha a reggeli elsőről van szó, csak a fekete jöhet szóba.

– Jamil épp elmesélte, miről maradtunk le – vágott bele Louie. – Jól értettem, hogy te és Richard mágikus erőt keltettetek a Kárhozottak Cirkuszában?

Jól meghúztam a bögrét. – Valahogy úgy.

– Patkányembereknél nincs a farkasok lupájának megfelelő rang. Nem tudom megítélni, mennyire általános, hogy ilyen módon tudjatok mágiát gerjeszteni.

Ronnie egyikünkéről a másikunkra nézett. Sokat meséltem neki róla, mi zajlik az életemben, és épp elég régóta lóg velem ahhoz,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

hogy találkozzon Louie-val, de a szörnyek világa még mindig különös, idegen világ a számára. Néha azt kívántam, bárcsak továbbra is távol tartaná magát az egészszől. De ahogy ő is mondta, nagykis lányok vagyunk. Ő is hord fegyvert magánál. Meg tudja hozni a saját döntéseit.

Jamil kotyogott közbe. – Tíz éve vagyok vérfarkas, és ez a harmadik falkám. Sohasem hallottam olyan lupáról, aki segített volna az Ulfricnak erőt kelteni a lunaparon kívül. – Ronnie-ra pislogott. – A lunapar az erőnk forrása. Tudod, a legtöbb lupa még ott sem képes az ilyesmire. Raina volt az első, akit láttam mágiát ébreszteni. Apróbb trükkökre képes volt a telihold ereje nélkül is, de semmi olyasmire, amit ma éreztem.

– Jamil szerint olyan hatalmas erőt keltettetek, hogy begyógyult a repedt csigolyája – mondta Louie.

Megvontam a vállam, mint a tetten ért gyerek, de vigyáztam, hogy ne lötyintsem magamra a kávé. – Segítettem Richardnak megfékezni a Vadállatot. Ezzel megidéztünk... valamit. Lövésem sincs, mi volt az.

– Richardot megint elkapta a gépszíj, és te megállítottad? – hitetlenkedett Louie.

A szemébe néztem. – Te láttad már bekattanva?

– Egyszer.

Az emléktől összerezzentem. – Az egy életre elég.

– De te segítettél neki, hogy felülkerekedjen rajta.

– Így van – somolygott Jamil csillogó szemmel. Beszarok, ez büszke rám.

Louie rápislogott, és rosszállóan csóválta a fejét.

– Valaki felvilágosítana, mi folyik itt? – néztem rájuk.

– Azt tanácsoltam Richardnak, felejtse el, ha meg akar gyógyulni. Úgy gondoltam, csak akkor képes kilábalni ebből, ha messze elkerül téged.

– És? Megváltozott a véleményed?

– Ha segíteni tudsz abban, hogy uralkodjon a Vadállaton, akkor nagy szüksége van rád. Nem érdekel, milyen megoldást találtok ki, Anita, de ha nem kezd magával valamit, méghozzá hamarosan, akkor a halálba kergeti magát. Bármit megtennék, hogy ezt megakadályozzam.

Most döbbsentem rá először, mennyire elvágтам magam Louie-nál.

Ő Richard legjobb barátja, szóval nem hibáztathatom. Ha olyan mocsok módon dobta volna Ronnie-t, ahogy én Richardot, az én agyam is eldurran volna.

– Arra akarod rávenni Richardot, hogy kibéküljön velem?

– Ha ez közelebb visz a megoldáshoz, akkor igen.

Vadul ráztam a fejem. – Nem tudom, van-e megoldás. A következő ezer évre össze vagyunk láncolva. Ez rohadtul hosszú idő ahhoz, hogy acsarogjunk egymásra.

Richard bukkant fel az ajtóban. – Rohadtul hosszú idő ahhoz, hogy az édeskettősötöket kelljen nézmem. – Nem a keserűség beszélt belőle, hanem a fásultság. A haját és a vállát még mindig finom fehér por borította. A farmerjára is jutott a belőle. A rózsákhoz lépett. – Hogy mindenhol fehér rózsacsokrokat lássak, meg idióta üdvözlőkártyákat. – Megérintette a vörös rózsát, és elhúzta a száját. – Micsoda finom szimbolika. – Egyetlen mozdulattal elmorzsolta a virágot. A vörös szirmok az asztallapra hullottak, és egy csepp vér is csöppent melléjük. Úgy látszik, Richard találkozott egy tüskével. Ronnie elkerekedett szemmel bámulta a jelenetet. Rám pillantott, felvonta a szemöldökét. Gözöm se volt, milyen grimaszt vágjak válaszul. – Ez gyerekes dolog volt – mormoltam végül.

Richard érdeklődve szemlélte a kezét. – Milyen kár, hogy agyarfejű barátunk nincs most itt. Akkor egy csöpp vér sem veszne kárba.

Már nem tudtam leállítani magam, kibukott belőlem az első mocsokság, ami az eszembe jutott. Asszem, belefáradtam az egészbe.

– Legalább három ember van ebben a szobában, aki szívesen

ÉGŐ ÁLDOZATOK

lenyálná a vért a kezéről, Richard. Én speciel nem tartozom közéjük.

A keze ökölbe szorult. – Tudod, kit baszogass!

– Vau-vau.

Louie felállt. – Állítsátok le magatokat, mind a ketten!

– Ne nekem mondd – vontam vállat.

Richard hátat fordított, és onnantól csak a villanytűzhelynek beszélt. – Áthúztuk az ágyat, de én csupa kosz vagyok. – Kinyitotta a kezét. A vér vörösre festette a vonalakat a tenyerén; térkép piros folyókkal. – Megengeded, hogy bepiszkítsam a fürdőszobádat?

A szájához emelte a kezét, és nagyon lassan végignyalta a tenyerét. Ronnie csuklott egyet. Én próbáltam nem elájulni. Már láttam ezt a műsort. – Van egy fürdő zuhanyozóval odafenn. Első ajtó a hálóval szemben.

Az egyik ujját a szájába dugta, mintha baromi jót evett volna. A szemét nem vette le az arcomról. A legjobb szenvtelen figurát vettem elő, profin érzelemmentes, flegma képet öltöttem. Bármit is várt, az érzelemmentes és a flegma mesze állt tőle.

– És mi van a proccos káddal a földszinten?

– Ha neked az jobban tetszik, csak tessék. Érezd magad otthon – feleltem Belekortyoltam a kávéba. Anita, az apátia szobra. Tizenöt piros pont. Edward rohadt büszke lenne rám.

– És nem zakkanna meg Jean-Claude, ha a legkedvesebb kádját használnám? Tudom, mennyire imádtok pancsolni.

Valahonnan megtudta, hogy a Cirkuszban egyszer szeretkeztünk a kádban. Csak tudjam meg, kitől. Kitekerem a nyakát. Rákvörös lett a fejem.

– Végre egy emberi reakció. Már azt hittem, nincs otthon senki – vigyorgott Richard.

– Remélem, most kurva boldog vagy!

– Ahogy mondd. Kurva boldog vagyok.

– Mi lesz, menj már, zuhanyozz vagy locsi-pocsizz a kádban! Gyűjtsd meg az átkozott gyertyákat, rendezz habpartit, mit bánom én!

– Nem jössz be utánam?

Volt idő, amikor kiugrottam volna a bőrömből, ha kapok egy ilyen meghívást. Elfátyolosodott a szemem. Naná, hogy nem fogok bögni, de nagyon az elevenembe talált. Ronnie felemelkedett, de Louie a karjára tette a kezét.

Hirtelen mindenki úgy csinált, mintha még véletlenül sem valami fájdalmasan személyes jelenetnek lenne a tanúja. Pár mély lélegzet, és rendben leszek. Nem bögök, nem bögök, nem bögök. – Ha nem lettél volna a legbecsületesebb kiscserkész, talán most veled lennék, és nem vele.

– Szóval egy kiadós dugás mindent eldöntött?

Talpra ugrottam, a forró kávé a padlóra loccsant. A csészét az asztalra csaptam, és hirtelen karnyújtásnyi távolságba kerültem Richardtól. Ronnie és Louie felálltak az asztaltól. Azt hiszem, már rég magunkra hagytak volna, ha nem félnek attól, hogy gypálni kezdjük egymást. Jamil is letette a bögréjét ugrásra készen, hogy megmentsen minket egymástól, ha kell. De a megmentéssel már elkéstünk. Mindannyian.

– Közös munkával jutottunk oda, ahol vagyunk, Richard. Ketten kellettünk hozzá.

– Hárman.

– Ha te mondd! – A szemem égett, a torkomban egy rohadt nagy gombóc lüktetett. – Tudod mit, talán tényleg csak egy kiadós baszás hiányzott. Remélem, a kurva nagy elveid melegítenek éjszaka, Richard. Biztos frankó a kilátás az erkölcsi magaslataidról.

Odalépett hozzám, majdnem összeértünk. A dühe úgy csapott meg, mint az áramütés.

– Elárultál! De neked ott van ő. Én egyedül maradtam.

– Akkor találj valakit magadnak, Richard, bárkit, bánom is én! Csak hagyjál lógva! És mielőbb húzz innét a bús picsába!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Olyan hirtelen lépett hátra, hogy majdnem elvesztettem az egyensúlyomat. Öles léptekkel hagyta el a konyhát. Az indulatai úgy rezegtek utána, mint a tiszta zenei A hang.

Egy darabig álltam, mint egy darab fa. Aztán felmordultam: – Kifelé, mindenki!

A férfiak kioldalogtak, Ronnie maradt. Nem bőgtem volna, tényleg nem, de a vállamra tette a kezét, hátulról átölelt, és azt suttogta a fülembe: – Annyira sajnálom.

Bármit elviselek, csak a részvétet nem. Potyogni kezdtek a könnyeim. Eltakartam az arcom. Senki se lássa, mert leég a fejem.

32

Valaki csöngetett. Már indultam, hogy nyissam az ajtót, amikor Ronnie a kezembe nyomott egy pézsét. – Inkább ne te menj.

Zane szólt át a nappaliból. – Hagyjátok, majd én kinyitom.

Hol a pokolban lehet Jamil és Louie? Talán Richard könnyeit szárítgatják? A szememet dörgöltem. – Kit tör ide ilyenkor a frász?

Jamil és Louie egyszerre léptek be. Meghallották a csengőt. Ugyanolyan gyanakvóak, mint én. Nahát! Bal kézzel felkaptam a géppisztolyt a földről, és a hátam mögé rejtettem. A jobb már foglalt volt. Abban szorongattam a Firestart, szintúgy a hátam mögött. Louie és Jamil a szoba két átellenes végébe húzódtak.

– Ne grasszáljatok ide-oda a látóteremben, oké? Így kurva nehéz célozni – mordultam rájuk.

Mindketten egy kicsit kijebb húzódtak. Ronnie felsóhajtott. – Nem hoztam el a stukkeremet.

– A Browning a földön van a kabátzsebemben. Szolgáld ki magad.

Nagy lélegzetet vett, és lehajolt a pisztolyért.

Zane kérdően nézett rám. Biccentettem. Kinézett a kukucskálón. – Egy futárfickó valami csomaggal.

– Nyisd ki.

Zane szélesre tárta az ajtót, és totál kitakarta a képből a futárt, aki halkán magyarázott valamit. Egy árva szót se értettünk abból, amit mond. Zane visszafordult. – Azt mondja, valami virágot hozott, és neked kell aláírnod.

– Ki küldte?

A férfi papírokkal zörgött, aztán átkukucskált Zane válla fölött, és megemelte a hangját. – Jean-Claude.

– Egy pillanat. – A géppisztolyt a földre fektettem a fotel mögött. A Firestart a combomhoz szorítottam, és az ajtó felé indultam. Jean-Claude az én kiapadhatatlan vágottvirág-forrásom, de általában csak

akkor jön az újabb szállítmány, amikor a régi adag kornyadozni kezd. Bár ha jobban belegondolok, az éjjel rászolgáltam a bonuszra.

A futárfickó termetre kábé akkora lehetett, mint egy két lábon járó mellszobor. Barna kartondobozt nyalábolt át a jobb kezével, a balban jegyzetömböt szorongatott, rázsinórozott reklámtollal. Zane ellépett az ajtótól. Vettem egy futó pillantást a doboz oldalán vágott ablakocsára. Sárga rózsák. Megtorpantam, és ezerrel próbáltam bájosolyogni. – Várjon csak... megérdemel egy kis borravalót, amiért idáig elcipelte ezt a zöldséget. Egy pillanat, és hozom az erszényem!

A férfi körbepásztázta a szobát. Jamil és Louie közelebb araszoltak. Oldalra léptem, próbáltam észrevétlenül elsasszézni a közeléből. A futár meg csak jött utánam, jobb keze még mindig a doboz alatt.

Jamilnek volt a legjobb rálátása. – Jamil?

– Igen. – Csak ennyit mondott, de ez tökéletesen elég volt.

– Hagyja csak a borravalót, asszonyom – mondta sietve a férfi. – Amúgy is késésben vagyok. Aláírná, hogy végre mehessek, kérem?

– Hát persze.

Jamil azonnal vette a lapot, de Zane még mindig úgy szobrozott az ajtóban, mint akinek bazinagy kérdőjelek vannak a homlokára írva. Ronnie a hátam mögött volt, de nem mertem ránézni.

Továbbbarasztottam. A férfi utánam fordult a dobozzal, ami takarta a kezét. A jobbat, amiről Jamil az imént erősítette meg, hogy pisztolyt tart. Már Louie-val egyvonalban álltam. Ő is megállt, várta, hogy közelebb érjek. Eddig frankó. És most?

Ronnie elunta a játékot. – Dobd el a stukkert, ember, vagy meghalsz! – A hangja magabiztosan csengett. A szemem sarkából láttam, hogy terpeszben áll, a Browningot két kézzel tartja a célón.

Jamil kiáltása törte meg a csendet. – Anita!

Megpördültem, és céloztam. A férfi már emelte a kezét. Emelkedett a doboz és kivillant alóla a fegyver. Átnézett Ronnie válla fölött, és egyenesen rám tegezte. Ha csípőből tüzelt volna, csak

egy lövése van. De ő biztosra akart menni. Zane-nek is leesett végre a tantusz. Most, hogy csak annyi lett volna a dolga, hogy tapétaszínűvé válik, és csöndben beleolvad a háttérbe, valami egész fenomenális vadbaromságot csinált. Na ja, a természetfeletti erő és gyorsaság nem elég az üdvözléshez. Nem árt, ha az ember azt is tudja, mihez kezdjen vele. A fickóra vetette magát, és kiverte a dobozt meg az írótümböt a kezéből. Az első lövés a padlóba csapódott.

Ronnie golyója kiharapott egy darabot az ajtófélfából. A pattogó Zane totál blokkolta a látóteremet. Néztam, ahogy a pisztolycső megint felemelkedik, de most Ronnie volt a célpont. Zane a stukkert után kapott, és a fegyver kétszer gyors egymásutánban elsült. A leopárd teste összerándult, és lassított felvételen a földre zuhant. Vettem egy nagy levegőt, és amikor Zane végre kihullott a képből, már lövésre készen tartottam a stukkert. Ronnie második lövése vállon trafálta a fickót. A lendület hátralökte. Rám lőtt, miközben a küszöbre zuhant. Nem talált.

Én viszont igen.

Vérfolt terjengett a mellkasán. Meglepetten bámult rám, mint aki nem érti, mi történik vele. A halál árnyéka már belopakodott a tekintetébe, de csórikám még mindig nem fogta fel, hogy vége a játéknak. Felemelte a fegyvert.

Két lövés dördült majdnem hajszára egyszerre, mint a mennydörgés és a visszhangja. Én a mellkasát találtam telibe, Ronnie golyója leszelte a koponyája tetejét. A Glazer Safety Rounds csúnya dolgokra képes. A férfihoz oldalaztam, készen arra, hogy újra meghúzzom a ravaszt, ha kell. De nem kellett. A mellkasa tocsogott a vértől, a feje meg úgy nézett ki, mintha valaki meg akarta volna skalpolni, aztán egy kicsit elszaladt volna vele a ló. A vérnél sokkal sűrűbb trutymó csurdogált békésen a tornác lépcsőin.

Ronnie mellém lépett, a pisztolyt ő is a fickóra szegezte. Egyetlen pillantást vetett a hullára, és majdnem átesett rajta. Kibotorkált, leroskadtt a föbe. Hangosan öklendezett, és potyogtak a könnyei.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Zane a földön feküdt, és baromira vérzett. Louie kitapintotta a pulzusát. – Haldoklik.

A vért a pólójába törölte, és kiment a kertbe, hogy megnézzze, mi van Ronnie-val. Zane meztelen mellkasára néztem. Az egyik golyó a tüdejét érte. Vértörő buborékok töltötték meg a sebet. Azt a semmihez sem hasonlítható, szörtyörgő hangot hallottam, amit a perforált mellkas szokott adni. Van olyan diagnózis, amihez orvos se kell.

Meg fog halni. Csak az a kérdés, mikor.

33

Jó időbe telt, mire kívánszorgott a mentő. Úgy látszik, mindenki a mai reggelt választotta a haldoklásra, szóval a lista legvégére kerültünk. Louie kénytelen volt kikapni a kezemből a kagylót, és a nevemben sűrű elnézéseket kérni az angyali türelmű telefonügyeletestől.

Cherry a konyhában rohangált. Szekrényajtók és fiókok csapódtak és nyíltak. Mikor bementem hozzá, a konyha közepén állt, az egyik fiókot a kezében tartotta. A szeme vadul cikázott a pulton. Mielőtt egy szót is szólhattam volna, letámadott. – Van valahol olyan izé... tudod, az az önzáró tasak? Kellene szigszalag is, meg egy olló.

Úgy döntöttem, nem teszek fel hülye kérdéseket. Önzáró zacsisból hál' istennek volt pár darab a kamrában. Cherry kitepte a kezemből, és berobogott a nappaliba. Lövésem se volt, mit forgat a fejében, de végül is neki volt nővéri képzettsége, nem nekem. Ha meg tudja hosszabbítani Zane életét pár perccel, bármiben benne vagyok. A mentő előbb-utóbb berobog. A harmincfityinges kérdés csak az, életben tudjuk-e tartani addig. Az olló végül nem is kellett. A tasakot Zane mellkasára szigszalagozta. Az egyik sarkát kivéve. Láthatólag nem kivitelezési hiba volt, de nem én lettem volna, ha nem teszem szóvá. – Miért hagytad azt a sarkot szabadon?

Fel se nézett. – A nyitott rész lehetővé teszi, hogy a tüdő oxigénhez jusson. Amikor beszívja a levegőt, a zacskó szorosan rátapad, és lezárja a sebet. – Totál magabiztosnak látszott. Azon tűnődtem, milyen lehet, amikor épp nem nőverkét játszik. Mintha két külön ember lakott volna benne. Sosem találkoztam olyan szörnnyel – emberrel sem, ha már itt tartunk –, aki egyik pillanatra másikká ennyire meg tudott volna változni.

– Mennyi esélye van, hogy életben marad, amíg ideér a mentő? Felpillantott. Nagyon komolyan nézett rám. – Fogalmam sincs.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Akkor is több volt, mint amit én tehettem volna. Pipecül értek hozzá, hogy lyukakat üssek mások bőrén. Az életben tartásukban már korántsem vagyok penge.

Richard jelent meg egy plédde, és Zane lábára terítette. A takaró tetejét Cherry igazgatta el a seb körül. Richard tök pucér volt egy liliputi törülközőtől eltekintve, amit valahogy a derekára csomózott. Napbarnított bőrén apró vízcseppek ültek. Még arra sem volt ideje, hogy megszáritkozzon. A törülköző veszélyesen meglazult, ahogy lehajolt, hogy betakarja Zane-t. Hosszú haja vizes tincsekben lógott a vállára, a víz vékony erecskében folyt végig a hátán.

Amikor felállt, a fehér frottír alól sok comb villant ki.

– Ennél azért találhattál volna nagyobb rongyot is a fürdőben – próbálkoztam elhárítani az akut Richard-veszélyt.

Lesújtó pillantást vetett rám. – Lövéseket hallottam. Kurvára nem izgattot, mekkora rongy akad a kezembe.

Igaza volt. Zavarba ejtő módon a Richard gerjesztette vörös kód sűrűsége fordított arányban áll a ruha mennyiségével, amit visel. Égő. Ha egyszer véget akar vetni a háborúnak, mindössze annyit kell tennie, hogy sztriptízműsort rendez nekem. Kénytelen lennék kitűzni a fehér zászlót, és feltétel nélkül megadni magam. Zavarba ejtő, de így van. Beletúrt a hajába, hátrasimította az arcából a csepegő tincseket, és kipréselte a felesleges vizet. Kihúzta magát, a teste egyetlen hosszú, izmos ívbe görbült. Direkt csinálta. És én még azt hittem, nem tudja, hogy elolvadok, ha meglátom. A tekintete dühösen villant, de rá volt írva a homlokára, hogy nagyon is szándékosan mutatta meg nekem a testét. Azt akarta, hogy lássam, mit veszítettem el, mit hajítottam ki egy mozdulattal az ablakon.

Ha csak egy frankó testet veszítettem volna, az nem fájt volna ennyire.

Hiányzott a vasárnap délelőtti privát musicalmatiné, hiányoztak a tíz kilométeres erdei túrák, a seggfagyasztó esték a madárlesen, az egész hétvéges vadvízi evezések a Meramecen. Azelőtt mindig elmesélte nekem, milyen volt a napja a suliban, és ez is hiányzott.

Iszonyúan. Az emeleti fürdő felé vette az irányt, hogy befejezze a félbehagyott zuhanyozást. Ha tényleg olyan csucsacélos lenne az akaraterőm, nem guvadtam volna rá ilyen feltűnően, ahogy végigvonult a szobán. Hirtelen élénken magam előtt láttam, ahogy lenyalogatom a vízcseppeket a testéről, és kioldom azt a pimaszul apró, fehér törülközőt. Olyan sokdimenziós kép volt, hogy mély levegőt kellett vennem. Semmi közöm Richardhoz. Talán sosem volt. Ha sokáig mondogatom, a végén elhiszem.

– Igazán nem szeretném megzavarni a chippendale-show-t – vigyorgott Jamil –, de ki a frász ez a faszi, és miért akart eltenni téged láb alól?

Azt hittem, ma már nem éghet jobban a fejem. Rohadt nagyot tévedtem. Simán hagytam, hogy Richard magánszáma elvonja a figyelmemet a tényről, hogy valaki orgyilkost küldött ránk. Az az érzésem, hogy nem vagyok a helyzet magaslatán.

– Nem ismerem a fickót – mondtam végül.

Louie megemelte a lepedőt, amit valaki ráterített a hullára. – Én se.

– Kérlek – nyöszörgött Ronnie. Az arca megint szürkészöldben játszott. Louie visszaejtette a lepedőt, de a rögtönzött szemfedél most jobban rásimult a testre. Totál a fickó fejéhez tapadt. A vér úgy ütött át az anyagon, ahogy az olajat szívja fel a kanóc.

Ronnie felnyögött, és a fürdőbe rohant.

Louie utána nézett. – Pedig úgy tudtam, ölt már embert. – Azt már nem tette hozzá, hogy nem érti, ez most miért akasztja ki ennyire. Csak gondolta.

– Egyetlenegyszer.

– És akkor is így kiborult?

A fejemet ráztam. – Asszem, a tornácon napozó agydarabkák tettek be neki.

Gwen végszóra lépett be az ajtón. – Sokan jól bírják a vért, de más szivárgó testnedveket nem.

– Igazán kösz a felvilágosítás, Miss Freud – fintorgott Jamil.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Lesújtó pillantást kapott viszonzásul. A másvilági feszültségszint enyhén megemelkedett a szobában. – Íme, megszólalt a heterobivaly!

Felvontam a szemöldökömet. – Lemaradtam valamiről, srácok?

– Jamil egyike azoknak a kandúroknak, akiknek szent meggyőződésük, hogy a leszbikus nő olyan kielégítetlen heteroszexuális picca, aki az igazi pöcsre vár. Olyan kitartóan akarta rajtam bizonyítani a teóriáját, hogy Sylvie kénytelen volt seggbe rúgni.

– Ilyen ordenáré szavakat hallani egy többdiplomás pszichiáter szájából, hejj hová fajul a világ! – Jason a pincében őrizte a vámpírokat, amíg a lövöldözés el nem kezdődött. Amikor az izgalom alábbhagyott, visszament, hogy tovább bébiszittelje a szundizókat.

– Minden csendes odalenn? – néztem rá.

Olyan vigyort villantott rám, ami egyszerre volt huncut és ártatlan.
– Csendes, mint a sír.

Felnyögtem, mert pont ezt várta. De az én arcomról előbb párolgott el a vidámság, mint az övéről. – Szerintetek a Tanács keze van a dologban?

– Milyen dologban? – nézett fel Louie.

– A bérgyilkosos dologban.

– Nem lehetett hivatásos – ingatta a fejét Jamil.

– Nem is.

– Hogy lehettek ebben ilyen biztosak? – kotnyeleskedett bele Gwen.

– Egy profi sose bénázná így el a dolgot – feleltem.

– Talán mazsola volt – heherészett Jamil.

A lepedő borította kupacra néztem. – Akkor kurva rosszul választott szakmát.

– Ha kertvárosi háztartásbelinek vagy porszívóügynöknek megy, nem szívta volna így meg. – Jamil elemében volt.

– Saját tapasztalat?

Megrántotta a vállát. – Végrehajtó vagyok tizenöt éves korom óta. A fenyegetés lószart se ér, ha az ember egy kis vérontástól is bérezel.

– Richard tisztában van a morális irányvonalakkal? –
érdeklődtem barátságosan.

– Richard más térsz. Ha nem lenne az, már hullá lennék.
Megölhetett volna rögtön azután, hogy kinyírta Marcust. Az új Ulfic
általában azzal kezd, hogy elteszi láb alól a régi vezér erős embereit.

– Én simán pogácsává aprítottalak volna a helyében.

Apró mosoly futott át az arcán. Bölcs mosoly. – Tudom. Bizonyos
szempontból te inkább vagy közölünk való, mint ő.

– Csak nincsenek illúzióm, Jamil. Ennyi az egész.

– Szóval szerinted Richard baromi egyenes gerince pusztá illúzió?

– Majdnem meghaltál, amikor odakent a falhoz egy órával ezelőtt.
Te mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy odakent a falhoz, aztán meggyógyított.
Marcus és Raina ezt sose tették volna.

– És pusztá véletlenségből odakentek volna a falhoz?

Kivillantotta hófehér fogait. – Ha Raina a torkomnak esik, az sok
minden lehetett volna, de véletlen baleset biztos nem.

– Esetleg szeszély – szolt közbe Gwen. Most az egyszer tökéletes
volt összhang a vérfarkasok között. Egyikük sem gyászolta Rainát.
Még Jamil se aki pedig valamilyen szinten az oldalán állt.

– Kötve hiszem, hogy a Tanács ilyen amatőr pisztolyjancsit
küldene ide – morfondíroztam hangosan. – Van elég nappali
üzemmódú izomemberük ahhoz, hogy elvégezzék a munkát anélkül
is, hogy fel kelljen bérelniük valakit.

– Akkor ki küldte? – pislogott rám Jamil.

– Jó kérdés.

Ronnie szédelgett be a szobába. Minden szem őt figyelte.
Megcélozta a kanapét, és lezútyant rá. A szeme karikás volt a
sírástól. Meg más egyéb dolgoktól. Louie hozott neki egy pohár
vizet. Nagyon lassan kortyolta, közben le sem vette rólam a szemét.
Azt hittem, a halott fickóról akar beszélni. Mindjárt megkapom,
micsoda tré barátnő vagyok. De nem. Úgy döntött, hogy a halottak
után az élőket osztja ki.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ha lefekszel Richarddal, amikor elkezdtetek randizni, most nem tartanátok itt. – A többiek szépen egyesével kiszállingóztak.

Oké, váltsunk témát. Kell valami, amivel az én drága barátném leköti a gondolatait. Ha választhatok, én valószínűleg nem a szerelmi életem zűrjeinél kötök ki, de hát... Jövök neki eggyel.

– Tudod, milyen szemeket meresztesz rá? Hogy ő milyen szemeket mereszt rád, amikor épp nem cukkol? Naná, hogy igazam, van! Mérget vehetsz rá.

Félig igaza volt. Félig nem. – Ezzel akkor sem oldottam volna meg a Jean-Claude-problémát.

Türelmetlenül legyintett. – Ismerlek. Ha lefeküdtél volna Richarddal, soha az életbe nem jutott volna eszedbe kavarni azzal a vérszopó hólyaggal.

Sóhaj. Ezt már milliószor megbeszéltük. Úgy éreztem magam, mint egy elakadt lemezjátszó. – A szex elkötelezettség, Ronnie.

– Persze, persze. Ha nekem is ilyen skrupulusaim lennének, még mindig csak Louie kezét fognám. Kár lenne az elvesztegetett időért.

– Oké, maradi vagyok. Ezt akartad hallani?

Behunyta a szemét, és a fejét hátrahajtotta a kanapéra. – Főlösképpen bonyolítod az életed, Anita. – Kinyitotta a szemét, és az álla fölött rám pislogott, de meg mindig magába zuttyanva ült. – Miért nem lehet egy kapcsolat az, ami? Miért kell mindennek olyan átkozottul komolynak lennie?

Összefontam a karom, és álltam a pillantását. De ha azt hittem, hogy ezúttal nyerhetem a farkasszemet-nézünk-viadalt, pofára estem. Lesütöttem a szemem. – Mert az ilyen döntések egy életre szólnak. Jó esetben.

– Ezt te sem gondolod komolyan.

Kifogytam az érvekből. Ha épp nem egy két lábon járó hullával folytatnék bűnös viszonyt, akkor talán lenne erkölcsi alapom a prédikálásra. Így nemigen volt mivel visszavágnom. Egy ideig átkozottul erényes voltam, de amikor átszakadt a gát, akkor az elveimből szar se maradt. Az önmeztartóztatástól egyetlen

fokozatban eljutottam a vámpírágybetétségig. Ha még mindig katolikus lennék, ez bőven elég volna ahhoz, hogy kiközösítsenek. Persze a kiközösítéshez már az is elég, ha valaki vámpírhóhér. Micsoda mák, hogy protestáns vagyok.

– Akarsz egy jó tanácsot Ronnie nénitől?

Mosoly. Vérszegény mosoly, de jobb ma egy vérszegény vigyor, mint holnap egy se. – Na, lökjed!

– Húzz föl a fürdőbe, és lepd meg azt a magányosan sírdogáló férfit a zuhany alatt.

Valaki csukja fel az államot. A tény, hogy tíz perce magam is pont erről fantáziáltam, annál nagyobb zavarba ejtett. – Láttad a konyhai nagyjelenetet, Ronnie. Nem hiszem, hogy Richard most koedukált-zuhany-hangulatban lenne.

Olyan pillantást vetett rám, amitől hirtelen kislányosan naivnak éreztem magam. – Bújj ki a ruháidból, és támadd le! Nincs az az isten, hogy kidobjon. Az ilyen düh mindig vágyból születik. Olyan állatira kíván téged, ahogy te őt. Add meg neki magad!

Vadul ráztam a fejem.

Sóhajtott. – Miért nem?

– Ezer különböző okból. De leginkább Jean-Claude miatt.

– Fhh. Tedd lapátra!

Felnevettem. – Na persze.

– Tényleg ilyen frankó a fickó? Nekem ne meséld, hogy olyan állati jó vele, hogy képtelen vagy kitenni a szűrét.

Ezen elgondolkodtam. Most mit mondjak? Ha jól belegondolok, tulajdonképpen arról van szó, hogy...

– Nem tudom, van-e elég fehér rózsza a világon, hogy elfeledtesse velem Richardot. – Feltartottam a kezem, mielőtt félbeszakíthatott volna. – De nem tudom, van-e elég meghitt délután az egész örökkévalóságban, hogy elfelejttesse velem Jean-Claude-ot.

Felegyenesegett a kanapén. Szomorúan nézett rám. – Ezt most komolyan gondoltad, igaz?

– Halál komolyan.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A fejét csóválta. – Te jó ég, Anita! Ezt jól megszívtad.
Gurultunk a röhögéstől.

Ronnie-nak baromira igaza van. Vagy sírok, vagy nevetek,
harmadik lehetőség nincs. És Richardra már elment a mai
könnyadagom.

34

A telefon felberregett.

Felugrottam, mint akibe darázs csípett. Most, hogy túl voltunk a veszélyen, már szabadon parázhatok, nem? A konyhába trappoltam, és felemeltem a kagylót. Mielőtt beleszólhattam volna, Dolph hangja recsent rám. – Anita, jól vagy?

– A rendőrségi haraszt nem zörög, ha nem fújja a szél – somolyogtam.

– Mi van?

Szóról szóra elregéltem neki, amit a 911-es telefonügyeletesnek is előadtam.

– Nocsak – dörmögte Dolph. – Erről nem tudtam.

– Akkor miért izgatott annyira, jól vagyok-e?

– Az összes vámpírlébujt lerohanták ma reggel, majdnem ugyanabban az időben. Gyújtóbombát dobtak az Örök Élet Egyházára. Pár helyen élő áldozatok is voltak.

Az adrenalin úgy pezsgett fel bennem, mint a gyöngyöző bor. Mint a félelem, amikor nem tudja kifutni magát. Jean-Claude-on kívül vannak más barátaim is az élőholtak között. – Döglött Dave bárját is megtámadták?

– Dave sose csinált titkot belőle, mennyire bepipult a testületre, amiért kirúgták, miután... meghalt. De mi vigyázunk a mieinkre. A bejárat elé egyenruhás járőrt állítottunk, amíg meg nem fejtjük, mi a frász ez az egész. A kolléga el is kapta a gyújtogató frakkját, mielőtt bedobta volna a Molotov-koktélt az ajtón.

A rossz vámpírok a Cirkuszban vannak, de ezt Dolph nem tudja. Tuti gyanút fog, ha nem játszom el a parázó-barátnő-figurát. – És a Cirkusz?

– Ha jól tudom, az ottani tőkös legények több gyújtogatót is elkalapáltak. – Hogyhogy nem aggódsz életed nagy szerelméért, Anita? Talán házon kívül van?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Úgy kérdezte, mint aki tökéletesen tisztában van a válasszal. Ez két dolgot jelenthet: vagy tényleg tudja – vagy ügyesen blöfföl. A Tanács famulusai előbb égnék el a Molotov-koktélos gyehennán, mint hogy kitalálják a zsaruknak teljes igazságot. Ergo, talán ezúttal egy féligazság is megteszi. – Nálam aludt az éjjel.

A csend nyúlt, mint a rétestészta. Én meg hagytam, hadd nyúljon. Nem tudnám megmondani, hány percig hallgattuk egymás lélegzetét. Végül Dolph feladta. – Ez aztán a mázli! Sejtettél valamit, ugye?

A kérdés felkészületlenül ért. Ha tényleg azt hiszi, hogy titkolózom előtte, akkor nem csoda, ha berágott rám. – Nem, Dolph. Esküszöm, fogalmam se volt, mi készül.

– És a... barátod?

Ezen elgondolkodtam. – Nem valószínű. Ha felkel, megkérdezem.

– Ha felkel? Ja, úgy érted, amikor felébred a halálból?

– Igen, Dolph – feleltem. – Pontosan úgy értem.

– Elképzelhetőnek tartod, hogy tudott az egésről, és cseszett elmondani neked?

– Nem hinném, de neki is megvannak a maga szeszélyei.

– Te mégis hagyod, hogy belefolyjon az életedbe. Ezt sose fogom megérteni, Anita.

– Ha el tudnám magyarázni neked úgy, hogy még szerinted is legyen fülefarka, megtenném, elhiszed?

Sóhajtott. – Van rá valami tipped, ki indíthatott átfogó támadást a szörnyek ellen? És miért éppen most?

– Elkaptatok már valakit, igaz?

– Igaz, többet is.

– Várj, kitalálom! Nem énekelnek.

– De nem ám. Mind ügyvédet akar. Sajna, a legtöbb támadó hullazsákban végezte, mint a te virágosfiúd.

– Így elsőre a Halandók Alkotmányos Védszervezetére tippelek. Vagy az Emberi Elsőbbségre.

– Nem tudtam, hogy ezeknek az ultráknak az alakváltók is a bögyükben lennének.

Valaki szedje ki a gombócot a torkomból. – Ne csigázz!

– Egy fegyveres férfi sétált be az egyik bárba az egyetemi negyedben, golyószórója ezüsttöltényekkel volt megtöltve.

Egy pillanatig azt hittem, a Telihold Kávézóra gondol, Raina régi bárjára. De az nem publikus likantróplokál. Eszeveszetten kotorásztam az agyamban olyan hely után, ami nyíltan felvállalja alakváltó vendégeit. – A Börbarack.

– Talált, süllyedt.

A Börbarack az egyetlen zártkörű melegklub az országban, ahogy én tudom ami a szado-mazo csődöröket tömöríti – már amennyiben az illetők egyben alakváltók is. Tripla eksztázis minden valamirevaló fajgyűlölőnek.

– Jesszus, Dolph, elvben bármelyik radikális futóbolond-galeri számításba jöhet. Sikerült élve begyűjtenetek a golyószórós fickót?

– Á – horkant fel Dolph. – A túlélők felfalták.

– Felfalták?

– Átharapták a torkát, Anita. Ez az én szótáram szerint egy és ugyanaz.

Már láttam olyat, hogy alakváltók megtámadtak egy embert, és fel is falták, de mivel illegális emberölés volt – magyarul gyilkosság –, hagytam, hogy Dolph nyerje meg a szócsatát. Baromira nem volt igaza, de nehéz lett volna meggyőzőnöm anélkül, hogy másokat bajba ne kevernék.

– Ha te mondd, Dolph.

Olyan sokáig hallgatott, hogy kénytelen voltam megkérdezni. – Ott vagy még?

– Miből gondolom, Anita, hogy nem mondasz el nekem mindent?

– Szerinted tennék én ilyet?

– Pislogás nélkül, aranyom.

Megint hallgattunk, és valami motoszkálni kezdett a fejemben. Valami évforduló talán? – A mai nap valamiért különleges, de...

– Hogy érted azt, hogy különleges?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Még... gondolkodom rajta. Sürgősen ki kellene szállnom a helyszínekre, nem igaz?

– Mivel majd' az összes trutymó természetfeletti bűnügynek minősül, minden rendőrségi helyszínelő és K9 utánunk sikítozik. Szóval a csapatból mindenkit kiküldtem. A nagyobb kórházak szörnyelkülönítőit is megtámadták.

– Jézusom, Stephen – mormoltam.

– Egy karcolás se esett rajta, ne izgulj! Egyikükön se. Egy kilenc milliméteressel felszerelt pasas próbálkozott. A zsaru az ajtónál megsérült.

– Súlyosan?

– Túléli. – Dolph nem hangzott felhőtlenül boldognak, és nem csak a bérgyilkos meg a sebesült zsaru miatt.

– Mi történt a támadóval?

Rövid, ugató kacagás csattant fel a vonal túlsó végén. – Stephen egyik kuzinja olyan erővel kente a falhoz, hogy megrepedt a koponyája. Az ügyeletes szerint a lövöldöző épp a kolléga szeme közé akart durrantani a stukkerekkel, amikor... megfékeztek.

– Szóval Stephen unokatesója megmentette egy zsaru életét?

– Valahogy úgy.

– Nekem úgy tűnik, nem vagy elragadtatva a fejleményektől.

– Lapozzunk, Anita!

– Kívánságod számomra parancs. Hová menjek először?

– A vezető nyomozó neve Padgett. Jó zsaru.

– Ez nem kis dicséret a te szádból. De?

– A srác becsavarodik, ha szörnyek közelébe kerül. Valakinek oda kéne mennie, és megfogni a kezét, mielőtt végleg kimegy nála a biztosíték.

– Szóval kell egy bébicsősz?

– Ez a te személyes ügyed, Anita. Ha nem vállalod, valaki mást küldök ki. De úgy gondoltam, te is ezt választanád.

– Ez így van. Kösz, Dolph!

– Nincs rá egy egész napod. Olyan gyorsan rendezd le, ahogy csak tudod. Pete McKinnon épp most hívott, hogy megkérdezze, kölcsönvehet-e tőlünk egy időre.

– A piromágus megint alkotott?

– Most a változatosság kedvéért nem ő volt. Gyújtóbombát dobtak az Örök Élet Egyházára. Mondtam?

– Mondtad.

– Malcolm odabenn van.

– A francba – mormogtam. Malcolm az élőhalott Billy Graham, az északi félteke leggyorsabban gyarapodó felekezetének alapítója. Vámpíregyház, naná, de halandók is csatlakozhatnak. Sőt. Tárt karokkal várják őket. Hogy milyen hosszú ideig maradnak halandók, azt inkább ne firtassuk.

– Csodálkozom, hogy ilyen fantáziátlanul választott nappali nyugvóhelyet.

– Fantáziátlanul? Hogy érted?

– A legtöbb mestervámpír rengeteg időt és energiát öl abba, hogy a nappali menedékét homály fedje. Már csak azért is, hogy elkerüljék az efféle baleseteket. Malcolm meghalt?

– Hogy meghalt-e? Micsoda akasztófahumorod van.

– Ne szórakozz, Dolph! Tudod, hogy értem.

– Semmi biztosat nem tudunk. McKinnon mindent elmond majd neked. Először irány a kórház, utána Pete helyszíne. Amikor végzel, csörögj rám! Addig kitalálom, hová küldjelek azután.

– Larryt is riasztottad?

– Gondolod, hogy a srác kész egy szólóakcióra?

Ezen elmeditáltam. – Mindent tud, amit a szakmában tudni kell.

– De? – érdeklődött Dolph.

Elmosolyodtam. Már túl régóta dolgozunk együtt. – Larry nem kifejezetten az a lövöldözős típus. Soha nem is lesz az.

– Egy csomó jó zsaru sem kifejezetten az a lövöldözős típus.

– Egy zsaru évtizedekig járhatja az utcákat anélkül, hogy egyszer is elő kéne kapnia a fegyverét, Dolph. Egy vámpírhóhér nem

ÉGŐ ÁLDOZATOK

engedheti meg magának ezt a luxust. Nekünk az a dolgunk, hogy kinyírjuk azokat az izéket. És azok az izék tökéletesen tisztában vannak ezzel.

– Ha csak kalapácsod van, Anita, mindent szögnek nézel.

– Én is olvastam Massad Ayoobot, Dolph. Nem a pisztolyomat tekintem a végső megoldásnak.

– Ez igazán megnyugtat. Na, hívom Larryt.

Már a nyelvemen volt, hogy rádörrenjek: ne ölesse meg a srácot. De nem mondtam. Dolph sosem küldené szántsándékkal a halál torkába, és különben is, Larry felnőtt ember. Megszolgált a jogot, hogy döntsön a sorsa felől. De valami megsajdult bennem a gondolatra, hogy ma odakinn lesz a többiekkel, és én nem leszek ott, hogy a szoknyám mögé bújtassam. Ki kellene kapcsolnom végre a kacsamama ösztöneimet; el kell engednem a kezét. Jobban belegondolva az „elengedés” leginkább amputációra hajaz.

Hirtelen beugrott, mitől különleges a mai nap. – A Totális Megtisztulás, hát persze!

– Tessék?

– A történelemkönyvekben úgy maradt fenn, mint a Megtisztulás Napja. A vámpírok inkább Infernónak hívják. Jó kétszáz évvel ezelőtt az Egyház szövetkezett a világi hatalmakkal, és minden vámpírt és szimpatizánst megégettek egyetlen nap leforgása alatt Németországban, Angliában... Szóval Franciaországon kívül szinte mindenhol. Egy csomó ártatlan ember is meghalt. Viszont az akció lényegében elérte a célját, a vámpírok száma radikális megcsappant Európában.

– A franciák kimaradtak a buliból? Nahát!

– Néhány történész szerint ikszmínuszegyedik Lajosnak, most hirtelen nem tudom melyiknek, vámpír ágyasa volt. A francia forradalom propagandája szerint az egész nemesség vámpírokból állt, ami persze marhaság. Talán azért volt a guillotine olyan népszerű, mert az élőket és az élőhalottakat egyaránt frankón ki lehetett vele nyiffantani.

Valahol a mini-kiselőadásom közepe táján rádöbbsentem, hogy akár Jean-Claude-ot is megkérdezhetném. Ahogy én tudom, a forradalom elől menekült Amerikába. Ha nincsenek is személyes élményei a napóleoni időkről, azért nálam csak többet tud az egésztől. Eddig miért nem jutott eszembe megkérdezni? Mert még mindig a frász tört ki, ha arra gondolok, hogy a fickó, akivel szexelek, jó háromszáz évvel öregebb nálam. Ha ez nem generációs szakadék, akkor mi? Szóval a rák se hibáztathat, ha legalább néhány téren vadul próbálom fenntartani a normalitás látszatát. A szeretőmet kérdezgetni arról az időről, amikor George Washington és Thomas Jefferson rohángáltak a vadul nyilazó indián hordák elől, meglátásom szerint minden, csak nem normális.

- Anita, megvagy még?
- Meg, Dolph. Csak elgondolkodtam.
- Szerinted szeretném tudni, hogy min?
- Valószínűleg nem – feleltem diplomatikusan.

Annyiban hagyta a dolgot. Egy pár hónappal ezelőtt addig szorongatott volna, amíg mindent ki nem tálalok. De ha továbbra is meg akarjuk őrizni a kollegiális atmoszférát, hogy a barátságról ne is beszéljünk, néhány dolgot legegyszerűbb szóba se hozni. A kapcsolatunk nem élné túl a totális őszinteséget. Már a kezdet kezdetén sem élte volna túl, de asszem, ez Dolphnak csak mostanában esett le.

- A Megtisztulás Napja. Oké, vettem.
- Ha vámpírokkal beszélsz, hívd inkább Infernónak. A másik elnevezés olyan, mintha a Holokausztot szimpla faji tisztogatásnak nevezné.
- Értem – felelte. – Ne felejtse el, hogy amíg odakinn rendőrségi előtt végzel valaki talán még mindig vadászik rád.
- Zűrsten, Dolph, te tényleg szeretsz engem!
- Fejezd be, jó?
- Vigyázz a seggedre, Dolph! Ha bármi történne veled, Zerrowski lenne a főnök.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Dolph dörmögő nevetése volt az utolsó hang, amit hallottam, mielőtt vonal megszakadt. Nem hiszem, hogy az utóbbi öt évben, mióta ismerem, akár egyszer is hallottam volna elköszönni.

Ahogy leraktam a telefont, abban a szent minutában újra megcsörrent. Pete McKinnon volt.

– Hello, Pete! Épp most beszéltem Dolphfal. Azt mondja, ki kéne szállnom az Egyház központi épületéhez.

– Elmondta, mi történt?

– Annyit mondott, hogy valami zűr van Malcolmmal.

– Az Egyház összes halandó tagja itt őrjög és sipítozik. Szerintük nem teszünk meg mindent, hogy a nagyfőnökük ne süljön ropogósra. Nemrég fölnyitottuk a földszinti földemet a nyugati oldalon, hogy megnézzük az ottani vámpírokat. Nem voltak koporsóban. Ketten secc-pecc hamuvá égtek. Ha a mi hibánkból szenesedik el Malcolm, miközben menteni próbáljuk... Fogalmazzunk úgy, hogy a francnak sincs kedve a sok papírmunkához.

– Miben tudok segíteni? – Hogy ma milyen állati segítőkész vagyok. Őrület.

– Tudnunk kéne, biztonságban van-e napnyugtáig, amikor magától felkel. Ha nem, sürgősen módot kell találnunk rá, hogy kihozzuk. A vámpírok nem fulladnak meg, igaz?

Kretén kérdés. – Hacsak nem szentelt lötyiről van szó, a vámpíroknak semmi bajuk a vízzel.

– És a folyó vízzel mi a helyzet?

– Maga aztán felkészült a házi feladattól. Le vagyok nyugózva – füttyültem elismerően.

– Az élethosszig tartó tanulás abszolút híve vagyok. Szóval mi van a folyó vízzel?

– Ahogy én tudom, a víz nem zavarja őket, akár folyik, akár áll. Miért fontos ez?

– Még sose járt leégett épületben, ugye?

– Nem én.

– Hacsak a pince nem légmentesen zárt, tele lesz vízzel. Csurig.

Vajon meg tudnak fulladni a vámpírok? Ezerfityinges kérdés. Talán igen, ezért beszél a néphagyomány a folyó vízről. A másik verzió, hogy ez is ugyanaz a kategória, mint a vámpírok alakváltó képességeiről szóló legendamaszlag.

– A vámpíroknak elméletileg nem kell lélegezniük, vagyis nem valószínű, hogy megfulladnának. Úgy értem, ha egy vámpír arra ébred, hogy a koporsója víz alatt van, azt hiszem, egyszerűen leállítaná a tüdejét, és simán kievickélne a vízből. De azért erre nem merném letenni a gyeresköt.

– Meg tudja mondani, jól van-e Malcolm, anélkül, hogy lemenne oda?

– Lövésem sincs. Ilyesmivel még nem próbálkoztam.

– De azért megpróbálja, ugye?

Bólintottam, aztán rá kellett jönnöm, hogy a telefon verbális műfaj. – Persze. Viszont maga csak a második a listámon, előtte van egy másik sürgős elintéznivalóm.

– Siessen, oké? A média ráharapott a sztorira. A mikrofonok meg a hajukat tépő hívek között eléggé ránk jár a rúd.

– Kérdezze meg a hívektől, Malcolm-e az egyetlen vámpír odalenn. Azt is megkérdezhetné, mivel fedték le a pincét.

– A nyugati szárnyon sima fafödémeket találtunk.

– A legtöbb alagsori helyiség, ahol a vámpírok meghúzódnak, acélgerendákkal erősített vasbetonból van. A templom pincéjén nincs ablak, ha jól emlékszem, ami akár azt is jelentheti, hogy az alsó szintet, vagy annak egy részét kifejezetten a vámpíroknak alakították ki. Ha konzervnyitóval akarna bemenni, úgysem árt, ha előre tudják.

– Igaza van.

– Néhány túlbuzgó báránykát vonjanak felre, és alaposan faggassák ki őket. Egy kis pluszinfó sosem árt, és legalább az az illúziójuk meglesz, hogy valami addig is történik, amíg odaérek.

– Ez a leghasználhatóbb ötlet, amit az utóbbi két órában hallottam.

– Kösz. Ott leszek, amilyen hamar csak tudok. – Valami eszembe jutott. – Várjon, Pete! Van Malcomnak halandó szolgálója?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

- Egy csomó ember rohangál itt harapásnyomokkal.
- Na nem – mondtam. – Egy igazi halandó szolgára gondoltam.
- A lyuggatott nyakú tagok nem azok?

Sóhaj. – Valamikor én is azt hittem. A harapásnyomos halandókat a vámp-Renfieldnek hívják, mint a fickót a Drakulából. – Egyszer megkérdeztem Jean-Claude-ot, hogy hívták őket, mielőtt kiadták volna a könyvet. Azt mondta: rabszolgáknak.

Kell az embernek hülye kérdéseket feltenni.

– Akkor honnan ismerem fel azt a halandó szolgát? – kérdezte Pete. Hirtelen Dolph jutott az eszembe.

– Olyan embert kell keresnie, akit úgynevezett jelek kötnek a vámpírhoz. Ez afféle misztikus és mágikus hókuszpókusz, amitől a szolga és a gazdája között szoros kötelék alakul ki. Ezt a kapcsolatot fel tudnánk használni arra, hogy megtudjuk, minden oké-e Malcolmmal. Igazság szerint sose hallottam, hogy Malcolmnak lenne halandó szolgálja, de ő is mestervámpír, úgyhogy elméletileg nincs kizárva a dolog. Kérdezgesse a legjobban zsinyegőket. Bár azt hiszem, a szolga jajveszékelné a leghangosabban, ha lenne neki. De azért egy kérdést megér. Ha dűlőre jutnak, mielőtt odaérek, csörögjön rám. Dolph szerint baromi sok hívást kaptunk.

– Azt elhiszem. Az egész város a feje tetején áll. Eddig sikerült a tüzet pár épületen belül lokalizálni, de ha az őrület ilyen iramban harapódzik el, a lángok hamar kikerülhetnek az irányításunk alól. Akár egész kerületek is kiéghetnek.

– Tudnunk kéne, ki áll e mögött – morfondíroztam.

– No igen – felelte Pete. – Szóval jöjjön, ahogy csak tud.

Úgy tűnt, vakon bízik bennem. Bárcsak én is ilyen biztos lennék magamban. Fogalmam sem volt, hasznát vehetem-e a képességeimnek fényes nappal. Egy okostojás nemrég megmondta nekem a frankót; szerinte csak azért nem tudok nappal halottat kelteni, mert nem hiszek benne, hogy meg tudom tenni. Hát most kipróbáljuk. Most se hiszem, hogy képes lennék rá. És a szkepszis a

mágia – meg a paranormális teljesítőképesség – legnagyobb ellensége. A kétely önbeteljesítő prófécia.

Frankó.

– Nem akarok hazudni magának. Nekem kifejezett megkönnyebbülés, hogy egy vámpírszakértő is lesz velünk a terepen. A legtöbb zsaru manapság már kap ilyen jellegű kiképzést. Ők tudják, mit kezdjenek a természetfeletti dolgokkal. De minket senki se okít ilyesmire.

Álmomban sem járta volna meg az agyamat, hogy a tűzoltóknak legalább annyira kell érteniük a szörnyekhez, mint a rendőröknek. Nem a tűzoltók vadásszák le őket, de ők mennek be a házaikba. Ha a szörnyetegnek történetesen nem jut el az agyáig, hogy segíteni jöttek, a kettő hajszálra ugyanolyan veszélyes meló.

– Igyekszem, Pete.

– Várjuk. Viszlát.

– Viszlát.

Letettem, és a pisztolytáskámért indultam. Föl kéne vennem egy lezserebb inget. A vállszijsz rohadtul kidörzsölne, ha csak ujjatlan blúz lenne rajtam.

35

Egy bolyhosra mosott galléros pólóval a kezemben iszkoltam ki a hálóból, és nem futottam bele Richardba. Hip, hip, három hurrá! A víz már nem zubogott, de még égett a fürdőben a villany. Nem akartam újra látni, különösen pucéran nem. Minél messzebb kerülni tőle – pillanatnyilag ez volt az egyetlen vágyam. Micsoda mázli, hogy beütött a rendőrségi mennykő! Ha minden jól megy, és az egész város szörnyspecialisták után óbégat, akkor egész nap távol leszek. A mentő nemrég döcögött el Zane-nel és Cherryvel. Heveny lelkiismeret-furdalásom támadt, hogy én nem kísérem el a srácot, de Cherrynek több hasznát veszi, mint nekem. A rendőrség még mindig nem jelentkezett a hulláért. Nem dobott fel különösebben a gondolat, hogy a többiek nélkülem fognak beszélni a zsarukkal, de már így is késésben voltam. Kifejezett megkönnyebbülés volt kilépni az ajtón.

Ronnie visszaült a kanapéra. Mielőtt behúztam volna magam mögött az ajtót, utánam szólt. – Szerinted rács mögött fogom tölteni az éjszakát?

Visszamentem, és leültem mellé. A keze jéghideg volt. – Ronnie, azt a fickót nem te ölted meg.

– Szétlőttem a koponyáját. Milyen töltény van abban a stukkerben?

– Én kétszer mellkason találtam. Ahhoz se maradt elég a szívéből, hogy egy mokkáskanálba beleférjen.

A homlokát dörzsölte. – Az agya az egész tornácot beterítette. Ne akard nekem bemagyarázni, hogy az én lövésemtől nem nyiffant volna ki.

Sóhaj. – Kérlek, Ronnie! Azt tetted, amit kellett. Talán orvos szakértő kell, hogy megállapítsa, melyik golyó ölte meg. De ha a zsaruk ideérnek, nehogy azzal kezd, hogy te voltál, oké?

– Nem vagyok hülye. Pontosan tudom, mit szabad mondanom, és mit nem.

Vérig sértettem. Szuper.

Elegendtem a kezét, és kiegyenesedtem. – Bocs. Nem akartam a lelkedbe gázolni.

– Eddig kétszer kellett emberre lőnöm, Anita, és mind a kétszer veled voltam.

– Mind a kétszer megmentetted az életem – jegyeztem meg.

Komorán nézett rám. – Tudom.

Szerettem volna megsimogatni a fejét vagy átölelni, mint egyik gyerek a másikat, de Ronnie nem gyerek, és én se vagyok az. Pedig néha milyen jó lenne! – Sajnálom, hogy ez történt, Ronnie. Biz’ isten, sajnálom, de mi mást tehetél volna?

– Semmit – felelte tompán. – Erősen elgondolkodtató, nekem való-e ez a meló.

Megfeszült a gyomrom. – Úgy érted, neked való-e a barátaid? Ehhez semmi köze a melódnak. Az enyémnek viszont annál több.

Megfogta a kezemet. – Barátok vagyunk, Anita. Ez van, ezt kell szeretni.

– Kösz, Ronnie. Nem hiszem, hogy túl tudnám tenni magam rajta, ha elveszítenék egy olyan barátot, mint te vagy. De ne a bajtársi becsület kedvéért tarts ki mellettem, oké? Gondolkozz el ezen, Ronnie! Az én életem sose lesz biztonságosabb. Ennél csak sűrűbb lesz. Talán most jött el az ideje, hogy eldöntsd, akarsz-e a tűzvonalban maradni. – Rohadtul égett a szemem. Elfordultam, nehogy meglássa, hogy a szörnyetegek ostora, a nagy vámpírhóhér összezuhan, mint a vajjas piskóta.

Nem rohant utánam könnyekben úszó szemmel, és nem esküdött örök barátságot. Egyrészt lehervadtam, másrészt örültem, hogy komolyan elgondolkodik az egészen. Ha megöletné magát miattam, magamra húzhatnám a vécét.

Richard állt a fürdőajtóban a lépcső tetején. Esetleg ő meg én közös cellába zárkozhatnánk. Az elég nagy büntetés lenne.

– Mi történt már megint? – kérdezte. Megszárította a haját, visszavette a farmerjét, és kerített hozzá egy méretes pólót

valamelyik fiókból. Az Arthur Conan Doyle-nyomatosat, amit hálóingnek használok. Kicsit feszült hónaljban és a mellkasán. Azt nem mondanám, hogy szűk volt, csak feszes. Nekem a térdemig szokott lógni.

– Látom, megtaláltad a hajszárítót és a gardróbot. Érezd magad otthon – mondtam.

– Válaszolj a kérdésekre!

– Kérdezd meg Jamilt. Ő valószínűleg még jegyzetelt is.

– Én téged kérdeztelek.

– Nincs időm mindent kétszer elmondani. Dolgom van.

– A zsaruk szoltak, vagy vámpírt karózol?

– Azelőtt aggódtál, ha vámpírkarózásra kellett mennem.

Kifejezetten megkönnyebbültél, ha csak szakértői munkáról volt szó. Most mi a frászáért akarod tudni, Richard? Mit érdekel ez téged? – Bevágtam magam mögött az ajtót, nem is vártam válasza.

Átléptem a halott férfi maradványain a tornácon. Remélem, a zsaruk hamar eltűnteték innen. Tipikus júliusi nap volt, forró és katasztrofálisan párák. Ha nem viszik el, a hulla nemsokára bűzleni fog. A nyár apró örömei. Na ja.

A dzsipem a garázsban állt. Jean-Claude szállítmányozta ide velem a társaságot. Persze nem ő vezetett. Sosem találkoztam olyan ipari forradalom előtti vámpírral, aki hajlandó lett volna vezetni. Az idősebbek mind technofóbok.

Épp kifaroltam a garászból, amikor Richard tűnt fel a visszapillantó tükörben. Vasvillaszemeket meresztett rám. Komolyan azt fontolgattam, hogy elhúzkodom mellette. Na nem, még képes lenne elem lépni. Megvártam, hogy odaérjen a kocsizhoz. Megnyomtam a gombot, és az ablak lesiklott. – Mi van? – A hangom paraszthajszállyal se volt ellenségesebb, mint a tekintete.

– A falkámból hárman veszélyben vannak. Három emberemet őrizetbe vették, és még csak nem is szóltál nekem.

– Megoldom egyedül is, Richard.

– Az én dolgom, hogy gondoskodjam a farkasaimról.

– Ország-világ előtt akarod deklarálni, hogy te vagy az Ulfric? Még csak a közelükbe se mehetsz, mert veszélybe sodornád a szentséges inkognitódat.

Úgy szorongatta az ablakot, hogy belefehéredtek az ujjai. – A legtöbb falkavezér titokban tartja a kilétét, Anita. Ezt te is nagyon jól tudod.

– Raina volt a publikus alfátok, Richard. Ő simán elment volna a kórházba. De Raina halott, és te nem mehetsz. Ki maradt?

Valami fájdalmasan megreccsent az ajtóban.

– Ha összetöröd a kocsimat, irtó zabos leszek.

Elvette a kezét, és olyan képet vágott, mintha kihúztam volna a talajt a lába alól. – Ne éld bele magad a mentőangyalszerepbe, Anita! Hamarosán újat találok a helyedre.

Farkasszemet néztünk. Régen azért jött ki, hogy búcsúpuszt nyomjon orromra. Most azért, hogy egy utolsó mocsokságot vágjon a fejemhez.

– Remek ötlet. Addig viszont kénytelen leszel beérni velem. Most kell, nehogy lakat alá kerüljenek a farkasaink.

– Nem a te farkasaid. És nem lennének lakat alatt, ha nem rángatod bele őket ebbe az egészbe.

Ez talált. – Ha nem őriztettem volna Stephent és Nathanielt, mostanra halottak lennének. – Felbőggettem a motort, és kifaroltam az útra. Richard ellépett, úgyhogy hál’ isten, a lábujjai nem voltak veszélyben.

Figyelte, ahogy elhajtok. Ha kérte volna, találok neki egy méretes inget. De nem a karikatúra-nyomatosat. Először is, ez az egyik kedvencem. Másodszor, egy bizonyos hétvégére emlékeztet. A Sherlock-filmmaratonra, a Basil Rath-bone-féle sorozatból. Nem ez a kedvenc feldolgozásom, mert dr. Watsont nyúlagyú pojácának állítják be, de azért a stílus egész eredeti. Azon a hétvégén ezt a pólót viseltem. Úgy lötyög rajtam, mint tehénen a gatyá, szóval amúgy nem sűrűn merészkedem az utcára ebben a cucuban. Az erkölcsrendészet nem sikított, Richard meg egyenesen imádta. Vajon

ÉGŐ ÁLDOZATOK

azért választotta, mert emlékeztetni akart arra, amit feladtam? Vagy csak kivette a legfelsőt a fiókból, és hullára nem izgatta, mit kap magára? Na ne. Akkor inkább a bosszút akarom látni benne. Ha még csak nem is emlékszik arra a hétvégére, azt inkább nem akarom tudni.

Este pattogatott kukoricával leöntöttük a kanapét. Meg engem. Richard nem engedte, hogy felkeljek, és lerázzam magamról. Ragaszkodott hozzá, hogy ő porol le. A leporolás nem igényelt semmiféle kézmunkát. Szájmunkát annál inkább. Ha ez az emlék semmit se jelent neki, akkor talán sose voltunk szerelmesek egymásba. Talán csak altesti bizsergés volt az egész, és én kevertem össze a kettőt.

Ugye, nem?

36

Újabb bűnügyi helyszín, újabb gordiuszi csomó. De már legalább a hullát összepakolták, és elvitték. A tornácomon uralkodó állapotokhoz képest ez kész felüdülés.

Három vérfarkast hagytam itt, hogy őrizték Stephent és Nathanielt. Két farkas a folyosón ült. Lorraine változatlanul úgy nézett ki, mint egy általános iskolai tanító néni – a bilincsektől eltekintve, amik sehogy sem passzoltak a tanárnőfigurához. Az egyik tömeggyártott egyenes támlájú széken gubbasztott, ami a helyi kórházak standard berendezési tárgya. A szokásos petyhüdtpenészzöld helyett kivételesen szemrepesztő narancssárga volt, ami totál ütötte a falak pasztellszínét. Lorraine hüppögött, és a kezével eltakarta az arcát. A csuklója szánnivalóan véznának látszott a bilincsben. Az óriástermerű Teddy úgy térdelt mellette, mint egy térképen is feltüntetendő domborzati alakulat, és a nő hátát lapogatta.

Mindkét oldalukon egyenruhás zsaruk posztoltak. Az egyik a pisztolya markolatán dobolt, a rögzítőszíj ki volt csatolva. Odasétáltam hozzá, és olyan közel álltam meg mellette, hogy tutira megsértsem a személyes terét.

– Pakolja el rendesen azt a stukkert, ember, mielőtt kiugrik és elszalad!

Rám pislogott fakószürke szemével. – Hölgyem?

– Csak nem volt beteg, amikor azt tanulták, hogy kell rendeltetésszerűen használni a fegyvertokot?

– Mi a probléma, Murdock? – Csontos, nyakigláb férfi lépett hozzánk. Kócos. sötét haja a szemébe lógott, a kincstári szürke öltöny úgy lötyögött rajta mintha jelmezkölcsönzőből vette volna. Az arca zömmel két hatalmas kék szemből állt. Ha nem akkora, mint a colstok kihúzva, még azt mondom, csontban mutáló tizenkét éves elkérte apuci ruháit. ...

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nem-t’om-uram – szavalta Murdock haptákba vágva magát, és rezzenetlenül maga elé nézett. A tag vagy a seregben szolgált, vagy csak él-hal a katonásdiért.

A colos fickó felém fordult. – Segíthetek, Miss... – Hagyott egy hosszú szünetet, amit kitölthettem a nevemmel. De kedves!

– Blake, Anita Blake. A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségének dolgozom.

Széles tenyerét lendületesen felém nyújtotta. Nem szorongatta hosszan a kezem, nem akart macsózni; egyszerűen örült, hogy végre jött valaki a Retektől. Az érintésétől megbizsergett a bőröm. A fickó baromira ki van béelve paranormális képességekkel. Nahát! Az első para a rendőrség kebelén belül, akivel összehozott a sors, Dolph próbaidős boszorkányától eltekintve.

– Gondolom, maga Padgett nyomozó.

Biccentett, és széles mosolyt villantott rám. Így még kisfiúsabb benyomást keltett. Ha hosszában nem volna akkora, mint a fél ház, nem lenne tekintélyt parancsoló a megjelenése. De kilógott a rendőrtömegből, mint partvis a drótkéfék közül, és egy csomó ember szentül meg van győződve róla, hogy a testmagasság és a tökösség egyenes arányban áll egymással. Na ja. Ez ellen a genetikailag bebetonozott sztereotípiát ellen küzdök, amióta az eszemet tudom.

A karját lazán a vállam köré fonta, és nekivágtunk a folyosónak. Igazán nem izgatott a pátyolgatjuk-a-kislányt figura, pedig ha férfi volnék, meg se járta volna az agyát ilyesmi. Hagytam, hogy egy félreeső sarokba tereljen, aztán kiléptem a karja alól. Nem csináltam nagy ügyet belőle. Jelszó: elegánsan, de határozottan. Ki mondja, hogy nem erősségem a nőies tapintat?

– Segítene, hogy képbe kerüljek? – bájmosolyogtam.

Készségesen előadta, mi történt. A sztori szinte szóról szóra egyezett Dolph verziójával. Az egyetlen lényeges pluszinfó az volt, hogy Lorraine kente falhoz a fickót. Így mindjárt értettem az egéritatós jelenetet. Gondolom, most azt hiszi, börtönbe fogják csukni. Persze nem tenném le a nagyesküt, hogy nem fogják. Ha

szimpla halandó volna, aki megmentette egy rendőr életét, és közben véletlenül legázolta a rosszfiút, természetesen nem kerülne rács mögé. Viszont Lorraine nem szimpla halandó, és akár tetszik, akár nem, Juszícia nem Vak, és a mérlege is meg van buherálva. Ez van.

– Lássuk, jól értettem-e – tettem fel a kezem. – A rendőr a földre zuhant az ajtó előtt. A támadó a szeme közé nyomta a hatlövetűt, és éppen a kegyelemlövést akarta megadni neki, amikor a nő ráugrott. A lendület mindkettőjüket szemközti falnak csapta, és a férfi véletlenül bevágta a fejét. Így történt?

Padgett a jegyzeteire pillantott. – Na igen. Kábé.

– Akkor miért is van a nő bilincsben?

A legkisfiúsabb mosolyát sütötte rám.

Nahát. Padgett nyomozó, a kis sármőr. Úgy néz ki, mint egy ötesillagos madárijesztő, de frankón megtanulta, hogy személyes varázssal sok mindent el lehet intézni. Legalábbis a gyengébbik nemnél. Gondolom, Lorraine-nél még kevésbé jött be a kiselőadása.

– A nő alakváltó – vigyorgott, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Ő mondta magának?

Meglepettnek látszott. – Nem, dehogy.

– Vagyis maga csak feltételezi, hogy likantróp. Miből következtetett erre?

A bájosoly lehervadt az arcáról, és egy sértődött fintor jelent meg a helyén.

– Olyan erővel vágta a támadót a falhoz, hogy a pasasnak megrepedt a koponyája.

– Nem olvas mostanában újságot? Törékeny nénikék autórongsokat emelnek le az unokáikról. Ők is alakváltók?

– Persze, hogy nem. De... – Az arca kiüresedett, védekezőállásba helyezkedett.

– Nekem azt mondták, maga nem csípi az alakváltókat.

– A személyes érzelmeim nem befolyásolnak a munkámban.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Nyihogva felnevettem. – Padgett, a személyes érzelmei mindenkit befolyásolnak a munkájában. Tudja, totál begőzölve toppantam be ide, mert veszekedtem az exfiúmmal, aztán lerámoltam Murdockot a kicsatolt pisztolytáskája miatt. Szóval, miért nem csípi a likantrópokat?

– Oké, rendben. Azért nem csípem őket, mert föláll tőlük a szőr a hátamon.

Végre felfogtam. – Szó szerint?

– Hogy érti, hogy szó szerint?

– Libabőrös lesz, ha alakváltók vannak maga körül, igaz?

Vetett egy gyors pillantást a folyosó vége felé, ahol az emberei beszélget kis csoportokba verődve. Közelebb hajolt, és lehalkította a hangját. – Akar hányszor egy ilyen izé ólálkodik a közelemben, előnt a víz. A bőröm rangatózni kezd, és mintha kövér férgek mászkálnának rajtam. – Már nem látszott tizenkettőnek. A rettegés és az undor mély barázdákat szántott az arcára, hirtelen közelebb állt a negyvenhez, mit a húszhoz.

– Érzi az energiájukat. Az aurájukat.

Hátrahőkölt. – Na, ne jöjjön nekem maga is ezzel a maszlaggal!

– Nézze, Padgett, én tudom, hogy maga parafenomén. Éreztem, amikor kezét rázott velem.

– Marhaság – fújta rám.

– Dolph fölkért minden zsarut, akinek paraképességei vannak, hogy keresse meg. Maga miért nem jelentkezett?

– Mert nem vagyok se bohóc, se szemfényvesztő – vágta rá.

– No lám, kibújt a szög a zsákból. Maga nem az alakváltóktól parázik. Maga saját magától fél.

De mák, hogy nem lehet pillantással ölni.

– Maga szart se tud rólam.

– Ha a közelükben vagyok, az én bőrömön is masíroznak a hangyák, Padgett.

Ezzel láthatólag megnyugtattam. – Akkor hogy bír egy levegőt szívni velük?

– Mindent meg lehet szokni.

Megrázta a fejét. Beleborzongott a gondolatba. – Én sose tudnék ehhez hozzászokni.

– Nem azért csinálják, hogy magát bosszantsák, nyomozó.

Néhány alakváltó jobban el tud vegyülni az emberek között, mások kevésbé, de erős érzelmek hatására mindegyikük az átlagosnál jóval több energiát bocsát ki. Vagyis minél tovább szorongatja a töküket, annál jobban bestresszelnek, és annál több energia szabadul fel belőlük, maga meg annál hangyásabban érzi magát.

– Csak az a nő volt velem a szobában, de úgy éreztem, mintha le akarna mászni a hátamról a bőr.

– Várjon csak, egyedül volt vele? Tájékoztatta a jogairól, ugye? Bólintott.

– Mondott magának valamit?

– Egy rohadt szót se.

– És a többiek?

– A két férfi nem követett el semmi törvénybe ütközőt.

– Ezek szerint ők bármikor szabadon távozhatnak?

– A nagydarab nem megy sehová a nő nélkül, a másik meg a két beteg mellett szobrozik. Nem hajlandó őrizetlenül hagyni őket. Mondtam neki, hogy mostantól fegyveres őrékkel biztosítjuk az emeletet napi huszonnégy órában. Erre azt a választ kaptam, hogy szart se ér a védelmünk.

Egyetértettem Kevin meglátásával, de úgy döntöttem, ezt inkább nem hangoztatom. – Tanúi vannak rá, hogy a nő nem akarta megölni a támadót. Az a támadó nem is halt meg. Tehát még egyszer megkérdezem: miért van a nő bilincsben?

– Megölt egy embert. Nem hagyhatom, hogy újra nekiugorjon valakinek – felelte makacsul.

– Két dolgot jegyeznek meg, nyomozó. Először is, simán le tudná tépni magáról azt a gizda láncot. Másodszor is, ha ember lenne, már rég hazaengedte volna.

– Ez nem igaz.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Farkasszemet néztünk, de elpislogta magát. Dühösen elnézett a fejem fölött – A férfi haldoklik. Ha elengedem a nőt, felszívódik, és bottal üthetjük a nyomát.

– Miért szívódna fel? Láttá, hogy szét akarják löni egy zsarú fejét, és pusztá kézzel ráugrott a fegyveres támadóra. Nem tépte cafatokra. Egy falnak lökte. Higgyen nekem, nyomozó, ha ki akarta volna nyírni, alaposabb munkát végez. A bőrét vitte a vásárra, hogy megmentse a maga egyik emberét.

– Semmit se vitt a vásárra. A golyók meg se kottyannak az alakváltóknak.

– Az ezüstgolyók igen. Ugyanolyan halálosak, mint nekünk, embereknek a hagyományos töltények. Eddig minden bejelentett támadásnál ezüstgolyókat használtak, Padgett. Simán meghalhatott volna, mégsem tétovázott egy tizedmásodpercet se. Ha tétovázott volna, most lenne egy halott zsarú az ajtó előtt. Vajon hány polgártársunk ugrana, hogy az élete kockáztatásával megmentsen egy feladatát teljesítő rendőrt?

A szeme kétárnyalatnyit sötétebb lett. – Elmondta, amit akart, Miss Blake.

– Gondolja?

– Gondolom. – Elindult az őrt álló egyenruhások és a hüppögő vérfarkas felé. – Szedjék le róla a bilincset!

Murdock felpillantott. – Uram?

– Csinálja már, Murdock! Mire vár?

Jó katona nem kérdez vissza. Letérdelt Lorraine elé, és szó nélkül kinyitotta a bilincset. A társa a másik oldalon kicsatolta a pisztolytáskát, és hátrasasszézott két lépést. Csinálja a műsort, ha jólesik neki. Nyerésre állunk, nem fogok kakaskodni.

Ahogy a keze kiszabadult, Lorraine rám vetette magát. Nem akart semmi rosszat, de közel-távol mindenki stukkert rántott a folyosón. Felemeltem kezem. – Nyugi, srácok! Minden a legnagyobb rendben. Csigavér.

Lorraine szorosan belém csimpaszkodott, és hangosan, könnyektől fuldokolva zokogott. A tenyeremet feltartottam a folyosó két vége felé. Teddy is emelkedett, és a pisztolycsővek egy része azonnal célba vette. Veszélyesen közel álltunk ahhoz, hogy elfajuljon a helyzet.

– Padgett, hívja vissza az embereit! – Gyorsan hátrapillantottam. Padgett épp Teddyre célzott. – Padgett, tegye el a stukkert, akkor minden rendben lesz.

– Ültesse vissza a melákot – hördült fel Padgett. A hangja rekedt volt, és véresen komoly.

– Teddy – szóltam rá halkán. – Ül le, nagyon lassan. Csak semmi hirtelen mozdulat.

– Nem csináltam semmit se – siránkozott Teddy.

– Tudom. Csak csináld, amit mondtam, lécci!

Vagy fél tucat fegyveres vigyázó tekintetétől követve óvatosan visszaereszkedett a székbe. Hatalmas mancsait a térdére tette, tenyérrel lefelé, hogy még a vak is lássa, nincs nála fegyver. Komoly gyakorlata lehetett benne, hogyan kell minél ártalmatlanabbnak látszani.

– Most pedig tegye le a fegyvert, nyomozó – mondtam.

Padgett vetett rám egy lapos oldalpillantást. Egy pillanatig komolyan azt hittem, hogy meghúzza a ravaszt. A hatalmas kék gyerekszemekben valami veszélyeset láttam megvillanni. Beteges, zsigeri ellenszenvet. Azt a fajtát, ami addig nem hagyja nyugodni az embert, amíg el nem pusztul a fóbiás szorongás tárgya. Beszélni fogok Dolphfal. Tudnom kell, nincs-e a pasas számláján pár alakváltó-gyilkosság. Fogadni mernék, hogy vaj van a füle mögött. Az embert felmenthetik a vád alól, de ez még nem jelenti azt, hogy ártatlan.

Megveregettem Lorraine hátát. – Most már nincs semmi baj. Semmi baj. – Ki kell juttatnom őket innen valahogyan. A jófiúk néha nagyobb veszélyt jelentenek, mint a rosszak. Felnézett rám, a szeme

vörösre duzzadt a sírástól, és folyt az orra. Az igazi sírás olyan, mint a jó szex. Érzésnek kielégítőbb, mint látványnak. – Nem akartam bántani – hüppögte.

– Tudom. – Végignézttem a parancsra váró halálosztagon. Néhányan feltűnően kerültek a tekintetemet. Talpra segítettem Lorraine-t. – Bemegyek velük a kórterembe, Padgett. Van valami ellenvetése?

Némán megrázta a fejét.

– Baró. Gyere, Teddy!

– Most már felállhatok? – brummogta az óriás.

Vettem egy oldalpillantást Padgettre. – Gondolja, hogy maga meg az emberei képesek lesznek féken tartani a Rambó-génjüket egy percre?

– Ha ez az izé nem tép szét senkit. – Padgett már nem próbált elbűvölni. Láthatólag rohadtul zavarba jött az iménti jelenet miatt. Dühös volt. Talán rám talán saját magára. Nem igazán izgat, amíg nem kezd lövöldözni.

– Van egyenruhás a szobában? – kérdeztem. Kurtán biccentett.

– Ugyanolyan villámkéz ő is, mint maguk, vagy van esélyem rá, hogy kinyissam az ajtót anélkül, hogy szitává löne?

Padgett az ajtóhoz vágatott, és bedörömbölt rajta. – Smith, itt Padgett. Bemegyek. – Egyetlen rántással feltépte az ajtót.

A fiatal egyenruhás az ajtó mellett ült, és nyitott szájjal kérődzött egy rágógumin. Kevin egy széken kuporgott vele szemben, egy meggyújtatlan cigaretta lógott a szájából. Rám nézett. Na ja, az élet nem sétagalopp. Asszem, momentán a nikotinhiány volt a legkisebb baja. Betessékeltem Lorraine-t a szobába, és visszamentem a folyosóra Teddyért. Kinyújtottam a kezem, és felsegítettem. Nem mintha a támogatásomra szorult volna.

– Köszönöm – mormogta, és mind a ketten tudtuk, mire érti.

– Máskor is – biccentettem. Bekísértem a szobába. Amikor mindketten odabenn voltak, Padgetthez fordultam.

– Beszelnünk kellene. Lehetőleg négyszemközt, de csak ha garantálni tudja, hogy egy lelket se küldenek át az örök vadászmezőkre, amíg nem vagyunk itt.

– Smith, idebenn minden rendben?

A fiatal zsaru egykedvűen biccentett. – Hát persze, főnök. Falun nőttem fel. Mifelénk tudnak bánni az állatokkal.

A Teddy arcán előmlő kifejezés még engem is megijesztett. A másvilági energia úgy remegett a szobában, mint az augusztusi forróság.

– Ha a rendőr bácsi jól viselkedik, akkor ti is legyetek jók, fiúk-lányok – néztem végig rajtuk szigorúan.

Teddy rám függesztette apró fekete szemét. – Jól tudok parancsot teljesíteni.

– Szuper. Akkor tölem mehetünk.

Padgett egyre nagyobb kortyokban nyelte a levegőt, már szinte fuldoklott. Minden porcikájában érezte a duzzadó energiát. – Itt is... beszélhetünk. Nem hagyhatom magukra az embereimet ezekkel az... izékkal.

– Elboldogulok, főnök – rágógumizott tovább a fiatal zsaru.

– Nem fél? – nyögte Padgett. Ezt a kérdést nem sűrűn hallottam rendőr szájából. Azt esetleg megkérdezik, jól vagy-e. Szökőévente egyszer beismerik, hogy idegesek. A félelem nem szokott téma lenni.

Smith szeme elkerekedett. – Ismerem Crossmant, főnök. Jó srác. A szuka végül is megmentette az életét, nem? – És kihúzta magát ültében.

Padgett szája széle megrándult. Egy ideig csak tátogott, mint a partra vetett hal, aztán sarkon fordult, és elviharzott. Az ajtó döngve csapódott be utána. A falakról a visszhanggal együtt ránk zuhant a kórházi pszeudocsönd.

– Anita – Stephen felém nyújtotta a kezét. Az arca tökéletesen begyógyult, nem látszott rajta egyetlen karcolás, de még a hegek sem. Két kezembe fogtam a mancsát, és rávigyorogtam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Menten lehidalok. Nem is tudod, milyen szarul néztél ki, mikor legutóbb láttalak.

– Én még szarabbul néztem ki – jegyezte meg egy halk férfihang. Nathaniel pislogott rám a másik ágyból. Hosszú gesztenyebarna haja éles kontrasztot alkotott sápadt bőrével. Tuti, hogy a sörénye a seggét veri, ha feláll. Még sose láttam férfit ilyen hosszú hajjal. Az arcát egyelőre nem tudtam szemügyre venni, mert túlságosan lekötött a szeme. Orgonakék volt, sápadt levendulaszín, amitől beleszakad az emberbe a szusz. Ébren határozottan idősebbnek látszott, mint eszméletlenül. Na ja, kábé tizenkilencnek tizenhat helyett. Rettenetesen gyöngének és fáradtnak látszott, de azért zongorázni lehetett a különbséget.

Stephen Smith felé fordult, mintha régi haverok volnának. – Figyu, egyedül hagynál minket pár percre?

Smith kérdően nézett rám. – Magának oké?

Biccentettem.

Smith felcihelődött. – Nem tudom, Padgett mit fog szólni, szóval ha titkos kódokat vagy ilyesmit akarnak kicserélni, csinálják gyorsan.

– Kösz – mondtam.

– Nincs mit – vigyorgott a srác, és kiment. Szerintem Padgett elásta magát az aggódó-apa figurával.

Nathaniel ágyához léptem. – Örülök, hogy jobban vagy.

Mosolyogni próbált, de komoly erőfeszítésébe került. A bal karját nyújtotta, mert a jobba infúzió csöpögött. A szorítása döbbenetesen gyenge volt. A kezem szájához húzta, mintha meg akarná csókolni. Hagytam. Az erőfeszítéstől megremegett a keze. Az ajkát a kezemre szorította, és bágyadtan lehunyta a szemet. Egy pillanatra azt hittem, elájult, de a következő pillanatban kibukkant a nyelve hegye, és gyors, nedves csíkot hagyott a bőrömön. Hátrahőköltem, és marhára tartanom kellett magam, nehogy a farmeromba töröljem a kezem.

– Egy tök hagyományos kézfogás is tökéletesen megfelelt volna. Ezt nem értette.

– Te vagy a *leoparde lionne* – mondta komolyan.

- Ezt már én is hallottam. Most valami rosszat mondtam?
- Hazudtál nekem – nézett szemrehányóan Stephenre. – Ő sem fog táplálni minket.
- Asszem, lemaradtam a beszélgetés elejéről, Stephen. Megtennéd, hogy engem is beavatsz?
- Láttad már, hogy szokta Richard megosztani a vérét a falkával? Majdnem rávágtam, hogy nem, azután valami eszembe jutott. – Egyszer ott voltam, amikor Jason tisztára nyalogatta Richard sebet. Egész berúgott tőle.
- Gabriel is meg tudta osztani a vérét az övéivel.
- Leesett az állam. – Sose gondoltam volna, hogy a vérkandúrkának ilyen nagy volt a hatalma.
- Mi se gondoltuk – mondta Kevin. Az ágy lábához lépett, és a gyújtatlan cigarettát szórakozottan átvette a bal kezébe. – Nathaniel igazán érdekes dolgokat mesélt Gabrielről. A kis Nat drogos volt és prostituált, amikor Gabriel rátalált, és kihúzta a szarból.
- Na persze! Megverekeedett helyette, lecuppantotta a drogról, de akkor is futtatta. Csak épp a vendégkör lett hajszálnyit perverzebb.
- Kevin megpaskolta Nathaniel lábát. – De Nat szereti a kihívásteli melót, nem igaz, Nat?
- Nathaniel lassan bólintott.
- Na ne próbáld bemesélni nekem, hogy élvezed, ha kibeleznek. Behunyta a szemét. – Nem, azt nem. De addig egészen...
- Oké, feladom – tartottam fel a kezem. – Elmondtad a zsaruknak, ki csinálta ezt veled?
- Nem tudja – válaszolt Kevin. A szériatartozéknak számító cigarettát visszanyomta a szája sarkába, mintha már a papír pusztá érintése is mennyei gyönyör volna.
- Hogy érted, hogy nem tudja?
- Zane megbilincselte, és bekötötte a szemét, aztán elment. Nathaniel ne látta őket.
- Őket? – kérdeztem.
- Többen voltak – mormolta Stephen.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Mély lélegzetet vettem, és lassan fújtam ki. – Emlékszel valamire, ami segíthetne azonosítani őket?

– Az egyiküknek gardéniaillatú parfümje volt. És emlékszem valami rossz szagra... gyógyszerek. Betegség.

Köszí. Ezzel igazán ki vagyok segítve.

Nathaniel szeme nem csak a vérveszteség miatt volt tompa és élettelen. Valami kioltotta a fényt odabenn. Ez több volt, mint pusztaság. Mintha a pokol egyik legmocskosabb bugyrát járta volna meg. Visszatért ugyan, de nem élte túl – a szó legszorosabb értelmében nem.

– Emlékszem a parfümre. Bármikor megismerném...

– Oké, oké.

A borzalmas üresség mögött pánik lopakodott a tekintetébe. Megveregettem a kezét, remegő ujjai rákulcsolódtak az enyémre. – Senki sem csinálhat többé ilyesmit veled, Nathaniel. Megígérem.

– Ugye, vigyázol rám? – Ősi és embertelen kiszolgáltatottság sugárzott az arcáról. Odaigérttem volna a krátereket a Marsról, csak ne nézzen így rám.

– Vigyázok. Cserkész becsszó.

Az egész teste elernyed. A feszültség elszivárgott belőle, mint víz a repedt pohárból. Az energia a karjából a tenyerébe ömlött, onnan az enyémbe. Megrezzentem. Visszahanyatlott a párnára. Most valahogy erősebbnek látszott, egészségesebbnek.

Óvatosan elhúztam a kezem, és a többiekhez fordultam. – Le kell lépnetek innen. Mindenki.

– Én hazamehetnék – felelte Stephen. – De Nathaniel még nem tud lábra állni.

– Pedig muszáj. Még úgy se nagyon bízom a zsarukban, ha személyesen játszom az aknamentesített zónát.

– Padgett fél tőlünk – brummogta Teddy.

– Vettem észre.

– Etess meg – nézett rám bágyadtan Nathaniel. – Add nekem az erődöt, és veled megyek, ahová csak akarod.

Hatos méretű fintor. Segélykérően pillantottam Stephenre. – Ugye, nem azt akarja, hogy felvágjam neki az ereimet? Mondd, hogy nem!

– Richard meg tudná tenni – vont vállat Stephen.

– Richard nem tudna megegetni egy leopárdot – vágott közbe Lorraine. – Csak minket.

– Raina addig tudta volna kúrni, amíg makkegészséges nem lesz – dűnnyögte Kevin.

Valaki fogjon meg. – Ezt mondd még egyszer!

– Raina képes volt megosztani velünk az energiáját anélkül, hogy a vérét adta volna – magyarázta. Az arca egyszerre tükrözött undort és vágyat, mintha Raina szado-mazo műsorait minden jobb érzése ellenére élvezte volna. – A kezét végigfuttatta az emberen, aztán saját magán. A dolog kivétel nélkül mindig vad kamatylolásba torkollt. Minél rosszabb sérülésekkel kezelte az ember, ő annál jobban élvezte. De mindenki meggyógyult, mire befejezte.

Valaki mondja, hogy ez nem igaz.

Stephen lassan bólintott. – Egyszer a saját szememmel is láttam.

– Ugye, nem akarjátok, hogy Anita is... – hápogott Lorraine. Nem fejezte be a mondatot, de rögtön értettem, mire gondol.

– Na nem. Nem vágom fel az ereimet. Arról meg végképp ne álmodjatok, hogy lefekszem vele.

– Nem tetszem neked?

Valószínűleg most törtem össze a szívét.

– Ne értsd félre, semmi személyes – siettem megnyugtatni. – Csak tudod, nem vagyok az alkalmi szex híve. – Vajon miért érzem úgy, hogy ez a beszélgetés kezd kicsúszni az irányításom alól?

– Akkor Nathanielnek itt kell maradnia holnapig. – Kevin sárga ujjai között sodorgatta a cigarettát.

Stephen sűrűn bólogatott. – Az orvos is ezt mondta. Viszont én akár már ma hazamehetnék.

– Ne hagyj itt, Stephen! – Nathaniel esdeklően nyújtotta felé a kezét.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nyugi, nem hagyunk magadra. Valaki mindenképpen itt marad vigyázni rád.

Teddy közbeszólt. – Csak mert Rainánál mindig... dömöckölés lett a vége – mondta, és elpirult –, nem kell most is feltétlenül így lennie.

Minden fej egyszerre fordult felé.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Kevin.

– Rainánál mindennek dömöckölés lett a vége. De az érintése gyógyított, hiszem, az én sérüléseim rég rendbe jöttek, mire gyakorlatibb irányt vettek hmm... dolgok. – Hallgattam, mit dörmög ez az emberhegy, és összeakadtak szemeim. Mint amikor rájössz, hogy az aranyhalad tud beszélni. Honnan is gyaníthatná a felületes szemlélő, hogy agyat is poggyászoltak ebbe a böszme csomagba?

Kevin megrántotta a vállát. – Lehet. Én csak azt tudom, hogy meggyógyított. Fogalmam sincs, mikor. Csak a dugásra emlékszem.

– Van valaki rajtam kívül ebben a szobában, aki nem hempergett Rainával? – néztem körül. Senki se állta a tekintetem Lorraine-en kívül, bár Rainát ismerve benne sem lehettem egészen biztos. – Édes Jézusom!

– Szerintem Anita dömöc nélkül is meg tudja gyógyítani – erősködött Teddy.

Már majdnem rávágtam, hogy tegye takarékra magát, amikor eszembe jutott, hogy osztottuk meg az erőt Jean-Claude-dal. Pusztá érintéssel képesek voltunk energiát gerjeszteni. Talán a sebgyógyító figura is hasonlóan működik.

– Raina fáradt volt, miután... kikúrált benneteket?

A férfikar egy emberként rázta a fejét. Szuper! Egybehangzó véleményük szerint a gyógyszer inkább feltöltötte Rainát, mint legyengítette. Na persze, a csaj még vérfarkasnak se volt kutyaügyi. Mindenesetre nem hagyhattam magára Nathanielt, még a három farkastestőrrel együtt sem. Nem bíztam Padgettben. Arra se volt garancia, hogy a bérgyilkosok, akárkik is voltak, nem próbálkoznak újra. Szóval vagy mind megyünk, vagy mind maradunk.

Engem vár a meló, nem kuksolhatok itt egész álló nap.

LAURELL K. HAMILTON

– Akkor csapjunk a lovak közé! Ja, és baromi hálás lennék, ha valaki segítene, mert ötletem sincs, hogyan kezdjek neki.

Nathaniel boldog várakozással az arcán visszafeküdt a párnára. Mint a gyerek, aki végre megkapja a nyalókát, amit ígértek neki.

A gáz csak az, hogy a nyalóka én vagyok.

37

Kevin kiékelte az ajtót egy székkal. Ennél többet nemigen tehettünk a biztonságunk érdekében. Szóltam a folyosón fel-le ödögő Smithnek, hogy van egy hipotézisem, amit itt helyben ki akarok próbálni, és akkor fejezem be, amikor befejezem. Úgy kezelte, mintha én is nyomozó lennék, szóval biztos voltam benne, hogy nem fognak megzavarni. Egyedül Padgett miatt görcsöltem. Szerintem csak addig marad ki a buliból, amíg helyrekalapálja az egóját. A lelkem mélyén felkészültem rá, hogy bármelyik pillanatban ránk törí az ajtót. A saját bőrén fogja érezni, miben mesterkedünk, de előbb hal meg, mint hogy ezt beismerje. Ha más nem is, ez talán távol tartja.

Az ágy lábához léptem. Nathaniel olyan bizalomtól túlsorduló cicsaszemeket meresztett rám, hogy egész görcsbe állt a gyomrom. Gyorsan hátat fordítottam neki.

A többiek is engem bámultak.

– Oké. Eddig megvagyunk, és most? Én még sose láttam, hogy csinálják az ilyesmit.

Beszédes pillantásokat váltottak, mindenki mindenkivel. Stephen megválasztotta magát szószólónak. – Nem tudom, el lehet-e egyáltalán magyarázni.

– Na ja, a mágia már csak ilyen. Vagy leesik a tantusz, vagy nem.

– Ez szerintetek mágia? – mélázott Teddy. – Szerintem inkább valami para-dolog.

– A kettő között nincs éles határvonal – válaszoltam. – A különbség talán csak annyi, hogy a paranormalitás ösztönösen jön az emberből, a mágia pedig szigorúan meghatározott rituálék segítségével indul be.

– Ha te mondd! Te foglalkozol ezzel a szarsággal, nem mi – húzta a száját Kevin. – Mi vérfarkasok vagyunk, nem boszorkányok.

– Én sem vagyok boszorkány. Nekromanta vagyok.

– Nem mondom! – Visszazuttyant a székbe az ajtó mellé, és a meggyújtott cigarettát remegő kézzel elnyomta a tenyerén, mintha az lenne a hamutárca.

Bozontos szemöldöke alól idegesen pislogott rám. Én se voltam sokkal nyugodtabb. Az energiakeltésnek össz-vissz két módját ismerem: a rituálét és a szexet. A szex a rituálé szerepét tölti be, ha Jean-Claude vagy Richard begerjeszt. Nathaniel viszont tök idegen a számomra. Semmi sem köt hozzá: sem jel, sem érzélem – semmi. Még csak *leoparde lionnese* vagyok. Ez az egész fővércicaság nem több, mint ötcsillagos maszlag. Pedig képtelen leszek bármit is tenni érte, ha szart se érzek iránta. A száanalom édeskevés.

Teddy tornyosult fölém. – Mi a baj, Anita?

Ha elsétálok a folyosó végébe, és onnan suttogom a választ, Nathaniel akkor is frankón hallotta volna. – Szükségem van valami érzélemre, amiből kiindulhatok. Kötődnöm kellene hozzá.

– Ezt nem értem.

– Nem ismerem Nathanielt. Csak száanalmat érzek iránta, meg valami zavaros felelősségérzet-félét. Ez nem elég ahhoz, hogy belevágjak.

– Mondd, mi kell, és mi segítünk neked. – Egy józanész-guru nézett rám apró fekete szeméből.

Próbáltam újra és újra szavakba önteni, de csak ugyanazt ismételtettem. – Rituálé kell. Valami, amitől pöccre beindul a dolog.

– Rainának nem volt szüksége hókuszpókuszra – jegyezte meg Kevin a szoba másik végéből.

– Raina szexben utazott. A szex tökéletes rituálé.

– Egyszer erőt keltettetek a lunaparban Richarddal – emlékeztetett Stephen. – Pedig nem szeretkeztetek.

– Na ja, de akkor bekattantam Richardra. A szexuális vágy az energia különösen erős fajtája.

– Nathaniel igazán helyes fiú – mosolyodon el Stephen ártatlanul.

Vadul ráztam a fejem. – Nálam ez sose ment ilyen egyszerűen. Nekem több kell egy csinos pofinál.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Kicsusszant az ágyból. Hátulkötös hálóing volt rajta, de egyáltalán nem nyílt szét a seggén. Úgy simult rá, mint egy lepedő, a szegélye a földet súrolta. Asszem, rajtam is valahogy így állna. A standard méret nem passzol mindenkire.

A kezem után nyúlt, de én elhúzódtam.

– Hadd segítsek!

– Pontosan mit értesz segítség alatt?

Paranoid? Kicsoda, én?

Az arcára kiült az a leereszkedő mosoly, amelyet a világlátott férfi villant a hőtnaiv kislányra, amikor valami zabálnivalóan butuska dolog bukott ki a száján. Ez az a fajta mosoly, amitől eldurran az agyam.

– Mi a vigyor tárgya? – támadtam le nyersen.

– Te – felelte. A mosoly kiszélesedett. – Sohase bántanálak, ugye, tudod?

Belenéztem búzavirágkék szemébe. – Szándékosan soha – feleltem óvatosan.

– Akkor bízz bennem! Engedd, hogy segítsek előhívni az erőt.

– Hogyan?

A kezemet a kezébe vette. Nem ellenkeztem. Nathaniel felé húzott. Az ujjaimat puhán a homlokához érintette. A srác bőre hűvös és nyirkos volt. Elég volt egy érintés, és pontos képet kaphattam róla, milyen rohadtul beteg.

– Mi lesz? Cirógasd meg! – biztatott Stephen.

Kirántottam a kezem a kezéből. – Nem megy.

Nathaniel mondani akart valamit, de Stephen a szája elé tette a kezét. – Nem, Nathaniel. – Mintha pontosan tudta volna, mi jár a fiú fejében. De nem tudhatta, igaz? Ha Nathaniel a falkához tartozna, akkor más lenne a helyzet. De nem tartozik a falkához.

– Lazíts – mondta Stephen.

– Könnyű azt mondani – morogtam.

– Erre most nincs időnk – dobolt a lábával Kevin türelmetlenül.

– Kevinnek igaza van – dörmögte Teddy. – Megértem, hogy nem szívesen csinálsz ilyesmit, de a rendőrök bármikor ránk nyithatnak.

Ha Nathaniel nem jöhet velünk, akkor itt kell maradnia valakinek, hogy őrizze, és ezzel még több embert sodornék veszélybe. Ha együtt tudnám tartani őket valami biztos helyen, akkor legalább ártatlan zsernyákokat nem veszélyeztetnék.

A legtöbbjük valószínűleg akut szájszélremegést kapna attól, ha le-ártatlan-zsernyákoznám.

Nagy lélegzetet vettem, és hosszan kifújtam. – Jó, csináljuk.

– Először is hunyd be a szemed – mondta Stephen.

Elég rondán nézhettem rá, de ő türelmesen várt. Behunytam a szemem. Amíg el nem kezdte gyengéden bontogatni az ujjaimat, észre se vettem, hogy ökölbe szorítottam a kezem. Finom, körkörös mozdulatokkal dörzsölni kezdte a tenyerem.

– Ezt sürgősen fejezd be!

– Lazulj már el – mondta. – Nem fog fájni.

– Aha.

A hátam mögé lépett, olyan közel, hogy a hálóing szegélye a vádlimhoz ért. – Még mindig félsz. – A hangja suttogássá halkult. – Fel tudod használni a félelmet, hogy erőt kelts?

A szívem a torkomban dobogott. Mit féltem, be voltam szarva. Ez nem az a fajta félelem volt, ami veszélyhelyzetben a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül előhívja a vésztartalékokat, hanem ami megakadályozza, hogy kiugorj egy tökéletesen funkcionáló repülőgépből, csak mert valaki szépen kért rá. Nem teljesen irracionális érzés, de ahhoz frankón elég, hogy leblokkoljon.

– Nem – mondtam végül. – Arra nem tudom felhasználni.

– Akkor engedd el. – Stephen a vállamra tette a kezét, és szelíd erőszakkal lenyomott az ágy szélére. Nathaniel halkan felnyögött. Kinyitottam a szemem, de Stephent nem lehetett átverni. – Azt mondtam, hunyd be. – Még sosem hallottam a szájából ilyen határozott parancsot. Befogni. Becsukni.

Befogtam. Becsuktam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Végigvezette a kezem Nathaniel arcán. – Érzed, milyen puha a bőr a halántéka fölött?

Hullámos vonalban végighúzta az ujjaimat a homlokán. Úgy tapogattam végig, mintha vak lennék, és egy életre meg akarnám jegyezni a vonásait. Aztán a haját simítottam végig. Selymes tapintású volt, mint a szálakra bontott szatén. Beletúrtam a puha melegségbe, aztán lehajoltam hozzá. Fertőtlenítős-gyógyszeres kórházi illat csapott meg. Az arcom a vastag sörénybe temettem, és a kórházzsag alatt megéreztem Nathaniel illatát. Vanília, mohos fatörzsek, tág mezők és pézsma. Nem lüko, de kísértetiesen hasonló. Otthon-édes-otthon szag. Valami átkattant bennem, mint amikor elfordítanak egy kapcsolót.

Most már pontosan tudtam, mit kell tennem, és azt is tudtam, hogyan fogjak hozzá. Nem is volt kérdés, meg akarom-e tenni. Még valahonnan távolról eljutott hozzám a felismerés, hogy Stephen keze már rég nem irányítja az enyémet. Nathaniel orgonaszín szemébe fúrtam a tekintetem, és totál beleszédültem. Az ajkam puhán megérintette az övét, és a szűziesen ártatlan csók nyomán felbugyogott a meleg, simogató erő. Úgy ömlött a pórusaimból, mint a víz, életteli, ellenállhatatlan hullámokban. De az energia önmagában nem sokat ér, célt kell adni neki. Olyan biztos voltam magamban, mintha már ezerszer csináltam volna. Ezen inkább nem meditáltam el. Pillanatnyilag nem tűnt jó ötletnek.

Végigsimítottam a mellkasán, de elakadtam a hálóiingében. Nathaniel pont olyan mélynövésű gyerek volt, mint Stephen meg én. A hálóiing az előlkötős fajtába tartozott, nem a hátulkötősbe. Mák. Becsúsztottam alá a kezem és addig tapogatóztam lefelé, amíg rá nem találtam a sebre.

Lovagló ülésben Nathaniel lábára pattantam. Halk, fájdalmas vinnyogás szűrődött ki összeszorított fogai közül. Ez nagyon tetszett. Térdre emelkedtem, csak a lábszáram ért a testéhez. Lehúztam róla a takarót, és szétnyitottam a hálóiingét. A hegek vékony, sötét vonalban húzódtak egyik csípőjétől a másikig. Félelmetes sebek voltak,

halálosak. Nathaniel deréktól lefelé teljesen pucér volt. A kórházak előszeretettel csupaszítják le az embert. Jelszó: minél kiszolgáltatottabb vagy, annál jobb. A meztelenségének sokkolnia kellett volna, de csak valami távoli döbbenetet éreztem. Erre nem számítottam. Tök mindegy. Lassan végighúztam az ujjaimat a varratokon. Nathaniel felnyögött, de nem csak a fájdalomtól. Csinos kis merevedése volt. Úgy nyaltam végig a sebet, mint egy kutya, hosszú, ráérős mozdulatokkal. A srác totál harcra kész volt, amikor felemeltem a fejem, hogy a szemébe nézzek. Tudtam, hogy megkaphatnám. Arra várt, hogy megtegyem az utolsó lépést.

Éreztem a többieket a hátam mögött, mint a bennem kavargó energia távoli visszhangját. Az alkalmi szex sose izgatott, de Nathaniel testének illata és közelsége majdnem levett a lábamról. Sosem vitt még idegen lompos így be az erdőbe. De a kísértés akkor is csak kísértés. Nem muszáj bedőlni neki. A csípőcsontjára támaszkodva térdre emelkedtem, aztán a tenyerem lassan a varrat közepe felé húztam. Amikor a két kezem összeért, az egyiket a másik tetejére tettem, és erősen megnyomtam. Nem izomból, nem fizikai erőből, hanem mágiából. A körülöttünk szikrázó erőt a testébe löktem.

Hirtelen nem kapott levegőt. Elkapta a karomat, az ujjai görcsösen markolázták a kezem. Olyan volt, mintha egy zombi tökéletlenségeit javítottam volna ki, azzal a különbséggel, hogy ez a test meleg volt és élő, így szemmel nem láthattam, mit csinálok. De éreztem. Olyan helyeken érintette meg, amit emberi kéz nem ér el; megtöltöttem feltörő, áradó-zúgó hőséggel. Az izzás végigömlött a karomon a tenyerembe, onnan Nathaniel testébe. Az áradt benne, mint a mesterséges láz, feltöltötte a testünket, kiült a bőrünkre míg olyanok nem lettünk, mint egyetlen izzó energiagombóc. És az erő hulláma egyre nőtt. Behunytam a szemem, és még a sötétségben is felbugyogott a fény, fehér virágok robbantak a csukott szemhéjam alatt.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A lélegzetem lihegéssé gyorsult, túl kapkodó volt, túl felületes. Kinyitottam a szemem. Nathaniel lélegzete az enyémmel gyorsult. Lassabbra vettem az iramot. Éreztem a pulzusát, mintha egy pillanatra a kezemben tartottam volna a szívét. Nem volt olyan porcikája, amit ne érhettem volna el. Éreztem a zubogó vér szagát a bőre alatt. Gyűlt a számban a nyál.

Nyoma sem volt a sebnek, amikor ránehezedtem, és a számát az övére szorítottam. Oldalra fordítottam a fejét, és végigharapdáltam a torkát, amíg meg nem éreztem a vadul lüktető nyaki verőeret az ajkaim alatt. Végignyaltam a bőrét, a számát a dübörgő pulzusra szorítottam. Gyengéden beleharaptam a nyakába, hogy a verdeső ritmust a fogaim között érezzem. Legszívesebben egyre erősebben és erősebben haraptam volna, hogy kicsorduljon a vére. Jean-Claude felébredt, a távolból megéreztem. Az ő éhsége mart belém, az ő kielégítetlen étvágya. De nem őmiatta pózoltam még mindig Nathaniel csípőjén. És nem is az ötc sillagos lompos miatt.

Emlékeztem Nathaniel testére. Tudtam, milyen az íze. Úgy ismertem, ahogy csak egy régi szerető ismerheti. Ezek nem az én emlékeim. Nem az én energiám. Lecsúsztam róla, lekászálódtam az ágyról, és azonnal pofára estem. Nem tudtam felállni. Richard szerint amíg a falka létezik, Raina sosem tűnik el teljesen. Eddig nem tudtam, mire gondol. Most már tudom. Előcsalogattam a szukát a pokolból, aztán hagytam, hogy csinálja a műsort, és közben kurva jól éreztem magam.

De volt még valami. Valami, amit igazán nem kenhetek Rainára. Most már tudom, hogyan kell sebeket gyógyítani, de azt is tudom, hogy hogyan kell új sebeket tépni. Amit egy mozdulattal meg tudsz javítani, azt egy másik mozdulattal össze is tudod zúzni. Amikor a szívét a metafizikai kezemben tartottam, a másodperc tizedrészéig pokoli ingerenciám támadt, hogy szétmorzsoljam a pulzáló, lüktető izmot, hogy kirobbanjon a vére, és az élete véget érjen. Csak egy pillanat volt az egész, egyetlen lélegzetvételnyi idő, de a sötét inger olyan erős volt, hogy komolyan berezeltem. Szerettem volna a

LAURELL K. HAMILTON

démonkurvát hibáztatni érte, de valami azt súgta nekem, hogy ez a gonoszság az enyém, mert belőlem fakad. Ha Stephen nem tapasztja gyorsan a kezét a számra, vadul sikítani kezdtem volna.

38

A tenyere satuként szorult a számra, és elfúló nyöszörgéssé tompította a sikolyaimat. Erősen magához ölelt, mint aki attól fél, mi lesz, ha egyszer elszabadulok. Ezt hirtelenjében én sem tudtam volna megmondani. A menekülés például pizsok jó ötletnek tűnt. Rongyolni ezerrel, amíg magam mögött nem hagyom még a gondolatot is, az emlékét; az egész rakás szart. De nem futhatok önmagam elől. Ez már Richardnak sem jött össze. A pusztá felismerés elég volt hozzá, hogy abbahagyjam a kapálózást, és csöndesen megüljek Stephen karjában.

– Minden rendben? – kérdezte halkán.

Bólintottam.

A kezét nagyon lassan vette el, mintha nem volna egészen biztos benne, hogy megértettem, amit kérdezett. Nekidőltem a vállának, aztán tehetetlenül lecsúsztam a földre. Némán simogatta az arcomat, a hajamat. Nem kérdezte, mi bajom. A többiek se kérdezték.

Nathaniel mellénk térdelt. Nem egyszerűen meggyógyult, hanem majd' kicsattant az egészségtől. Pimaszul csillogott a szeme. Ha tüsire nyíratná a sörényét, és valami emberi szemszínt találna magának, pont úgy nézne ki, mint egy csatár a gimis focicsapatból, aki a gólyabál szépségkirálynőjével randizik. A tény, hogy alig egy perccel ezelőtt kis híján megkefélttem, olyan pírt rittyentett a képemre, hogy majd elsüllyedtem szégyenemben. Semmi kedvem se volt belenézni szemtelenül fiatalos, ragyogó arcába, és meglátni benne, milyen köze jártunk hozzá, hogy – dömöcköljünk. Még mindig emlékeztem a teste minden négyzetcentiméterére, amit sosem érintettem meg, és ez csak tovább rontott a helyzeten. Raina talán elment... de amíg élünk, nem feledjük. Halleluja.

Valami lustán megmozdult a hátam mögött. Az alakváltók szikrázó energiája lassan gomolygott körülöttünk. Nem kellett felnéznem ahhoz, hogy tudjam mind körénk gyűltek. Az

energiahurok megfeszült, mint a varázskör, ami bezárulna. Alig kaptam levegőt. Valaki az arcomhoz ért. Felemeltem a fejem és Kevin sasorrát láttam alig pár centire magam előtt. Pedig azt hittem, Nathaniel az. Teddy gigantikus mancsa végigsimította a karomat, aztán a kezét az arcához emelte.

– Falkaszagod van.

Lorraine a hátán feküdt, és engem szuggerált túlvilági, borostyánszínű szemekkel.

– Nem. Olyan szaga van, mint Rainának.

Az orrát a farmeromhoz dörzsölte. Ha akarnám, egyetlen nagy pihegő kupacba gömbölyödhetnénk, mint egy fészkalja tacsókölők. A vérfarkasokat a fizikai kontaktus ereje tartja össze, mint a majmokat a bolhászás. Ez a szociális megerősítés és elfogadás jele; olyan érintés, aminek vajmi kevés köze van a szexualitáshoz – nem úgy, mint Rainánál. Kevin az ölembe hajtotta a fejét. Nem láttam a szemét, úgyhogy nem tudtam, befarkasodott-e már. A hangja reszelős volt, és nehezen forgott a nyelve. – Most már tényleg el kéne szívnom ezt a cigit.

Felnevettem, és begörcsölt a rekeszizmom. Csukladoztam, könnyek potyogtak a szememből. A vérfarkasok sorban hozzádörgölöztek a kézfejemhez. Magukba itták a szagomat, megfürödtek Raina illatában. Megjelöltek a saját szagukkal.

Stephen megcirógatta a homlokomat. – Jól vagy? – Alig járt az ágyam, de ezt mintha már kérdezte volna.

– Remekül. – A hangom fátyolos volt. Nem sok hiányzott hozzá, hogy besokkoljak. Stephen elhessegette a farkasokat a közelemből. Bágyadtan kászálódtak fel és vonszolták távolabb magukat, mintha az energia, amit közösen gerjesztettünk, valamiféle afrodiziákum lett volna. Vagy dömöckölés. Az talán pengébb analógia.

Dunsztom sincs, akarom-e tudni egyáltalán.

– Richard szerint Raina mindaddig veletek van, amíg a falka létezik. Erre gondolt, ugye? – kérdeztem végül.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Igen – felelte Stephen. – Bár még sosem hallottam róla, hogy egy kívülálló képes lett volna arra, amit te az előbb csináltál. Azt hittem, a munin csak a mieinken keresztül nyilatkozhat meg.

– Mi a frász az a munin?

– A holtak szelleme.

– Odin két hollója, Hugin és Munin. Gondolat és Emlékezet. Hát persze. Nem kísértet volt. Azokat ismerem, mint a rossz pénzt.

Nem lesz itt fejfájás. Már van.

Nathaniel talpra szökkent. A mozdulat túl kecses volt ahhoz, hogy hihető legyen, és túl gyors, hogy emberi szemmel követni lehessen. Stephen ágyának a szélére huppant, és fényes kiscicaszemeket méregetett rám. – A testem a tiéd. Az életem is a tiéd. Csinálj velem, amit akarsz. – Ezt totál ténszerűen közölte. Mit ténszerűen, kifejezett örömmel. Mintha azt jelentette volna be, hogy holnaptól minden nap karácsony lesz.

Nagyon rondán néztem rá. – Senkinek se akarom az életét. De ha a falka a vérét adja, hogy megvédjen téged, elvárom, hogy te is ugyanezt tedd.

– Bármit megteszek – buzgott Nathaniel. – Csak mondd meg, mit kell tennem.

Nem azt mondta, „kérj meg rá”. Azt mondta, „csak mondd meg”. Vagyis meg se járja a macskaagyt, hogy nemet is mondhat. Menten leélek. – Mondjátok csak, ugye itt mindenki tisztában van vele, hogy joga van visszapofázni? Úgy értem, ha azt üvöltöm, ugorjatok a kútba, nem azt fogjátok rögtön kérdezni, melyikbe. Nyugtassatok meg!

– Persze, hogy nem – mondta Stephen óvatosan. Marhára megnyugtatót, mondhatom.

– Szóval? – fordultam Nathanielhez.

Feltérdelt, de a keze az ágy támláján maradt. Nem akart megérinteni, csak közelebb kerülni hozzám. – Mit szóval?

– Szóval tudod, hogy jogod van visszautasítani a kéréseimet? Hogy az én szavam nem a mennydörgős hétszentség?

- Csak mondd meg, mit akarsz, és én megteszem.
- Csak úgy egyszerűen, kérdés nélkül, bármit?
- Bólintott. – Csak úgy. Kérdés nélkül. Bármit.
- Ez így szokás leopárdéknál?
- Nem – vágta rá gyorsan Stephen. – Ez Nathanieléknél szokás

így.

Fáradtan rázogattam a csuklóm, mintha az egész ökörséget kirázhatnám magamból. – Húzzatok haza innen, egy-kettő!

– Akarod, hogy a szobádban várjalak? – kérdezte Nathaniel.

– Ha pihenni akarsz, találsz szabad ágyat. Én mindenesetre nem leszek ott.

Üdvözült mosoly terült szét az arcán. Az a sanda gyanúm támadt, hogy nem egészen azt hallja, amit mondok. Én a magam részéről minél hamarabb le akartam lécelni. Majd közlöm Padgettrel, hogy biztos helyre küldtem az egész galerit. Mibe, hogy egy szava se lesz? Ő is olajra akar lépni. És neki egy számmal nagyobb rakéta van a seggében, mint nekem.

Az orvos köpni-nyelni nem tudott Nathaniel „megmagyarázhatatlan” gyógyulása láttán. Ja, hazamehet. Aztán az ügyeletessel arról kezdtek hablatyolni, hogy további vizsgálatokra lenne szükség. Leszavaztam őket. Mindenki bepréselődött Kevin és Teddy roncsderbicsotrogányaiba, én meg a terepjáromhoz slattyogtam. Boldog voltam, hogy egy időre megszabadulhatok az egész bagázstól, még akkor is, ha egy másik bűnügyi helyszínre kellett loholnom. És még mindig nem tudtam, honnan a lóból fogom megmondani, jól van-e Malcolm odalenn a pincében.

Nathaniel a kocsi hátsó ablakából pislogott hátrafelé. Le se vette rólam a szemét, amíg a tragacs be nem fordult a sarkon. Darabokra esett a világa, de szent meggyőződéssel hitte, hogy minden varázsütésre a helyére kerül. Hát, ha abban reménykedik, hogy a varázsütéssel szex is jár, tök rossz lóra tett.

39

Egy árva karcolás se volt rajtam, mégis úgy éreztem magam, mint egy lepisilt kilométerkő. Úgy döntöttem, inkább a következő problémára koncentrálok, és nem rágódom azon, ami történt – meg ami nem történt. Mindenekelőtt beszélnem kell Richarddal és Jean-Claude-dal. A többit meglátjuk.

És én még paráztam, hogy egy vámpírhoz kötöm az életem. A vérkutyus miatt meg egy csöppet sem fáj a fejem. Röhej. Tudnom kellett volna, hogy a szar előbb-utóbb minden vödörből a fejemre zúdul.

A következő fél percben háromszor is felvinnyogott a csipogóm. Az első McKinnon volt, aztán Dolph, majd egy ismeretlen szám. Az ismeretlen tíz percen belül kétszer is hívott. Mi van ma? Félreálltam egy benzinkúthoz.

Dolph számát pötyögtem be elsőnek.

– Anita? Na végre!

– Honnan tudad, hogy én vagyok? Ez utcai fülke.

– Reménykedtem.

– Mi a gáz?

– Azonnal ide kell jönnöd.

– Épp most indultam McKinnonhoz.

– Pete itt van mellettem.

– Ez nem hangzik valami jól. Elkezdődött a nagy világégés?

– Van egy sérült vámpírunk, akit épp az előbb fuvaroztak kórházba – felelte.

– A koporsójában volt?

– Nem.

– Mesélj!

– Az Egyház egyik stációházánál vagyunk. A delikvenst a lépcsőn találták egy pokrócba csavarva. A mentősök szerint kicsi az esélye, hogy túléli. Van itt egy kétharapásos, aki szerint a pokrócos vámpír a

fiatalabbak segítõje volt; azoké, akik még mindig odabenn vannak. A nõ nem tudja, mihez kezdenek a vérszopók, ha majd felébrednek, és a segítõ nincs mellettük, hogy megcucliztassa õket.

– Hogy mit csináljon? Megcucliztassa õket?

– Állítólag a segítõ osztja ki nekik az éjszakai kezdõadagjukat. E nélkül elhatalmasodna rajtuk a vérszomj. A nõ szerint igencsak veszélyes dögökké válhatnak.

– Rendes tõle, hogy így aggódik.

– Halálra van rémülve. Két elég randa marás van a nyakán.

– Francba – mormoltam. – Mindjárt indulok, de õszintén szólva fogalmam sincs, mit tehetnek.

– Te vagy a vámpírszakértõ. Abban reménykedtem, majd te megmondod a frankót.

Ez azért elég pokróc megjegyzés volt. – Meditálok rajta. Talán frankó ihletem támad.

– Mielõtt ezek a szörnyetegek törvényes jogokat kaptak volna, mi magunk pörköltünk alájuk.

– Na ja – mormoltam. – A régi szép idõk.

– Na ja – visszhangozta. Asszem, nem jött át neki az irónia. Bár Dolphnál ezt sose lehet tudni.

Tárcsáztam a harmadik számot. Larry vette fel. – Szia, Anita! – A hangja kínosan összeszedett volt.

– Mi történt? – kérdeztem. A torkom összeszorult.

– Semmi különös, csak...

– Na, lökjed!

– Tényleg semmi, csak túl sokat futkostam a varrataimmal. Sürgõsen be kéne kapnom egy fájdalomcsillapítót, de akkor nem tudok vezetni.

– Sofõr kell?

Egy pillanatig csönd volt. – Hát... igen. Valahogy úgy.

Nehezen szánhatta rá magát, hogy felhívjon. Ez az elsõ alkalom, hogy önállóan végez rendõrségi terepmunkát. Biztos borzasztóan rühelli, hogy a segítségemre szorul. Én is rühellném a helyében. Bár

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– ha már itt tartunk –, én egyáltalán nem telefonáltam volna. Inkább addig keménykedek, amíg el nem dőlök, mint egy zsák rózsakrumpli. Ez persze nem annyira Larryre vet rossz fényt, hanem rám. A kicscsókának néha több sütnivalója van, mint nekem. Néha.

Mint például most.

– Hol vagy most?

Megadta a címet. Közel volt. – Öt perc, és ott leszek, de nem tudlak hazavinni. Egy másik helyszínre hívtak.

– Oké, csak ne kelljen egy métert se vezetnem. Már ahhoz is rohadtul kell koncentrálnom, hogy ne csússzak le az útról. Jobb, ha tudja az ember, mikor álljon le.

– Asszem, neked sok emelettel magasabb a bölcsességszinted, mint nekem.

– Ezt úgy értsem, hogy te nem rinyáltál volna segítségért, igaz? – kérdezte halkán.

– Hát...

– És mikor jön el a pillanat, amikor te is segítségért rinyálsz?

– Amikor belehajtok a répaföldbe, és már kijött a helyi tévé.

Felvihogott, aztán élesen felszisszent. – Akkor várlak!

– Mindjárt ott leszek.

– Kösz, hogy nem játszottad le a már-ezerszer-megmondtam lemezt.

– Meg se fordult a fejemben.

– Istenuccse?

– Esküszöm az...

– Ki ne mondd!

– Mi van, csak nem lettél babonás, Larry?

Egy ideig hallgatott. – Nemtom. Rohadt hosszú volt ez a nap.

– Az éjszaka hosszabb lesz – jegyeztem meg.

– Igazán kösz a biztató szavakat – mondta. – Épp erre volt szükségem. – Nem köszönt el. Csak letette.

LAURELL K. HAMILTON

Időnként megfordul a fejemben, hogy én váltom ki az emberekből ezt a nem-köszönök reflexet. Talán mert rossz ómen vagyok, és mindenki olyan hamar meg akar szabadulni tőlem, ahogy csak lehet.

Menten elsírom magam!

Hüpp-hüpp.

40

Arra számítottam, hogy Larry a kocsiában fog kornyadozni, de nem. Mellette kornyadozott. Két kézzel támasztotta a motorháztetőt. Már az utca végéből láttam a fájdalmas fintort a képén. Mereven tartotta magát, és kerülte a fölösleges mozdulatokat. Az út szélére húzódtam. Közelről sokkal rozzantabbul festett. Rövid ujjú, fehér mama-kedvence ingét és nyakkendőjét koromfoltok tarkították. Nyári pehelysúlyú öltönytáncos egy fokkal kevésbé nézett ki retekül, de csak mert alpból kakibarna volt. Szénfekete maszat bontotta az arcát a homlokától az álláig. Kék szeme virított a feketeség közepén, mint a tavaszi ég a kéménylyukon át. A tekintete kifejezéstelen volt; a fájdalom totál kiszívta.

– Úgy nézel ki, mint egy katasztrófásújtotta övezet – köszöntem neki.

Halvány félmosoly rajzolódott ki a koromtenger közepén. – Ez jólesett!

– Na, vedd be azt a nyugibogyót, aztán nyomás a kocsiba!

Meg akarta rázni a fejét, de még időben meggondolta magát. – Ha te vezetsz, el tudok menni a következő helyre.

– Na ne izélj! Olyan szagod van, mint egy kiégett háznak.

– Mert te mindig friss vagy és üde – ráncolta az orrát.

– Mi a baj, Larry?

– Hát nézzük csak! Azonkívül, hogy a hátam olyan, mintha izzó vasvillával gereblyéznék?

– Azonkívül.

– Majd a kocsiban elmesélem. – Inkább kimerült volt, mint sértődött. Nem álltam le vitatkozni vele, szó nélkül elindultam a kocsi felé. Az első pár lépés után gyanúsán lemaradt. Hátranéztem a vállam fölött. Mozdulatlanul állt, leszorította a szemét, a kezét csípőre tette.

Visszaslattyogtam. – Na gyere, segítő kezet nyújtok neked.

– Ha lehet választani, inkább segítő hátat kérnék. A kezem remekül szuperál.

He-he.

Belekaroltam. Arra számítottam, hogy elküld a fenébe, de nem tette. Tényleg ramatyul lehetett. Mereven rakosgatta a lábait, és igencsak tartanom kellett, nehogy összeessen. Tyúklépésben tettük meg a távot a dzsipig. Kinyitottam neki az ajtót, de fogalmam se volt, hogy origamizzam be. Rohadtul fájni fog neki, akárhogy is csinálom.

– Hadd kapaszkodjam a kezedbe! A többit megoldom egyedül is – mondta. Belém csimpaszkodott, és óvatosan leeresztette magát az ülésre. Halkan sziszegve fújta ki a levegőt. – Azt mondtad, másnap mindig jobban fáj. Miért van neked mindig igazad?

– Mindentudónak lenni hálátlan feladat – feleltem. – De nekem még ez is jól áll. – Elővettem a legtenyérbemászóbb mosolyomat.

Felkuncogott, és azonnal kétrét görnyedt a fájdalomtól. Ez nagyon rossz ötlet volt. Egy ideig tátozva feszengett az ülésen. Amikor megint egyenesen tudott ülni, megragadta a műszerfalat, és olyan erősen markolta, hogy elfehéredtek az ujjai. – Ne röhögtesz, oké?

– Bocsi.

Előkotortam az aloés-lanolinós popstitörlő kendőt a csomagtartóból. Mindig hordok magamnál egy csomaggal, mert remekül elbánik az alvadt vérrel. Remélem, a kormot is leszedi. Larry kezébe nyomtam párat, és segítettem bekötni a biztonsági övét. Kevésbé fájna a sebe, ha nem csatolná be magát, de az én kocsimban senki se utazik biztonsági öv nélkül. A mamám még ma is élne, ha becsatolta volna.

– Vedd be a gyógyszert, és szundizz egyet. Ha végeztem, hazaviszlek.

– Nem! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. Esélyem sem volt, hogy lebeszéljem róla, úgyhogy nem is strapáltam magam.

– Ahogy akarod. De elárulhatnád végre, mitől festesz úgy, mint egy kéményseprő.

Csak a szeme villant rám.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Azért tovább próbálkoztam. – Te lehetnél a legújabb Disney-mozi A Hamuban Sült Királyfi. Nincsenek filmes ambícióid?

Savanyú képet vágott. – Ahogy mondd! Nincsenek. Olyan tüzesetnél voltam, ahol meg kellett erősítenem, hogy a vámpírok meghaltak. Az első helyen csak egy marék hamu maradt utánuk. A harmadik úgy nézett ki, egy kupac kocsz. Fogalmam se volt, mit csináljak, Anita. Próbáltam megkeresni a pulzusát. Ne neved ki, jó? Csak hozzáértem, és a koponyája egy pukkanással porrá omlott. – Köszoborsima arccal ült mellettem, de a testtartásából láttam, hogy a legszívesebben apró ponttá húzná össze magát, hogy távol tartsa magától az élményt.

A válaszom valószínűleg nem sokat fog javítani a lelkiállapotán. – A vámpírok tökéletesen elégnak, Larry. Ha csontmaradványokat találál, azok nem vámpírtól valók.

Felkapta a fejét, és a hirtelen mozdulattól könnyek szöktek a szemébe. – Úgy érte, ember volt?

– Valószínűleg.

– Szóval nem száz százalék? Végül is a tépőfogak nélkül az isten se mondja meg a különbséget, nem?

– DNS-vizsgálattal el lehetne dönteni. Bár nem tudom, marad-e valami használható az áldozatból egy ilyen tűz után. Ha be tudnak gyűjteni egy mintáralvót, akkor simán meg tudják állapítani, ember volt-e vagy vámpír.

– Ha ember volt, még a lehetőséget is elbaltáztam, hogy a fogsora alapján azonosíthassák – mondta elkeseredetten.

– Larry, ha a koponya ilyen instabil volt, kötve hiszem, hogy kibírta volna az orvos szakértői mintavételt.

– Ez biztos? – nézett rám reménykedve.

Megnyaltam az alsó ajkam, és nagyon szerettem volna hazudni. – Nem, de elhanyagolhatóan kicsi az esélye.

– Te rögtön tudta volna, hogy ember. Hozzá se nyúltál volna.

Harapni lehetett volna a csöndet.

– Mondj már valamit!

– Nem néztem volna meg a pulzusát, Larry. Alapból azt feltételeztem volna, hogy emberi maradványokról van szó.

– A rohadt életbe, már több mint egy éve csinálom ezt a melót, és még mindig alapvető hibákat követek el!

– Nem alapvetőeket, egyszerűen csak... hibákat.

– Mi a különbség?

Amikor hagyta, hogy lyukat üssenek a hátába, az tényleg alapvető hiba volt.

Ezt inkább nem tettem szóvá. – Te is nagyon jól tudod, Larry. Ha majd túlteszed magad a kurvára-sajnálom-magam perióduson, tudni fogod.

– Szállj már le a magas lóról, Anita!

Ez nem hiányzott. Ma tényleg nem. – Larry, igazán szívesen pátyolgatnám a fájó lelkedet, de mára kifogytam a bájpúderből. Az én napom se volt épp harsonás diadalmenet.

– Miért, mi történt?

Némán ingattam a fejem.

– Na, ne csináld már! Sajnálom. Végighallgatlak egy szó nélkül. Tényleg.

Fogalmam se volt, hol kezdjem. Egyelőre egy árva léleknek se szándékoztam beszámolót tartani a kórházi tömegjelenetről. Legkevésbé Larrynek.

– Hosszú.

– Rém türelmes leszek.

– Hát... Richard felhúzott.

– Ááá, szerelmi zűrök!

Ez röhög rajtam.

Vetettem rá egy sanda oldalpillantást. – Szállj le a magas lóról, Larry!

– Bocsi.

– Van más is. Nemrég hívtak az Örök Élet Egyházától. Malcolm épp békésen szundizik a pincében, miközben a feje fölött zaccra ég a ház. A hívei kórusban visítoznak, hogy mentsék ki, de azonnal. A

ÉGŐ ÁLDOZATOK

tűzoltók azt akarják tudni, benn hagyhatják-e napszálltaig, amikor amúgy is felkelne.

– És?

– Lövésem sincs, hogy derítsem ki, él-e vagy sem.

Borjúszemeket meresztett rám. – Nem hiszem el, hogy nem tudod megmondani.

– Pedig így van.

– De hát te nekromanta vagy...

– Na ja. Zombikat keltek, néhanapján tők véletlenül vámpírokat is, de egy Malcolm-szintű mestert nem tudok megidézni. És ha tudnám, mit érnék vele. Mit bizonyítanék: hogy él, vagy hogy meghalt? Gondolj csak bele, ha képes volnék őt előszólítani, az talán azt jelenti, hogy már nem több, mint egy szimpla zombi. A francba, Jean-Claude rég felkelt. Talán már Malcolm is felébredt.

– Egy zombi vámpír? – borzongott Larry.

Megvontam a vállam. – Csak találgatok. Ha jól tudom, én vagyok az egyetlen, aki a vámpírokat elő tudja hívni a koporsóikból. Szóval nincs túl sok irodalom a témában.

– És Sabatini?

– Mármint a mágus?

– Ő több tucat zombit idézett meg, és a vámpírok is engedelmeskedtek a szavának. Olvastam a szemtanúk beszámolóját.

– Először is, a fickó ezernyolcszáznyolcvan-valahányban elpatkolt. Ami, lássuk be, nem épp tegnapelőtt volt. Másodszor, a vámpírjai ötcsillagos balekok voltak, akik csak azért utazgattak vele, mert így szabadon grasszálhattak az emberek között, és nem gyilkolászta őket mindenki agyba-főbe. Sabatini Utazó Vámpírcirkusza, csak így hívták őket. Ezt nem olvastad?

– Senkinek se sikerült rábizonyítania, hogy szélhámos volt, Anita.

– Lehet, de a fickó halott, és nem hagyott hátra részletes beismerő vallomást se pro, se kontra.

– Akkor hívd elő a sírjából, és kérdezd meg tőle!

Elég bambán bámultam ahhoz, hogy kis híján belefussunk az előttünk döcögő kamionba. – Mi van?

– Szólítsd Sabatinit, és faggasd ki, meg tudta-e idézni a vámpírokat, ahogy te. Alig több mint száz éve halott. Nála jóval idősebb zombikat is megidéztél már.

– Látszik, hogy nem voltál itt tavaly, amikor a vudu főpapnő felkeltett egy nekromantát, Larry. A zombi elszabadult, és futószalagon gyilkolta az embereket.

– Már mesélted. Annak a papnőnek fogalma se volt, kicsoda a fickó. De te tudod, és megteheted a szükséges lépéseket, hogy biztosan ne legyen gáz.

– Na nem!

– Miért nem?

Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Kifogytam a penge válaszokból. – Így első közelítésben maradjunk annyiban, hogy morálisan elhibázott dolognak tartom a halottkeltést, ha nincs rá jobb indok, mint a pusztá kíváncsiság. Tudod te, mennyi pénzt kereshetnék, ha hajlandó lennék elpatkolt hírességeket kikaparni a sírjukból?

– Hú, én marha kíváncsi lennék, mi történt Marilyn Monroe-val! – lelkendezett.

– Ha a családja megbízást ad rá, talán megteszem. De nem rángatom elő szegény csajt, mint nyuszit a kalapból, csak mert egy bulvárlap nagy köteg pénzt lobogtatott meg a főnököm orra előtt.

– Elég husi köteg volt, ami azt illeti – vigyorgott Larry. – Jamison meg is próbálta. Beletört a bicskája. Azt mondja, túl régóta halott. Az ilyesmihez nagyobb véráldozat kell.

– Jamison két lábon járó mazsola – horkantam fel.

– A cégnél mindenki más visszautasította a felkérést.

– Példának okáért te is – jegyeztem meg.

A vállát vonogatta. – Ha megidézném, tutira megkérdezném, hogy halt meg. De nem a kamerák előtt. Szegény csajnak életében se volt

ÉGŐ ÁLDOZATOK

nyugta egy percre se. Már rég halott, de még mindig nem szállnak le róla. Ez mocsokság.

– Jó srác vagy, Larry.

– Annyira nem jó, hogy tudjam, a vámpírok hamuvá égnék, és ha netán rábukkanok egy ép koponyára, az csak emberé lehet.

– Szépen kérlek, Larry, ne kezd már megint! Gyakorlat teszi a mestert. Beszélnem kellett volna veled reggel, mielőtt elindultál. Őszintén szólva, néha már olyan jó vagy, hogy nem is jut eszembe, hogy esetleg nem tudsz valamit.

– Tényleg? – pislogott zavartan.

– Tényleg.

– Most, hogy mondod, épp reklamálni akartam, mert az utóbbi időben az okító jellegű kiselőadásaid száma drasztikusan megcsappant. Melletted egy év alatt többet jegyzeteltem, mint az egyetemen összesen.

– Hiányzik a jegyzetelés?

– Na nem! Így jobban belegondolva... a hátam közepére se. – Elvigyorodott, és a nap borzalmainak árnyéka nyomtalanul eltűnt az arcáról. Egy pillanatra megint az a csillogó szemű, bosszantóan idealista kölyök volt, akivel először hozott össze a jó sors. – Úgy érted, lassan egészen profi leszek?

– Na ja. Ha egy kicsit jobban bírnád a puskapor szagát, egészen profi lennél. De nem lehet mindenre felkészülni, Larry. Mindig beüthet a krach, amikor az embernek fogalma sincs, mi az isten folyik körülötte.

Mint például most. Nem értem, mi gyógyította meg Nathanielt. Nem tudom, a vámpírjelek működnek-e még Richard között és énköztem. Fogalmam sincs, hogy a bánatba találjam ki, Malcolm az élőholtak sorában van-e vagy már átlépett a végső halál idilli állapotába. Olyan rohadt sok kérdésem van, és olyan zavarba ejtően kevés válaszom, hogy már csak arra vágyom, hogy hazamenjek, és bezuhanjak az ágyba, mint egy darab fa. Talán Larryvel együtt

LAURELL K. HAMILTON

bevehetnék egy fájdalomcsillapítót, és együtt durmolhatnánk reggelig. Holnap tutira jobb nap lesz.

Naná!

41

A ház még mindig füstölgött, mikor odaértem. Pókhálófinom szellemgomolyagok kígyóztak elő az üszkös gerendákból. A tűz szeszélye érintetlenül hagyta a magas félgömbkupolát, de az alsó szinteket totál kibelezte. Mintha egy megfeketedett fogú óriás kiharapott volna egy darabot az épületből. A kupola fehér világítótoronyként virított a romok fölött.

A böszme tűzoltókocsi majdnem az egész sikátort elfoglalta. Terjedelmes pocsolyák gyűltek az aszfaltra. A tűzoltók bokáig gázoltak a sekély vízben, és kilométer hosszú csőkígyókat cipeltek a vállukon.

Egyenruhás rendőr állított meg minket. Rátenyereltem az ablaknyitó gombra, és magabiztosan megvillantottam a műanyag azonosító kártyámat. Állati hivatalosan néz ki, de mégse rendőrlévény. A fakabátok néha simán átengednek, de legtöbbször a biztonság kedvéért lemeózzák az igazolványomat. Pár hónap múlva tárgyalják Washingtonban a Brewster-törvényt. Ha elfogadják, a vámpírhóhérok szövetségi rendőrbírói szintű jogokhoz jutnak. Még mindig nem tudom, hogy állok a dologgal. Egy plecsninél több kell ahhoz, hogy igazi zsaru legyen az emberből, de nekem személy szerint sokszor jól jött volna egy rendőrlévény.

– Anita Blake és Larry Kirkland. Storr őrmesterhez jöttünk.

A zsaru az arcképes flepnimet méregette. – Megyek, megkérdem a főnököt.

Sóhaj. – Értem. Megvárjuk.

A rendőr elpályázott, hogy megkeresse Dolphot. Mi meg vártunk.

– Azelőtt simán leüvöltötte a fejüket – jegyezte meg Larry.

– Csak a munkájukat végzik, nem?

– Mióta tart ez téged vissza attól, hogy baszogasd őket?

Larry villantott egy fültől fülíg szeplős vigyort, és biz’ isten csak ez mentette őt a csípős visszavágástól, ami már a nyelvem hegyén

volt. Melengette a lelket, hogy végre mosolyogni látom a kiskórót. – Jól van, na! Egyre pudingabb vagyok. És akkor mi van?

A mosoly vigyorra szélesedett. Ahogy nagybácsikám mondani szokta: fakutyasomoly. A kibuggyanás előtt álló, földrengésveszélyes poénok biztos előjele. Vajon miből gondolom, hogy én nem fogom olyan poénosnak tartani?

– A szerelem van rád ilyen jótékony hatással, vagy a rendszeres ágytorna?

Kölcsönsomoly visszajár. – A rendszeres ágytornáról jut eszembe: hogy van mostanában Tammy nyomozó?

Olyan vörös lett, mint a pucolt répa. Rohadtul elégedett voltam magammal. Az egyenruhás visszafelé gázolt a vizes úton Tammy Reynolds nyomozó kíséretében. Ó, mégiscsak szép az élet!

– Nahát, csak nem a szilvamagocskádat látom? – böktém oldalba Larryt.

Larry csak most vette észre. Az elmélyülő pír az arcán már az izzó acél színére hajazott. Kék szeme majd' kigúvadt az erőfeszítéstől, hogy levegőt kapjon. Szerencsére a kormot kivakszolta az arcából, szóval nem nézett úgy ki, mint a Vörös és fekete könyvborítója. – Nem adod elő magad, ugye, Anita? Tammy utálja, ha ugratják.

– Ki nem?

– Bocs, bocs – hadarta. – Ezennel ünnepélyesen bocsánatot kérek tőled. Sose fog előfordulni többet. Csak arra kérek, ne égess le előtte, jó?

– Tennék én ilyet?

Vetett rám egy gyors oldalpillantást. – Simán. De most az egyszer kivételesen fogd vissza magad, lécci! Már majdnem a kocsi mellé értek.

– Ne basztass, és én se basztatlak – suttogtam.

– Áll az alku.

Kikönyököltem az ablakon. – Á, Reynolds nyomozó, micsoda kellemes meglepetés!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Reynolds a homlokát ráncolta. Pontosan tudta, hogy ő nekem legfeljebb szököévente kellemes meglepetés. A csaj fehér boszorkány, és az első rendőrnyomozó, akinek a paraképességein felül pecsétetes természetfeletti végzettsége is van. Csak épp' túl fiatal, túl lelkes. Túl buzgó. És rettenetesen izzad, hogy haverok legyünk. El van ragadtatva a tényről, hogy főmunkaidőben halottakat keltek. Gyanúsán sokat kérdez. Igaz, eddig még egyetlen boszorkány mellett se éreztem úgy magam, mintha ne lennék egyszemélyes cirkuszi attrakció. A legtöbbjük kedves, megértő lélek; Reynolds különösen, mert ő keresztény. Ösvény Követői közül való. A szekta eredete a gnosztikusok idejéig nyúlik vissza, akik legitimálták a mágia minden akkoriban ismert ágát. A Szent Inkvizíció rettenetes pusztítást végzett a soraikban. Nem volt nehéz dolguk, mert a hitük nem engedte, hogy sötétben bujkáló ellenforradalmárt játsszanak. Valahogy mégis fennmaradtak. A fanatikusoknak ebben több évmilliók gyakorlatuk van.

Reynolds átlagnő-termetű és sovány, barna márványhaja szögletes vállát veri. A szeme opálos-zöldes, koncentrikus világosbarna sávval a pupillája körül. Simán rámondanám, hogy mogyorószínű, de ő fennen hangoztatja, hogy zöld. Legyen neki! A macskáknak van zöld szemük, a legtöbb emberszabásúnak nincs. Megpróbált a bizalmamba férközni, de amikor nem voltam hajlandó a halottidézés fortélyairól beszélni, rácuppant Larryre. Először ő is mereven elzárkózott előle – ugyanazokból az okokból kifolyólag, mint én –, de a csaj nekem nem ajánlott szexet. Larry simán bedőlt neki, egyenest a tetkós karjaiba.

Szívesen cikiztem volna az ízlésficamos muffválasztása miatt, ha épp nem egy morális szemétdombba süppedtem volna magam is, méghozzá fülig. Nem az piszkálta a csőrömet, hogy boszorkány, és nem is az, hogy zsaru. Hanem hogy vallási fanatikus. De ha az ember egy két lábon járó hullával fűrészel, nem sok erkölcsi alapja marad a finnyázásra.

Elővettem a legragyogóbb bájmosolyomat. Reynolds fintora Mariana-árokká mélyült.

– Én is örülök, hogy látlak, Anita – mondta óvatosan, de őszintén. Gyökér felebarátodnak tartsd oda a másik orcádat is. A jó keresztény bukik a szimmetriára. Na ja. Néha elmeditálok rajta, vajon én mennyire vagyok jó keresztény. Istenben sohasem kételkedtem. Magamban annál gyakrabban. Egy vámpíros lamúr sok illúziót kiöl az emberből.

Előrehajolt, és bekandikált az ablakon. – Szia, Larry! – Ezúttal tényleg őszinte volt a mosolya. Megrázott a köztük feszülő vágy magasfeszültsége. Larry iménti rákvörösségének már nyoma sem volt, a szeplőtenger úgy ült tejfehér bőrén, mint egy marék barna tintapaca. Nagyon nem komáltam, ahogy a tyúkra bámult. Nem mertem volna megesküdni rá, hogy az arcából egy sima kangörös miatt futott ki az összes vér. Reynolds szívéért fikarcnyit se aggódtam volna. Larry-ért annál inkább.

– Reynolds nyomozó – biccentett. Csak én képzeltem, vagy a hangja egy árnyalattal rekedtesebb lett?

– Hol parkolhatunk? – vágtam taccsra a nonverbális Hattyúk tava duettet.

A mogyorószínű szemek zavartan fordultak felém, mintha egy percre teljesen megfeledkezett volna rólam. – Hát... arra hátul.

Hátralépett, és belegurultam az első tócsába. Le nem vette a szemét Larry-ről. Talán mégiscsak több van köztük, mint vasárnapi szex. A francba!

Leparkoltunk. Larry kicsatolta a biztonsági övet, és fájdalmas grimaszt vágott.

– Kinyissam az ajtót?

Kömerév felsőtesttel ajtóirányba fordult, és arrébb pakolta a lábait. A gombon volt a keze, de nem mozdult. Sűrűn szedte a levegőt. – Igen, az jó lenne.

Én inkább beledöglök, minthogy bárki segítségére szoruljak. Hogy miért? Csak. Színtiszta makacsságból. Kettőnk közül, asszem,

ÉGŐ ÁLDOZATOK

tényleg Larry a józanabb elme. Kinyitottam az ajtót, és a kezemet nyújtottam, hogy belekapaszkodhasson. Én húztam, ő meg a lábával nyomta magát. Sikerült talpra állnia, de azonnal kétrét görnyedt a fájdalomtól. Ez nem tett kifejezetten jót a hátsebének. A kocsi oldalának dőlt, hogy kifújja magát. A fájdalom elállítja az ember lélegzetét.

Reynolds már ott kolbászolt körülöttünk. – Mi a baj?

– Te csak meséld el neki, én megkeresem Dolphot.

– Oké – nyögte Larry. Ágyban kéne lennie, telenyomva fájdalomcsillapítóval. Talán mégse annyival nagyobb észkombájn, mint én.

Dolphot nehéz lett volna nem észrevenni. Pete McKinnon mellett állt. Mint két köszikla. Dolph sötét öltönyén egy árva ránc, nem sok, annyi se látszott. Fehér inge makulátlanul ragyogott, a nyakkendő olyan szorosan feszült a gallérjára, ahogy az a nagykönyvben áll. Nem lebzselhetett túl régóta ebben a hőségben. Még Dolph is izzadt.

– Na végre! – fordult felém.

– Üdv, Dolph.

– Miss Blake, annyira örülök, hogy itt van! – mondta McKinnon.

– Jó tudni, hogy valaki örül nekem.

Ha Dolph értette is a célzást, semmi jelét nem adta. – Mindenki rád vár.

– Dolph sose volt a szavak embere – jegyezte meg Pete.

Ez már igaz. – Szóval maga szerint mindenkivel ilyen?

Dolph rosszálló pillantást vetett ránc. – Ha befejeztétek a bájcevelyt, nekiláthatnánk a munkának.

Pete és én összenéztünk, aztán Dolph nyomába eredtünk a víztócsás utcában. Most értékeltem csak igazán, hogy a magas szárú edzőcipőmet vettem. Egy jó csukában minimum hároméltű vagyok. Ahogy a pocsolyák között szalomoztam, egy vékony csontú, szürke harcsabajuszos tűzoltóra lettem figyelmes. A júliusi hóguta ellenére rajta volt a sisak és a kabát. Mögötte négy csuromvizes társa állt

pólóra vetkőzve a gumiszerű overallban. Úgy nyeldekelték a vizet a literes palackjaikból, mintha a sivatagból szabadultak volna.

– Tényleg láttam az előbb egy ásványvizes teherautót elhajtani, vagy a szemem káprázott? – zárkóztam fel Pete mellé két balettos ugrással.

– Nagyon meleg van, főleg teljes felszerelésben. Fontos, hogy a munka közben elvesztett vizet és sókat pótoljuk. A kiszáradás veszélyes dolog.

Az egyik tűzoltó feltekerte a gumicsövet, és odalépett hozzánk. A sisak alól határozott vonású arc bukkant elő, tiszta szürke szemek. A nő kihívóan felemelte az állát. Mindig felismerem a megállomáshelyem figurát – én is hegy méretű önérzetet cipelek a vállamon. Majdnem elszégyelltem magam, hogy azt hittem, csak férfi lehet a sisak alatt. Aztán mégse szégyelltem el magam. Az tényleg sértő lett volna.

Pete először a harcsabajuszosnak mutatott be. – Fulton parancsnok, az oltási munkálatok irányítója.

A fickó azon mélázott, az üdvözlés milyen módját válassza, de én már nyújtottam a kezem. Lapátmancsa volt, és erős, bütykös ujjai. Olyan óvatosan fogta meg a kezem, mintha üvegből lennék, aztán gyorsan elengedett. Fogadjunk, hogy el van ájulva magától, hogy egy női tűzoltót is sikerült beszerválnia az emberei közé. Rögtön be is mutatta nekem a kolleginát. – Tucker tizedes. – A nőnek kellemesen erős kézfogása volt, és olyan határozottan nézett a szemembe, ami már-már az agresszió határait súrolta.

– Végre egyszer nem én vagyok az egyedüli nő a helyszínen – mondtam. Ez halvány mosolyt csalt az ajkaira. Alig észrevehetően biccentett, aztán hátralépett. Átengedte a terepet a parancsnokának.

– Először is: járt már leégett épületben, Blake?

– Először is: Miss Blake. Másodszor is: nem.

Olyan arcot vágott, mint aki kukacos almába harapott. Dolph egyik lábáról a másikra állt, az arca heveny boldogtalanságot tükrözött. Szavak nélkül szuggerálta, hogy ne legyek már ilyen

ÉGŐ ÁLDOZATOK

szarrágó. Kicsoda – hogy én? Tucker tizedes merev tekintettel bámulta a lábujját. Rettenetesen ügyelt rá, nehogy véletlenül elvigyorodjon.

Időközben újabb tűzoltó csatlakozott hozzánk. Vizes pólója olyan dongádra tapadt, amire igazán ráfért volna egy-két felülés. Magas volt, széles vállú hirtelenszőke. Valahogy így festhet a harmincas kenbarbi a malibui tengerparton, tíz év házasság és napi két rekesz sör után. Csak egy szörfdeszka meg egy napernyős koktél hiányzott a kezéből. Nagy koromfoltok borították barnára sült arcát, a szeme körül vörös karikák rajzolódtak ki. Eszébe se jutott megvárni, amíg valaki bemutatja. – Wren vagyok. – Semmi rendfokozat, csak a neve. Ez aztán a közvetlen gyerek! A kelleténél egy kicsit tovább szorongatta a kezem. Nem volt tolakodó, csak kíváncsi. Lesütöttem a szemem. Nem félénkségből, hanem mert vannak férfiak, akik a szemkontaktust biztatásnak veszik. Momentán elég lelki mizériám van kenbarbi tűzoltó bácsik nélkül is. Fulton parancsnok türelmetlenül ciccegett. – Van kérdése, Miss Blake? – Úgy megnyomta a „Miss”-t, hogy csak úgy fröcsögött.

– Lássuk csak: adva van egy pince tele vámpírokkal, akiket úgy kell kimenteni, hogy egyrészt ne érje őket direkt napfény, másrészt ne tépjék szét az embereit. Jól látom a helyzetet?

Barátságtalan pillantást vetett rám. – Na igen.

– És miért nem hagyhatja őket a pincében napnyugtáig?

– Mert bármelyik pillanatban beszakadhat a földem.

– Dolph azt mondta, hogy találtak egy vámpírt pokrócba csavarva. Akit kórházba szállítottak. Gondolja, hogy a többiek sincsenek a koporsóikban?

Pislogott. – Van egy halott vámpír a lépcsőházban. Már sok égett hullát láttam, de ilyet soha.

– Biztos benne, hogy vámpír volt?

– Igen. Miért?

– Mert azok a vámpírok, akiket napfény ér, teljesen elégnek. Max néhány csontszilánk marad utánuk.

– Folyamatosan locsoltuk vízzel – szólt közbe Wren. – Először azt hittük, ember.

– És honnan jöttek rá, hogy nem az?

Az overall csatját babrálta. – Nem halt meg. Már rég nem volt rajta semmi, ami éghetett volna; bőr, izom, semmi. De még mindig mozgott. – Az arca sápadt volt, izzadság csörgött a homlokáról. – Egyetlen ember se tartott volna ki ilyen sokáig. Több tömlőből locsoltuk folyamatosan. Egy ideig meg reménykedtünk, hogy sikerül megmentenünk, de aztán nem mozdult többet.

– Amiből arra következtettek, hogy meghalt? – kérdeztem.

A három férfi összenézett. – Úgy érti, talán még él? – kérdezte Fulton.

Megvontam a vállam. – Sose becsülje le egy vámpír túlélési képességeit parancsnok!

– Akkor ki kell hoznunk onnan – mondta Wren, és már indult is a ház felé. Fulton elkapta a karját.

– Maga meg tudja mondani, hogy a vámpír életben van-e vagy sem? – fordult hozzám.

– Azt hiszem.

– Csak hiszi, vagy tudja is?

– Sose hallottam róla, hogy egy vámpír túlélte volna az égési sérüléseket. Szóval igen, azt hiszem, meg tudom mondani. Ha mást mondanék, hazudnék. Próbálom elkerülni az ilyesmit, amikor életről és halálról van szó.

Bólogatott, mint aki végre eldöntötte, mit is gondoljon rólam. – A gyújtogató erősen éghető anyaggal szórta be a padlót, amin végig kell haladnunk. Ha lemegyünk a pincébe, ugyanaz a meggyengült földem lesz a fejünk fölött.

– És?

– Ezt a házat már csak a szentlélek tartja össze, Miss Blake. Az embereim közül csak azok mennek be, akik önként jelentkeznek a feladatra.

– Kábé mennyi időnk lehet, amíg a cucc beszakad?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Nem lehet semmi biztosat mondani. Őszintén szólva, azon is csodálkozom, hogy eddig kitartott.

– Ez az Örök Élet Egyházának az egyik stációháza, igaz? Ha olyan, mint a többi vámpírmenedék, csupa vasbeton és acél az egész.

– Ez megmagyarázza, miért nem dőlt össze eddig.

– Akkor ráérünk, nem? – néztem rá.

Fulton nemet intett. – A tűznek a beton sem tud órákig ellenállni, és az acélgerendák is vésszesen lehajlottak. Simán a fejünkre szakadhat, amíg odabenn vagyunk.

Szuper. – Akkor mire várunk még?

Fulton megragadta a karomat, és erősen megszorította. Nagyon barátságtalanul néztem rá, de nem pislogta el magát. –

Agyonnyomhat vagy élve eltemethet minket a lezúduló törmelék, de az is lehet, hogy vízbe fulladunk. Érti, amit mondok?

– Eresszen el, Fulton parancsnok! – A hangom frenetikusan nyugodt volt. Bazinagy piros pont.

– Csak fel szeretném hívni a figyelmét a kockázatokra.

– Anita tökéletesen tisztában van a kockázatokkal – mondta Dolph.

Egyszerre leesett a tantusz. – Nem igazán lelkesedik a gondolatért, hogy a halál torkába kell küldenie az embereit, hogy vérszívókat mentsenek, ugye?

– A törvény betűje szerint ugyanolyan emberek, mint mi. A tűzoltó nem hagy csapdába esett vagy sérült embert a romok alatt.

– De?

– De az embereim bőre többet ér, mint egy csomó hulláé.

– Nem is olyan régen hoztam volna szalonnát meg kolbászkákat a rostélyoshoz – mondtam.

– És mitől változott meg a véleménye?

– Túl sok szimpla halandóval találkozom mostanában, akik nagyobb szörnyetegek a szörnyeknél. Legfeljebb kívülről nem látszik rajtuk.

– A rendőrségi munka egyik veszélye, hogy aláássa embertársainkról alkotott véleményünket – szólt közbe Tammy nyomozó. Szóval ideérték végre. Larrynek sokáig tartott végigkutyagolni az utcán. Túl gyenge, hogy részt vehessen a mentőakcióban. Hál’ istennek.

– Én bemegyek, mert ez a munkám. De nem kell örömmel tennem – mondta Fulton.

– Akkor induljunk! De ha tényleg ránk omlik az egész hóbelevanc, jobban teszik, ha még napkelte előtt kiásnak minket, mert a vámpír óvó bácsi nélkül bajban leszünk. Ha felkelnek a szundizók, mi leszünk a vacsi.

Fulton nagy szemeket meresztett. A félhavi fizetésemet tettem volna rá, hogy közelebből is volt alkalma megismerkedni egy vámpíragyarral. Nem láttam hegeket a nyakán, de ez semmit sem jelent. A vámpírok nem mindig a nyaki verőérre mennek. Ebből is látszik, hogy nem szabad minden baromságot elhinni, amit a mozifilmekben lát az ember. Rengeteg helyen át lehet úgy lyuggatni a bőrt, hogy nagy nagy sugárban spricceljen a vér.

A vállára tettem a kezem. Úgy rándult görcsbe, mint egy marionettbábu. – Kit vesztett el?

– Mi? – Elnézett a fejem fölött, nem is látott engem.

– Megöltek valakit a vámpírok, aki közel állt magához. Igazam van?

Újra rám fókuszált. Akármilyen borzalmas képek villództak a szeme előtt az előbb, eltűntek. A hangja tökéletesen szenvtelen volt, amikor megszólalt. – A feleségemet és a kislányomat.

Vártam, hogy mondjon még valamit. Ez a pár szó úgy hullámozott körülöttünk, mint egy feneketlen, csöndes tó. Figyeltem, ahogy összeszedi magát, e visszaépíti a falakat maga köré.

– Amikor megtudtam, miféle hely ez, hagyni akartam porig égni.

– De nem hagyta – mondtam. – Hanem végezte a munkáját.

– Egy feladat még hátravan.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Az ember sokszor áll a halál kapujában – motyogtam magam elé.

– És előbb-utóbb be kell lépnie rajta – fejezte be helyettem Larry. Ezzel nehéz lett volna vitatkozni. Különösen ma.

42

A kétharapásos, ahogy Dolph olyan találóan nevezte, harmincas, madár-csontú nő volt. Vékony barna haját szoros kontyba csavarta, hogy a vámpíragyarnyomok a nyakán tökéletesen láthatóak legyenek. Vámpírokra gerjedő bizarr embertársainkkal ellentétben, akik hírhedt bulijaiktól eltekintve szégyenlősen rejtegetik a jeleket, az Egyház halandó tagjai előszeretettel teszik kirakatba a sebeiket. Ennek bevált módja a kurta frizura és az ujjatlan felső, ha a csuklón vagy a könyökhajlatban vannak. Kifejezetten büszkén viselik, az örök élet jelképét látják bennük.

A nőt Caroline-nak hívták. A felső tépőfognyomok viszonylag frissnek látszottak, a heg még vörös volt, a kontúrja ijesztően cafrangos. Valaki borzasztóan disznó módon vacsizott. A másik harapás ehhez képest szolidan dekoratív, sebészien tiszta munka volt. Caroline egyfolytában a tenyerét dörzsölgette, pedig a déli hőgutában tükrötojást lehetett volna sütni a járdán, úgyhogy igazán nem fázhatott. Legalábbis nem a szó hagyományos értelmében.

– Beszélni akart velem, Caroline?

Nagy amplitúdóval bólogatott, mint a rugós fejű giccskutyák, amiket kocsik hátsó ablakában lát az ember. – Igen – mondta elfúló hangon, közben hol Dolphra és McKinnonra, hol rám pislogott. Vettem az adást. Négyszemközt akar beszélni velem.

– Járok egyet Caroline-nal, oké?

– A vöröskeresztesektől kaphatnak frissítőt. – McKinnon egy vászontetős furgonra mutatott nem messze tőlünk, ahol nyugdíjas önkéntesek szolgáltak kávéval és lelki támasszal a lankadó zsaruknak és tűzoltóknak. Nem látni őket minden bűneset helyszínén, de a karitatív munkából derekasan kiveszik a részüket.

Dolph elkapta a pillantásomat, és alig észrevehetően biccentett. Vagyis rám bízta, hogy négyszemközt kikérdezzem a nőt, aztán minden részletről beszámoljak neki, ami érintheti az ügyet.

Valamennyire mégiscsak bízik benne. Ennek úgy örültem, mint majom a farkának. Jó tudni, hogy még mindig van ami így fel tud dobni.

Végre hasznossá tehettem magam. Dolph rám parancsolt, hogy hagyjak csapat-papot, és siessek ide; hát most itt vagyok, erre óraszám nem történik semmi. Fulton egyre halogatta a döntést, hogy beküldje a csapatát. Ha emberek rekedtek volna odalenn, már rég szkafanderbe bújt volna az egész stáb, és nyomás. De nem emberek voltak, és akárhogy szól is a törvény, ez nagy különbség. Dolphnak tökéletesen igaza van: alig négy éve, az Addison kontra Clark ügy előtt kivezényeltek volna egy tűzoltókocsit, hogy a lángok ne terjedjenek át a környező épületekre, és simán hagyták volna porig égni az egészet. Ez volt a szokásos eljárás. De a világ száznyolcvan fokos fordulatot tett azóta. Legalábbis elméletileg.

Ha a vámpírok tényleg nincsenek a koporsóikban, és a plafon beomlik, a napfény pillanatok alatt végez velük. Az egyik tűzoltó szekercével nyílást vágott a lépcsőházi falba, hogy vethessen egy pillantást a hullára. Totál el volt szenesedve, valahogy mégis egyben maradt. Fogalmam se volt, miért nem füstölt el az egész. Még abban sem voltam biztos, hogy napszálltakor nem gyógyul-e meg ez az... izé. Az izé – hát igen, néha még én is ezt mondom – borzalmasan össze volt égve; mint egy kupac megfeketedett faág összeaszott bőrkéreggel. Az arcizmok sikító grimaszba zsugorodtak, felfedve a fogakat az agyarakkal együtt. Wren elmagyarázta nekem, hogy a hőtől olyan erővel ugranak össze az izmok, amitől akár a csontok is eltörhetnek. Na ja, amikor az ember kezdi hinni, hogy a halál minden gusztustalan mozzanatát ismeri, kiderül, hogy rohadt nagyot téved.

Muszáj volt úgy gondolnom a testre, mint izére, különben nem bírtam volna elviselni a látványt. Caroline személyesen is ismerte a vámpírt. Gondolom, neki nagyobb erőfeszítésébe kerülhetett, hogy így lássa. Az egyik vöröskeresztes nénike egy pohár narancslevet nyomott a kezébe, és nekem is kerített egy adag kólát. Túl nagy forróság volt ahhoz, hogy kávéval kísérletezzem.

Az egyik szomszédos ház előtt sétálgattunk, ahol kivételesen egyetlen Katasztrófaturista sem ácsorgott. A függönyök behúzva, a garázsfeljáró üres. Munkába ment a család. Az élet egyetlen jele a félkör alakú rózsalugas fölött repkedő farkasalmalepke volt. Idilli kép. Eltűnődtem rajta, vajon a pillangó Warrick állatkái közül való-e, de túlvilági energiának nyomát sem éreztem, hagyományos rovarfecni volt. Úgy lebegett az udvar fölött, mint egy színes papírsárkány. Leültem a före. Caroline reflexszerű a-jó-kislány-szoknyában-jár mozdulattal lesimította világoskék rövidnadrágját, és mellém telepedett. Belekortyolt a narancslevébe. Most, hogy végre négy szemközt lehettünk, szemmel láthatólag nem tudta eldönteni, hol is kezdje.

Talán jobb lett volna, ha megvárom, amíg megoldódik a nyelve, de már rég feléltem a mai birkatürelem-adagomat. Ami alapból sem túl sok. – Miről akart velem beszélni?

A papírpoharat óvatosan a före tette, aztán zavartan a rövidnadrágja szegélyét kezdte babrálni. Gyöngyházszerű körömlakkja harmonizált blúza rózsaszín, geometrikus mintáival. Egy fokkal jobb, mint a bugyikék. Így elsőre.

– Őszinte lehetek magával, ugye? – tudakolta reszketeg hangon. Rühellem, amikor ilyesmit kérdeznek tőlem.

Nem voltam hazudós kedvemben. – Talán. Attól függ, miről van szó.

Caroline-t őszintén meglepte a válaszom. Gondolom, arra számított, hogy rávágom: persze-persze. – Ez rendes volt magától. A legtöbb ember gondolkodás nélkül hazudott volna. – A hangsúlyából arra következtettem, hogy Caroline-t sokszor palira vették olyanok, akikben megbízott.

– Próbálom kerülni a hazugságokat, Caroline, hacsak tehetem. Ha tud valamit, ami segítheti a munkánkat, el kell mondania nekem. – Egy hajtásra kiittam a maradék kólámat, és próbáltam ellazítani idegesen rángatózó izmaimat. Nem lenne nyerő, ha rájönne, hogy a legszívesebben síkítva üvöltöznék vele: nyögje már ki végre, mit

akar tőlem. A kínvallatáson kívül nemigen léteznek hatékony módszerek arra, hogy kiszedjük valakiből az igazságot. Caroline el akarja mondani, amit tud. Nekem csak annyi a dolgom, hogy békésen ülök a seggemen, és hagyom, hogy a saját tempójában tegye. Ha követelődöz, erőszakos vagyok, talán első ijedtségében mindent elmond, de az is lehet, hogy magába zárkózik, és akkor cseszhetjük. Sose lehet előre tudni, kiből milyen reakciót vált ki a rámenősség. Szóval egyelőre maradjunk a türelmes verziónál. A gigáját szorongatni később is ráérek.

– Három hónapja vagyok ennek a stációháznak a halandó mediatorja. A vámpírsegítőt, aki a fiatalabbakra ügyelt, Gilesnek hívták. Nagy hátalmú vámpír volt, de a teljes sötétség beálltaig sosem kelt ki a koporsójából, egy éjszakával ezelőtt felébredt kora délután. Ez azelőtt sohasem fordult elő, aki a lépcsőn fekszik, biztosan a fiatalabbak közül való.

Tényleg be volt szarva. Lehalkította a hangját; olyan közel kellett hajolnom, hogy a hajam a vállát súrolta.

– A fiatalok között egy sem akad, aki két évnél régebb óta lenne halott. Tudja, hogy ez mit jelent?

– Elvileg még nem elég erősek ahhoz, hogy fényes nappal ébren legyenek. Annak a vámpírnak a lépcsőn porrá és hamuvá kellett volna égnie.

– Pontosan.

Kifejezetten megkönnyebbült, hogy végre talált valakit, aki megérti.

– Más stációházban is előfordult, hogy korán keltek a vámpírok, vagy csak maguknál?

Még közelebb hajolt. Úgy dugtuk össze a fejünket, mint a pletyző gimisek a lányvécében. Elég közel voltam hozzá, hogy lássam a vörös hajszálereket a szemében. Ahogy elnéztem, nem sokat aludt mostanában. – Egy ideje az összes stációházban és templomban korábban ébrednek a vámpírok. A fiatalabbak éhsége szinte csillapíthatatlan. – A keze a nyakára kalandozott, szórakozottan

végigsimította a sebhelyet. – A segítőknek egyre nehezebb kordában tartaniuk őket.

– Maguk szerint mi lehet ennek az oka?

– Malcolm külső erőre gyanakszik.

Több ötletem is volt, ki zavarhat be a vámpíroknak. De most nem azért vagyunk itt, hogy én jártassam a lepénylesőmet. Azért vagyunk itt, hogy Caroline jártassá a lepénylesőjét. – És van valami ötlete, kié lehet ez a külső erő?

– Nemrég illusztris vendégek érkeztek St. Louisba. – Alig hallhatóan lehelte a szavakat, mintha erről még beszélni sem volna szabad.

– A vámpírtanácsra gondol? Már volt szerencsém találkozni velük.

Hátrahőkölt. – Találkozott velük? – ismételte hitetlenül. – De hát még Malcolmot sem hívták a színük elé.

– Biztos először a Város Urát akarták... megtisztelni a látogatásukkal.

– Malcolm azt mondta, türelemmel kell lennünk, majd megkeresnek minket, ha készen állnak rá. A jövetelükben a gondviselés jelét látta: szerinte a vámpír faj végre felkészült, hogy felvegye az igaz hitet.

Nem szándékoztam kitalálni, miért tartott a Tanács épp nálunk kihelyezett estélyt. Ha az Egyház nem tudja, valószínűleg jobb, ha boldog tudatlanságban maradnak.

– Nem hiszem, hogy egy fikarcnyit is izgatná őket az üdvösség, Caroline.

– Mi másért jöttek volna?

Megvontam a vallani. – Amit a Tanács tesz, annak mindig jó oka van.

A misztikusan ködös válasz önmagában még nem hazugság. Caroline nem értetlenkedett. Gondolom, volt ideje hozzászokni a misztikusan ködös válaszokhoz.

– De miért akarnának ártani nekünk?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Talán eszükbe se jutott, hogy ezzel bárkinek is árthatnak.

– Ha lemennek a tűzoltók, hogy megmentsek a fiatalokat, és nem lesz ott egyetlen vámpírsegítő sem, hogy fegyelmezze őket... – A térdét a mellkasához húzta, és fázósan átölelte a lábát. – Amíg alaposan meg nem tömték magukat, olyanok lesznek, mint a vérszomjas démonok. Sokan meghalhatnak, mire észhez térnek.

A vállára tettem a kezem. – Fél tőlük? – Még sosem találkoztam olyan halandó egyházzal, aki így beparázott volna a vámpíroktól. Különösen olyanal nem, aki halandó mediátorként önként és dalolva vállalta volna a két lábon járó vérbank szerepét.

Kigombolta a blúzá, és széthúzta a mellén. Csúnya harapásnyom látszott a viaszfehér bőrön, mintha kutya mart volna bele. Valószínűleg azonnal lekapcsolták róla a tagot, ahogy szívni kezdte a vért.

– Giles erővel szedte le rólam. Keményen meg kellett fegyelmeznie. Ha nem lett volna ott, bele is halhattam volna. Nem azért tette, hogy új életet adjon nekem, vagy hogy magához öleljen, hanem mert megérezte rajtam a friss vér szagát. – Sietősen nyakig gombolta a blúzá, és megreszketett a forrón remegő júliusi hőségben.

– Mikor csatlakozott az Egyházhoz?

– Két éve.

– És ez volt az első alkalom, hogy komolyan megijedt?

Némán bólintott.

– Akkor igazán kesztyűs kézzel bántak magával, Caroline.

– Ezt hogy érti?

Megmutattam neki a bal karomat. – Látja ezt a heget a könyökhajlatomban. Egy vámpír kicsit megcsócsált. Átharapta a karomat. Mázlim volt, hogy nem bénult le.

– És ez? – húzta végig az ujját az alkaromon.

– Karomnyomok. Egy alakváltó boszorkánytól kaptam emlékebe.

– És a kereszt?

– Pár többharapásos halandó, mint maga, azt gondolta, jó poén izzó vasat nyomni a bőrömbe. Csak szórakoztak egy kicsit, míg a gazdájuk szundikált.

Elkerekedett a szeme. – Az Egyház kebelébe megtért vámpírok soha nem tennének efféle szörnyűségeket. Mi nem vagyunk ilyenek.

– Minden vámpír ilyen, Caroline. Vannak, akik jobban tudnak uralkodni magukon, mások kevésbé. Az ember egyszerűen képtelen egyenrangú félként kezelni azt, akiben csak a kaját látja.

– Hogy mondhat ilyet? Maga a Város Urának a társa. Róla is ez a véleménye?

Ezen elmeditáltam.

Aztán őszintén válaszoltam. – Néha.

Fájdalmasan ingatta a fejét. – Azt hittem, megtaláltam, amit egész életemben kerestem. Az örökkévalóság ígérését. Most már semmiben sem vagyok biztos. Olyan... elveszettnek érzem magam. – Könnyes szemmel bámult maga elé.

Átnyaláboltam a vállát. Nekem dőlt, és gondosan kifestett kezével a vállamba kapaszkodott. Hangtalanul hüppögött, csak a testen időről időre végighullámzó remegés árulta el. Hagytam, hadd sírjon. Ha leviszem magammal a tűzoltókat, és fél tucat kiéhezett vámpírkölyök ránk veti magát, mint egy éhes sakálfalka, akkor vagy a tűzoltók hagyják ott a fogukat, vagy ki kell nyírnom a vérszopókat. Nem túl rózsás kilátások.

Először is nem ártana megtudnunk, élnek-e egyáltalán. Aztán ráérnénk azon meditálni, hogyan zabolázhatnánk meg őket. Ha tényleg a Tanács áll a háttérben, talán segítenek helyrekalapálni a dolgokat. Ha szörnyek érkeznek a városba, hogy kinyiffantsanak, általában nem jut eszembe hozzájuk fordulni. De most vámpíréleteket készülünk megmenteni. Vagy segítenek, vagy nem. Mindenesetre nem fog fájni, ha megkérdem. Na jó, talán mégis fájni fog.

Mit talán, biztos.

43

Még a telefonon keresztül is érezhető volt Jean-Claude őszinte döbbenete, amikor előadtam, hogy a Tanács segítségét akarom kérni. Hirtelenjében köpni-nyelni nem tudott. Ilyen se volt még. Huszonhét és fél piros pont ide.

– Egy próbát csak megér, nem?

– De *ma petite*... – Még mindig nehezen találta a hangját. – Ők a Tanács!

– Ahogy mondd – csaptam le rá. – Ők a vámpírnagykutyák, és a hatalom nem csak előjogokkal jár. Mindennek megvan a maga ára.

– Ezt meséld a háromezer dolláros öltönyeikben parádézó politikusaitoknak Washingtonban – jegyezte meg.

– Egy szóval se mondtam, hogy mi jobbak vagyunk. De most nem erről van szó. Miattuk tört ki az egész balhé. Az isten szerelmére, igazán nem törik le a kezük, ha segítenek feltakarítani a szart maguk után. – Hirtelen balsejtelem fogott el. – Hacsak nem szándékosan csinálták.

– Nem, *ma petite*, nem szándékosan csinálták. Én magam sem vettem észre, mi történik a többiekkel.

– A mi vámpírjainkkal miért nem történt semmi?

Felnevetett. – A mi vámpírjainkkal?

– Pontosan tudod, hogy értem.

– Pontosan tudom, hogy érted. Megvédtem az embereimet.

– Csak úgy, egyszerűen megakadályoztad, hogy a Tanács belezavarjon a napirendjükbe? Igazán ne vedd sértésnek, de nem gondoltam volna, hogy ennyi kakaó van benned.

– Ha őszinteségi rohamot kapnék, *ma petite*, még azt találnám mondani, hogy ez engem is meglepetésként ért.

– Ezek szerint a hatalmad időközben túlnőtt Malcolmén.

– Úgy látszik – felelte egykedvűen.

Ezen eltöprengtem. – De mi a frászkarika okozhatja ezt a koránkelesi vágyat? És mitől nőtt meg az éhségük? Mit akar ezzel a Tanács?

– Semmit sem akarnak, *ma petite*. Ez csupán jelenlétük egyik nem kívánt mellékhatása.

– Ezt fejtsd ki bővebben, ha lehet!

– Már a pusztá közelségük is fölös energiákkal tölti fel a védtelenül maradt vámpírokat. Innen a korai felkelés, és még ki tudja, miféle egyéb apró meglepetések. A Tanács valószínűleg úgy határozott, nem vesznek magukhoz vért, amíg az én területemen tartózkodnak; a fiatalok telhetetlen étvágyának és irányíthatatlanságának oka minden bizonnyal ebben keresendő. Az Utazó képes rá, hogy gyengébb vámpíroktól energiát vegyen magához anélkül, hogy hatalmába kerítené őket. Ezt biztosan tudom.

– Elszipkázza a vér egy részét, amit más vámpírok megisznak?

– *Oui, ma petite*.

– És a többiek?

– Ha az Egyház valamennyi tagja hasonló kellemetlenségekkel találta szembe magát az utóbbi napokban, úgy hajlamos vagyok azt hinni, ők sem vesznek magukhoz táplálékot. Az Utazó valahogyan módot talált rá, hogy energiát szerezzen mindannyiuk számára. Bár őszintén szólva nehezen tudom elképzelni, hogy Yvette egyetlen éjszakát is kibírna anélkül, hogy valakinek fájdalmat ne okozna.

– Arra ott van neki Warrick.

Csak most döbbsentem rá, hogy nem meséltem neki Warrick nappali kiruccanásáról. Jean-Claude akkortájt ébredt fel, amikor a kórházban egy farka vérálatot pátyolgattam. Azóta egyik vészhelyezettől a másikig száguldozok, mint egy töketlen Batman.

– Warrick meglátogatott, hogy pletyizzon velem egy kicsit, míg te békésen durmoltál – mondtam.

– Hogyan? – Nem értette. Hát elregéltem neki szép sorjában mindent. Sokáig hallgatott. Csak halk lélegzete árulta el, hogy még mindig ott van a vonal túlsó végén. Végül ő törte meg a csendet. –

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Régóta tudom, hogy Yvette a mesterén keresztül kapja a hatalmát, de halvány sejtelmem se volt, hogy Warrick erejét is feléli. – Hirtelen élesen felnevetett. – Talán ezért nem tudtam magam sem, hogy mestervámpír vagyok, amíg a Tanács köreiben mozogtam. Gondolom, az én mesterem sem nézte jó szemmel, hogy kibontakoztatom a képességeimet.

– Warrick figyelmeztetése változtat valamit az esti terveinken?

– Beleegyeztünk, hogy alávetjük magunkat egy hivatalos meghallgatásnak *ma petite*. Ha nem adjuk meg a leopárdjaid árát, tökéletes ürügyet szolgáltatunk Padmának és Yvette-nek, hogy kihívjanak minket. Nálunk a szőszegés megbocsáthatatlan bűnnek számít.

– Jól megkavartam a szart – mormoltam.

– *Oui*. De akkor leptél volna meg igazán, ha nem teszed. Szóval Warrick mestervámpír. Ki gondolta volna? Már olyan régóta Yvette kedvenc játékszere.

– Milyen régóta?

Jean-Claude egy szívdobbanásnyi ideig hallgatott. – Warrick a keresztes seregek vitéz katonája volt, *ma petite*.

– Melyik keresztes háborúról is beszélünk egész pontosan?

– Ah, végre valaki, akitől nem idegen a történelem! Magad is láttad Warrickot. Mennyi idősenek gondolod?

Elgondolkodtam. – Kilencszáz, plusz mínusz egy tízes.

– Vagyis mi a válasz a kérdésedre?

– Rühellem a barkochbát, Jean-Claude. Az Első Keresztes Hadjárat a tizenegyedik század végén volt.

– *Exactement*.

– Yvette kábé ezeréves, vagyis már akkor se volt mai csirke. Igaz, nem túl erős ezer év áll mögötte. Találkoztam ugyanilyen idős vámpírokkal, akiktől azonnal tele lett a gatyám. Tőle nem.

– Nos, valóban, Yvette egyéni báját nem a kora vagy a hatalma adja. Akár a világ végéig is élélhet, sosem válik mester belőle.

– Na ja. És ahogy elnézem – tettem hozzá vigyorogva –, ez rendkívüli módon bassza a csőrét.

– Én nem egészen így fogalmaztam volna, de nagyjából erről van szó.

– Meg fogom kérni az Utazót, hogy segítsen.

– Már mindent megkaptunk tőlük, amit ki tudtunk alkudni. Ne akard, hogy még inkább a markukba kaparintsanak. Kérve kérlek!

– Még sose kértél ilyen szépen.

– Akkor most az egyszer hallgass rám, *ma petite*! Mondj le a tervedről.

– Eszem ágában sincs alkudozni velük.

Hosszan kifújta a levegőt. Ezek szerint eddig visszatartotta. – Pompás igazán örömmel hallom.

– Egyszerűen megkérdem őket.

– *Ma petite, ma petite*, hát minden szavam süket fülekre talált?

– Nézd, mi itt vámpíréleteket mentünk. A vámpírok teljes polgárjoggal rendelkeznek ebben az országban. Ez nem csak privilégiumokkal jár, hanem bizonyos felelősséggel is. Legalábbis elvileg.

– Jól értem, hogy a Tanács igazságérzetére akarsz apellálni?

Nem próbálta palástolni a hitetlenségét. Sőt, még rá is játszott.

Ilyen formában valóban huszonnégy karátos sületlenségnek hangzott, de... – Bizonyos szinten a Tanács a felelős azért, ami történt. A saját fajtájukat sodorták veszélybe. Okos vezető nem követ el ilyen szarvashibát.

– Még soha senkinek nem jutott eszébe azt mondani rájuk, hogy jó vezetők lennének. Ők csak... vannak, *ma petite*. Ez nem jó és rossz kérdése. Féljük őket, és ez bőven elég legitimitást ad a hatalmuknak.

– Lószart ad, nem legitimitást! Azt akarod bemesélni, hogy a félelem hosszú távon összeharthat egy rendszert? Na, ne etess!

Fáradtan sóhajtott. – Ígérd meg, hogy nem fogsz alkuba bocsátkozni velük. Add elő a kérésedet, de ne ajánlj semmit a segítségükért cserébe. Add a szavad, *ma petite*! Kérlek!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Asszem, a „kérlek” volt az, amivel levett a lábamról. És a félelem a hangjában. – Oké, megígérem. Nemcsak maguknak tartoznak ennyivel, hanem mindannyiótoknak. Az ember nem szokott azért könyörögni, hogy valaki teljesítse a kötelességét.

– Sosem értettem, hogy fér meg ennyi naivitás a cinizmusod mellett, *ma petite*.

– Ezzel, ugye, nem azt akarod mondani, hogy naivitás a részemről azt feltételezni, hogy segíteni fognak a város bajba jutott vámpírjain?

– Azt fogják kérdezni, mi hasznuk származna belőle. Erre mit fogsz felelni?

– Hogy ez a minimum, ami elvárható, és állat nagy köcsögök, ha a kisujjukat se mozdítják.

Szívből felkacagott. – Mit nem adnék, ha hallhatnám ezt a beszélgetést!

– Felőlem meghallgathatod.

– Nem volna jó ötlet. Ha azt hinnék, én találtam ki, keményen megkérnék arát. Csak te állhatsz eléjük ilyen tündérien gyermeteg ötlettel, *ma petite*. Még el is hiszik. Talán.

Azt illeti, per pillanat se tündérinek, se gyermetegnek nem éreztem magam, és rohadtul bepöccentett, hogy ő annak lát. Na persze, belőle legalább három évszázadnyi élettapasztalat beszél. Valószínűleg Madonnát is Hamupipókének tartaná. – Majd értesítelek a fejleményekről.

– Ó, ne fáradj! Biztos vagyok benne, hogy az Utazó részletesen beszámol majd neked a tárgyalásokról.

– Ez azt jelenti, hogy megint bajba keverlek?

– Már most is bajban vagyunk, *ma petite*. Ennél nagyobb slamasztikába nemigen kerülhetünk.

– Ezt vigasztalásnak szántad? – érdeklődtem.

– *Un peu* – felelte.

– Úgy érted, kicsit. Ugye? – Francia nyelvlecke, hatodik fejezet.

– *Oui, ma petite. Vous dispose a apprendre.*

– Na, állj le gyorsan! – figyelmeztettem.

– Ahogy akarod – felelte, aztán lélekcsiklandozó suttogássá halkította a hangját. – Mondd csak, mit csináltál, amikor felébredtem?

Már majdnem sikerült a jótékony feledés homályába süllyesztenem a kórházi közjátékot. Most viszont olyan erővel törtek rám az emlékek, hogy vörös lett a fejem, mint a cékla. – Semmit.

– Nem, nem, *ma petite*, ez helytelen válasz. Valamit egészen biztosan csináltál.

– Stephen és Nathaniel megérkeztek már?

– Meg bizony.

– Frankó. Akkor majd később beszélünk.

– Ezt értsem úgy, hogy nem válaszolsz a kérdésekre?

– Ezt értsd úgy, hogy nincs olyan tömör és velős válaszom, amitől ne érezném magam útszéli cafkának. A hosszabb verzióra meg momentán nincs időm. Szóval egyelőre altassuk a témát, oké?

– Akár a világ végezetéig várok, ha szívem hölgye arra kér.

– Tartogasd a retró dumáidat másnak, Jean-Claude!

– Ha szerencsét kívánok, az megfelel?

– Talán.

– Nincs mit szégyellned azon, hogy nő vagy, Anita. Ez korántsem olyan ijesztő, mint ahogy gondolod.

– Próbáld ki, aztán megbeszéljük, oké? – Levágtam a kagylót. A „szívem hölgye” úgy hangzott, mintha azt mondta volna: „a kedvenc pincsikutyám”. A birtoklásról szól az egész. A halandó szolgálja vagyok. Rohadt élet. Hacsak ne ölöm meg, ezen nem tudok egykönnyen változtatni. De akkor sem tartozóm hozzá. Ha valakihez tartozom, az csak én vagyok. És úgy is fogom felkeresni a Tanácsot, mint Anita Blake, a vámpírhóhér, a szörnyetegek rendőrségi összekötője. Jean-Claude halandó szolgáját le se bagóznák. De rám talán hallgatni fognak.

44

Bepötyögtem a Cirkusz számát. Thomas vette föl a kagylót.

– Látom, megint rád sózták a piszkos munkát.

– Miben segíthetek, asszonyom?

– Ja, bocs, itt Anita Blake.

Egy pillanatig csönd volt. – Igazán sajnálom, de nem nyitunk ki napnyugtáig.

– Ott van Fernando is, igaz?

– Ahogy mondja. Csak sötétedés után.

– Beszélnem kell az Utazóval, Thomas, de nem Jean-Claude-ról van szó. Pár vámpír bajba került, és ő talán tudna segíteni.

– Természetesen foglalhat asztalt.

Megadtam neki Dolph autótelefonjának a számát. – Nincs túl sok időnk, Thomas. Ha az Utazó nem hajlandó együttműködni, le kell mennem az omladozó pincébe a zsarukkal meg a tűzoltókkal.

– Felírtam. Szívesen látjuk ma este. – Letette.

Mennyivel egyszerűebb volna az élet, ha Fernando átköltözne az örök vadászmezőkre... Mellesleg megígértem Sylvie-nek, hogy kivonom a forgalomból. És én mindig megtartom az ígéreteimet.

Dolph már türelmetlenül dobolt az ajtón, amikor végre megszólalt a telefon. Szó nélkül félreállt az utamból.

– Igen?

– Úgy hallottam, beszélni akarsz velem.

Azon tűnődtem, ezúttal kit használ szócsőnek. – Köszönöm, Utazó, hogy visszahívtál. – Egy kis udvariasságba ugyebár még senki se halt bele.

– Thomas tőle merőben szokatlan hévvel szólt az érdekedben. Mit kívánsz tőlem?

Olyan tömören és velősen vázoltam a helyzetet, ahogy csak tudtam.

– És mi közöm nekem a ti problémáitokhoz?

- Mondjuk, ha nem szívnap el mások energiáját, az sokat segítene.
- Akkor élő emberek vérét kellene vennem. Kit ajánlasz cserébe?
- Nem csereberélünk. Ez rendőrségi ügy. Én most az emberi törvény nevében beszélek, nem Jean-Claude nevében.
- Engem nem érdekelnek a törvényeitek.
- Ha lemegyünk abba a pincébe, és a vámpírok megtámadnak minket, kénytelen leszek kinyírni őket. Rendőrök és tűzoltók halhatnak meg, és ez rendesen alávégná az ősszel napirendre kerülő Brewster-törvénynek. Ha jól tudom, a Tanács megtiltotta a nyílt erőszakot, amíg a javaslat sorsa el nem dől. Gondolom, a rendőrgyilkosság is tiltólistán van.
- Nos, igen – felelte óvatosan. A hangja nem árult el érzelmeiket. Nehéz lett volna megmondani, hogy felbosszantottam, magában röhög rajtam, vagy le se szarja az egészet.
- Arra kérlek, segíts megmenteni a vámpírjaid életét.
- Azok a vámpírok az Örök Élet Egyházához tartoznak. Semmi közöm hozzájuk.
- Az összes vámpír alátok tartozik, nem?
- Mi vagyunk az egyetemes törvény.
- Nem tetszett a megfogalmazás, de tovább ütöttem a vasat. – Megmondhatnád, életben vannak-e a vámpírok a kiégett épületben. Visszatarthatnád őket, nehogy idő előtt felkeljenek, és a torkunknak essenek.
- Túlbecsülöd a hatalmamat, Anita.
- Gondolod?
- Ha Jean-Claude elvállalja, hogy ellát minket... élelemmel, amíg itt tartózkodunk, akkor lehet szó róla, hogy nem vesszük el másoktól, amire szükségünk van.
- Semmit nem ígérhetek cserébe.
- Ha nem kapok semmit, nem adok semmit.
- Az istenit, ez nem játék!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Mi vámpírok vagyunk, Anita. Még mindig nem érted, hogy ez mit jelent? Semmi közünk a világotokhoz. Ami veletek történik, az a legkevésbé sem érint minket.

– A nagy lószart nem! Néhány fanatikus barom második Infernót akar rendezni. Míg ti békésen durmoltatok, Thomas és Gideon ártalmatlanná tett egy rakás merénylet. Ez elég érzékenyen érint benneteket is, nem?

– Mindez tökéletesen lényegtelen. A ti világotokban élünk, de ennek a világnak a törvényei nem vonatkoznak ránk.

– Nézd, ez a nem-lát-nem-hall-nem-érdekel figura talán működött a sötét középkorban, de attól a pillanattól fogva, hogy jogokat kaptatok ebben az országban, minden egy csapásra megváltozott. Az egyik vámpírt épp most szállították kórházba. Mindent megtesznek, hogy életben tartsák, akármit is értetek ti ez alatt. A tűzoltók a bőrüket viszik a vásárra, hogy kihozzák a többiek a kiégett házból. Igaz, hogy egy maroknyi ultra az írmagotokat is kiirtaná, de az emberek többsége kiáll mellettetek.

– Akkor az emberek többsége bolond.

– Valószínűleg igazad van – hagytam rá. – De mi szegény, ostoba halandók sikraszállunk az olyan bolondságokért, mint a szabadság és az egyenlőség. Hogy a testvériségről ne is beszéljek. Nálunk súlya van az adott szónak.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy nálunk nincs?

– Csak azt akarom mondani, hogy ha nem segítesz, akkor nem vagy méltó rá, hogy a Tanács tagja légy, és nem vagy igazi előljáró. Egyikőtök sem az. Paraziták vagytok, akik a követőik rettegésén élőködnek. Valamirevaló vezető nem hagyja cserben az embereit.

– Szóval paraziták vagyunk. Elmondhatom a Tanács többi tagjának is, milyen hízelgő véleménnyel vagy rólunk? – Most tényleg bepöccent. A haragja tüzes lángnyelvként csapott a kagylón keresztül az arcomba.

– Mondd csak el nyugodtan! De azt is mondd el nekik, hogy a polgárjogokkal nem csak kiváltságok járnak. Ugyanaz a törvény,

amelyik jogokkal ruház fel benneteket, megszabja a kötelességeiteket is.

– Valóban?

– Valóban. Lehet, hogy eddig működött ez a nemtörődöm duma, de ez itt a huszadik század. Ha állampolgárok vagytok, akik adót fizetnek, vállalkoznak, házasodnak, örökölnek, és kölykeik lesznek, akkor nem bujkálhattok tovább a pókhálós kriptáitokban, és számolgathatjátok az évtizedeket. Az emberek világának részeivé lettetek, akár tetszik, akár nem.

– Gondolkodom majd a szavaidon, Anita Blake.

– Ahogy leteszem a telefont, bemegyünk a házba. Hullazsákokba csavarjuk a testeket, hogy megvédjük őket a fénytől, és kihozzuk őket. Ha közben mégis felébrednek, vérfürdő lesz.

– Tökéletesen tisztában vagyok a probléma mibenlétével, Anita.

– Azzal is tisztában vagy, hogy a Tanács jelenléte pumpálja beléjük az erőt hogy idő előtt keljenek?

– Nem tudom kiküszöbölni a hatást, amit a pusztá jelenlétünk vált ki az alsóbbrendű vámpírokból. Ha Malcolm valóban olyan nagy hatalmú mester, ahogy állítja magáról, akkor kötelessége gondoskodni az emberei biztonságáról. Én nem tudom megtenni helyette.

– Nem tudod, vagy nem akarod?

– Nem tudom.

Hmm. – Talán valóban túlbecsültem a képességeidet. Ezer bocs.

– Ez egyszer elfogadom a bocsánatkérésedet. – A vonal megszakadt. Gyorsan megnyomtam a gombot, hogy elhallgattassam a bugást.

Ahogy kikecmeregtem a kocsiból, Dolph ott termett mellettem. – Na, mi van?

Megrántottam a vállam. – Úgy látszik, nem jön a felmentő sereg.

– Nem is értem, hogy gondolhattad komolyan, hogy segíteni fognak, Anita. Idáig ők nem süllyednek. – Megfogta a kezem, és jól megszorította. Ilyet még sose csinált azelőtt. – Ez minden, amire

ÉGŐ ÁLDOZATOK

számíthatsz. A szörnyetegek magasról szarnak ránk. Ha máshogy gondolod, magadat csapod be.

Elengedte a kezem, és mielőtt még kiötölhettem volna valami frappáns visszavágást, megindult a ház felé. Most az egyszer nem bántam. Miután beszéltem az Utazóval, már nem voltam olyan biztos benne, hogy lenne mivel visszavágnom.

45

Háromnegyed órával később egy teljes garnitúra Gáztömör Vegyvédelmi Védőruha lógott rajtam. Ha azt mondom, hogy a cucc monumentálisán impozáns darab volt, akkor elég visszafogottan fogalmaztam. Az első tíz perc után valóságos mobil pokollá vált a St. Louis-i hőségben. Vastag ragasztószalag szorította a könyökömré és a csuklómra, hogy tökéletes legyen a tömítés a Bevetési Védőkesztyű és az overall között. Kétszer majdnem elhagytam a Vágásbiztos Kevlár Csizmát, úgyhogy végül azt is rám fáslizták. Valahogy így érezheti magát az asztronauta, akit rossz szabóhoz küldtek. Testes oxigénpalack fityegett a hátamon, mint valami mélyvízi bűvárnak. Pedig merülést nem terveztük. Már csak az hiányzott volna.

A sisak alá fullextrás Gumipántos Keretálarcot vettünk, amiből már csak a csutóra-és-szelep kombináció hiányzott, hogy simán és lelkiismeret-furdalás nélkül bűvármaszknak hívjuk. Előjöttek a régi szép emlékek. Még az egyetem alatt tettem le a bűvárvizsgát, azóta négyévente szorgalmasan megújítom. Ha az ember hagyja lejárni az engedélyt, újból meg kell csinálnia az egész kurzust, elejétől a végéig. A meghosszabbítás kevésbé macerás. A maszkot a kezemben szorongattam, amíg csak lehetett. Volt egy kisebb bűvárbalesetem Floridában, és azóta klausztrófóbiás vagyok. Annyira persze nem, hogy egy lifttől is kiakadjak, de a túlméretes szkafanderbe csomagolva, tonnás acélbilivel a fejemen... a gyomromat tengerészcsomóba kötötte a pánik. Fogalmam se volt, hogy a frászba fogom lenyugtatni magam.

– Gondolja, hogy ez a hacuka valóban szükséges? – kérdeztem legalább huszadszor. Ha hagyományos tűzoltósiskot kapok egy sima légzőpalackkal, azzal talán meg tudtam volna birkózni.

– Ha velünk akar jönni, akkor igen – felelte Tucker türelmesen. Jó öt centivel magasabb volt nálam, de ő is úgy nézett ki, mint aki megkapta a bátyja kinőtt ruháit.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Ha tényleg hullák úszkálnak a pincében, akkor komoly fertőzésveszéllyé kell számolnunk – magyarázta Wren hadnagy buzgón.

– Annyi a víz odalenn?

Összenéztek. – Még sosem járt leégett házban? – kérdezte Tucker.

– Nem.

– Majd meglátja, ha bementünk.

– Ez nem hangzik túl biztatóan.

– Higgye el, minden rendben lesz.

Tuckernek nem volt valami túlfejlett a humorérzéke, Wren viszont túlzottan is elemében volt. Aggályos figyelmességgel buzgólkodott körülöttem, mialatt a védőruhába passzíroztuk magunkat. Naná, hogy ő celluxozott be, miközben ezerwattos vakumosoly-sorozatot villantott rám. De nem kezdett ki velem nyíltan. Semmi olyasmit nem csinált, amire azt mondhattam volna, hé, figyu, kár a gőzéért. Még az is lehet, hogy mindenkivel ilyen, és kapitális seggfej vagyok, hogy magamra veszem.

– Tegye fel a maszkot, és segítek ráhúzni a kámzsát – ajánlotta.

Vadul ráztam a fejem. – Csak adjanak egy normál sisakot, az oxigénpalack azzal is frankón működik.

– Ha hasra esik a vízben, és nincs magán a keretálarc, akkor fölöslegesen vette fel a védőruhát.

– Én azért megpróbálnám.

Tucker alaposan végigmért. – Idáig is alig tudott elcsoszogni a kocsitól. Jobban tenné, ha egy kicsit gyakorolná a közlekedést a ruhában, mert mély vízben sokszor még nekünk is gondot okoz, hogy talpon maradjunk.

A szívem úgy vert, mint egy üstdob. Alig kaptam levegőt. A maszkot az arcom elé húztam. Óvatosan levegőt vettem, és beindult az a rettenetes surrogás. Épp olyan volt, mint Darth Vader fülfacsaró szörcsögése, azzal az apró különbséggel, hogy az én fülfacsaró szörcsögésem volt. A tenger fenekén az ember lélegzete az egyetlen

hang a végtelen csöndben. Mennydörgő robaj tud lenni, amikor az ember arra vár, hogy megfulladjon.

– Meghúzom a rögzítő hevedereket. – Wren már megint körülöttem pattogott. Az ötéves érezheti így magát, miközben anyuci felszerszámozza, hogy kiküldje a hóba játszani.

– Kösz, de egyedül is boldogulok. – A hangom a maszkba épített rádióból recsegett a fülembe. Wren kesztyűs kezét az égnek emelte, de még mindig vigyorgott. Ennek a fickónak aztán nehéz a lelkébe taposni. Pedig én igazán próbálkoztam. Az olyan férfiak elpusztíthatatlan derűje áradt belőle, akiknek visszaütés ellen impregnálva van az egója. Sose bízz olyan emberben, akinek folyamatosan virul a feje! Vagy álruhás porszívóügynök, vagy nem állt kétszer sorba, amikor az észet osztották. Wren nem volt hülye.

Hosszú percekig töketlenkedtem, de nem tudtam rendesen meghúzni a gumis pántot a rohadt maszkon. Képtelenség precíziós munkát végezni sebészkesztyűnél vastagabb cuccban. Lekaptam az álarcot, és az első korty levegőt túl mohón és túl hosszán szívtam be. Izzadtam, mint egy ló, és nem csak a hőség miatt.

A Browningot és a Firestart a tűzoltóautó platójára tettem. A védőruhán elég zseb volt fél tucat fegyvernek. Előkotortam a lefűrészelt csövű vadászpuskámat a vámpírlő felszerelésből, és egy textilzsákból rögtönzött tokban átvetettem a vállamon. Na persze, nincs hozzá engedélyem, de Dolph már vadászott velem elszállt agyú vámpírra. Ezek az inhumán szörnyek olyanok, mint a PCP-függő drogosok: tökéletesen immúnisak a fájdalomra, és nagyságrendekkel erősebbek, mint egy normál vámpír. A békesség kedvéért Dolph orra alá nyomtam a flintát, mielőtt a tatyóba süllyesztettem volna. Egy szava se volt ellene. A múltkori eset mérlege két halott biztonsági őr volt és egy újonc rendőr, aki szétkenődött a falon. Azóta Dolph és a csapata is ezüsttöltényeket használnak. Ő és Zerbrowski kis híján otthagyták a fogukat, és ez némileg lerövidítette a hivatalos kérvényezési procedúrát. Mindenesetre karácsonyra egy doboz ezüsttöltényt kaptak tőlem. Nem akartam végignézni, ahogy

valamelyikük elvérzik, csak mert még nem utalták ki nekik a kincstári ammót.

A késeimet a csuklótokokban hagytam. Meztelen pengét venni egy lég- és vízzáró védőruha alá így elsőre némileg elfajzott ötletnek hatott. Ha elveszítem mind a két stukkert, és a kések után kell kaparásznom a ruha ujja alatt, akkor már elég rosszul áll a szénánk. De minek izgatom magam? Az ezüstkeresztem a nyakamban lóg. A megszentelt kegytárgy a legjobb fegyver a zöldfülű vámpírok ellen. Különösen ha az ember komolyan hisz az ilyesmiben. Csak egyetlen vámpírral találkoztam, akit hidegen hagyott az izzó feszület. Mi tagadás, veszélyesen közel csattogtatta a fogát. Csórikám már alulról szagolja az ibolyát. Hát igen, az ilyesmit nem sokan élik túl az én praxisomban.

Tucker odalépett hozzám. – Segítek beigazítani a maszkot.

– Engem hagyjon legutoljára, ha lehet. Minél rövidebb ideig vagyok ebben a plexikalickában, annál jobb.

Megnyalta az alsó ajkát, és mondani akart valamit, aztán meggondolta magát.

– Jól érzi magát?

Normál esetben gondolkodás nélkül rávágom, hogy soha jobban, de a tűzoltók számítanak rám. Talán az életük is az én kezemben lesz. Szóval mennyire vagyok beparázva?

Eléggé.

– Nem igazán – ismertem be.

– Klausztofóbiás, igaz? – Biztos eltátottam a szám, mert így folytatta: – Tudja, sokan akarnak tűzoltók lenni, de a lángok sűrűjében, ahol a füst olyan vastagon gomolyog, hogy az orráig se lát az ember, nem célszerű klausztofóbiás rohamot kapni egy sima keretálarctól.

– Gondolom.

– A kiképzés végén bekötik az ember szemét, és úgy kell működtetni a felszerelést, mintha a füst mindent elsötétített volna. Akkor kiderül, kinek bírja a gyomra az ilyesmit, és kinek nem.

– A védőruha oké lenne a maszk nélkül. De ez a nejlongonc és a lihegésem felerősített hangja együtt... teljesen kiakaszt. Volt egy bűvárbaesetem egyetem után.

– Gondolja, hogy le tud jönni? – Nem szemétkedni akart, egyszerűen tudnia kellett.

– Nem hagyom cserben magukat.

– Én nem ezt kérdeztem.

Egy ideig hallgattam. – Adjon pár percet. Asszem, nem készültem fel erre a védőruhás macerára. Minden oké lesz.

– Biztos?

Bólintottam.

Szó nélkül odébbállt. Kaptam egy kis haladékokat, hogy összekaparjam az önuralmam. Wren épp Fultonnal tárgyalt. Tuckerrel együtt ő is benne volt a csapatban. A szolgálati csoport rohammentősei közé tartoztak, és nekünk igencsak szükségünk volt a szaktudásukra. Egyébként se szerettem volna egyedül maradni Fultonnal egy csapat vámpír kedélyes társaságában. Túlágosan ki volt borulva. Nem hibáztattam érte, de nem is vágytam rá különösebben, hogy ő biztosítson hátulról. Persze, ha magamat figyeltem volna, ahogy elzöldült fejjel zihálok, engem se akartam volna odabenn tudni. A franc vinné az egészséget! Meg tudom csinálni. Képes vagyok rá. Tammy Reynolds nyomozó navigált mellém saját űrhajósruhájában. Nem volt akkora bevetési overalljuk, ami passzolt volna Dolphra, így Reynoldsot kaptam erősítésnek. Ó, halleluja! Mégse küldhettem be a tűzoltókat egyetlen fegyveressel. Reynoldsnak sikerült valahogy a vállszíjas pisztolytáskát a védőruha fölé vennie. Az a fajta vállon átvetős darab volt, amin nincs sokcsatos szíj. Az összes vállon hordható pisztolytáska, amit eddig felpробáltam, úgy lötyögött rajtam, hogy át kellett volna szabatnom. Elvből nem veszek olyan cuccot amivel sok a macera. Se ruhát, se pisztolytáskát.

– Larry nagyon csalódott volt, hogy nem jöhet velünk.

– Én viszont örülök, hogy végre egyszer a seggén marad.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Reynolds összevonta a szemöldökét. – Azt gondoltam, ha választhatnál, biztosan vele mennél be.

– Ha választhatnék, nem akarnám, hogy a fejére szakadjon a plafon.

– Gondolod, hogy le fog szakadni? – kérdezte nyugtalanul.

Vállat vontam. Egészen mostanáig a védőruhára koncentráltam, meg hülye apróságokra, mint például Wren csendes baszogatására. Sikerült kiszilipelni az agyamból a gondolatot, hogy végig kell sétálnom egy statikailag megroggyant földemen, hogy aztán derékig vízben gázoljak koporsók és vámpírok között arra várva, melyik pillanatban szakad a nyakunkba az egész cucc. Mi lehet ennél frankóbb mulatság?

– Maradjunk annyiban, hogy kerülöm a fölösleges kockázatokat.

– Biztonságban akarod tudni Larryt?

– Így van. Nem szeretném, ha baja esne. – Rezzenetlenül álltam a tekintetét.

Rám pislogott mogyorószínű szemével, aztán elmosolyodott. – Én sem, Anita. Ezt elhiheted.

Annyiban hagytam a dolgot. Ma már előadtam a tyúkanyófigurát. Nem tudnám pontosan megmondani, miért nem csípem Tammyt, de nem csípem. Női megérzés? Vagy talán már senkiben sem bízom? Rák tudja.

Tucker susogott-döngött oda hozzánk. – Itt az ideje az utolsó simításoknak.

Megadóan tűrtem, hogy a maszkot az arcomra cuppantssa. Behunytam a szemem, és a légzésemre összpontosítottam. Be... ki... be... ki... Ha az ember merüléskor túl gyorsan kapkodja a levegőt, kidurran a tüdeje. Egyelőre inkább arra ügyeltem, hogy ne dobjam ki a taccsot. Tucker eligazgatta rajtam a csuklyát. Figyeltem, mit csinál, és nem kellett látnom magam, hogy tudjam, a pupilláim egészségtelenül tágra nyíltak.

Wren ékelődő hangját hallottam a maszkba épített rádión. – Próbáljon szabályosan lélegezni, Anita!

– Nálam ez a normális légzés – jelentettem ki. Csodálkoztam, hogy tudok rendesen beszélni, miközben a légzésem asztmás fűjtatásként robajlik a fülemben. Búvársutorával a szájban ilyesmivel még próbálkozni is reménytelen, sikítani viszont remekül lehet, miközben az ember görcsösen harapja a szilikont. A legapróbb hang is úgy dübörög a víz alatt, mintha az ég szakadna a földre. A keretálarc fölé vett speckó sisakkal a látási viszonyok drasztikusan romlottak. Párszor elfordítottam a fejem, hogy bemérjem, mekkora a holttér. A perifériás látómezőm totál megszűnt létezni.

Tammy hangját hallottam a rádión. – Úgy érzem magam ebben a maszkban, mint a szemellenzős ló.

– Majd hozzászokik – mondta Tucker.

– Remélem, nem maradunk benne annyi ideig, hogy hozzászokjunk – jegyeztem meg.

– Ha azt mondjuk, futás – nézett rám Tucker –, fussanak, mint a veszett fene.

– Mert szakad a padló?

Valószínűleg bólintott, de ennyi rétegen keresztül nehéz lett volna megmondani.

– Ahogy a lépcsőhöz érünk, átveszem a vezetést. És ha én mondom, hogy fussanak, mint a veszett fene, az azt jelenti, hogy a vámpírok meg akarnak zabálni minket.

– Elég, ha azt mondja, futás – vigyorgott Wren. – Az rövidebb. A veszett fenét majd hozzágondoljuk.

– Megegyeztünk.

Állati nagy megkönnyebbülés volt, hogy a változatosság kedvéért senkivel sem kellett leállnom vitatkozni. Semmi szakmai hajtépéssel egybekötött szájtépés. Baró. Ha nem izzadtam volna magam szarrá, és nem a saját halálhörgésemet kellett volna hallgatnom – ja, és ha nem kellett volna újra tanulnom a járást a fémbetétes csizmában –, még azt találtam volna mondani, hogy tűzoltókkal dolgozni igazi kikapcsolódás. De sajna, nem volt az. Ezerszer inkább ejtőernyőztem volna kamikaze birkapásztörök között egy háborús zóna közepén,

mint hogy egy sötét pincében csoszogjak gáztömör múmiagöncben, ami minden lépésnél lecsúszik a seggemről.

Nincs semmi bajom. Ez csak egy főbia. Alaptalan és merőben indokolatlan félelem. Minden a legnagyobb rendben lesz. Ami azt illeti, kitörölhetem a seggem a logikus érveimmal. A főbiák már csak ilyenek. A racionalitás nem hatja meg őket.

Wren belépett a templomhajóba. A padló tompán reccsent, mint amikor egy óriás felnyög álmában. Wren egy pillanatra mozdulatlanra dermedt. Aztán baszott nagyot dobantott a vasalt csizmájával. A szívem kis híján kiugrott a torkomon.

– Nem kéne csöndben maradnunk? – suttogtam idegesen.

Wren hangja csendült a fülemben. – Pontosan oda lépjenek, ahová én. Ne szakadjanak le mögöttem, ne oszoljanak szét. Lehet, hogy a földem szilárd ott, ahová én lépek, de ez nem garancia arra, hogy máshol is elbír egy embert.

Szorosan Wren nyomába szegődtem, úgyhogy közvetlen közről figyelhettem a trappolós műsort. Nem volt kifejezetten idegnyugtató látvány. Mögöttem Tucker jött, Reynolds zárta a sort.

Mielőtt elindultunk volna, kiosztottam mindenkinek egy keresztet, hogy tegyék a ruhájuk zsebébe. Hogy miért nem akasztották a nyakukba, mint én? Mert Tucker és Wren egy-egy csomag fekete hullazsákot cipeltek a vállukon. A terv az volt, hogy becsomagoljuk a vámpírokat, és egyesével felvisszük őket. A mentőautóban biztonságban lesznek sötétedésig. Ha kitrógeroljuk az egész bagázst, és a ház nem szakad le sötétedés előtt, rohadtul pipa leszek. Persze lehetőleg ne akkor dőljön össze, amíg mi odalent vagyunk. Azt inkább kihagynám.

Mérnöki precizitással céloztam be Wren lábnyomait, de szembesülnöm kellett a ténnyel, hogy hosszú távon nem fogom bírni a tempót. – Még ugrálva se igen tudnám követni, ebben a szerkóban meg csak tyúklépésben tudok közlekedni. Mi van, ha kisebbeket lépek?

– Nyugi. Elég, ha az irányt tartja. Hip, hip.

A padló telis-tele volt törmelékkal. A megfeketedett parkettadeszkákból mindenütt szögek álltak ki. Most már értettem, mire kell a fémbetétes cipő. Legszívesebben könnyes hálát rebegtem volna, de ettől még nem lett könnyebb járni benne. A főhajó hosszában vastag tömlő futott végig a füstölgő kupacok között, és egy sötét lyukban tűnt el az északi bejárat közelében, szivattyúzzák az oltóvizet a pincéből. Ha a falak vízzárók, a lötyi plafonig lenne. De jó nekünk!

Fulton vigyázat-veszélyes-anyag feliratú tartálykocsit rendelt a kiszivanyúzott víznek. Vajon honnan támadt az az érzésem, hogy a vámpírizmust ragályos kórnak tartja? Bizonyos szempontból talán igaza is van – de nem egészen úgy, ahogy ő gondolja. Viszont ő az Oltási Munkálatok Irányítója, ami normál emberi nyelvre lefordítva annyit tesz, hogy a tűzkár helyszínén ő az atyaisten. Egy atyaistennel pedig, ugyebár, nem vitatkozik az ember. Haragudni lehet rá, de ez semmin se változtat.

A járásra összpontosítottam minden figyelmemet. Óvatosan kerülgettem a törmelékkupacokat, és lehetőség szerint Wren lábnyomába léptem. Hagytam, hogy a valóság lassan elsüllyedjen körülöttem, és csak a folyamatos előrehaladás monotonitása maradjon. Valahol az agyam egy távoli zugában tudtam, hogy a nap magasról tűz ránk, és izzadság csurog végig a hátamon, de ez mind irreleváns, távoli érzés volt. Semmi más sem létezett, csak egyik lépés a másik után. Gondolatokra nem volt szükség. Már majdnem elértem a Nirvána boldog-közönyös tudatállapotát, amikor hirtelen Wren hátába ütköztem.

Lemerevedtem.

– Mi az?

– Itt a lépcső – felelte.

Innentől nekem kellett átvennem a vezetést. Ez egész váratlanul ért. Lövésem se volt, hogy fogok lebukdácsolni a pincébe ebben a holdjárógöncben. Első ránézésre nem is gondolná az ember, hogy ilyen kurva nehéz járni benne.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– A lépcsőház az egyik legsérülékenyebb szerkezeti rész – magyarázta Wren. – Először mindig az dől össze.

– Most próbál lelket önteni belénk? – kérdezte Reynolds.

– Csak felkészítem magukat a veszélyre – felelte komolyan. – Várjanak itt, amíg én kipróbálom az első pár fokot. Ha biztonságos, helyet cserélek Blake-kel, és onnantól ő megy elől. – Belépés csak profiknak, és a profik, ugyebár, nem flörtölnek, nem jópofiznak, és legfőképpen nem keresztnéveznek. Hát legyen!

– Figyeljenek a holttestre a lépcsőn – szólt hátra. Óvatosan leereszkedett az első lépcsőfokra, és olyat dobantott rajta, hogy akaratlanul is összerezzenem.

A test a lépcsőn pokolfekete volt, totál elszenesedett. A szája néma sikolyba nyílt. Csak egészen közletről látszottak a tépőfogak. Az igazi vámpíragyar nem olyan hatalmas, mint a legtöbben hiszik. Az inszalagok pőrén feszültek a bőr alatt, mintha egyetlen érintéstől elpattannának. Eszembe jutott a koponya, ami szétduzzant Larry kezében. Ez a hulla szilárdabbnak látszott, de nem sokkal. Lehetséges volna, hogy él? Van benne egy apró szikra, ami fellobban, ha leszáll az éjszaka?

Fogalmam se volt. Hamuvá kellett volna égnie, akármennyi vizet zúdítottak is rá.

Wren hangja zökkentett ki a gondolataimból. – Most már átveheti a vezetést, Blake.

Több lépcsőfokkal alattam állt, majdnem a lépcsőkanyar felénél. A lenti sötétség a bokája körül kavargott. Egy ambiciózus vámpír simán megragadhatta volna a lábát, és magával ránthatta volna. És én észre se vettem volna. Kurva élet!

– Jöjjön vissza onnan, Wren!

Láthatólag fogalma se volt a potenciális veszélyről. Az én hibám.

– A lépcső vasbetonból van, ami jó hír. Szerintem biztonságos.

– Minden fokot döngessek meg?

– Ha rám hallgat.

– Ha érzem, hogy megindul alattam, kiabáljak?

– Mint a veszett fene – mondta, és átnyomakodott mellettem. Belebámultam az alvilági homályba. – Az egyik kezem kell a kapaszkodáshoz, a másik a pisztolynak. Az elemlámpát nem tudom tartani.

– Megpróbálhatok a lába elé világítani, de nem lesz olyan, mintha maga csinálná.

– Rá se rántson, ha engem nem zavar. – Eltartott egy darabig, amíg előhalásztam a Browningot a zsebemből. A vastag kesztyűben mindkét kezemre szükségem volt, hogy kibiztosítsam. Óvatosan becsúsztattam az ujjam a kengyel alá. Most már indulásra készen álltam. Kibiztosított-előreszegezett stukkerral menetelni nem épp ötcsillagos ötlet, de máshogy esélyem se lenne, hogy időben elsüssem a pisztolyt. Így is alig értem oda a ravaszhoz. Gyakoroltam már téli kesztyűvel, de legvadabb álmomban se gondoltam volna, hogy egyszer vegyvédelmi védőszerkóban kell vámpírokra lövöldözni. Igazából mostanáig azt se tudtam, eszik-e vagy isszák ezt a Vegyvédelmi Gáztömrőt.

– Miért álltak meg? – csattant fel a rádióban Fulton türelmetlen hangja. Már majdnem elfelejtettem, hogy minden szavunkat hallja. Nagy-testvér-figyel-téged. Na ja.

– Ezt az átkozott kesztyűt nem épp kommandósoknak tervezték.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy most már mehetünk – mondtam. A Browning csövét fölfelé irányítottam, egy kicsit magam elé. Ha netán eltaknyolok, és véletlenül elsül a fegyvert, célszerű lenne senkit sem telibe trafálni a hátam mögött jövők közül. Forrón reméltem, hogy Tammy nyomozó is előkaparta már a stukkerét. Lila gőzöm se volt, hogy bánik a fegyverrel, vagy bírja-e a vészhelyzeteket. Rövid fohászt mormoltam, hogy ne is kelljen megtudnom, aztán a korlátba kapaszkodtam, és megdobogtattam az első lépcsőfokot. Nem tört ripityára.

A lépcső alján terjengő sűrű feketeséget figyeltem. A napfény úgy hasította át, mint a kés.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Isten neki – sóhajtottam, és leereszkedtünk a hádészi mélységbe.

46

A koporsó odalebegett mellém. Kinyújtottam a kezemet, hogy megfogjam lágyan ringatózott az apró hullámokon. – Amikor Wren és Tucker ideérnek én hátralépek. Fedezz, amíg előveszem a vadászpuskát.

– Rendben – biccentett Tammy. Az elemlámpáját és a stukkerét két marokra fogta, egyiket a másik fölött, hogy a fénypont a pisztoly csövével együtt mozduljon. A vizet pásztázta mozgás után kutatva. Egy kicsit enyhült a görcs a vállamban.

– Ne nyissák ki a koporsót, amíg nem mondom!

Meglepetten konstatáltam, hogy már nem aggódom a maszk miatt. A fóbias bezártságérzés szétolvadt az adrenalinindús pörgésben. Végére is mellig erő vízben voltam, körös-körül vámpírokkal. Hisztériás rohamot kapni később is ráérek, ha túléljük ezt az egészet.

Wren és Tucker megfogták a koporsó két végét. Ahogy elnéztem, még nekik is gondot okozott a vízben való mozgás teljes harci díszen.

– Most előveszem a vadászpuskát, Reynolds.

– Fedezlek.

Elhátráltam, és lekaptam a textilszutyót a vállamról. Volt egy percem, hogy eldöntsem, zsebre rakom-e a Browningot, vagy a táskába, a vadászpuska helyére. Az utóbbi verziót választottam. De a biztonság kedvéért előrevettem a táskát, hogy bele tudjak nyúlni, ha szükségem lenne a stukkerre. A puskatust a vállamnak támasztottam. Szilárdan lecövekeltem, már amennyire lehetett a fodrozódó vízben.

– Most már kinyithatják.

Tucker átfogta a billegő koporsót, Wren kihajtotta a fedelet. Semmit se láttam tőle. – Belemászott a képbe, Wren.

– Tessék?

– Húzódjon jobbra!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Szó nélkül megtette, de ez a pár másodperces késedelem elég lehetett volna ahhoz, hogy megsebesüljön vagy meghaljon. A vámpír a hátán feküdt, hosszú haja sápadt arcot keretezett. Egy nő volt. Az egyik kezét a mellkasa előtt tartotta, mint egy alvó gyerek.

– Vihetem? – kérdezte Wren.

– Ha nem áll a golyó útjába, tőlem azt csinál, amit akar.

– Bocs. – Még a mikrofonon keresztül is zavart volt a hangja.

Nem volt időm rá, hogy a lelkét pátyolgassam. Fél szemmel végig a nyitott koporsóban fekvő nőt figyeltem, de a maszkban a perifériás látómezőm erősen a nullához konvergált. A fülemben meg mintha vastag parafa dugó lett volna. Totál védtelennek éreztem magam.

– Miért nem világítanak a keresztjeink? – kérdezte Reynolds a hátam mögött.

– Hulláktól miért kéne világítaniuk? – kérdeztem vissza.

Wren és Tucker rettenetesen megszenvedtek a zsákolási procedúrával. Végül Wren átvette a testet a vállán, és Tucker begyömöszölte a nő lábát a zsákba. A vámpír ernyedten lógott Wren hátán. Amikor a fejét is betuszkolták a zsákba, egy pillanatra megvillant halottsápadt arca. Nedves hajtincsek tapadtak rá, mint egy nem túl régi vízihullára.

Tucker becipzárázta a zsákot. – Víz került bele. Fogalmam sincs, hogy a következőnél hogyan tudnánk ezt elkerülni.

Wren kiegyensúlyozta a vállán a testet, és a lépcső felé indult. – Sokáig fog tartani, ha csak ketten cipekedünk – állapította meg.

Fulton hangja szólalt meg az éterben. – Van itt két szabad védőruha, Miss Blake. Gondolja, hogy lekülldhetek még két embert?

– Én megszavazom a dolgot – vágtam rá. – Miért csak nekünk jusson ki a jóból?

Wren időközben odaért a lépcsőhöz, és fél kézzel a korlátba kapaszkodva elindult felfelé. Próbálta eljátszani a dobogós figurát, de majdnem hanyatt esett a síkos betonon. – Azt hiszem, csak úgy simán fölmegek. Ha beomlik alattam, lehetőleg ne hagyjanak a romok alatt, amíg elfogy a levegőm, oké?

– Majd igyekszünk.

– Hálám örökké üldözni fogja. – A cinizmus frankón átjött a recsegő mikrofonon.

Tucker közben elszeparálta a következő koporsót. Reynolds küszködött, hogy helyben tartsa, miközben Tucker kinyitotta a fedelét. Ahhoz nem volt elég magas, hogy könnyedén hátrahajtsa, mint Wren. Csak kilökte, lendületből. A fedél ágyúdőrgésszerű dördüléssel csapódott neki a másik koporsónak. A hangtól megbizseregtek az ujjaim.

– Édes Istenkém – motyogta Reynolds.

– Minden rendben odalenn? – recsegte Fulton.

– Aha – feleltem. – Egy kisebb szívrohammal megúsztuk.

– Maga is jól érzi magát, Tucker?

– Én voltam – felelte Reynolds. – Sajnálom.

A második vámpír szeplős, rövid hajú férfi volt. Egy égimeszelő. Saccra úgy százkilencven lehetett. Őt még nehezebb lesz bezacskózni. Tuckernek az a remekbe szabott ötlete támadt, hogy vontassuk a koporsót a lépcsőhöz, mert ott könnyebb lesz kiemelni a testet. A lépcső alá nem tűzött be a nap, szóval a vámpírnak biztos nem lesz kifogása ellene.

Mire Reynolds és Tucker a lépcső alához úsztatta a koporsót, Wren is visszaért. Egy kicipzárazott zsákot terített végig a testen. – Ha Reynolds és Tucker tartják a koporsót, én egyszerűen begurítom a pasast a zsákba.

– Nekem jó – biccentett Tucker, és hátrább húzódott.

Reynolds rám pillantott. – Csináljuk. – A koporsó másik végéhez lépett. Leengedte a stukkerét, a zseblámpa fénye a víz felé fordult, mint távoli aranygömb egy fekete-tinta-tóban.

Wren behajolt a koporsó fölé. – Már megint útban van, Wren – figyelmeztettem.

– Mindjárt – mondta, de a keze már félig a test alatt volt, hogy az oldalára gördítse. És persze nem mászott ki a képből.

– Igyekezzem, a rohadt életbe – mordultam rá.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Már majdnem kész.

A vámpír feje görcsösen megrándult. Néha előfordul ilyesmi, mikor „alszanak”, de ez most egyáltalán nem tetszett. – Hagyja a fenébe, és lépjen hátra, Wren. Gyerünk! – Az én keresztem és Reynoldsé egyszerre izzott fel, mint két apró, fehér csillag.

Wren hátralépett, de már túl késő volt. A vámpír rávetette magát szélesre tátott szájjal, megvillanó szemfogakkal. Beleharapott a ruhába, hallottuk a kiszabaduló levegő sistergését. Túl közel voltak, hogy a vadászpuskával próbálkozzam. – Reynolds, a tiéd! – kiabáltam.

Wren üvöltött.

Torkolattűz villant a közeli sötétben. A vámpír hátrahőkölt. Elengedte Wrent, a homloka közepén lyuk tátongott. De nem volt halott, még nem. A jójós vámpírok nem hálnak meg ilyen könnyen. Az arcába löttem. A feje véres húsdarabkákká robbant, apró cafatok landoltak körös-körül a vízben halk csobbanással. Hátrazuhan a felemelt koporsófedélre, a keze a fehér szaténbélést kaparásztja, a lábai rángatóztak. Wren seggre esett a lépcsőn.

– Wren, Wren, hallasz engem? – szólongatta Tucker.

– Itt vagyok – felelte rekedten. – Itt vagyok.

Két óvatos lépést tettem a vizes lépcsőn, és egy újabb golyót röpítettem a vámpír mellkasába. Nemcsak a testet ütötte át, hanem a koporsófedelelet is alatta. Újabb töltényt löktem a vadászpuskába, és teli torokból kiabáltam. – Fel a lépcsőn, azonnal! Nyomás, kifelé, mindenki!

Letérdeltem Wren mellé, az egyik kezemmel vállon ragadtam, a másikban még mindig a vadászpuskát szorongattam. A fülem csengett a lövésektől, de távolról hallottam, ahogy Tucker azt mondja: – Valami hozzáért a lábamhoz.

– Kifelé, azonnal! – Talpra rángattam Wrent, és fölfelé taszigáltam a lépcsőn. Nem kellett neki sok biztatás. Pár lépés után elérte a napfényt, és visszafordult, hogy bevárjon minket.

Reynolds már majdnem kiért.

Csuromvizes, csöpögő karok emelkedtek ki Tucker két oldalán a vízből.

– Tucker! – üvöltöttem.

A karok összezárultak, és a levegőbe emelték, aztán lerántották a víz alá. A hullámok úgy zárultak össze fölöttem, mint egy fekete marok. Egyetlen pillanatra sem láttam semmit, amire lőhettem volna.

A hangja kristálytisztán érkezett a rádión, olyan zihálva szedte a levegőt, hogy még hallani is fájt. – Wren, segítsen!

Leugrottam a lépcsőről, és a feketeség összezsapott a fejem fölött. A keresztem úgy ragyogott a vízben, mint egy távoli jelzőtűz. Mozgást láttam, de nem voltam biztos benne, hogy Tucker az.

Nem ő volt.

Karok ragadtak meg hátulról. Fogak martak bele a ruhámba, szaggatták le a sisakomat, mint az ázott papírt. Körbe-körbe forgattak a vízben, és én nem ellenkeztem. Hagytam, hogy mohó kezek körbehurcoljanak, közben nyugodtan elővettem a vadászpuskát, egy alkalmas pillanatban belenyomtam az álla alá, és lőttem. A keresztem fényénél láttam, ahogy a feje feloldódik egy amorf vérfelhőben. Még mindig rajtam volt a bűvármaszok. Csak ezért nem fulladtam meg.

Tucker most már folyamatosan sikoltozott. A hangja mindent betöltött, ömlött ránk a rádióból, a vízből, visszaverődött a falakról, a plafonról.

Felálltam, a védőruha maradékai lecsúsztak a derekamról. A víz úgy vezette a sikolyokat, mint egy erősítő. Reynolds és Wren is a vízben voltak. Rossz ötlet. Wren céltudatosan törtetett valami felé. Tucker védőruhája úszott a pince másik oldalán. Belevetette magát a vízbe, és széles karcsapásokkal úszni kezdett. Reynolds próbált lépést tartani vele, pisztollyal a kezében. A keresztye vakítóan izzott.

Beleüvöltöttem a rádióba. – Azt mondtam, kifelé! Mindenki húzzon innen a picsába! – Mintha nem is hallották volna.

Tucker sikolyait mintha egyszer csak elvágták volna. A többiek tovább üvöltöztek torkuk szakadtából. Én elhallgattam. Itt már nem segít a sikítozás. Legalább három vámpír van a vízben. Három

inhumán bestia. Meg fogunk halni ha nem húzzuk el a csíkot, méghozzá állati gyorsan.

A vámpír kirobbant előttem a vízből. A vadászpuska elsült, mielőtt felfogtam volna, hogy meghúztam a ravaszt. A mellkasa szétrobbant, de utánam kapott. Csak arra volt időm, hogy benyomjak egy újabb töltényt, de löni már nem tudtam. Az ilyen pillanatokban a világ egyrészt felgyorsul, másrészt lelassul. Megtörténik, aminek meg kell történnie, és az ember semmit nem tehet ellene, viszont cserébe gyötrelmes részletességgel lát mindent. A vámpír ujjai a vállamba martak. Lefogott, és hátrahajolt, hogy lecsaphasson. A szemfogak egy sötét körszakáll közepén villantak meg. A keresztem eszeveszetten csillogott, úgy világított a vámpír arcába, mint egy Halloween-kisértetlámpa. Az álla alá céloztam. Nem volt időm megtámasztani magam. Meghúztam a ravaszt. Vörös zápor hullott a bűvármaszokra, elvakított a vér és a sűrű trutymó. A lövés lendületétől seggre ültem. Úgy buktam a hullámok alá, hogy fogalmam se volt, az izé még mindig jön-e utánam, vagy kinyiffant.

A felszínre küzdöttem magam. A víz lemosta a vért a maszkról, de a fajsúlyosabb darabok hozzáragadtak, úgyhogy most már az egész látómezőm csupa holttérből állt. Lerángattam a cuccot a fejemről. Így elvesztettem a rádiót, de legalább láttam.

A vámpír előttem lebegett a vízben. Nem arccal lefelé vagy felfelé – arctalanul. Frankó.

Amikor Reynolds pisztolya eldőrdült, rájöttem, hogy valami nem stimmel. Megsüketültem arra a fülemre, amelyik mellett elsütöttem a vadászpuskát. A vámpír megrándult a golyóktól, de nem állt meg. Reynolds a mellkasát lőtte, ahogy a lőtéren tanítják.

– Fejlovés! – üvöltöttem teli torokból.

Megemelte a pisztoly csövét, és a stukker üresen kattant. Tartalék tár után kotorászott a zsebében, amikor az izé nekiugrott, és mindketten eltűntek a vízben.

Lehámoztam magamról a védőruhám maradványait. A ragasztószalagozott tömítések ellenére úgy csúszott le rólam, mint a

levedlett bőr. Átvettem a vadászpuskát a bal kezembe, és belevettem magam a vízbe. Momentán az úszás volt a leggyorsabb közlekedési mód, és mostanra már úgyis minden fertőzést elkaptam, amit itt el lehetett kapni. A keresztm úgy mutatta az utat, mint egy távoli világítótorony apró fénye. De most Reynolds keresztje felé úsztam. Az volt az én világítótornyom.

Csak másodperceim voltak, hogy elérjem, vagy mindennek vége. A pillanat tört részével előbb éreztem meg a mozgást a vízben, mint ahogy a vámpír lecsapott volna rám. Megpördültem, hogy ne kiségezze a puskát, de ő utánakapott. Valószínűleg csak vaktában ragadta meg, de egyetlen mozdulattal kitépte a kezemből, aztán magához rántott. Hosszú szőke haja az arcába tapadt, mint a mesebeli kis hableányé. A kereszt fényében sápadtan derengett a bőre. A kés már rég a kezemben szorongattam. Teljes erővel felfelé döftem. A penge simán becsúszott, de nem érte el az agyát. Nem volt halálos szúrás, közel sem. A kés után kapott. Nem hiszem, hogy a fájdalom miatt. Egyszerűen így nem tudta eléggé kinyitni a száját, hogy belém harapjon.

A másik pengét a bordái közé löktem, aztán egy rántással felfelé húztam, a szívébe. A teste megremegett. A szája eléggé megnyílt ahhoz, hogy egy pillanatra megcsillanjon odabenn a kés. Hang nélkül sziszegett, aztán megütött visszakézből. Hogy nem szálltam el, mint a győzelmi zászló, azt egyedül annak köszönhetem, hogy a víz felfogta az ütés egy részét. Hanyatt vágódtam, és a hullámok összezsaptak a fejem felett. Egy pillanatig mozdulatlanul lebegtem, aztán görcsös-fuldokló levegőt vettem, és a szám tele lett vízzel. Talpra küzdöttem magam, prüszköltem, köhögtem, és újra elestem. Magam alá kaptam a lábam, és valami meleg csurgott végig az arcomon. Vér. A világ elszürkült, mindenfelé kis fehér virágok havaztak.

A vámpír még mindig jött felém a két késsel a testében. Még több sikoly hangzott fel a terem másik feléből. Nem láttam el odáig, de ez

csak egyet jelenthetett: Reynoldsnak vége, akárcsak Wrennek és Tuckernek.

Lassan hátrálni kezdtem. Megbotlottam valamiben, és elzúgtam, a víz átsapott a fejem fölött. Most nehezebb volt felállni, kínosan sokáig tartott. Valakinek a védőruhája alattomosan a bokám köré tekeredett. A látómezőm tele volt fekete lyukakkal, mintha a vámpírt egy sztroboszkópon keresztül figyelném. Behunytam a szemem, de a fehér virágok már felzabálták a szemhéjam belsejét. Ernyedten visszacsúsztam a vízbe, és a kezem beleakadt a táskába, amibe a Browningot tettem. Visszatartottam a lélegzetem, vagy csak elfelejtettem, hogy néha levegőt is kell venni – nem tudom. Úgy húztam elő a stukkert, hogy nem nyitottam ki a szemem. Nem kellett látom ahhoz, hogy használni tudjam.

A vámpír belemarkolt a hajamba, és kirántott a vízből. Ahogy felbukkantam, azonnal löni kezdtem. Cikkcakkban soroztam a testébe a lyukakat, amíg a sápadt archoz nem értem. A tenyerét a pisztoly csőtorkolata elé tapasztotta, és finom, törékeny keze apró csontszilánkokra szakadt, véres csonk maradt a helyén. Addig lőttem az arcába, amíg egyetlen vörös romhalmaz nem lett, és én mindkét fülemre megsüketültem.

A vámpír hanyatt esett, én térdre rogytam. A víz előmlött körülöttem. Próbáltam újra a felszínre úszni, de nem ment. Azt hiszem, volt még egy lélegzetvételnyi tartalék levegőm, aztán csak a szürke és fehér amőbák kavargtak mindenütt. Nem láttam a kereszt izzását, sem a víz feketeségét. Amikor a tintaszínű éjszaka elnyelt, minden puha volt és tökéletes. Volt egy pillanat, amikor úgy éreztem, lebegek, és megtalált egy távoli, tompa gondolat, hogy most félnem kellene.

Aztán – semmi.

47

A jól ápolt gyepen tértem magamhoz, ahol Caroline-nal ücsörögtünk délután. Vízet és epét hánytam. Úgy éreztem magam, mint a mosott szar, de életben voltam. Baró. Majdnem ugyanolyan baró volt Tammy Reynolds nyomozót látni, ahogy fölém hajol, miközben a mentősök körülöttem sürgölődnek. Az egyik karja fel volt kötve, és potyogtak a könnyei. Aztán mintha valaki csatornát váltott volna, és tök másik adásra ébredtem. Ezúttal egy kórházi szobában voltam. Nem tudtam volna megmondani, álmodtam-e Reynoldsot vagy sem. Larry az ágyamnál ült, a feje hátranyaklott. Aludt, vagy csak kiütötte a fájdalomcsillapító? Arra a következtetésre jutottam, hogy nem hallucináltam a mentős jelenetet. Ha a kis szilvavirág meghalt volna, Larry most biztos nem gubbasztana mellettem. Legalábbis nem szunyókálna ilyen nagy lelki nyugalommal.

Álmosán pislogott. A tekintete fátyolos volt, gondolom, a gyógyszerek miatt. – Hogy vagy?

– Reméltem, majd téled megtudom.

Elmosolyodott, és körülményesen talpra kecmergett. – Ha nem lennék félig rokkant, épp Tammynek segítenék vámpírokat menteni.

Az akut félelemcsomó kioldódott a gyomromban. – Szóval életben van. Azt hittem, csak képzeltem.

Kettőt pislogott. – Persze, hogy életben van. Ahogy Wren is.

– De hát...

Fültől fülíg vigyort villantott rám. – Egy vámpír, aki Utazónak nevezi magát, a jelek szerint képes belebújni más vámpírok testébe. Közölte velünk, hogy a Tanácsuk tagja, és azért jött, mert te alázatosan a segítségét kérted. – Larry fürkészően nézett rám, a fájdalomcsillapító bódultsága nyomtalanul eltűnt a szeméből.

– Végso soron ez történt – vonogattam a vállam.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Átvette az irányítást a vámpír fölött, aki Tammyre és Wrenre támadott. Megmentette az életüket. Tammy ököllel belevágott az állkapcsába, és eltörte, de rendbe fog jönni.

– És Wren?

– Ő is jól van. Nagyon megviselte, ami Tuckerrel történt.

– Meghalt, ugye?

– Szerencsétlen nőt szétcincáltak, szó szerint. Már csak a védőruhája tartotta egybe.

– Szóval nem kellett megkaróznod.

– A vámpírok maguk végezték el a munkát – felelte. – Felhozták Tucker testét, de az inhumánokét nem. Azok még mindig odalenn vannak.

– Hadd találjam ki. Beomlott.

– Alig öt percre rá, hogy Tuckert kihozták, és téged kifektettek a földre, az egész földem megroggyant, és leszakadt. Az a vámpír, akinek a testét az Utazó használta, lángolni kezdett. Még sosem láttam vámpírt égni. Hátborzongató élmény volt. A leomló gerendák maguk alá temették. Napszálltaig semmit se tehettek érte. Mire a mentőcsapat felcihelődött, minden külső segítség nélkül kiásta magát.

– Megtámadott valakit?

Larry a fejét rázta. – A körülményekhez képest egész nyugodt volt.

– Te ott voltál?

– Persze.

Nem szóltam egy szót se. Nem volt ideje azon lamentálni, mi lett volna, ha a vámpír bepipul a sok ásástól. Azt is igen sajátosnak találtam, hogy Warrick bírja a napfényt, az Utazó pedig nem. Ez a legritkább képességek közé tartozik az élőhalottak között. Még a végén kiderül, hogy Warricknak igaza van. Talán tényleg vele van Isten kegyelme. Végül is ki vagyok én, hogy ilyen kérdésekben kinyilatkoztassam a frankót?

– Javíts ki, ha tévedek, de mintha nagyságrendekkel jobban szuperálna a hátad.

– Gyógyulगतok. Ilyenkor huszonnégy óra sokat számít.

– Huszonnégy óra?

– Már egy teljes napja ki vagy ütve, Anita. Vasárnap délután van.

– Kurva élet – szisszentem fel. Vajon Jean-Claude nélkülém állt a Tanács elé? Vajon a „hivatalos meghallgatás”, akármit értenek is alatta, lezajlott már. – Kurva élet – ismételtém érzéssel.

Összevonta a szemöldökét. – Van a számodra egy üzenetem az Utazótól. Áruлд el, mitől gazoltál be, és elmondom neked.

– Csak mondd el, Larry, szépen kérlek!

Larry az orrát ráncolta. – A meghallgatást elhalasztották, amíg elég jól nem leszel, hogy részt vehess rajta.

Hátradőltém a párnára, és smirglivel sem tudtam volna levakarni a megkönnyebbülést az arcomról.

– Mi ez az egész, Anita?

Vajon az ösztinteségi rohamom az agyrázkódás mellékhatása volt, vagy tényleg nehezemre esett Larry képébe hazudni? Akár így, akár úgy, kitáldtam neki az egész sztorit. Elejétől a végéig. Beszéltem neki Richardról meg a jelekről. Már eddig is sok mindent tudott, de azt biztos nem, amire én is csak nemrégiben jöttem rá. Pár részletet kihagytam, zömében lényegtelen apróságokat. Amikor befejeztem, visszazuttyant a székbe.

– Na, mondj már valamit!

A fejét ingatta. – Te jó ég, Anita, hirtelenjében azt sem tudom, hol kezdjem. Az Utazó tegnap este sajtótájékoztatót tartott, Jean-Claude-dal kart karba öltve. A vámpírok és az emberek összefogásáról rizsáltak, meg hogy egységes fellépéssel megakadályozhatjuk a tegnapihoz hasonló, tömérdek áldozatot követelő tragédiákat.

– Kinek a testében jelent meg?

Larry kényelmetlenül fészkelődött. – Hát komolyan, ez a leghátborzongatóbb vámpírtrükk, amit valaha láttam. Malcolm hívei közül vett kölcsön egyet. Különben a vérszívónyjá főpásztora is ott

ÉGŐ ÁLDOZATOK

volt a sajtótájékoztatón. Az Utazó sok vámpírt megmentett. Többek között Malcolmot is.

– Ki volt az összekötő, miután feljött a nap?

– Balthasar, a halandó szolgálja.

– Balthasar mint kezdő médiasztár. Hát ez halálos – dünnyögtem.

Larry furán nézett rám. – Azt mondta nekem, hogy mindig is bukott a vörös hajú férfiakra. Ugye, csak ugratott?

Nagyon megbántam, hogy meggondolatlanul röhögni kezdtem, mert azonnal belesajdult a fejem. Valószínűleg eddig is hasogatott az agyam, csak a gyógyszerek eltompították a fájdalmat. Na ja, a modern vegyipar csodái.

– Valószínűleg nem, de ne izgulj. Te momentán nem szerepelsz az étlapon.

– És ki szerepel?

– Ha én azt tudnám! Dolph kisakkozta már, ki áll a gyűjtogatások mögött?

– Persze. – Úgy mondta, mintha ebből az egy szóból mindent frankón értenem kéne.

– Lökjed, Larry, különben kénytelen leszek kikászálódni ebből az ágyból és akkor biz’ isten addig rázlak, amíg mindent el nem mondasz.

– A radikálisok tervelték ki az egészet. Az Emberi Elsőbbség. A rendőrség ma hajnalban razziát tartott a főhadiszállásukon, és begyűjtötték a főkolomposokat.

– Hát ezt igazán örömmel hallom. – Egy sima bólintás is rohadtul tud fájni. Behunytam a szemem. – Honnan a lóból tudta az Emberi Elsőbbség, hol bujkálnak a vámpírok nappal? Magánházakon is rajtaütöttek, titkos menedékhelyeken. Ezekről elméletileg senki sem tudhatott.

Hallottam, hogy nyílik az ajtó, és Dolph öblös hangja töltötte be a szobát. – Volt egy téglá a vámpírok között.

– Hello, Dolph!

– Légy üdvözölve, angyalom! Jó látni, hogy élsz és virulsz.

– Maradjunk annyiban, hogy élek – dünnyögtem. – Szóval milyen téglá?

– Emlékszel Vicki Pierce-re és a kis magánszámára az Égő Áldozatban?

– Ja.

– A barátja az Emberi Elsőbbség felsőbb köreibe tartozik. A kis hölgy beköpte, amikor másodszor kihallgattuk.

– Miért vittétek be?

– Egy kicsit megkapargattuk a pénzügyi tranzakcióit, és kiderült, hogy jól megfizették a színészi alakítását. Megfenyegettem, hogy előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölést varrok a nyakába. Úgy omlott össze, mint egy harmadosztályú kártyavár.

– És mi köze van Gülüşem Kisasszonynak a vámpír árulóhoz?

– A kislány szimultán randizik az ultra pasassal és Harryvel, aki csapos, és egyben résztulajdonosa az Égő Áldozatnak.

Ezt nem értettem. – Akkor miért rendezték meg a jelenetet épp az ő bárjában? Miért vágta volna maga alatt a fát?

– A halandó barátja fizetett neki a kis akciójelenetért, a nőcske meg nem akarta az orrára kötni, hogy összeszűrte a levegőt egy vámpírral. Harry azért ment bele, mert gyanús lett volna, ha az ő bárja az egyetlen vámpírtulajdonú lokál, ahová nem üt be a szélsőjobb mennykő.

– Harry tudta, mire használja a lány az infót? – kérdeztem hitetlenkedve. Elég nehéz elképzelni, hogy egy vámpír képes lenne ilyen árulásra. Főleg egy olyan antik darab, mint Harry.

– De még mennyire, hogy tudta. Ő is megkapta a részét a dohányból.

– Miért csinált volna ilyet? Egyszerűen nem értem.

– Ha megtaláljuk, majd megkérdezzük tőle.

– Miért, eltűnt?

Dolph bólintott. – Ha kérhetlek, Anita, ezt ne áruld el a... kedvesednek.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Most már legfeljebb a vámpíroknak van esélyük elkapni Harryt, ugye, tudod?

– Szerinted jófiúk lesznek, és simán átadják nekünk, ha megtalálták? – horkant fel gúnyosan. – Vagy inkább fasírtot csinálnak belőle?

Kerültem a tekintetét. – Tutira el fog durranni az agyuk, ha ezt megtudják.

– Senki sem hibáztatná őket, Anita. De nekem élve kell a pasas. Szükségem van a vallomására.

– A vallomására? Minek?

– Nem kaptuk el az Emberi Elsőbbség össze tagját. Nem akarom, hogy újabb kellemetlen meglepetéssel rukkoljanak elő.

– De hát ott van Vicki. Belőle is ki tudjátok szedni az infót.

– A hölgyeménynek eszébe jutott, hogy vannak jogai. Ügyvédet kért, és hirtelen amnéziás lett.

– Rohadt élet!

– Pedig nagyon kellene nekünk a pasas. Tűvé tettük utána a várost, de semmi nyoma.

– És nem akarod, hogy szóljak Jean-Claude-nak.

– Adj huszonnégy órát, hogy megtaláljam. Ha nem sikerül, akkor beindíthatod a vámpírlavinát, mit bánom én. Ja igen, mielőtt élvedarálják, próbálj valamit kiszedni belőle.

– Ennyire biztos vagy benne, hogy ott leszek, amikor meghal?

Dolph nem szólt egy árva kukkot sem, csak fagyos pillantást vetett rám. Frankón álltam a tekintetét. – Nem vagyok Jean-Claude bérgyilkosa, Dolph, akármit is hallani rólam szerte a városban.

– Bárcsak hihetnék neked, Anita! Nem is tudod, mennyire szeretnék.

Fáradtan becsuktam a szemem. – Higgy, amit akarsz, Dolph! Ha egyszer valamit a fejedbe veszel, azon az isten se változtat. Akkor meg minek strapáljam magam?

Sarkon fordult, és szó nélkül kiment. Szembe kell néznem a ténnyel, hogy Dolph lassan, de biztosan sarokba szorít. Kezdek

aggódni, hogy addig végzi a kitartó aknamunkát, amíg sikerül elválasztania minket egymástól. Nem volna túl kollegiális húzás, barátinak meg végképp nem lenne nevezhető. Na ja a gyógyszerek hatása végleg kikopott belőlem. Maradt a lüktető fejfájás a maga póre, csontrepsző valójában.

48

A délutáni viziten tökéletesen gyógyultnak minősítettek. Az orvosoknak leesett az álla a regenerálódási rekordsebességtől, amit produkáltam. Na igen, ha sejtették volna az igazságot, nem csodálkoznak annyira. Pete McKinnon rám csörgött késő este. Nemrég tudta meg, hogy a helyi pirománguru akcióihoz kísértetiesen hasonló tüzesetek után nyomoznak New Orleansban és San Franciscóban. Eltartott egy darabig, amíg rájöttem, mitől olyan ismerősek ezek a helyszínek.

Aztán beugrott.

– És Bostonban?

– Nem, Bostonból tudomásom szerint nem jelentettek hasonló incidenst. Miért kérdezi?

– Á, semmi. Csak egy kósza ötlet volt. – Nem hiszem, hogy bevette volna ezt a maszlagot, de Dolphfal ellentétben nem kezdett el szekálni. Egyelőre nem szándékoztam ujjal mutogatni a vámpírtanácsra. Csak mert gyűjtogattak az általuk sorra látogatott városokban, abból nem következik, hogy ők állnának a dolgok mögött. Tessék, Bostonban például nem voltak tüzesetek. Hogy St. Louis lángokban áll, és a Tanács történetesen itt van, az önmagában semmit sem bizonyít.

És a Télapót is a Húsvéti Nyuszi tojta.

Persze azon melegében előadtam a teóriámat Jean-Claude-nak.

– Mi oka lenne a Tanácsnak, hogy üresen álló épületeket gyűjtsen fel, *ma petite*? Ha valamelyikük valóban uralná a tüzet, ahogyan állítod, egészen biztosan nem pazarolná az idejét lakatlan házakra. Hacsak nem hoz valamit a konyhára, ha leég az ingatlan.

– Biztosítási csalásra gondolsz? – kérdeztem.

Megvonta a vállát. – Ez is egy lehetséges magyarázat, bár a személyes indíték sokkal inkább rájuk vallana.

– Nem tudok több információt kifacsarni a hatóságokból anélkül, hogy fel ne dobjam a Tanácsot.

Ezen láthatólag elgondolkodott. – Talán várhatnál még ezzel a lépéssel, *ma petite*. Kollektív öngyilkosságba azután is ráérsz belekergetni minket, ha túléljük a mai estét.

Ennyiben maradtunk.

A sötétség testhez álló, ólomszürke muszlinruhában talált. Arcpirítóan lenge és rövid darab volt, szögletes kivágású és japán ujjas, önmagában mintás, áttetsző anyagból, amit finom, áttört hímzés borított. Sötétszürke combharisnyát vettem alá, ami majdnem összeért színben tökéletesen harmonizáló szaténalsóm madeiracsipke-szegélyével. Na igen, a harisnya egy számmal nagyobb volt a kelleténél. Jean-Claude szerezte be, és jó oka volt rá, hogy pont ilyet vegyen. Kivételesen egyet kellett értenem vele, mert alapból kurta piskótáimon a hosszabb cuccok tényleg előnyösebben állnak. Ha lett volna időnk egy rövid pásztorórára, szívesen megnéztem volna az arcát, amikor semmi sincs rajtam, csak a harisnya. De persze nem volt időnk.

Élből megvétóztam a szatén túsarkút, amit a ruhához csináltatott méret után. Helyette a jól bejáratott fekete körömcipőmbé bújtam. Ez persze közel sem olyan über-elit, és talán nem is sokkal kényelmesebb, viszont a sarka elég lapos, hogy futni tudjak benne, vagy akár ájuldozó vérleopárdokat cipelni, ha a szükség úgy hozza.

– A testet öltött tökély vagy, *ma petite*. A cipőt kivéve.

– Hagyjál lógva! – fortyantam fel. – Örülj, hogy felvettem a selyemalsót meg a harisnyatartót. Határozottan kretén dolog, ha az embernek már az öltözködésnél is arra kell gondolnia, hogy az egész társaság jó eséllyel az ő bugyiját fogja stírolni.

– Az adott szó erejéről és a felelősségről tartottál nagyelőadást az Utazónak, *ma petite*. Nos, ma éjjel megfizetjük a leopárdembereid árát. Talán már megbántad, hogy elhamarkodott ígéreteket tettél?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

A sínbe szorított, holtsápadt Gregory azóta is a hálósobámban jajgatott két ájulás között. Vivian a vendégágyban feküdt párnákra feldúcolva, és a szavát sem lehetett venni.

– Nem, nem bántam meg.

– Akkor hívjuk össze a többieket, aztán útra fel!

Persze esze ágában sem volt megmozdulni. Hason feküdt a fehér kanapén, állát karba tett kezére támasztotta, fekete szattyánbőr csizmás lábszárát összefonta a levegőben. Tökéletesen kiszámított, hatásvadász póz volt. Ezt a szerelést már láttam rajta azelőtt, mégsem kopott meg az újdonság varázsa. Imádtam a ruháit. Imádtam figyelni, ahogy öltözködik. És ahogy vetkőzik.

– Mi jár a fejedben? – kérdeztem. Legjobb védekezés a támadás.

– Azt kívánom, bárcsak ne kellene elmennünk ma éjjel. Ha kettesben maradhatnánk, egyik ruhadarabot a másik után fejteném le rólad, lassan és élvezettel, hogy felfedhessem a tested minden apró titkát.

Már a szavaitól is haptákba vágta magát a gyomorszájam.

– Jól hangzik. – Aprólékos gonddal lesimitottam a szoknyámat, nehogy összegyűrődjön, aztán letérdeltem a kanapé mellé. Erre a fajta óvintézkedésre kivételesen nem ő tanított meg, hanem még Blake nagy hosszú évek vasárnapi miséin, ahol az ember öltözkének ezerszázalékos kifogástalansága nagyságrendekkel lényegesebb volt, mint maga az istentisztelet. A kanapéra támasztottam az állam. A hajam renitens tincsei megcirógatták a kezét, és szemtelenül az arcába göndörödtek.

– A te alsóneműd is van olyan szívdöglesztő, mint az enyém? – kérdeztem vigyorogva.

– Vadselyem – suttogta puhán a hajamba.

Olyan plasztikusan háromdimenziós emlékképek sora pergett le előttem, hogy majdnem belevörösödtem. A teste érintése a vastag anyagon keresztül, a vadselyem semmi máshoz nem hasonlítható lágy tapintása az ágyéka keménységén... Hmm. Be kellett hunynom a szemem, túlságosan is az arcomra voltak írva a gondolataim.

Odahajolt hozzám, és megcsókolta a homlokomat. Amikor megszólalt, az ajka még mindig a bőrömhöz ért. – A gondolataid elárulnak, *ma petite*.

Lassan felemeltem a fejem, hogy a szája végigcirógassa az arcomat. Teljesen mozdulatlan maradt, amíg az ajkaink össze nem értek. A nyelve becsusszant, a szája mohón az enyémre tapadt.

– Csak nem zavarok? – Az ismerős hang olyan közel csattant fel, hogy ösztönösen elhúzódtam Jean-Claude-tól. Richard tornyosult fölöttünk, mint egy testet öltött viharfelhő. Nem hallottam, hogy bejött volna. Vajon Jean-Claude hallotta? Naná, hogy hallotta! Egyetlen pillanatra sem hagyná magát annyira sodortatni a szenvedély hevével, hogy valaki meglephesse. Valahogy nem hiszek benne, hogy önmagamban elég figyelemelterelő erőt képviselnék. Gyenge lábakon álló önbizalom. Hogy pszichológushoz ne rohanjak!

Hátraültem a sarkamra, és Richardra pislogtam. Fekete farmerkabátban volt, hosszú haját szoros fonatba kötötte. Tiszta, határozott vonásai akkor válnak igazán karakteressé, amikor az öntörvényű sörényt hátrafogja az arcából. Öntelt vigyort villantott rám. Láthatólag élvezte, hogy rájátszhat egy kicsit a hatásra. Jean-Claude lustán felült a kanapén, a száján elkenődött vörös rúzs éles kontrasztot alkotott porcelánfehér bőrével. Majdnem úgy nézett ki mintha vér lett volna. A nyelvét lassan, elégedetten végigfuttatta a felső ajkán. A szemét mindvégig rajtam tartotta, de az előadás egyértelműen Richardnak szólt. Egyszerre voltam hálás és zabos. Richard paréj volt velem, hát ő is paréj volt Richarddal. De persze heccelte is, és jó mélyen beledörgölte azt a bizonyos közmondásos sót a közmondásos sebbe.

Richard arca pokolian elsötétült, már rá se mertem nézni. – Állj le, Jean-Claude – mondtam végül. – Ennyi elég volt!

Jean-Claude láthatólag jól szórakozott. – Ahogy óhajtod, *ma petite*.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Ezúttal álltam Richard tekintetét. Az én arcomban is lehetett valami nyers és véresen barbár, mert megpördült a tengelye körül, és kiviharzott a szobából.

– Most menj, és frissítsd fel az ízletes rúzsodat, *ma petite*. Azután indulnunk kell. – A hangjában szinte tapintható volt a melankólia, ahogy máskor az öröm vagy a vágy.

A kezembe vettem a kezét, és gyengéden az ajkamhoz emeltem. – Még mindig ennyire tartasz tőlük? Azután is, hogy együtt fordultatok a nyilvánossághoz? Ha azt terveznék, hogy megölnek minket, nem jelentek volna meg veled a kamerák előtt. – Végigcirógattam a combját. – Az isten szerelmére, az Utazó kezét rázott St. Louis polgármesterével!

– A Tanács azelőtt még sohasem próbált meg... hogy is mondanád? Közvélemény-formáló erőként fellépni. Ez az első próbálkozásuk egy számukra tökéletesen ismeretlen terepen. Számunkra ezer és ezer év óta ők az öntörvényű hatalom jelképei. Egyetlen nap ügyes politizálás nem forgatja ki őket magukból.

– Pedig...

Az ujját az ajkaimhoz érintette. – Ez jó jel, *ma petite*, ebben talán egyetértünk. De te nem ismered őket, ahogy én. Még nem láttad, mire képesek.

Az emlékezetemben felbukkant Rafael lenyűzött bőre, a láncokon élettelenül lógó Sylvie, és Fernando, ahogy Vivian arcát a homokba nyomja, miközben elélvez. – Volt szerencsém látni néhány haditettüket, amióta a városba érkeztek – jelentettem ki. – Te állítottad fel a szabályokat, Jean-Claude. Nem ölhetnek meg minket. Nem lesz nemi erőszak, se kínzás. Akkor mi marad?

Némán felállt, és a karját nyújtotta. Hagytam, hogy talpra húzzon. A derűs tőkély maszkját viselte, amiről egy időben azt hittem, hogy a normál arckifejezése. Most már tudom, hogy ez a legerősebb védőbástyája a világ ellen. Akkor néz ki így, amikor fél, és nem akarja, hogy mások is észrevegyék.

– Megijesztesz – súgtam halkan.

Fesztelenül elmosolyodott. – Pedig hidd el, *ma petite*, én feleannyira sem vagyok mestere az ilyesminek, mint ők. – Ezzel a lélekemelő végszóval kivonult, hogy begyűjtse a többieket. Én a táskámért indultam. Meg kellett igazítanom a fincsi vörös rúzsomat. A Tanácsnak volt néhány kikötése. Például, hogy fegyvert nem vihetünk magunkkal. Ezért is öltöztem ilyen lengén; Jean-Claude szerint így egyetlen pillantással fel tudják mérni, hogy semmi sincs nálam, és nem kell letapizniuk. Amikor megkérdeztem, miért csinál ebből ilyen nagy ügyet, csak ennyit mondott: – Jobb, ha nem adsz rá okot, hogy megérintsenek, *ma petite*. Higgy nekem!

Hittem neki. Nem vágytam rá különösebben, hogy bármelyik tanácstag egy ujjal is hozzám nyúljon, se ma, se máskor. Rohadt hosszú éjszakának néztünk elébe.

49

A föld alatti hodály, ami egykor Nikolaos trónterme volt, majd Jean-Claude nappalija lett, most ad hoc tanácsteremmé avanzsált. Előbányásztak valahonnan egy három méter hosszú bankettasztalt, amiből mindössze az oroszlánlábat formázó, dúsan faragott, karmos asztallábak látszottak ki. A nehéz brokátterítőt olyan vastagon borította az aranyhímzés, hogy szinte ragyogott a plafon alatt lobogó több száz gyertya fényétől. Egy ilyen térítőt szentségtörés volna lemalackodni, de ahogy elnéztem, momentán nem is fenyegette ez a veszély. Kaját ugyanis sehol se láttam. Ami azt illeti, székek se voltak, se tányérok, csak hófehér damasztalsalvéták mívés arany szalvétagyűrűkkel, metszett kristály borospoharak és egy ipari volumenű ételmelegítő. A krómozott üst alatt teamécsesek égtek. Egy férfi csüngött magatehetetlenül a díszasztal fölött. A csuklójánál és a bokájánál lógatták fel, épp az üres melegítőedény fölé. A férfit Ernie-nek hívták. Vézna felsőteste csupaszon és izzadtan csillogott, a szája ki volt peckelve. A haját féloldalt kopaszra nyírták. Ez kivételesen nem a Tanács műve volt. Na igen, Ernie-nek az új élet radikális frizuraváltást is jelentett. Ő volt Jean-Claude egyik legújabb vérlakája, egy vakbuzgó exbróker, aki mindenáron vámpír akart lenni, és megelőlegezett hálából kifutófiúként és házimindenesként szolgált a mesternél. Most a jelek szerint épp az előétel tisztét látta el.

Richard, Jean-Claude és én a terem közepén álltunk. Jamil, Damian, Jason és Rafael szorosan mögöttünk. A Patkánykirály ragaszkodott hozzá, hogy elkísérjen minket. Bevallom, nem tiltakoztam túl hevesen. Fejenként egy kísért hozhattunk magunkkal Jasonon kívül, akinek a társaságát Yvette rendelte meg. Sajna, a pluszvérfarkasunk – már ahogy hatalmasra tágult pupilláját és rángatózó ujjait elnéztem –, inkább mínusznak számított. Yvette volt

Jason elképzelése a pokolról, és a pokol névre szóló meghívót küldött.

Ernie rémülten pislogott, teljes erőből kapálózott, és teli tüdőből vinnyogott. Valami olyasmit nyögdösött, hogy „szedjete le innen”, de kipeckelt szájjal elég nehéz érthetően artikulálni.

– Mit jelentsen ez? – zendült fel Jean-Claude hangja. A szavai betöltötték a hatalmas termet, önálló életre kelve bömböltek és susterogtak. Az árnyékokból mindenünnen éles, sziszegő visszhangok feleltek rájuk.

Padma tűnt fel a kétszárnyú ajtóban. Súlyos anyagból szőtt tunikát viselt, ami vakító aranyfénnel csillogott. Csak nem az asztalterítőhöz öltözött? A szerkóhoz stílusban passzoló aranyturbán dukált, amiről színpompás pávatollak fityegtek. A turbánon méretes zafir ragyogott. Nagyobb volt, mint egy tyúktojás. Szerintem eltévesztette az ajtót. Ez nem a szereplőválogatás az Ali Baba és a negyven rabló nagy költségvetésű verziójára.

– Nem mondhatnám, hogy nagylelkű házigazdának bizonyultál volna, Jean-Claude. Malcolm és az emberei azonnal frissítővel kínáltak, de te, a Város Ura, semmit sem ajánlottál fel nekünk. – Ernie-re mutatott. – Ez a halandó az engedélyünk nélkül lépte át a ház küszöbét. Azt állítja, a tieid közül való.

Jean-Claude az asztalhoz lépett, és felnézett Ernie-re. – Két teljes nappal korábban érkeztél vissza a családotdól, mint ahogy parancsoltam. Következő alkalommal, már amennyiben lesz következő alkalom, először telefonálj ide. Megértetted?

Ernie-nek majd' kiesett a szeme, fulladozó nyöszörgést préselt ki a torkán. Olyan hevesen kapálózott, hogy lengeni kezdett a láncokon.

– Ha küzdesz, csak azt éred el, hogy kitörik a karod – mondta csöndesen Jean-Claude. – Csillapodj! – Ernie lassan elernyed. Jean-Claude megbabonázta a tekintetével. Nem altatta el, de lenyugtatta. A feszültség elszállt belőle, a tekintete üres volt, várakozásteli. Legalább már nem félt.

Gideon és Thomas csatlakozott Padmához. Thomas tengerésztiszti díszuniformisban feszített. A csizmája tükörfényesre volt vakszolva, világos lószőr kalapját hófehér forgó díszítette. Vörös zekéjén fényesre suvikszolt rézgombok sorakoztak. A kezén az elmaradhatatlan fehér kesztyű, még kard is lógott az oldalán. Gideon ezzel szemben szinte totál meztelen volt. Egy bőr ágyékkötő volt az összes ruhája. Alig fedett el belőle valamit. Gondosan fésült, seszínű haja majdnem teljesen eltakarta a súlyos arany nyakörvet, amit apró gyémántok és hatalmas smaragdok tarkítottak. A nyakörv láncát Thomas tartotta, amíg Padma ki nem nyújtotta érte a kezét, és ő engedelmesen a kezébe adta. Thomas és Gideon nem néztek egymásra. Gondolom, ezt a műsort látták már.

Kizárólag azért nem tettem tapló megjegyzéseket, mert ünnepélyesen a szavamat adtam, hogy ma éjjel Jean-Claude-ra hagyom a dumálást. Attól félt, hogy még a végén eldurrantom valakinek az agyát. Kicsoda, én?

Jean-Claude megkerülte az asztalt. Richard és én követtük. Egy lépéssel maradtunk le mögötte, utánozva a Padma-és-házikedvencei felállást. A szimbolika persze senkinek sem került el a figyelmét. A különbség mindössze annyi volt, hogy Richard és én csak játszottuk az agyunkat. A Padma-féle trió valószínűleg nem.

– Gondolom, fel akarod hasítani a torkát, és a kicsorgó vért felfogni az edényben, hogy aztán felszolgálhasd az asztalnál – mondta Jean-Claude.

Padma bólintott, és úgy ragyogott, mint a karácsonyfaégő.

Felharsant Jean-Claude csodálatosan gyönyöző nevetése. – Ha valóban ezt terveznéd, a bokájánál köttetted volna fel a halandót. Nem igaz?

Richard és én összenéztünk a háta mögött. A békésen himbálózó Ernie-re pillantottam. Vajon honnan ismeri Jean-Claude ilyen jól a fellógatási és kivéreztetési metodikát? Csak tegyen fel az ember hülye kérdéseket!

– Ezzel azt akarod mondani, hogy csak blöffölök? – villant meg Padma szeme.

– Eszembe se jutott ilyesmi – vágta rá Jean-Claude. – Csak szeretném megérteni a szándékaidat.

Padma elismerően csettintett. – Mindig ügyesen forgattad a szót.

Jean-Claude apró meghajlással fogadta a bókot, de le nem vette volna a szemét a másik vámpírról. – Megtiszteltetés a számomra, hogy a Vadak Ura ilyen hízelgő véleménnyel van rólam.

– St. Louis vámpírurának valóban nem kell a szomszédba mennie egy okos replikáért. – A kedélyesség hirtelen tűnt el, az arca megint üres volt és kifejezéstelen. – De ez sem változtat a tényen: csapnivaló vendéglátó vagy. Magam is a szolgálaimból voltam kénytelen fenntartani magam. – Szórakozottan végigsimított Gideon csupasz vállán. A tigrisember rá se bagózott, mintha Padma ott se lett volna. Vagy inkább mintha Gideon nem lett volna ott?

– Sajnos a társaságunkból többen nincsenek olyan szerencsés helyzetben, mint én. Eheznek, Jean-Claude. A vendégeid szűkölködnek az élelemben. Szégyen rád!

– Az Utazó mindenkiről gondoskodott – felelte Jean-Claude egykedvűen. – Azt hittem, nektek is megadott mindent, amire szükségetek van.

– Én nem szorulok rá mások energiájára – fortyant fel Padma. – De az Utazó legalább a többieket ellátta, amíg a szolgálád – és rám mutatott –, nem vette a bátorságot, hogy megtiltsa neki.

Majdnem engedélyt kértem, hogy válaszolhassak. Aztán arra gondoltam, mindenki csessze meg. – Én mindössze megkértem rá, hogy ne élősködjön tovább mások energiáján – mondtam. – Az Utazónak senki se parancsol. – Ez olyan kurva diplomatikus volt, hogy belesajdult a fogam.

A nevetése messziről megelőzte az Utazót. Az új teste fiatal volt, jóképű, és olyan friss hullá, hogy a napbarnított árnyalatnak nem volt ideje lekopni róla. Balthasar lépkedett az oldalán, karja féltékenyen ölelte a másik férfi derekát. Új lovacska, új kalandok. Hallottam,

hogy Malcolm kölcsönadta az egyik hívét az Utazónak. Vajon sejti-e, mit csinálnak ezek ketten a haszonbéreelt báránycájával?

Elsőre azt mondtam volna, hogy mind a ketten tógát viselnek, de ez túlságosan igazságtalan egyszerűsítés lett volna. Az Utazó püspöklila klepetusát aranybross fogta össze a vállán. A bal karja fedetlen maradt, és a ruha jól kiemelte a napfénytől cserzett bőrt. A derekára sujtásos öv tekeredett, két vége majdnem a bokájáig lógott. Börsarus lábával szinte nesztelenül suhant a kőpadlón. Balthasar cinóbervörösben volt, és az egyik vállán mives ezüsbross díszelgett. Meztelen válla és a féldekoltázból kivillanó mellkasa is feketén-fehéren bizonyította, hogy van itt izom bőven – már ha valaki kételkedett volna benne. A vörös lebernyeket hosszan lelógó öv fogta össze a derekán.

– Olyanok vagytok, mint Moha és Páfrány – köszöntem nekik vigyorogva. Jean-Claude megköszöri a torkát.

Oké, befogtam. De ha mindenki efféle mesébe illően avítt göncökben parádézik, elég nehéz lesz megállni, hogy ne tegyek megjegyzéseket. Úgy értem, ilyen magas labdát egyszerűen nem lehet nem lecsapni.

Az Utazó teli torokból nevetett. Örömteli kacagás volt, némi kígyósziszegés-felhanggal. Az idegen szemek rám néztek, de odabenn őt láttam. Megismertem volna, akárkinek a szeméből is néz rám. Balthasar egy arasszal alacsonyabb volt, mint az új lovacska. Az Utazó lazán átfogta a vállát, mint magas férfi a nőjét, és magához húzta.

– Több halandó életét megmentettem, Anita. Sok vámpír is hálával tartozik nekem. És te mégis rajtam köszörülsz a nyelved?

– Jean-Claude? – néztem föl.

Fájdalmas sóhaj volt a válasz. – Hiba volt bármit is megígértetnem veled. Szólj hát szabadon, *ma petite!* De könyörögve kérlek, próbálj az elemi udvariasság keretein belül maradni. – Visszalépett közém és Richard közé. Talán neki se volt ínyére a Padma-triumvir-formáció.

– Igazán örülök, hogy megmentetted a barátaimat – kezdtem. – És repesek a boldogságtól, hogy kimenekítetted a csapdába esett vámpírokat. De a sajtó rendesen körbeünnepelt, és ráadásul nem is kellett nagy kockázatot vállalnod. Azt hittem, legalább abban egyetértünk, hogy itt az ideje a modernizációnak. Már ha valóban be akartok lépni a huszadik századba.

– Természetesen egyetértünk, Anita. – Az Utazó Balthasar arcához dörgölte a homlokát. Olyan kökeményen gülüzött, hogy kifejezetten örültem, hogy nem csípi a nőket.

– Akkor mi ez a középkori szarság? – A hüvelykujjammal Ernie felé böktém.

A szeme a fickóra villant, mintha csak most vette volna észre. – Én a magam részéről nem vagyok a kisstílű bosszú híve, de ez egyszer egyedül maradtam a véleményemmel. Meg kell hagyni, Jean-Claude valóban pocsék házigazda.

Jean-Claude könnyedén a karomra tette a kezét. – Ha a meghívásomra érkeztetek volna, vagy csak kéritek az engedélyemet, hogy beléphessetek a város területére, készséggel megadtam volna nektek a vadászati jogot. Bár magatok is meglepődnétek, milyen szép számmal akadnak önkéntes áldozatok. Ez a törvény adta jogok egyik legnagyobb előnye. Az emberek még fizetni is hajlandók, hogy a vérükkel oltsd a szomjad.

– Az ősi rend szerint – mondta az Utazó kenetteljesen –, nem vadászunk egymás területén engedély nélkül. Gondoskodtam a többiekről, de a halandó szolgád szembesített velem, hogy ez milyen súlyosan érinti a helyieket. – Lefejtette magáról Balthasar karját, és Jean-Claude-hoz sétált. – A te vámpírjaid közül azonban egyet sem érintett meg az erőm. Nem tudtam ellopni az energiájukat, és a... mellékhatások sem érintették őket. Megvédted őket tőlem. Ez jobban meglepett, mint bármi, amit eddig tettél, Jean-Claude. Olyan erőről tettél tanúbizonyságot, amivel álomban sem gondoltam volna, hogy rendelkezel. .. vagy akár ezer év múlva rendelkezni fogsz.

Richardhoz lépett, és sikerült föléje tornyosulnia. Az új Utazó-öltöny legalább egykilencven lehetett. A püspöklila tóga súrolta Richardot. Könnyed léptekkel körüljárta. A finom esésű szöttes úgy tapadt a farmerhez, mint mágnes a fémhez. – Padma közel sem kapott ekkora hatalmat az ő szövetségeseitől. – Végül megállt Jean-Claude és Richard között. Felemelte a kezét, hogy megsimogassa Richard arcát.

Richard elkapta a csuklóját. – Ebből elég!

Az Utazó lassan leengedte a karját, közben finoman végigsimította Richard kezét. Mosolyogva fordult Balthasarhoz. – Mit gondolsz?

– Jean-Claude igazán szerencsés férfi – bólintott Balthasar.

Richard elvörösödött, a keze ökölbe szorult. Olyan pozícióba kényszerült, ami legtöbbször nőknek jut osztályrészül. Ha letagadod, hogy megrépáztak, úgysem hisz neked senki. Minél makacsabbul bizonygatod az ártatlanságodat, annál biztosabbak benne, hogy hazudsz. Na ja. De Richard okosabb volt, mint én vagyok hasonló szituban. Meg se próbált tagadni. Megfordult, és keményen az Utazó szemébe nézett. – Ne merj többé hozzám érni!

Ez viharos sikert aratott a történelmi gittegylet tagjai között. Csak Gideon és Thomas nem röhögött. Mi a frászt keresnek Padma mellett? Az események miféle láncolata kényszeríthette őket ebbe a szövetségbe? Ha túléljük, adandó alkalommal megkérdezem. Valószínűleg nem lesz adandó alkalom. Ha hidegre tesszük Padmát, ők is meghalnak vele. Ha Padma öl meg minket, akkor meg... Na ja.

Az Utazó egyenesen felém hullámozott a püspöklila textilfelhőben. – És mindez vajon hová vezet minket, Anita? – Ezúttal jó másfél fejjel magasabb volt nálam, de hé, végül is mindenhez hozzá lehet szokni. – Hozzád.

– Mi van? – néztem a brosst érdeklődően.

Megint nevetett. Hogy mindenkinek milyen virágos jó kedve van ma! Hirtelen rájöttem, miért. Szex utáni utórezgések. Balthassarral csapd-le-csacsit játszottak. Derűsen jóllakott arcába néztem, és

megkérdeztem: – Mondd csak, a lovacska extrákkal is fel van szerelve, vagy kell néha egy kis változatosság, hogy Balthasar ne unja meg a régi lemezt?

A vigyor leolvadt az arcáról, mint amikor a nap lebukik a horizont mögé. Ami maradt, az hideg volt, távoli. Embertelen. Felvetődött bennem a gondolat, hogy talán tényleg túl sokat jár a pofám.

Jean-Claude visszahúzott, és épp eléem akart lépni, de nem hagytam magam. – Én csesztem fel az agyát, Jean-Claude, úgyhogy csak ne védj meg.

Elengedett, de valami láthatatlan jelre a kíséretünk szorosan felzárkózott mögénk.

Yvette és Warrick lépett a terembe, nyomukban Livvel. – Nahát, milyen harapnivalóan édes társaság! – Yvette jót röhögött a saját poénján. Egyszerű szabású estélyi ruhája a földet söpörte, meztelen vállai még a hófehér anyagnál is sápadtabbak voltak. Ezek szerint még nem evett ma éjjel. Réteges ruha ujjai nem tartoztak szervesen a ruhához, hónaljtól csuklóig futottak, mint egy hosszú kesztyű. A testhez álló felsőrész gazdagon redőzött harangszoknyába olvadt, a szoknya finoman egymásra takaró fodrai a különálló ruhaujj rétegeit visszhangozták. Tejfélszőke haja vékony fonott csigákban és fürtökben kígyózott az arca körül. Yvette-nél nem jön be a retró módi, neki csak a párizsi divatdiktátorok egyedi modelljei elég jók. A sminkje egy árnyalatnyit sötétebbnek hatott a bőre klórozott-papír-fehérjénél, de hát nehéz lehet királynői eleganciát sugározni, ha az ember ilyen rettenetesen ki van szívva... Warrick fehér öltönyt viselt azzal a fajta kerek lelkészgallérral, amibe nem lehet nyakkendőt kötni. Remekbe szabott gönc volt, és pompásan passzolt Yvette ruhájához. Olyanok voltak, mint a marcipán-pár egy esküvői torta tetején. Yvette úgy viselte a ruhát, mintha a második bőre lenne. Warrick feltűnően feszengett.

Liv zavart tekintettel bámult ki a fejéből. Sötétkék estélyiben volt, amit gömbölydedebb formákra és kevésbé habosra gyúrt izmokra terveztek. Nem is érezte jól magát benne. Azt hittem, bánni fogom,

hogy nem öltem meg, amikor alkalmam nyílt rá. Hát tévedtem. Bizonytalanság tükröződött a szemében, a testtartásában; gondolom, azóta a másik oldaláról is volt alkalma megismerni a Tanácsot. Totál be volt majrézva. Én meg halkan és folyamatosan vertem a seggem a földhöz.

– Úgy nézel ki, mint a mesebeli szegény rokon, Liv – mondtam.

– Tehát Yvette cselédje lettél? – kérdezte Jean-Claude szelíden. – Az Utazó ilyen gyorsan túladott rajtad?

– Yvette csak... segített nekem öltözködni – csikorogta Liv, de a keze zavartan a ruhán matatott. Nem sok eredménnyel.

– Neked ennél sokkal különb ruháid voltak – jegyezte meg Jean-Claude.

– De estélyi ruhája nem volt szegénykémnek – kotyogott közbe Yvette. – Ilyen ünnepélyes alkalmakhoz pedig estélyi ruha illik. – És mézédeseen mosolygott.

Most kivételesen rohadtul sajnáltam, hogy rajtam is estélyi van.

– Tudom, mit műveltél Sylvie-vel. Mocskosul bántam, hogy nem durrantottam szét a fejedet a térdeiddel együtt. De tudod mit, Liv, pár év ezekkel, és talán te is bánni fogod.

– Semmit sem bánok – vágta rá, de a szeme környékén árulkodóan megfeszült a bőr, és elsötétült a tekintete. Valami jó alaposan betett neki. Kíváncsi lettem volna, mit csináltak vele, de az is bőven elég volt, hogy láttam, mennyire be van tojva.

Asher bukkant fel az ajtóban. Fémfonálszerű aranyhaját szoros lófarokba fogta, így frankón látszottak a sebhelyei. Nehéz volt nem odanézni, aztán meg nem tátott szájjal bámulni. A szerkőja többi része se könnyítette meg kifejezetten az ártatlan szemlélő dolgát. Meztelen felsőteste a kontrasztok színes tárháza volt. Az arcához hasonlóan felerészt angyali szépség, felerészt viaszba szobort rémálmom. Lyuggatott fekete bőrnadrág feszült a lábára, amiből két merészen hosszú csikban a csípőjétől combközépig kivillant a meztelen bőre, térdtől pedig hosszú szárú csizma takarta. A jobb combja egyetlen hegtenger volt. A forradások combközépnél

elfogytak. Ez nyitva hagyta az ötvenfityingés kérdést: vajon a kínzóí eunuchot csináltak belőle, vagy megkímélték a szerszámát? Tisztára, mint egy autóbalesetnél. Az ember kíváncsi, aztán belegondol, és inkább mégse.

– Jean-Claude, Anita, igazán kedves töletek, hogy csatlakoztok hozzánk. – A barátságos szavakból a fenyegetés sziszegő forrósága áradt.

– A társaságod mindig öröm számomra. – Jean-Claude hangja szenvtelenül csengett. Udvarias formáság vagy bújtatott visszavágás; a döntés a hallgatóságra volt bízva.

Asher felénk siklott, szimmetrikus mosoly görbítette vékony ajkait. Az izmok épek voltak a hegek alatt. Elöttem állt meg. Kábé két lépéssel volt közelebb a kényelmesen elviselhető távolságnál, de eszem ágában sem volt meghátrálni, vagy akár szóvá tenni a dolgot. Visszamosolyogtam. Az enyém sem volt éppen szívből jövő mosoly.

– Hogy tetszik a ruhám, Anita?

– Hát, ami azt illeti, nem bízol sok mindent a képzelőerőre.

Az ujjával végigsimított a vállamon, és amikor a nyakamhoz ért, megrezzentem.

– Nyugodtan megérinthetsz – vigyorgott gúnyosan –, ahol csak akarsz.

Elhárítottam a kezét. – Attól tartok, én nem ajánlhatom fel neked ugyanezt. Bocsesz.

– Már hogyan tehetnéd? – szólt közbe az Utazó. – Jean-Claude nagyon határozottan lefektette a szabályokat. Ashernek vérre van szüksége. A szabályok szerint lehetséges, hogy tőled vegye. Szerintem valami mást szívesebben süllyesztene beléd, de most az egyszer kénytelen lesz beérni a szemfogakkal.

Ezerrel ráztam a fejem. – Na, azt már nem!

– *Ma petite* – szólt rám Jean-Claude. Nem tetszett, ahogy mondta. Megfordultam. Egyetlen pillantás elég volt.

– Most ugratsz, ugye?

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Közelebb lépett. – A kikötéseid között nem szerepelt, hogy senki se veheti a jelen lévő halandók vérért.

Na ne! – Tényleg azt akarod, hogy csapra verjen?

– Most nem arról van szó, hogy mit akarok, *ma petite*. De ha nem kínozhatnak meg, elég korlátozottak a lehetőségeik, nem gondolod?

– Ha visszaszolgáltatod az egyik leopárdomat – szólt közbe Padma –, például az édes Viviant, szabad elvonulást biztosítok számodra.

Fernando csoszogott be a terembe, mintha csak végszóra várt volna. Sérült volt, de elbírta a lába. Nincs igazság a földön.

Drágakövekkel kirakott mellényt viselt, és valami selyem háremlégyogó-féleséget. Mint akit az Ezeregyéjszaka meséiből szalasztottak. Nagy költségvetésű változat, naná!

– Fernando beszámolt neked arról az apróságról, hogy megerőszakolta Viviant?

– A fiam minden lépéséről tudok.

– És ez nem rontja az élvezetet?

Padma megvetően nézett végig rajtam. – Hogy mit teszek a leopárdommal, ha újra velem lesz, az nem tartozik rád, halandó.

– Akkor a válaszem: nem – feleltem.

– Ebben az esetben nincs más választásod; egyikünk a véredet veszi ma éjjel. Ha van közöttünk, aki jobban a kedvedre való, akit kevésbé találsz... visszataszítónak, nos, arról esetleg tárgyalhatunk. Esetleg magam is hajlandó lennék átvenni téged. A mieink közül egyedül Yvette találja Ashert vonzónak, de hát Yvette ízlésvilága igencsak... degenerált. Mindig is az volt.

Asher arca meg se rezdült, pedig minden szót tökéletesen hallott. Még jó, hogy; ez volt a cél. Ahogy elnéztem, az utóbbi néhány évszázadban két lábon járó céltábla volt. Nem csoda, ha ki van borulva.

– Inkább hagynám, hogy Asher belém süllyessze a micsodáját, mint hogy akár egy ujjal is hozzám érj.

Őszinte meglepetés suhant át Padma arcán, aztán a szokásos gögös ajakbiggyesztés következett. A sértés talált, süllyedt. Frankó. – Mielőtt a nap felkel, talán teljesülhet a kívánságod.

Nem mintha erre utaztam volna, de Ashernek hirtelen igencsak nehezére esett a szemembe néznie. Mintha megijedt volna. Na nem tőlem, hanem attól, hogy talán ez az egész nem más, mint egy sokszereplős, bonyolult társasjáték, amit közös erővel arra fundáltunk ki, hogy őt megszegyenítsük. A szociális leprások feszültségét láttam rajta, akik túl gyakran és túl különböző okokból kapják a pofonokat.

Jean-Claude a fülembe suttogta: – Helyesen döntöttél, *ma petite!* – Egészen megkönnyebbült. Gondolom, azt hitte, inkább fejfel rohanok a falnak, minthogy alávessem magam a vészívőfigurának. Igaz, ami igaz, elég harcias kedvemben voltam, mielőtt Padma elsütötte volna a kis poénját. Mindegy, inkább essünk túl rajta. Ha itt meghúzom a határt, és nyíltan ellenszegülök, akkor ki kell állnunk ellenük. Harcolnánk, és veszítenénk. Ha egy kis vérveszteség árán életben maradhatunk, akkor ennyit igazán kibírok, nem?

Leopárdok bődültek el a folyosón. Felállt a szőr a hátamon. Két vérmacsész ügetett be a terembe, a nyakukon szöges bőr nyakörv. A fekete – gondolom, Elizabeth –, rám vicsorgott, ahogy eloldalazott mellettünk. Normál leopárd-méretűek voltak; nem egészen akkora a marmagasságuk, mint egy dán dogé, de a karosszériájuk hosszabb. Nesztelen puhasággal mozogtak, a bőrük bársonyként feszült hullámzó izmaikra. Az energiájuk megtöltötte a termet, és felszikrázott a többi alakváltó körül. Lustán leheveredtek Padma lába elé.

Megéreztem Richard mágikus erejét. Nyugtató áramlatban hömpölygőn elő, egyre erősebb és ellenállhatatlanabb hullámokban. A nevükön szólította őket, hogy visszaváltozzanak emberi formájukba.

Padma felemelte a kezét. – Nem, nem, ők az enyéme. Olyan alakban tartom őket, ahogy akarom, és ameddig akarom.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Kezdek elveszteni az emberi vonásaikat – szólalt meg Richard. – Elizabeth civilben kórházi asszisztens. Nem fogja tudni a munkáját végezni, ha hosszú tépőfogai nőnek, vagy a szeme nem változik vissza.

– Elizabethnek nincs más munkája, mint hogy engem szolgáljon.

Richard tett egy fenyegető lépést Padma felé. Jean-Claude finoman a vállára tette a kezét. – A Vadak Ura provokál minket, *mon ami*.

Richard egy mozdulattal lerázta a kezét, de az arcából elpárolgott a feszültség. – A Vadak Ura nem volna képes megakadályozni, hogy visszakényszerítsem őket emberi alakjukba.

– Ezt vegyem kihívásnak? – érdeklődött Padma.

– A leopárdokért nem tartozol felelősséggel, Richard – mondtam halkan.

– Ezért a kettőért senki sem tartozik felelősséggel.

– Én igen, ha ők is úgy akarják – válaszoltam.

– Nem – jelentette ki Padma ellentmondást nem tűrő hangon. – Semmi mást nem vagyok hajlandó feladni. Nincs több kompromisszum. – Hátat fordított és Gideont magával vonszolta a láncos nyakörvön. Thomas szorosan a nyomukban maradt. – Asher, vidd a lányt!

Asher a karom után kapott, de én gyorsabb voltam. – Várj! Nem tudod hogy a türelem fokozza az élvezetet?

– Én már kétszáz éve várok erre a pillanatra, *ma chérie*. Ha a türelem valóban fokozza az élvezetet, akkor felejthetetlen pillanatokban lesz részünk.

Jean-Claude hangját hallottam a fejemben. – Azt akarja majd, hogy úgy érezd magad, mint akit megerőszakoltak. – Már nyitottam a szám, hogy ellenkezzek, de egy gyors kézmozdulattal elhallgattatott. – Persze nem erőszakolhat meg a szó hagyományos értelmében, de a lélektani hatás igen hasonló. Ha tudod, forgasd úgy a dolgokat, hogy csábítás legyen belőle. Varázsold a kényszert élvezetté. Ez a meglepetés erejével hatna rá, és így talán

elbátortalaníthatod. A kérdés csak az, mennyire vannak kötélből az idegeid.

Hátrapillantottam a vállam fölött Asherre. A mohó türelmetlenségtől az arcán megfagyott bennem a vér. Szívből sajnáltam, hogy évszázadok óta cseszegetik, de ez igazán nem az én saram. – Nem fog menni – nyögtem.

Richard mellém lépett, és suttogóra fogta. – Egy vámpírnak amúgy is szoktál vért adni. Most majd adsz egy másiknak is. Igazán nem értem, hol itt a gond.

– *Ma petite*-nek és nekem nincs szükségünk ilyesmire, hogy erőt idézzünk.

Richard mintha meg se hallotta volna. – Hirtelen inadba szállt a bátorságod? Olyan kurva nehéz beismerni, hogy rossz lóra tettél?

Jean-Claude arca szoborszerűen üres volt és gyönyörű. Richardé dühtől zöld. – Egymásra vagyunk utalva, Richard. Úgyhogy ha kérhetlek, fogd vissza magad!

Úgy robogtam el mellette, hogy majdnem fellöktem. Viszont nem töröltem képen. Tizennyolc piros pont. Mert négyszemközt taplónak lenni, az egy dolog. A rosszfiúk előtt taplónak lenni – az öngyilkosság.

50

Asher a terem egyik félreeső szegletébe vonszolt, a többiek pedig körénk telepedtek a padlóra, mint a mesedélutánra készülő bölcsődések. Bár talán a bemutatóóra jobban ülne mint hasonlat. Magához rántott, fél kézzel a hajamat markolta. Durván megcsókolt; igencsak véreztem volna, ha nem nyitom ki a szám. Na jó. Behunytam a szemem, és a nyelvemet finoman végighúztam a tépófogai között. Volt időm tökéletesíteni a franciasmaci-technikámat, ó igen. Ha egy vámpírral csinálja az ember, az igazi nehézség abban áll, hogy hogyan lehet komolyabb vérveszteség nélkül megúszni. Valószínűleg egész profin műveltem a dolgot, mert Asher totál lefagyott. Asszem, akkor sem lepődött volna meg jobban, ha egyetlen mozdulattal kiverem az összes fogát. Nem, az negyedannyira se lepte volna meg. Gondolom, valami olyasmire számított.

Jean-Claude-nak rohadtul igaza volt. Ha ügyesen sakkozom, és sikerül perverzításban orrhosszal Asher előtt járnom, talán nem is döfi belém az agyarait. Mindenesetre egy próbát megér. Még Jean-Claude-nak sem adtam soha vérátömlesztést. Nem vagyok biztos benne, hogy az kevésbé volna bűnös aktus, mint amit egyébként művelünk, de egy kiscserkésznek, ugyebár, vannak elvei.

Asher közel hajolt hozzám, az arcomon éreztem a leheletét. – Nézz ide, kislány! Jól nézd meg, kit nyalogatsz. – Az írisze majdnem-fehérbe hajló szürkés-kékje az arányló szempillákkal hátborzongatóan gyönyörű volt. A szemére koncentráltam.

– Bontsd ki a hajad – súgtam.

Gúnyosan felhorkant, és talpra szökkent, én meg kis híján lebucskáztam róla. Kezdtem bosszantani, ejnye-bejnye! Nem lehet megerőszkolni azt, aki a gatyádba mászik. Hatos számú alapszabály.

Ráérős léptekkel utanasétáltam. Körbejártam. A fenébe, mégiscsak fel kellett volna vennem a Jean-Claude-féle magas sarkút. Asher háta érintetlen volt, csak néhány csepp alakú sebhely látszott, ahol a szenteltvíz lefolyt az oldalán. Megcirógattam. Összerezsent, mintha belecsíptem volna. Megpördült a tengelye körül, elkapta a karomat. Az arcomat kémlelte. Akármit is látott, nem erre fizetett be. Megragadta az egyik csuklóm, és a tenyeremet erővel a mellkasa sebhelyes felébe nyomta. – Behunyni a szemed, és vakságot színlelni könnyű. – A kezemet végighúzta a mély árkokon és heg-szirteken, ami azelőtt ép, emberi mellkas volt. – De ez a valóság. Ezzel kell szembenéznem minden áldott éjjel, az örökkévalóságig. És ezt neki köszönhetem.

Közelebb léptem hozzá, az alkaromat és a tenyeremet a mellkasára tettem. A bőre kemény volt, tarajos, mint a hússá fagyott víz. Egészen közélről néztem az arcába. – Nem Jean-Claude volt. Olyan emberek tették, akik már rég halottak.

Lábujjhegyre emelkedtem, és megcsókoltam forradásoktól eltorzított arcát. Szorosan behunyta a szemét, és egy könnycsepp gördült végig a sebhelyes vonásokon. Puhán lecsókoltam róla. Amikor kinyitotta a szemét, megkérgesedett magányt láttam benne, hideg űrt, ami felemésztette a szívét, ahogy a szenteltvíz a testét. Hirtelen úgy éreztem, bármit megtennék, hogy kiűzzem az ürességet a tekintetéből. Legszívesebben addig ringattam volna, amíg a fájdalom ködös emlékképpé foszlik. Ez nem én voltam. Hanem Jean-Claude. Össze akarta forrasztani Asher szilánkosra tört lelkének darabjait. Be akarta tölteni a borzalmas ürességet. Egyik percről a másikra olyan érzelmekre bukkantam magamban, amiket sosem éreztem iránta; nosztalgiára a régi szép napok után, szeretetre és örömrre. Szorosan összefonódó testek boldogságára a sötét, néma éjszakában.

Végigcsókoltam az állát, vigyázva, hogy csak a sebhelyekhez érjek hozzá. Gondosan kerültem a makulátlan bőrt, ahogy korábban a sebhelyekkel tettem. Meglepő módon a nyaka teljesen érintetlen volt.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Megcsókoltam a kulcsontját és a fehér heg-tarajokat. A keze elernyed, és én lassan kihúztam magam a szorításából, ahogy fokozatosan lefelé haladtam a testén puhán, centiméterről centiméterre. Finoman végignyaltam a hasát a derekáig.

Megremegett. Aztán áttértem a csípőjére, és tovább haladtam lefelé. Ahogy a sebhelyek elfogytak combközépnél, én is megálltam. Rezzenetlenül, némán figyelt. Lábujjhegyre kellett állnom, hogy elérjem a haját. Hátulról könnyebb lett volna, de azt visszautasításnak vette volna. Nem fordíthattam hátat a sebhelyeknek egyetlen pillanatra sem. Megoldottam a szorosra húzott bőrszalagot, és sorra kihúzkodtam alóla az aranytincseket. Teljes súlyommal neki kellett dőlnöm, hogy két kézzel beletúr hassak a hajába. Van valami nagyon személyes abban, ahogy az ember egy másik ember hajához ér. Nem siettem el a dolgot, kiélveztem a sörénye tapintását, a hihetetlen színt, morzsolgattam az erős szálú tincseket az ujjaim között. Amikor a haja végigomlott a vállán, visszaereszkedtem. Elzsibbadt a vádlim.

Amit láttam, az maga volt a szépség. Hagytam, hogy a szemem megteljen az érzéssel.

Homlokon csókolt. Egy pillanatra magához szorított, aztán elengedett. – Nem tudlak megbabonázni a tekintetemmel. E nélkül, vagy a szenvedély vajúdása híján csak fájdalmat okoznék. Vért bárkitől kaphatok. Amit a te szemedben láttam, azt senki más nem adhatta meg nekem.

Hosszan nézett Jean-Claude-ra, aztán kilépett a körből. Visszahuppantam a többiek mellé. Magam alá húztam a lábam, és gondosan eligazgattam a szoknyám. Jean-Claude átölelt, és gyöngéden homlokon csókolt, ahogy Asher tette. Azon töprengtem, vajon Asher ízét akarja-e érezni a bőrömon. Kivételesen nem érdekelt. Különben is, a tudatlanság néha áldás.

Az Utazó úgy ugrott talpra, mintha dróton húznák. – Nos, kedves barátaim, Anita azzal sem lephetett volna meg minket jobban, ha a szemünk láttára tanít meg egy hétfejű sárkányt dorombolni. – A nyílt

térre siklott. – De Yvette nem éri be egy szívmengető pillantással. Igaz, kedvesem?

A vámpír játékosan összekócolta Jason haját, ahogy ellépett mellette, és a fiú akkorát ugrott, mintha belecsíptek volna. Yvette kacagva megpördült hófehér, ringó szoknyájában. Hívogatóan kitérte a karját. – Gyere hozzám, Jason!

Jason apró labdává gömbölyödött, ami csupa karból, könyökből és térdből állt. Vadul rázta a fejét.

– Téged választottalak. Te leszel az én különleges csemegém – duruzsolta Yvette. – Nem vagy elég erős ahhoz, hogy visszautasíts.

Hirtelen ólmossúly húzta le a gyomromat. Fogadni mernék, hogy Jean-Claude elfelejtette közölni velük, hogy az elevenen elrohadás is a szigorúan tilos kategóriába tartozik. Közel hajoltam Jean-Claude-hoz, és a fülébe suttoztam. – A kínzás szerepelt a listánkon, igaz?

– Igaz.

Felkaszálódtam. – Megcsapolhatod a vérét, de a rothadás műsort nem adod elő.

Olyan pillantással mért végig, mint macska az épp kiöklendezett szőrgombócot. – Neked semmi beleszólásod ebbe.

– Úgy szólt a megállapodásunk, hogy nincs kínzás. Ha darabokra esel, mi alatt a vérét szívod, az Jason esetében kínzásnak minősül. Ezt te is nagyon jól tudod, és pontosan ezért választottad.

– Egy farkasember vérére szomjazom. Úgy fogom csinálni, ahogy nekem tetszik – jelentette ki.

Richard szólalt meg. – Akkor vedd az én véremet!

– Fogalmad sincs, mire vállalkozol, Richard – figyelmeztettem halkan.

– Jason a védelmem alatt áll – felelte, és felállt.

– Tudod, mi történt Bransonban? – sziszegtem halkan. Jason majdnem önkéntes alapon publikus szexbe kezdett két vámpírral, akik minden előzetes figyelmeztetés nélkül elkezdtek szőtymős darabokra hullani. Huszonnapios hullákká váltak, miközben a srác még mindig pucéran feküdt közöttük. Ez a legszörbörzolóbb

rémálma, ami mostanra elérte a traumásfóbia-szintet. Én is ott voltam, és végignéztem a jelenetet. Amikor belegázoltam a sűrűjébe, hogy kihozzam, engem is összetrutymóztak. Nem vettem szemére, hogy be volt rezelve.

– Nekem is elmondta – bólintott Richard.

– Az nem ugyanaz, mintha a saját szemeddel látod.

Jason a fejét a térde közé szorította, és megállás nélkül nyöszörgött. Le kellett térdelnem, hogy értsem, mit motyog. – Kurva élet, kurva élet, kurva élet. – Megérintettem a kezét, mire egész testében megrándult, és artikulátlanul felüvöltött.

– Minden rendben, Jason. Minden rendben.

Richardnak igaza van, ezt tényleg nem bírná ki.

Padma közbeszólt. – Az Ulfric az enyém. Nem osztozom rajta.

– Nekem alakváltó kell – jelentette ki Yvette.

Jamil felállt, de Richard egyetlen mozdulattal leintette. – Az én feladatom megvédeni Jasont, nem a tiéd. – Levette a kabátját, kigombolta fekete selyemingét, és lemeztelenítette a nyakát.

– Ebbe nem egyezem bele – fonta össze a karját Yvette makacsul. – Ő nem fél tőlem. Olyat akarok, aki fél.

Magamban azt gondoltam, majd fog. De még hogy... Nem véletlenül nem ugrottam azonnal, hogy Jason helyébe ajánlkozzam. Én már láttam a műsort, és nem vágytam rá különösebben, hogy szerepeljek is benne.

– Terveim vannak a Farkaskirályal – vitatkozott Padma.

Az Utazó úgy pisszegte le őket, mint a civakodó gyerekeket. – Ez rendkívül nagyvonalú ajánlat, Yvette. Az Ulfric saját magát ajánlotta fel egy rangban alatta álló farkas helyett.

– Nekem nem a vér ereje kell, hanem a rettegés.

– Ez túlon túl nagylelkű ajánlat olyasvalakinek, aki még csak nem is a Tanács tagja – jegyezte meg Padma gögösen.

– Mindig így tépik egymás haját? – kérdeztem halkan.

– *Oui* – suttogta Jean-Claude.

Majdnem örök élet, rettegett túlvilági hatalom, ütős mágia a köbön, és az egész bagázs egy rakás duplanulla. Szar ügy. És mennyire jellemző. Jason lélegzete rövid csuklásokban tört elő. A keze hideg volt, mint a jégcsap.

– Megharaphat, ha megígéri, hogy nem rohad el rajtad? – kérdeztem halkán.

Jason nagyot nyelt, mielőtt megszólalt. – Inkább ne.

Becsületes válasz. Rettenetesen be van gazolva.

– És ha én is ott leszek?

A csodálkozástól egy pillanatra egész megfélemedkezett a fejében sikítózó hangról. – Abba nem fog belemenni.

– Akkor fulladjon meg egy kanál vízben! Vagy elfogadja, vagy mehet a picsába.

Ez halovány mosolykísértetet csalt az arcára. Bólintott.

Jean-Claude-ra pillantottam, aki szótlanul ült mellettünk. – Nem mondhatnám, hogy kezedet-lábadat töröd, hogy segíts neki.

– Én is láttam a műsort, *ma petite*. – Olyan kísérteties precizitással visszhangozta a saját gondolataimat, hogy szívesen elméláztam volna rajta, melyikünknek jutottak először eszébe. De a szavaiból kitűnt, hogy esze ágában sincs felajánlani magát Yvette-nek. Jason kedvéért biztosan nem.

Felálltam, és talpra húztam a srácot. Úgy kapaszkodott a kezembe, mint egy kiskölök első nap az oviban, aki attól fél, hogy anyuci magára hagyja a rosszcsontok között.

– Ha szavadat adod, hogy nem játszod el a cuppogós-tocsogós figurát, akkor beleütheted a szemfogadat.

– Még mit nem! – fakadt ki Yvette. – És hol marad az élvezet?

– Választhatsz – vontam vállat. – Ha Padma beleegyezik, Richardson elrohadhatsz. De ő sosem fog úgy rettegni tőled, mint Jason. – Úgy álltam, hogy tisztán lássa a fiút.

Jason nem tudott vagy nem akart Yvette szemébe nézni. Engem nézett. Pontosabban szólva mereven a mellemet fixírozta. Most az egyszer nem csaptam le, mint a taxiórát. Legalább valami lekötötte a

ÉGŐ ÁLDOZATOK

figyelmét. Jasont ismerve nincs min csodálkozni, hogy a társaság legmélyebb dekoltázsa mellett döntött.

Yvette mérlegelt. Aztán bólintott.

Jasont kézen fogva a kör közepére vezettem. Ami azt illeti, rajta is volt pár mély dekoltázs. Tengerkék bőrnadrág feszült a fenekén; két árnyalattal sötétebb, mint a szeme, és magas szárú bakancsban tűnt el, amire kézzel miniatűr hullámmintákat festettek. Ing nem volt rajta, csak egy sajtós mellény, amit három bőrszíj tartott a helyén. Neopunk rokokó, na ja. Amint meglátta, hogy Yvette felénk siklik, megroggyant a lába. Erősen kellett tartanom, hogy hanyatt-homlok el ne rohanjon. – Nyugi, Jason! Nyugi!

Fájdalmasan ingatta a fejét, próbálta kihúzni a kezét az enyémből. Nem küzdött teljes hévvel, de nem volt kifejezetten lazán kooperatív kedvében.

– Ezt nem engedhetem – emelte fel Richard a hangját. – Jason az én farkasom, és nem fogom tétlenül nézni, hogy megkínózzátok.

– Az én farkasom is – mondtam, és lassan elengedtem Jason csuklóját. – Ha úgy érzed, nem fogod kibírni, most szólj. Találunk valami más megoldást.

Figyeltem, ahogy nagy nehezen összekaparja magát. – Kibírom. Csak ne hagyj egyedül!

– Itt leszek.

– Még mit nem – csattant fel Yvette. – Nem gondolod, hogy fogod a kezét, miközben a vérét szívom!

Asszem, elég rondán néztem rá. – Akkor felejtsd el! Egy ujjal sem érhetsz hozzá!

– Megnyerted magadnak Ashert. Most engem akarsz lehengetelni? Semmid sincs, Anita, ami érdekelhet.

– Dehogy nincs. Itt van Jason.

Rám sziszegett. A nagy gonddal felépített szépség-cukormáz leolvadt róla, és előbukkant a bestia a maga meztelen valójában. Átnyúlt a vállam fölött. Jason mögém kushadt. Úgy kapkodott utána,

mint a macska az egér után. Igyekeztem közöttük maradni. Lassan beforogtunk a terem sarkába. A fiú a falnak ütközött.

– Érzed, hogy reszket, Yvette? Hallod, hogy kalapál a szíve? Attól, hogy fogom a kezét, nem fog kevésbé félni.

Jason a hátamba fúrta az arcát, és a derekamba kapaszkodott. Bátorítón megszorítottam a kezét. A rettegése forró, láthatatlan ködként úszott a levegőben.

– Rendben van – mondta végül Yvette. A kör közepébe hátrált, és egyik halottsápadt karját kinyújtotta felénk. – Gyere hát, Anita! Hozd a zsákmányt!

A kezem Jason izzadt tenyerébe csúsztattam. Odavezettem, és háttal a vámpír elé állítottam. Úgy nézett a szemembe, mintha az egész világból csak ennyi maradt volna.

Yvette könnyedén megérintette a hátát.

Jason megrezzent. Odaléptem hozzá, egészen közel. Nem voltak vigasztaló szavaim. Semmi mást nem ajánlhattam fel, csak két kezét, amiben megkapaszkodhat. Yvette a vállát cirógatta, aztán rátalált a szijakra, amik a mellényt tartották. Miközben az apró fémcsatokkal matatott, a keze súrolta a karomat. Ösztönösen hátrálni akartam, de Jason egész teste megfeszült. Maradtam, ahol voltam, a szívem a torkomban dobogott. Én is be voltam szarva tőle. Még hozzá rendesen.

A kezét a fiú dereka köré kellett fonnia, hogy ki tudja kapcsolni az utolsó szíjat. A hátához simult, közben mintegy melleleg megnyalta a fülét. Jason behunyta a szemét, a homlokát az enyémnek döntötte.

– Ki fogod bírni – suttogtam.

Yvette becsúsztatta a kezét a mellény alá, és végigsimított a hátán, aztán váratlan mozdulattal előrenyúlt, és a tíz körmével végigszántotta a mellkasát. Jason felnyögött, de nem félelmében. Most esett le, hogy ezek ketten már keféltek. Valószínűleg Jason nem is sejtette akkor, miféle istenteremtényével kavar. Yvette úgy ismerte a testét, ahogy csak egy szerető ismerheti. Pontosan tudta, mitől indul be a srác, és ezt most ellene fordította.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Ami Jasont illeti, ő totál elveszett.

Yvette felgyúrta a mellényt a válláig, és hosszú, nedves csíkot nyalt a gerincére. A fiú szégyenkezve elfordította az arcát. – Ha most kivételesen nem szenvedsz, az még nem a világ vége, Jason. – Visszafordult, és a rettegésen kívül valami más is sötétlett a tekintetében. Őszintén szólva a rettegéssel könnyebben megbirkózom, de most ő volt, aki lelki támaszra szorult, nem én.

Yvette letérdelt mögé, és csinált valamit a csípőjén, amitől a fiú térde megrogyant, és mindketten a földön kötöttünk ki. Én kerültem alulra, Jason teljes hosszában végigterült rajtam. Így első körben a padlónál-lejjebb-nem-eshetsz alapon örömmel nyugtázta a vízszintes testhelyezetet. Második körben már nem volt olyan biztos benne. Elhaló nyöszörgés tört föl a torka mélyéből. Kirollereztem magam alóla, hogy az ágyéka ne feszüljön az enyémmek. Felemeltem a fejem, hogy lássam, mit művelt vele Yvette. Harapásnyomok vöröslöttek a gerince mellett. A vér elmosódott pacákba gyűlt a kék bőrön, mintha batikolva lett volna.

– Ne hagyj itt, kérlek! – Az arcát a hasamba fúrta. Feszültség lüktetett a karjában, a pulzusom versenyt rohant vele.

– Nem hagylak, ne félj. – Yvette-et figyeltem a válla fölött. Úgy ült a fehér szoknya kiterített fodrai között, mint aki épp a francia impresszionistáknak pózol. Az arca ragyogott, a szeme sötét, örömteli fénnel telt meg. Kurva jól érezte magát.

– Már zabáltál. Ennyi volt, vége – mondtam.

– Ez csak kóstoló volt, te is tudod. Megízleltem, de még nem laktam jól. Sajna, igaza volt. Tökéletesen tisztában voltam vele, hogy ez csak előételnek számít. Azért meg kellett próbálnom. – Talán tapsra vársz? Tömd a fejed, gyerünk!

– Ha úgy csinálhattam volna, ahogy jólesik, gyorsabban végeztünk volna. Azt akarom, hogy vinnyogjon a rettegéstől és a gyönyörtől. Így jóval tovább fog tartani.

Jason halkán sírt, mint a gyerek, akit egyedül hagytak a sötétben. Richardot kerestem a szememmel. Már nem volt dühös. Ezerszer

inkább magára vállalta volna a fájdalmat, mint hogy ezt végignézzé. Párás erdőillat töltötte meg a levegőt; a nedves, friss avar szagától elszorult a torkom. Elég volt egy pillantás Richardra, és tudtam, mi a terve. Már összebalhézott velem a munin epizód miatt. Nem lehetett megingatni betonszilárd hitében, hogy biztonságban vagyok a Visszajáróktól, mivelhogy nem vagyok alakváltó. Kár, hogy a vámpírjelek, amiket mindketten viselünk, egész más megvilágításba teszik a kérdést. Most viszont határozottan ígéretesnek tűnt a dolog. Na nem Raina megidézését terveztem, abból egyszer is bőven elég volt. De a falka ereje, a melegségük, az érintésük talán segíthet. Behunytam a szemem, és figyeltem, ahogy a jel megnyílik, mint egy láthatatlan függöny. Jason felkapta a fejét, az orrlyukai kitágultak. Érezte a falka szagát, a mágia illatát.

Yvette úgy szaggatta le róla a mellényt, mintha papírból volna.

Végignyalta a fiú testét, aztán a szája váratlanul összezárult a bordái alatt. Az állkapcsai megfeszültek, Jason teste összerándult. Teljes súlyával rám zuhant, a keze a padlót kaparta, mintha kínjában nem tudná, mihez kezdjen velük. Yvette fölegyeneseedett, és egy pár tiszta, vöröslő sebet hagyott maga után. Vér csöpögött a fiú hátán. Yvette megnyalta az ajkát, és üdvözülden vigyorgott.

– Fáj? – kérdeztem Jasont.

– Igen is – mormolta –, meg nem is.

Fel akartam segíteni, de Yvette a hátára tette a kezét. – Ne! Azt akarom, hogy alattam legyen.

Nehéz pénzmaillat kavargott a levegőben. Yvette visszanyomta Jason fejét az ölembe. Teljes súlyával ránehezedett, és az arcomba meredt. – Mégis, mit csinálsz?

– Én vagyok Jason lupája. Megidézem a falka erejét.

– A farkasok nem segíthetnek neki – biggyesztette le megvetően a szája szélét.

– Majd meglátjuk. – Visszaengedtem a fejem, és kukacsúlban araszolva Jason teste alá fúrtam magam. A lenge muszlin szoknyám

ÉGŐ ÁLDOZATOK

valahol derékmagasságban kötött ki, egy csomóban. Az egész társaságnak ötcsillagos kilátása nyílt a harisnyámra és a bugyimra.

Micsoda mázli, hogy minden frankón passzol színben.

De végre láttam Jason arcát, és ez volt a lényeg. Ha rajtam múlt volna, nem misszionáriuspózban csináljuk, de nekem a szeme kellett. Azt akartam, hogy rám figyeljen. Még életemben nem feküdtem olyan férfi alatt, aki pontosan az én magasságom lett volna. Kurvára zavarba ejtő érzés volt.

Jason idegesen felnevetett. – Bevallom, néha fantáziáltam ilyesmiről.

– Most, hogy mondod – dörmögtem. – Én nem.

– Összetöröd a szívemet – vigyorgott, aztán váratlanul összerándult, a teste az enyémmé feszült. Yvette újra falatozáshoz látott. A félelem újult erővel izzott fel Jason tekintetében.

– Itt vagyok veled. Mindannyian itt vagyunk.

Behunyta a szemét, és mély levegőt vett. Beszívta a levelek, a bunda és az árnyékos helyek illatát, ahol mindennek és mindenkinek falkaszaga van. Yvette újra lesújtott.

Jason felüvöltött. Felemeltem a fejem, és láttam, hogy a vámpír feltépte a bőrt. Egy húscsacsi szabadon lifegett a hátán. A vér patakokban ömlött végig rajta.

Jean-Claude lépett a kör szélére. – Ez már rég nem az éhségről szól, csupán öncélú kegyetlenkedésről. Megállunk, itt és most.

– Nem – hörgött Yvette. – A vérét akarom!

– Akkor vedd – mondta Jean-Claude –, mielőtt elfogy a türelmem.

Felkészült a testén, és teljes súlyával a fiúra támaszkodott, engem a padlóba passzírozva. A bőrnadrág merev sliccvarrása úgy nyomódott belém, hogy az már fájt. Jason lélegzete elfúló lihegésekbe sűrűsödött. El fog ájulni.

– Nézz rám! – ráztam meg.

Yvette a hajánál fogva hátrarántotta a fejét. – Rám nézz, Jason! Különben rémálmaidban örökké kísértetni foglak. Örökké, hallod?

– Faszság! – hördültem fel. A mágikus erő felduzzadt bennem. Kiköptem, egyenesen az arca közepébe. Vér fröccsent szerteszét. A halántékán hosszú karcolás húzódott.

Mindenki mozdulatlanlanná dermedt. Yvette vérző arcához emelte a kezét. – Ezt hogy csináltad?

– Ha azt mondanám, fingom sincs, elhinnéd?

– Nem.

– Akkor jobban teszed, ha most rögtön elhúzod a beled, cicám, különben macskakajává aprítalak! – Halálosan komolyan gondoltam, pedig még abban sem voltam biztos, meg tudnám-e ismételni a sima egyvágásos előadást. Csak mestervámpírok képesek sebet ejteni fizikai kontaktus nélkül. Sosem láttam, hogy Jean-Claude csinált volna ilyesmit.

Yvette viszont simán megkajálta. Olyan közel hajolt, hogy a vér a homlokáról Jason szőke hajába csöpögött. – Ahogy akarod, *putain*. De nem mondok le erről a finom falatról itt. Ezért pedig – és elfordította az arcát, hogy lássam a sebet –, szenvedni fogsz!

– Mit nem mondasz.

Rám pislogott. Gondolom, nem ezt a választ várta. Gyengéden magam felé fordítottam Jason fejét, és kényszerítettem, hogy a szemembe nézzon. A félelem helyét időlegesen átvette a döbbenet. Na ja, Jason tökéletesen tisztában volt vele, hogy még az életben nem műveltem ilyesmit. De azt mégse mondhatta, hogy: hé, hahó, nahát, hogy te miket tudsz, haver! Hogy a rákba csináltad?

Mármint a rosszfiúk előtt. Főleg előttük.

Yvette elfordult, és teljes hosszában végignyúlt Jasonon. A fiú zavartan megmoccan. Csak a bőrnadrágja és fél mikrométer szatén választott el minket egymástól. A testem ösztönreakcióba lépett, előntött a víz. Most rajtam volt a sor, hogy behunyjam a szemem, nehogy meglássa rajtam. Fullasztóan körülölelt a pézsmailat és a teste forró, ismerős közelsége. A munin szédítő táncba kezdett az egyre erősödő lüktetésben.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Az arcom az övéhez dörzsöltem. Abban a pillanatban, ahogy az ajkunk összeért, az erő áramlani kezdett közöttünk. Másféle kapcsolat volt, mint Nathaniellel, és pontosan tudtam, miért. Nathaniel nem a falka tagja. Jason először nem csókolt vissza, aztán egyszerre elmerült a számban, a meleg mágiában, és az erő nőttön-nőtt, amíg végül forró szélviharként kavargott körülöttünk. Az erő Yvette-et is elérte, tompán felnyögött. A tépőfogait belevájta Jason nyakába. A fiú teli torokkal a számba üvöltött, a teste bénultan megmerevedett, de a fájdalom pillanatok alatt elvitorlázott az energia meleg, növekvő hullámain, nyoma sem maradt.

Yvette úgy szivattyúzta belőlünk a mágikus szósz, mint egy pióca. Gombócba gyúrtam egy adagot, és belelöktem. Pörögve szánkázott le rólunk; már nem csak a vértől volt részeg. Miután megszabadultunk tőle, Jason hevenyen mozogni kezdett rajtam. Úgy csókolt, mintha belém akarna mászni, és maga köré húzni, mint egy barlangot. Visszacsóktam. Raina muninja pöccre beindult. Most már csak azt szerettem volna tudni, hogy kell kikapcsolni. Jason alteste önállósította magát. Éreztem, ahogy görcsösen megrándul.

Elsült fölöttem, mint a nagyágyú.

Na, ez frankón elég volt, hogy secc-pecc az önkontroll keskeny, ámde cserkészhez méltó mezsgyéjén találjam magam. Vannak az életnek felemelő pillanatai. Ez kurva felemelő volt.

Jason ernyedten rám zuhant. Lihegett, persze már nem a félelemtől. Elfordítottam a fejem, hogy véletlenül se bámulhasson a képembe senki a nagyérdemű publikum soraiból. Yvette az oldalán hevert mellettünk, magzatpózba gömbölyödve. A vér lustán szivárgott a halántékáról, végigcsurgott az arcán. Szórakozottan lenyalta, és még ez az apró mozdulat is irdatlan erőfeszítésébe került. Franciául duruzsolt.

– *Je reve de toi.* – Ezt mintha valaki mondta volna már. Yvette is álmodni fog rólam. Rólunk. De jó nekünk!

– Ezek a blódségek spontán ömlenek belőletek, vagy valami tradicionális gall éneket szajkóztok?

Jean-Claude mellénk térdelt. – Ez a francia gén, *ma petite*.

– Aha – dünnyögtem, és inkább nem néztem a szemébe. Jason még mindig aléltan hevert rajtam.

– Jason – szölongattam, és megkocogtattam meztelen vállát. Szó nélkül legurult rólam, hogy aztán tovább heverjen a földön, nagyságrendekkel közelebb Yvette-hez, mint ahogy saját jószántából valaha is megközelítené. Hirtelen belém hasított a felismerés, hogy az egész ruhám a nyakamban van. Jean-Claude segített felülni, én meg tulipiros színben virító fejjel húzogattam vissza a göncömet.

Richard is odajött hozzánk. Behúztam fületem-farkamat. Egy csokornyí hipertapló megjegyzésre számítottam. Ami azt illeti, az elmúlt öt percben öt évre elég mocsokságmunícióval láttam el. Kifejezetten meglepett, hogy csak egyetlen dolgot fűzött hozzá a történetekhez. – Raina elment, de amíg élünk, nem felejtjük.

– Hát nem – hagytam rá.

– Baromira sajnálom, Anita, tényleg. Álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyen tökéletes a fűzió. Most már értem, miért félsz ettől. Óvintézkedéseket fogunk tenni, nehogy újra megtörténjen. Túlságosan elvakított a düh, hogy felfogjam, milyen komoly a helyzet. – Az arcán átsuhant valami; tanácstalanság, zavar. – Őszinte bocs.

– Ha gondoskods róla, hogy többet ne forduljon elő, akkor a bocsánatkérés elfogadva.

Padma tornyosult fölénk. – Miénk a következő tánc, Ulfric. A kis bemutató után, amit a lupád tartott, alig várom, hogy beléd kóstolhassak.

Richard rám pillantott, aztán Jasonra és Yvette-re. Mindketten a földön heverték, mintha a legapróbb mozdulat is meghaladná a képességeiket. – Nem hiszem, hogy én ilyen fergeteges hatásos produkciót nyújthatnék.

– Ne becsüld alá magad, farkas! – Padma a kezét nyújtotta Richardnak, de ő segítség nélkül szökkent talpra. A két férfi

ÉGŐ ÁLDOZATOK

egyforma magas volt. Farkasszemet néztek, és máris éreztem az erőt vibrálni közöttük. Ízlelgették egymást.

Jean-Claude vállára dőltem, és behunytam a szemem. – Vigyél el innen, mielőtt elkezdik. Herótom van a mágiától. – Segített felállni, de a lábam valahogy nem akart engedelmeskedni. Felnyalábolt, mint egy zsákot. Csak állt mozdulatlanul, és várt, hogy mikor üvöltöm le a fejét.

A nyaka köré fontam a karom. – Mire vársz még?

Mosoly terült szét az arcán, gyönyörű, édes mosoly. – Már olyan régóta vágyom erre a pillanatra.

Dorombolt a lelkem, hogy végre a karjában cipel. De mikor Jasonnak sikerült feltápaszkodnia, és megláttam a sliccén terjengő hatalmas foltot, az totál betett a romantikának.

51

Padma és Richard egymással szemben álltak, alig néhány lépésnyi távolságban. A kérdés csak az volt, melyikük mozdul először. Richard ereje elektromos hőség; Padma hatalmában nem éreztem ezt a fajta statikus szikrázást, de ettől eltekintve kísértetiesen hasonlított Richardéra. Valamennyi vámpír közül, akivel eddig találkoztam, az ő túlvilági ereje volt a legmelegebb, legélőbb. Jobb szó híján.

Az energia zümmögve rezonált a falak között, mintha a levegő csordultig lett volna vele. A mágia egyszerre volt mindenhol és sehol. Richard ereje végigbizsergette a gerincemet, a gyomrom mélyén is éreztem. Padmáé úgy égetett, mintha nyílt láng fölé tartottam volna a kezem. A kettő együtt súrolta a fájdalomküszöböt.

Rafael lépett mellénk. Még mindig Jean-Claude nyakában lógtam, ami elég jól érzékelteti, milyen rozoga testi és lelkiállapotban leledztem. A Patkánykirály konzervatív tengerészkék öltönyt viselt fehér inggel, sötét nyakkendővel, és fekete cipővel. Ebben a szerkóban bárhova mehetett volna üzleti tárgyalástól a templomig bezárólag. Na ja, az a típusú öltöny volt, amit kifejezetten esküvőkre és temetésre dizájnoltak.

– Mintha azonos súlycsoportba tartoznának – mondta halkan –, de ez csak a látszat. – Majdnem suttogott, de Richard elég közel volt, hogy minden szót tisztán halljon. – Ugyanezt játszotta velem is. Aztán egyetlen jól irányzott csapással lesöpört az asztalról.

– Nem söpört le az asztalról – torkoltam le. – Végül ő húzta a rövidebbet.

– Csak mert megmentettél.

– Nem adtad a kezébe az embereidet – emlékeztettem. –

Legyőzted.

Megérintettem Jean-Claude vállát. Szó nélkül letett. Végre elbírtak a virgácsaim, halleluja!

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Igazán figyelemre méltó, Ulfric – harsogta Padma. – De lássuk, hogy bírod, ha emeljük a tétet. Köszönjük Rafaelnek, hogy elrontotta a meglepetést. Egy nap, remélem, viszonzozhatom a szívességét! – A kesztyűskéz-epizód véget ért, Padma ereje átmennydörgött-villámlott a szobán. Egyedül Jean-Claude reflexei mentettek meg attól, hogy megint összeklattyanjak. Richard térdre rogyott. Minket csak meglegyintett a mentális pofon, de ő megkapta a teljes adagot. Egy pillanatra azt hittem, azt teszi vele, amit velem is csinált. De láthatólag egészen más tervei voltak.

– Változz át a kedvemért, Richard! Szeretem, ha bundás a vacsorám.

Richard némán rázta a fejét. A hangja fojtottan tört elő, mintha egyesével kellene előrángatnia a hangokat a torkából. – Azt lesheted!

– Nagyon türelmes tudok lenni, ha akarok – susogta Padma.

És akkor ellepett a fémhangyalégió az izzó vasvillákkal. Ugyanezt kapta a nyakába büntetésül Elizabeth, amikor felhergelte a Főgörényt. De vele ellentétben Richard nem vonaglott a földön kínok között. Talpra állt, és kínos lassúsággal a vámpír felé indult. A szűrő-égő érzés egyre elviselhetetlenebb lett. Az izzó hangyacsípések olyan közel érték egymást, mintha apró lángnyelvek égtek volna a bőrömön. Richard még mindig állt, mint a cövek.

Tett egy újabb rogyadozó lépést.

Az erő áramlása hirtelen olyan váratlanul szűnt meg, hogy Richard térdre bukott. A légzése hangos zihálásként hatott a hirtelen beállt csöndben.

– Látom, a fájdalom nem vesz le a lábadról – állapította meg Padma. – Játsszaduzzunk még, vagy megadod magad?

– Essünk túl rajta – mondta Richard rekedten.

Volt valami a Főtulok arcán, ami nem tetszett. Mintha minden hajszálra úgy történne, ahogy előre eltervezte. Richard háta mögé lépett, és fél térdre ereszkedett. Végigsimított a nyakán, a fejét oldalra billentette, hogy a legjobb szögből tudjon lecsapni. Az egyik kezével magához szorította, hogy moccanni se tudjon, a másikkal a

fejét tartotta. A nyakához hajolt, és valamit suttogott a fülébe. Finom remegés futott végig Richard testén. Szabadulni próbált, de a vámpír hihetetlenül gyors volt. Mindkét kezét Richard karja alá csúsztatta, az ujjait összefonta a nyakszirtje fölött. Ötpontos nyakfogás karkulccsal. Richard semmi perc alatt a padlón kötött ki. Elvesztette a mérközést, de nem volt bíró, hogy lefűjja.

– Előre figyelmeztettem – suttogta Rafael. – Miért nem hallgatott rám?

Még mindig nem fogtam fel, mi történik.

– A Vadak Ura Richard fenevadát szólítja, *ma petite* – magyarázta Jean-Claude. – Már több alkalommal tanúja voltam a rituálénak.

Richard olyan erősen rándult össze, hogy hangos koppanással beverte a fejét a kőpadlóba. Az oldalára gurult, de Padmát nem tudta lerázni magáról. A vámpír megállás nélkül duruzsolt.

– A te szörnyetegedet is ugyanígy hívta? – pillantottam Rafaelre. Rafael bólintott, merőn nézte a küzdelmet. Kerülte a tekintetemet.

– Mintha víz ömlött volna végig rajtam. Aztán egy pillanat alatt felszáradt, és a vadállat eltűnt. Addig csinálta, amíg el nem ájultam. Úgy tértem magamhoz, ahogy megtaláltak; lehámozva, mint egy barack. – A hangja sterilen érzelemmentes volt, mintha egy idegenről beszélne.

– Segítened kell neki – fordultam Jean-Claude-hoz.

– Ha belépnék a körbe, azt Padma ürügynek használná, hogy kihívjon. Ha párbajra kerülne sor, veszítenék.

– Azért csinálja, hogy téged provokáljon?

– Egyfelől. Másrészt remekül szórakozik, *ma petite*. Az erősek megtörése a Vadak Ura legkedvesebb időtöltései közé tartozik.

Richard felüvöltött. Az üvöltése hosszú farkasvonyításban végződött.

– Akkor én segítek neki.

– Hogyan, *ma petite*?

– Az érintés megerősíti a vámpírjeleket, igaz?

– *Oui*.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Frankó. Felálltam, és megindultam Richard felé. Jean-Claude nem is próbált megállítani. Ami azt illeti, senki sem próbált megállítani. Richardnak időközben sikerült feltérdelnie. A szemei borostyánszínbe váltottak. Bepánikolt farkasszemek voltak. Minél közelebb értem, annál tisztábban éreztem a Vadállatot, mint egy hatalmas, sötét sziluettet a tudata határán. Ha áttöri a felszínt, őt is magával rántja. Rafael talán megbékélt a vereséggel, de Richard sohasem fog. Addig ostorozza magát, amíg fejre nem áll, mint a jancsiszög.

– Mit keresel itt, halandó? – nézett fel Padma.

– Én vagyok a lupája, rangban harmadik a falkában. A kötelességemet teljesítem. – A kezembe fogtam Richard izzadt arcát. Egyetlen érintés elég volt hozzá, hogy visszaszerezze az önuralmát. A szívverése lelassult, a teste elernyed. Éreztem, ahogy a sötét alak visszasüllyed a mélységbe. Richard kétségbeesetten kapaszkodott a jelekbe, mint fuldokló az utolsó szalmaszálba, de a szeme újra melegebb volt és emberi.

– Kösz – suttogta hangtalanul.

Padma szédítő gyorsasággal ugrott talpra. A mozdulat már-már a varázslat határát súrolta.

– Nem hívhatsz ki – bájosolyogtam –, sajna, nem vagyok közületek való. A véretem sem veheted, mert a megállapodás szerint ma éjjel csak egyszer lehetek áldozat, és azt már Asherrel eljátszottuk. Szóval ne erőlködj!

Richard a földön feküdt, karja élettelenül lógott az oldalán. Végtelenül kimerült volt, moccanni sem bírt. Totál K.O.

– Remekül ismered a szabályainkat – sziszegte Padma. – Nem vagy vámpír, és ma éjjel valóban nem kell több áldozatot tenned. De ettől még lupa vagy.

– Elő akarod csalogatni az én vadállatomat? – vigyorogtam. – Nehéz lenne olyasmit megidézni, ami nem létezik.

– Éreztem a hatalmat, amikor a vérfarkassal hemperegtél. – A kezem az arcához emelte, és úgy ízlelgette a bőröm illatát, mintha

valami egzotikus parfümöt szagolgatna. – Falkaszagod van, Anita. Van benned valami, amit szólíthatok. Akármi is az, kell nekem.

– Nem így egyeztünk meg – szólt közbe Jean-Claude.

– A halandó megzavarta a multságomat – közölte Padma. – Ő veszi át az Ulfric helyét. Ne aggódj! Nem fogom bántani. Csak egy kicsit... eljátszom vele.

A hajamba fúrta az arcát, és egészen halkán, lágyan suttogni kezdett. Franciául. Közel sem ismerem a nyelvet elég jól ahhoz, hogy követni tudtam volna. Csak néhány szót kaptam el. Farkas, mágia, hold. Éreztem, ahogy az erő lustán megmozdul bennem. Nem telt el elég idő a Jason-féle epizód után, a munin még mindig itt volt valahol, nagyon közel. Milkalila gőzöm se volt, hogyan szabhatnék gátat az erőnek, ami forró gejzirként buzgott fel a bőröm pórusain át. Összecsuklott a lábam, és egyenesen belezuhantam a vámpír karjaiba. Richard megérintette a bokám, de már túl késő volt. Meg akarta erősíteni az önuralmamat, ahogy én is segítettem neki pár perccel ezelőtt, de itt már nem volt mit megerősíteni. Padma szólította, és a munin jött, mint a fél hatos gyors. Rainát projektáltam ide a pokol legsötétebb bugyrából, egy órán belül másodszor. Az erő előtört, és én centikről pislogtam Padma arcába. A munin meg akart kefélni valakit. Bárkit. Neki nem számított.

Nekem viszont annál inkább. Valahonnan összekapartam annyi önkontrollt, hogy megálljt parancsoljak neki. – Na nem!

Ellöktem magam Padmától, és seggre estem. Csúszva-mászva araszoltam, hogy minél távolabb kerüljek tőle. A vámpír követett, és a hajamat, az arcomat tapogatta. – Az erő szexuális természetű. Talán valamiféle párzási kényszer. Rendkívül érdekes.

– Hagyd őt békén, Vadak Ura – emelkedett fel Jean-Claude.

Felnevetett. – Mit gondolsz, barátom, mi fog történni, ha újra és újra szólítom? Gondolod, hogy végül megadja magát? Talán szerelmeskedni fog velem?

– Nem lesz alkalmad megtudni – jelentette ki Jean-Claude.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Figyelmeztetlek, ha beleavatkozol a játékba, azt kihívásnak tekintem.

– Kezdetől fogva arra vártál, hogy kihívass.

– Mi tagadás, megérdemelnéd a halált a Földrengető elpusztításáért. De ezért nem ölhetlek meg. A Tanács nem hagyta jóvá a javaslatomat.

– Viszont ha párharcban halnék meg, azért senki sem hibáztatna.

– Valóban.

A padlón tekeregtem, átöleltem a térdem, próbáltam erőnek erejével visszanyomni a mágikus kancagörcsőt. Nem mondhatnám, hogy sok sikerrel. Richard mellém kúszott, és megfogta a kezem. Hátrahőköltem az érintésétől, annál is inkább, mert olyan nyers és primitív vágy öntött el, hogy minden porcikám belesajdult.

– Ne érz most hozzám, oké?

– Múltkor hogy szabadultál meg a munintól?

– Szex vagy vér. Bármelyik frankón használ, csak kurva sok legyen belőle. – Vagy gyógyítás, tettem hozzá gondolatban. Bár bizonyos értelemben az is szexnek minősül.

Padma ereje úgy dübörgött át rajtunk, mint a tank; egy szögeslánc talpas páncélos monstrum. Mindhárman egyszerre üvöltöttünk fel. Vér spriccelt Jean-Claude szájából vörös sugárban. Padma belenyomta mágikus öklét, és szétnyitotta. Belülről robbantotta szét. Jean-Claude térdre zuhant, a vér telefröcskölte habos fehér inget. Gondolkodás nélkül talpra löktem magam, és közjük tántorogtam. Az erő a csontjaimba nyilalt.

– Takarodj az utamból, halandó, különben veled végzek elsőnek!

Olyan érzés volt előtte állni, mint egy napkitörésben szolizni. Először Richardot gyengítette meg, aztán engem. Megbuherálta a jeleinket. Nélkülünk Jean-Claude-nak esélye sem maradt a győzelemre. Bassza meg! A dühöm feltüzeltelte a munint, mintha valódi szörnyeteg lenne. Feladtam a küzdelmet, és magamhoz öleltem az energiáját, növesztettem, tápláltam, hizlaltam. Olyan röhögés szakadt ki belőlem, amitől még az én tarkómon is vigyázzba

állt a szőr. Ilyen kacajt valószínűleg ritkán hallani a pokol innenső felén.

Padma megragadta a két karomat, és könnyedén a levegőbe emelt.
– A szabályok szerint megölhetlek, ha beleavatkozol a párviadalba.

Lehajoltam hozzá, a szám puhán végigcírógatta az arcát.

Ezzel sikerült meglepnem. A karomat a hátam mögé csavarta, a lábam még mindig a levegőben kalimpált. – Ha itt és most szeretkezel velem, azzal sem mentheted meg a gazdád.

Na ja. Hagytam, hogy a lelkem sterilen hideg, gyilkosfehér sarka, ahol semmi sem volt, csak statikusság és csönd, most megnyíljon, és Raina betöltse. Arra koncentráltam, milyen érzés volt Nathaniel mezítelen szívét a kezemben tartani, amikor rájöttem, hogy nem csak gyógyítani tudok. Mennyire bizseregtek az ujjaim, hogy kifacsarjam, mint egy citromot. Hja, pusztítani könnyű! Átöleltem Padma nyakát, és szájon csókoltam. Belelöktem az erőt, mint egy tört. Megrándult, el akart lökni magától, de keményen belecsimpaszkodtam. A szíve hevesen, súlyosan dongott. Úgy vergődött a mágiában, mint hal a hálóban. Körültekertem az erővel, és szorítani kezdtem. Vér bugyogott fel a torkából forró áramlatban, és meleg, sós ízével megtöltötte a számát. Valaki megpróbált letépni Padmáról. Kezek rángattak-húzkodtak kétségbeesetten. Rátapadtam, a lábam a dereka köré fontam, a karom a nyakára kulcsoltam.

– Kopjatok le, vagy péppé zúzom a szívét!

Thomas térdre esett, vér szivárgott az orrából, a szeméből. – Megölsz engem, és megölöd Gideont is.

A francba!

Az erő lendülete megtört, a feltámadó együttérzés maga alá temette. Na nem! A haragommal, a bosszúszomjammal tápláltam, szítottam az erőt. A munin megdagadt, és újra betöltött. Megszorítottam Padma szívét, lassan, óvatosan. Az arcomat a vállára hajtottam, és a fülébe suttogtam. – Miért nem küzdesz, Vadak Ura? Hol van a nagy, tüzes hatalmad?

Semmi válasz. Csak ziháló, kapkodó légzése törte meg a csöndet.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Jobban szorítottam. Aztán még jobban.

– Együtt fogunk meghalni – nyögött fel gurgulázó hangon, saját vérében fuldokolva.

Az arcomat a homlokához dörzsöltem. A szájából szivárgó vér összekente az arcomat. Mindig is tudtam, hogy a vér begerjeszti az alakváltókat, de én magam még sosem éreztem a varázsát azelőtt. Nem is annyira a vér látványa vagy tapintása, hanem az illata. Meleg, édes, enyhén fémese, és alatta a félelem szaga. A szálaire feshető élet sikolya.

Az arca egyetlen véres maszk volt. Első menetben elborzadtam tőle. Második menetben tisztára akartam nyalni, mint macska a tejszínes köcsögöt. Na ne! Inkább tekertem egyet az erősaton. A vér újra meglódult a szájából, de valahol odabenn szilárdulni kezdett a hatalma.

– Talán meghalok, lupa, de magammal viszlek az örök semmibe.

Ahhoz már elég erős volt, hogy simán kiüssön. Rég megtehetette volna, ha hirtelen nem szarik be tőlem.

– Jó hindu vagy? – kérdeztem. Nem értette.

– Hány tonna rossz karmát gyűjtőnél össze a mostani inkarnációdban? – Végignyaltam az ajkát, és be kellett hunynom a szemem, nehogy a munin megtehesse, amire vágyik. Hogy lubickolt volna Raina, ha itt lehetett volna, édes Jézusom! – Hány következő életen át bűnhődsz majd, hogy jóvátedd a rossz cselekedeteket, amiket elkövettél?

Padma hunyorgott. Jó lapra tettem. Félte a halált, és ami azután következik.

– Mit tennél, hogy megmentsd magad? – suttogtam. – Mit adnál?

– Kérj, amit akarsz!

– Bármit? – kérdeztem vissza. – Bárkit? Még mindig nem értette.

Jean-Claude felült, Richard hátának döntötte a hátát. – A párviadal addig tart, amíg valamelyikünk meg nem hal. Fejezzük be, amit elkezdtünk.

– Ennyire vágysz a halálra? – vonta fel a szemöldökét az Utazó. Tisztes távolságba húzódott tőlünk, nehogy valaki azt hihesse, bármi köze van hozzánk. Ez az egész neki túl véres, túl primitív volt. Túl... emberi. Pfu!

– Ezt a kérdést inkább Padmának tedd fel – mondta Jean-Claude.

– Mit akarsz? – bugyborékolta Padma.

– A Tanács ejtse a vádakat ellenem. Oliver elvesztett egy párviadalt, ennyi az egész. – Jean-Claude csúnyán felköhögött, és még több vér csurgott az ingére.

– Legyen úgy – mondta Padma –, ahogy akarod.

– Legyen – bólintott az Utazó.

– Én sosem kívántam a halálukat a Földrengető pusztulása miatt – vont vállat Yvette. – Felőlem, legyen.

– Oliver becsületes párviadalban vesztett – bólintott Asher. – Legyen hát.

Jean-Claude felém nyújtotta a kezét. – Jöjj, *ma petite*! Most már biztonságban vagyunk.

Nemet intettem, aztán gyengéden megcsókoltam Padma homlokát. – Megígértem Sylvie-nek, hogy aki megerőszakolta, az életével fizet.

Padma megrezzent. Végre leesett neki. – Liv a tiéd lehet. De a fiamat nem adom.

– Jóváhagyod, Utazó? Te is ilyen könnyen lemondasz Livről?

– Megölöd Padmát, ha megtagadom a kérésedet?

– A szavamat adtam Sylvie-nek – mondtam egykedvűen.

– Liv a tiéd. Ítéld felette belátásod szerint.

– De mester... – hápogott Liv.

– Csöndet! – hallgattatta el az Utazó egyetlen kézmozdulattal. Na ja, az élet nem habostorta.

Padma vértől maszatos arcába néztem, és hagytam, hogy meglássa az enyémben a halálos ürességet. Most életemben először készen álltam rá, hogy lelkiismeret-furdalás nélkül öljek. Nem a bosszúért, és nem is azért, mert a szavamat adtam, hanem pusztán mert

hatalmamban állt. Mert valami letagadott, sötét és pókhálós sarkában a lelkemnek pokoli örömet okozott volna, ha összeroppantom a szívét, és figyelem, ahogy elvérzik. Nagyon kényelmes lett volna az egésztest Raina muninjára kenni, de nem voltam biztos benne, hogy a démonkurva az oka. Talán ez a pusztító sötétség kezdettől bennem volt. Rohadt élet, akár a fiúk egyikétől is eredhet az egész. Lövésem se volt, de most nem is számított. Hagytam, hogy gyökeret eresszen Padmában a gondolat. Hagytam, hogy szembesüljön velem, és a rémület kiüljön az arcára. Frankón értette a dörgést.

– Fernandót akarom – fuvoláztam lágyan.

– Nem követelheted tőlem a fiam életét!

– Valakinek meg kell halnia a kismócsing bűneiért, Padma. Én jobb szeretném, ha ő lenne az, de ha nem hagyysz nekem más választást, akkor téged nyírlak ki helyette.

– Elég az ultimátumokból! – vágott közbe Yvette. – Már eddig is épp elég nagylelkűek voltunk. Jean-Claude megölt egy tanácstagot, és mi beleegyeztünk, hogy büntetlenül megússza. A kezetekbe adtuk az árulótokat. Ennyi legyen elég!

Richard felemelkedett Jean-Claude mellől. – Ha Padma csak a város vámpírjait alázta volna meg, akkor talán ennyi is elég volna. De mi lükoik vagyunk, nem vámpírok. A Vadak Ura a Gerit szólította, és ő meg is jelent a hívására. Megpróbálta megtörni, és amikor nem volt hajlandó kiadni az övéit, megkínozta. Tette ezt annak ellenére, hogy így sem kaparinthatta meg a falkát, és ezt ő is nagyon jól tudta. Megbecstelenítette, csak mert hatalmában állt. Mert nem számított megtorlásra. A Vadak Ura úgy gondolta, hogy kedve szerint rángathat minket, mint a marionettmester a bábjait.

Eleresztettem Padma szívét, mert ha nem teszem, a munin megölte volna. Megforgattam benne az erőt. Felüvöltött. Az üvöltését Gideon és Thomas is visszhangozta. Padma rongycsomóként hullott a kőpadlóra. Richard hangja ostorként csattant. – Mi vagyunk a Thronos Rokke, a Sziklatrón népe. Senki marionettfigurái nem leszünk.

Fernando akkorákat pislogott, hogy majd' kiesett a szeme. – Apám!

– Az ő élete, vagy a tiéd, Padma – súgtam a fülébe. – Az övé vagy a tiéd.

Padma behunyta a szemét. – Az övé.

– Apám, nem adhatsz a kezükbe!

– A szavadat akarom, hogy azt tehetünk vele, amit akarunk – folytattam. – Hogy megbüntethetjük. Akár halállal is.

– A szavamat adom.

Damian, Jason és Rafael körülfogták Fernandót.

– A fiad vagyok! – sikította kétségbeesetten.

Padma nem is nézett rá. Amikor lemásztam róla, összegömbölyödött a padlón, és hátat fordított neki. A kézfejemmel letöröltem a vért az arcomról. A munin elszivárgón az éterbe, mint aki jól végezte dolgát. A fém-sós-sikolyos ízt éreztem a számtól a nyelőcsővem át egészen a gyomromig. Az oldalamba gurultam, és vadul öklendeztem. A vér mint kaja sose jött be nálam igazán.

Abban a pillanatban, ahogy Jean-Claude hűvös keze a homlokomhoz ért, jobban éreztem magam. Nem hű-de-fitten, de azért zongorázni lehetett a különbséget. Richard gyengéden végigcirógatta az arcomat. Hagytam, hogy magukhoz húzzanak. Jean-Claude a pusztá érintéséből is erőt merített. Már fel tudott ülni. Oldalra pillantottam, és konstatáltam, hogy Gideon és Thomas ugyanezt az érintős-tapizós trióterápiát játsszák Padmával. Mindhárman lucskosak voltak a vértől, de Padma szeme még mindig csordultig volt kimondhatatlan iszonyattal. A szakadék szélén táncolt.

Na ja, ahogy én is.

Keresztény jókislányságként neveltek, de már nem voltam benne száz százalékgig biztos, létezik-e a világon elég Üdvözlégy és Miatyánk, hogy kiemeljen abból az erkölcsi trutymóból, amibe belegázoltam.

52

Fernando próbált egérutat nyerni, de a srácok emberfölényben voltak. Vagy inkább szörnyfölényben? Na, mindegy! Ezüstláncra verték, és kipeakelték a száját. Ezzel aztán véget vetettek a szünni nem akaró vinnyogásnak. Csórikám még mindig képtelen volt felfogni, hogy a saját faterja verte rá a cinket. Liv nem harcolt. Sztoikus nyugalommal tűrte, hogy becsomagolják. Láthatólag meglepte, hogy nem nyiffantom ki mindkettőjüket ott helyben. De nekem más terveim voltak velük. Megsértették a falkát. A farkasok majd igazságot tesznek. Nagy banzáj lesz. Talán meghívjuk a patkányembereket is, és tartunk egy fajok közötti vérdzsemborit.

Amikor elvezették őket, olyan csöndvákum maradt utánuk, hogy szinte robajlott a fülemben. Yvette hófehér topánjával beletaposott a némaságba. Friss volt és üde, mint a réti vérvirág. Totál el volt szállva Jason vérétől és a fullerotikus mágiakoktól.

– Jean-Claude-nak ettől függetlenül felelnie kell az árulásáéit – jelentette be sokat sejtetően.

– Min töröd a fejed már megint, Yvette? – pillantott rá az Utazó hűvösen.

– Mesterem, Morte d’Amour azzal vádolja Jean-Claude-ot, hogy második Tanácsot kíván felállítani az óceán innenső partján. Nevetségessé akar tenni minket, hogy kiragadhassa a hatalmat a kezünkől.

Az Utazó legyintett. – Jean-Claude-nak valóban hosszú a bűnlajstroma, de az árulás nem tartozik a sorba.

Yvette arcán vészjósló mosoly terült szét. Vajh’ miből gondolom, hogy készül valamire?

– És mit szól ehhez a Vadak Ura? Ha Jean-Claude áruló, akkor ki kell végeznünk. Példát statuálnánk vele az új rend híveinek, akik gúnyt merészelnek űzni a Tanács hatalmából.

A Főtulok még mindig a földön gubbasztott két szolgája ölében. Elég rozszantnak látszott. Mi tagadás, mi hatan már nemigen fogunk szembáznai ma éjjel. Padma sötétben meredt maga elé. Megaláztam, úgy ráíjesztettem, hogy a gatyájába szart, és kényszerítettem, hogy az egyetlen örökösét saját kezűleg lökje a biztos halál torkába. – Ha valóban áruló – mondta lassan –, meglakol érte.

– Padma – fordult felé az Utazó –, te is nagyon jól tudod, hogy nem az.

– Nem állítottam, hogy az. Azt mondtam, ha áruló. Ha valóban az, úgy helyes, ha meglakol a bűnéért. Ezzel, gondolom, te is egyetértesz.

– A vád alaptalan, és ezzel mindannyian tisztában vagyunk – mondta az Utazó. – Zárjuk le ezt a nevetséges színjátékot egyszer s mindenkorra.

– A mesterem meghatalmazása jogán követelem, hogy szavazzunk – pattogott Yvette. – Legalább három szavazat egybecseng majd az enyémmel.

Asher emelkedett szóra. – Egy hazugság alapján nem ítéelhetjük el St. Louis vámpírurát, Yvette. Ha megtennénk, csorba esne a tekintélyünkön.

– A hazugság nézőpont kérdése, nem gondolod... Harry? – Intett, és a jelre az *Égő Áldozat* csaposa csatlakozott kedélyes társaságunkhoz. Sose gondoltam volna, hogy ma még érhetnek meglepetések. Rohadt nagyot tévedtem.

– Az egész rendőrség téged keres, Harry – köszöntem neki.

– Tudom – felelte. Nem nézett a szemembe. Ettől hangyányit jobban éreztem magam.

– Tudtam, hogy Harry a Tanács elkötelezett híve – bólintott Jean-Claude.

– De ha nem tévedek, leginkább a te híved.

– Úgy van.

– Mit jelentsen ez, Yvette? – vont a kérdőre az Utazó.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Harry szivárogtatta ki a nappali-menedékhely-infót a fanatikusoknak, hogy levadászhassák a szörnyeket – mondtam.

– Miért? – Az Utazó nem értette. Ezzel nem volt egyedül.

– A mesterem ellenzi a halandókkal kötött békét, mint oly sokan a régi rend tagjai közül. A vámpírok legalizációja a legelszöprőbb változás, ami valaha fenyegetett bennünket. Szerinte az Udvarra és a Tanácsra nézve beláthatatlanok a következmények. Egyszer s mindenkorra véget akar vetni ennek az abszurd helyzetnek.

– Akárcsak Oliver – bólogattam.

– Pontosan.

– Egy újabb Infernó nem állhatja útját a modernizációnak – jegyeztem meg.

– Éppen hogy a vámpírofillobbinak adatok vele jókora lökést.

– Várd ki a végét – vigyorgott Yvette. – Nemsokára beteljesedik a bosszunk. Olyan véres és borzalmas mészárlást rendezünk, ami mindenkit a vámpírok ellen fordít majd.

– Ezt magad sem gondolod komolyan – nézett fel az Utazó.

– De még mennyire, hogy komolyan gondolom! Hála Padma hathatós közreműködésének, a Város Ura erőtlen, kapcsolata az embereivel talán teljesen megszakadt. Könnyű préda volna bárkinek egy párviadalban.

Az Utazó megvetően ciccegett. – Mindenki tudja, hogy szívesen kihívnád Jean-Claude-ot, csak hogy te sohasem lehetnél a Város Ura. Ezer év alatt sem voltál képes a saját erődből mestervámpírrá válni. A gazdád hatalma inspirál, hogy magasabb polcra kíváncsozz, mint ahová való vagy. Elfelejtet, hol a helyed, Yvette.

Yvette felszegte a fejét. – Van közöttünk egy mester, aki gyűlöli Jean-Claude-ot és a szolgáját. – Körülhordozta rajtunk a tekintetét, és hatásszünetet tartott. – Asher.

Úgy mondta ki a nevét, mintha fanfarok szólnának a háttérben. Ashert viszont meglepetésként érte a fordulat. Akármit is főzött ki Yvette, neki halványlila gőze sem volt az egészből.

– Arra akarsz rávenni, hogy megöljem, amíg túl gyenge a harchoz?

– *Exactement.* – Yvette feje úgy ragyogott, mint egy ezerwattos izzó.

– Nem – rázta Asher a fejét határozottan. – Nekem nem kell Jean-Claude posztja, ilyen áron semmiképp. Tisztességes küzdelemben az életét venni egészen más lenne, de ez... becsstelenség.

– Én azt hittem, gyűlölöd – biggyesztette le az ajkát Yvette nem titkolt megvetéssel.

– Úgy is van. Viszont a becsület az egyetlen dolog, ami megmaradt nekem.

– Ezt értsem úgy, hogy én becstelen vagyok? – Szeszélyesen megrántotta a vállát. – Talán igazad van. Bárkit megölnék, hogy én lehessek a város vámpírura. De legalább ne csinálj úgy, mintha te volnál a becsület szobra. Nem tisztességből teszed. Hanem miatta. – Rám mutatott. – Valamiféle bűbáj leng körül téged, Anita, ami meghaladja a tudományomat. Minden vámpírt megbabonázol, aki a közeledbe kerül.

– Ami azt illeti, rendes kóstolót kaptál – vontam vállat. – Ezek szerint nálad nem arattam osztatlan sikert.

– Én a nekromantáknál különlegesebb csemegékhez szoktam.

– Asher nem veszi át a várost, tehát vége a kis összeesküvésnek.

– Az Utazó céltudatosan a tárgyra tért.

– Nem bíztam annyira vakon Asher gyűlöletében, hogy egyedül őrá építsem a tervemet. Kényelmesebb lett volna, ha átvehetem az irányítást a város vámpírpai fölött, de ez nem feltétlenül szükséges. A vérontás már megkezdődött.

Mind kukán meredtünk Yvette-re, és mind ugyanarra gondoltunk.

– Hogy érted, hogy már elkezdődött? – törtem meg a csendet.

– Mondd el nekik, Warrick! – vezényelt Yvette. Warrick makacsul rázta a fejét.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Renden van, akkor majd elmondom én. Warrick keresztes lovag volt, afféle szent csodabogár, mielőtt rátaláltam. Remekül tudott bánni a tűzzel.

Warrick mereven bámulta a cipője orrát. Úgy állt ott a hatalmas embertömb ragyogó fehér ruhájában, leszegett fejjel, mint a kisfiú, akit rajtakaptak, hogy lóg a suliból.

– Te gyűjtottad fel azokat az üres raktárakat New Orleansban és San Franciscóban. Bostont milyen alapon hagytad ki?

– Utunk első állomásán még... erőtlen voltam. Sok éj telt el, amíg végre megéreztem, hogy a Lélek Tüze újra bennem lobog. Most először majd' ezer év óta újra kegyelmi ajándékot kaptam az Uramtól. Szinte megrészegültem az örömtől. Szívemből bánom, hogy porrá égettem azt a rakhelyet. A lángok játéka elvarázsolt, és én... balgán megfeledkeztem magamról.

– Rajtakaptam – mesélte Yvette büszkén. – Megparancsoltam neki, hogy más házakat is gyűjtson fel, amerre csak jártunk. Azt akartam, hogy emberek is benn égjenek, a nagyobb hatás kedvéért, de erre még kínzással sem tudtam rávenni.

Warrick egy pillanatra felemelte a tekintetét. – A gondolatát sem szívlelhettem, hogy egy árva léleknek is bántódása essék.

– Piromágus vagy – hüledeztem.

Nem tetszett neki a megfogalmazás. – Ez Istentől való adomány, Anita. Annak jeléül kaptam, hogy az én Uram végre visszafogadja magához tékozló fiát. Azelőtt félttem a Szentlélek Tüzet. Rettegtem, hogy elpusztít. De most már nem félem a saját pusztulásomat. Yvette forrón óhajtja, hogy a Szentlélek ajándékát Ellene való cselekedetekre fordítsam. Megparancsolta, hogy ma éjjel tűzzel emésszem el a stadiont az összes halandóval együtt.

Süket csönd telepedett ránk.

– De – suttogta – nem tettem.

Yvette hirtelen mellette termett, fehér szoknyája lengett, mint a harang.

Megragadta az állát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzon. – Az összes eddigi gyújtogatásnak az volt az egyetlen célja és értelme, hogy nyomot hagyjunk magunk után, ami egyenesen a mai áldozathoz vezet. És mi szépen bemutatjuk az égő áldozatot a mesterünknek. Elmentél, ahogy megígérted nekem, és porig égetted a stadiont.

Tagadólág rázta a fejét. A szeme fénylett, félelemnek nyoma sem volt benne.

Yvette olyan erővel vágta pofon, hogy a keze vörös nyomot hagyott az arcán. – Te szent ökör, te nyomorult istenverése! Esküt tettünk a mesterünknek. Ezért lerohasztom a húst a csontodról!

Warrick szálfegyenesen állt, és felkészült a legrosszabbra. Belülről izzott. Végtelen béke ragyogott a tekintetében. Yvette ereje előrelendült, meglegyintett a szele. De Warrick érintetlenül állt, tisztán és hófehéren. Semmi sem történt. Yvette megpördült a sarkán, és fúriadúhvel meredt ránk. – Melyikötök segít neki? Tudni akarom, ki védelmezi!

Végre leesett, mi történik. – Senki sem segít neki, Yvette – mondtam. – Warrick mestervámpír. Keress magadnak másik játékmacit.

– Miről beszélsz? Warrick az enyém, azt teszek vele, amit akarok. Mindig is az enyém volt.

– Hát... változnak az idők, változnak a játékmacik – vigyorogtam.

Warrick felemelte a tekintetét. – Isten megszabadított téled, Yvette. Nem rója fel nekem többé, hogy letértem az Ő útjáról. Hófehér tested utáni csillapíthatatlan sóvárgásom eltévelyített, de már mindörökre megszabadultam e béklyótól. Mindörökre megszabadultam téled.

Yvette csak hápogott.

– Ha jól értem, tanácsstag barátom mind ez idáig neked juttatta az erőt – mondta az Utazó –, amitől Warrickot megfosztotta.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

– Hazudsz! – csattant fel Yvette. – Porig égetem ezt a várost, és az enyém lesz érte minden dicsőség. Megmutatjuk a halandóknak, mit jelent, ha maguk közé engedik a szörnyetegeket.

– Ebben – mondta Warrick – ne számíts a segítségemre.

– Rád semmi szükségem – vicsorgott Yvette. – Ehhez egymagámban is elég erős vagyok. Majd találok egy riportert, és magamhoz ölelem. Darabokra fogok rohadni a kamerák előtt. Nem okozok csalódást a mesteremnek. Megmutatom a világnak, miféle szörnyetegek vagyunk. – Harry felé nyújtotta a kezét. – Gyere velem, vadásszunk az utcán!

– Ezt nem teheted! – emelte fel a kezét az Utazó.

Gideon és Thomas karjába kapaszkodva Padma is talpra kecmergett.

– Elég volt, Yvette – mondta halkan Warrick. – A táncnak vége.

– A tánc csak most kezdődik, kedvesem! Még ma keresek valakit, aki elfoglalja a helyedet. Egy másik rabszolgát, aki az idők végezetéig hűségesen szolgál majd.

A fehér alak lassan ingatta a fejét. – Nem engedhetem, hogy újabb lelkeket bitorolj. A szabadságomnak nem lehet egy másik ember örök kárhozata az ára.

– És én még azt hittem, a pokoltól félsz. Évszázadokon át sajnáltattad magad, hogy Belzebub nyáron forgat majd a kárhozat tüze fölött. – Gúnyosan felhorkant. – Száz és száz éven át hallgattam a szájalomra méltó vinnyogásodat az elveszített tisztaságodról, meg arról, hogy az istened elfordította tőled az ő... hogy is szoktad mondani? Szentséges ábrázatát. És persze a rettenetes büntetésről, ami a túlvilágon vár.

– Már nem félek a büntetéstől, Yvette.

– Csak mert azt hiszed, hogy a büntetés elmarad – vágta rá.

– Csak Isten a megmondhatója, megbocsát-e nekem valaha azért, amit tettem. Ha büntetéssel súlyt, azt bizonyára kiérdemeltem.

Yvette egészen közel lépett hozzá, végigsimította a fehér kabát hajtókáját. Eltűnt a férfi széles válla mögött, és amikor megint

előbukkant, foszló hulla volt. Fonnyadt kezét végighúzta a fehér öltönyön nyúlós-ragacsos, feketészöld nyomot hagyva maga után, mint egy obszcén meztelen csiga. Az arca tele volt kelésekkel. Röhögött.

Richard döbbeneten kapaszkodott a karomba. – Mi ez? – suttogta.

– Yvette előadja magát – mormogtam.

– Visszatérsz velem Franciaországba, Warrick! Engem fogsz szolgálni, akár mester vagy, akár nem!

– Ha elég erős volnék – felelte –, és méltó az én Üdvözítőm kegyelmére, talán visszatérnék veled. De gyenge vagyok.

Yvette foszladozó karjait a férfi dereka köré fonta. A teste bűzös romhalmazzá vált, sötét folyadékok szivárogtak a hófehér ruhára. Dús szőke hajkoronája zörgő, száraz szalmává aszalódott a szemünk előtt. – Akkor csókolj meg, Warrick, még egyszer, utoljára! Találnom kell valakit a helyedre még napkelte előtt.

Gyengéden a karjába vette. – Nem, Yvette, nem. – Csöndes szomorúság ült ki az arcára. – Bocsáss meg nekem – mondta halkán.

Kinyújtotta a karját, és apró kék tűznyelvek nőttek ki a tenyeréből, halovány, vékonyán kígyózó lángok, színtelenebbek, mint a gázláng. Yvette még ép szemével hátrapillantott. – Ehhez nincs elég bátorságod – horkantott fel megvetően.

Warrick válaszul a karjaiba zárta. A ruha lángot fogott. Yvette dühödten kiabálni kezdett. – Meg vagy örülve, Warrick? Eressz el!

Nem eresztette. Amikor a bőréig ért a tűz, Yvette úgy lobbant lángra, mintha kerozinba mártották volna. Pokolkék lánggal égett. Sikoltozott és küzdött, de a fehér ember a mellkasához szorította, hogy moccanni se bírt. Még csak nem is csapkodhatott a kezével. A tűz sápadtkék dicsfénybe vonta Warrickot, de ő maga nem égett. Csak állt fényekben villódzva, a lángok körülnyaldosták, és most tényleg úgy nézett ki, mint egy szent. Magasztos, szívszorító és rémisztő látvány volt. Yvette lassan megfeketedett, és rétegekre esett a karjaiban.

ÉGŐ ÁLDOZATOK

Warrick ránk mosolygott. – Isten nem hagyott el engem. Annyi éven át pusztán a saját rettegésem volt, ami szolgaságban tartott.

Yvette még mindig vadul tekergőzött a karjában, de Warrick erősen tartotta. Térdre esett, és lehajtotta a fejét, miközben a nő egyre küzdött az életéért. A hús fekete hamuként porlott le a csontjáról. Pokoli hangon vonyított és sivitott. Égő haj és bőr szaga töltötte meg a termet, de füstöt nem láttam. Csak a hőség nőtt elviselhetetlenné. Egyre messzebb húzódtunk tőlük. Végül Yvette abbahagyta a tekergést és a sikoltozást. Halleluja! Volt egy olyan érzésem, hogy Warrick hangtalanul imádkozott, amíg Yvette visítózott és égett. A kék lángok zúgtak és morajlottak, a plafont nyaldosták. Aztán egyszerre színt váltottak. Sárgás-narancs színűek lettek, amilyen a tűz lenni szokott. Eszembe jutott McKinnon története arról, hogyan égett el a piromágus, amikor a láng színe megváltozott.

– Warrick, Warrick, engedd el! Elégsz vele együtt!

Még egyszer utoljára felzendült Warrick hangja. – Hazatérek az én Atyám házába. A küszöbön áll, és vár engem. – A tűz belekapott a ruháiba, de egy hang, nem sok, annyi sem hagyta el a torkát. Abban a rettenetes, finoman pattogó csöndben egy másik hangot hallottunk. Magas, szinte alig hallható frekvencián szóló, szavak nélküli, reménytelen sikítást. Yvette még mindig élt.

Valaki megkérdezte, hol a poroltó.

– Fogalmam nincs – vágta rá Jason.

Pontosan tudtam, hogy pontosan tudja, hol a poroltó. Jean-Claude is tudta.

Ha jobban belegondolok, én is tudtam. De egyikünk se rohant, hogy előkapja. Álltunk, és néztük, ahogy ég. Warrickot megmentettem volna, ha képes lettem volna rá, de Yvette-et... Égj, mint a rongy, cicám!

53

A Tanács másnap visszatért Franciaországba. Ünnepélyesen a szavukat adták, hogy a továbbiakban kegyeskednek nem cseszegetni minket. Valószínűleg kitörölhetem a seggem a becsületszavukkal, de be kellett érniük ennyivel. Richard és én pár hétig rendszeresen szeánszoztunk Jean-Claude-dal, hogy megtanuljuk, hogyan kell uralni a vámpírijegyeket. A munint még mindig nem tudom kikapcsolni, ha egyszer bekattan, de gőzerővel dolgozom a problémán. Richard is segít. Hip, hip. Próbálunk a lehető legkevésbé gyöker módon viselkedni egymással. Richard a nyár további részét a városon kívül töltötte, hogy befejezze a doktoriját természetfeletti biológiából. Na ja. Nehéz a jegyeken dolgozni többállamnyi távolságból.

Nemrég kihirdette a falkában, hogy új lupát keres maga mellé. Totál káosz van bennem az egészszel kapcsolatban. Még azt sem tudnám biztosan megmondani, Richard hiányozna-e jobban vagy a lükoi. Barátok jönnek és mennek, de egy család, különösen egy ilyen örülten zizis bagázs igazán nem terem minden csipkebokorban. Egyébként az összes vérmacsész csatlakozott hozzám. Úgy neveznek, Nimir-Ra. A leopárdkirálynő. Mind végignyálazta a kezem, még Elizabeth is. Lementem spárgába, komolyan.

A Fernando-Liv duót Sylvie gondjaira bízom, csináljon velük, amit akar. Néhány apróbb szuveníren kívül, amit megtartott magának, szar se maradt belőlük.

Nathanielt alig tudtam meggyőzni, hogy nem olyan frankó ötlet beköltöznie hozzám. Most én fizetem az albérletét. Totál el van veszve a srác, amióta senki nem osztja be a napját. Zane szerint, aki persze még aznap befércelte magán a golyó ütötte lyukakat, Nathaniel abba a függő személyiségtípusba sorolandó, akit a szadomazo kollektíva csak „lábtörlő”-ként aposztrofál. Ez a kategória egy fokkal a kéjrabszolga alatt áll, és azokat az egyedeket jelöli, akik

ÉGŐ ÁLDOZATOK

totál képtelenek önállóan funkcionálni a világban. Én a magam részéről sose hallottam ilyesmiről, de lehet némi igazságmagja a dolognak, mármint Nathaniel esetében. Lövésem sincs, mihez fogok kezdeni a kiskóróval.

Majd' lehidaltam, amikor hallottam a hírt, hogy Stephen és Vivian összejöttek. Az igazat megvallva, már kezdtem azt hinni, hogy Stephen a fiúkat szereti. Anita és az ő huszonnégy karátos emberismerete. Na ja.

Asher nyomtalanul eltűnt a városból. Jean-Claude szerint visszajön, bár gőzöm sincs, honnan a bánatból veszi. Pedig épp ajánlani akartam neki, hogy nézzen be egy plasztikai sebészhez. Ártani nem árthat. Tudom, tapló vagyok. De néha olyan jólesik.

Jean-Claude és én végre felavattuk a fürdőkádat az új kérőmban. Fehér gyertyák égtek mindenütt, és én órák hosszat figyeltem az apró fényeckék táncát a szemében. Már amikor épp' bírtam bármire is figyelni. Két tucat vérvörös rózsaszirmai úsztak a vízen. Erre jöttem haza egyik éjjel hajnali három magasságában. Hajnalig hancúroztunk, aztán bedugtam az ágyamba. Egészen addig virrasztottam mellette, amíg totál kihűlt a teste, és kaptam egy kisebbfajta idegösszeomlást.

Richardnak tök igaza van; talán tényleg rossz lóra tettem. Eszemben sincs engedni, hogy Jean-Claude belém üsse a szemfogát. Nincs az az isten. Még az agyamat se oszthatom meg vele úgy, ahogy szeretném. Akármilyen szédületes és gyönyörű, akkor is csak egy élőhalott. Eddig próbáltam szemet hunyni a tény fölött. Senki sem tud úgy felpörgetni, mint ő, de ha lelki síkra térünk... Lehet egyáltalán egy két lábon járó hullával lelki síkra térni?

Naná!

Vagy mégsem? Rák tudja.